

Giới thiệu The Switch

Truyện The Switch, chuyện nói về cô bị bán vào cuộc hôn nhân với hai kẻ quý tộc lăm tiền đầy tai tiếng, hai chị em sinh đôi nhà Westerly không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ bỏ trốn.

Thế nhưng thật không an toàn khi một người phụ nữ du hành một mình. Thậm chí hai người phụ nữ cũng không, thế nên Charlie quyết định ăn vận như đàn ông. Cô nghĩ nó sẽ giữ họ an toàn khỏi những kẻ trời ơi đất hỡi, cũng như khiến những kẻ tìm kiếm gặp khó khăn nhiều hơn khi lần theo dấu vết của họ.

Sau khi biết rõ sự tình, anh quyết định sẽ giúp đỡ cậu trai trẻ cô em gái song sinh của cậu nhóc bằng cách hộ tống hai anh em đến London.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Đức ông Radcliffe ghi cương ngựa dừng lại và nhìn chăm chăm vào quang cảnh đang diễn ra trước mắt ngài. Một cậu nhóc trẻ tuổi trong bộ quần áo trung lưu đang đứng dưới cửa sổ mặt trước quán trọ, nhìn chòng chọc lên cô nhóc mặc váy đang trèo ra ngoài cửa sổ tầng hai. Cậu nhóc dường như đang nói chuyện với cô nhóc khi cậu ta cố gắng túm lấy chân cô, nhưng Radcliffe ở quá xa để có thể nghe được họ nói gì.

Quyết định rằng họ có thể đang cố trốn nợ, Radcliffe bắt đầu thúc ngựa của anh tiến vào chuồng, không thật sự quan tâm đủ để can dự vào. Nhưng vào khoảnh khắc đó, cô gái đẩy bản thân mình ra khỏi rìa cửa sổ và treo lưng lửng trên hai cánh tay của mình. Radcliffe đi chậm và dừng lại lần nữa, đầy ngạc nhiên. Cậu nhóc túm được mắt cá chân cô nhóc để giữ cho cô khỏi bị va sầm người vào ngôi nhà, sau đó bước xuống phía dưới cô để giúp phần còn lại của việc hạ xuống.

Không thể thấy mình đang làm gì, cô gái bước một chân lên bộ tóc giả của cậu nhóc, khiến nó bị lệch đi. Cô gần như bị trượt khỏi chỗ bám của mình và bỏ nhào về nền đất phía sau khi chàng trai trẻ rõ ràng đang giận dữ giật mạnh chân cô gái từ trên đầu cậu sang bên vai. Cậu ta, sau đó, chỉnh hướng bàn chân tiếp theo cũng với từng đó sự quan tâm.

Radcliffe lặng lẽ cười thầm khi cô gái bất thành linh gục xuống thành ra ngồi luôn trên vai cậu nhóc. Khi cô làm thế, váy cô rơi trùm trên đầu cậu nhóc, che mắt cậu ta, và sự thay đổi vị trí khiến cậu ta bị mất thăng bằng đủ để cậu ta loạng choạng về phía sau, sau đó sang bên khi cậu ta vật lộn để đẩy chiếc váy ra khỏi tầm nhìn của mình. Đúng lúc đó, cô gái chộp lấy tóc cậu nhóc để giữ thăng bằng, quên mất rằng nó là tóc giả. Nó bị nhấc khỏi đầu cậu nhóc cùng với tay cô, và thân trên của cô gái bị quăng ra phía sau. Cậu nhóc, đã bị mất thăng bằng sẵn rồi, trượt về phía sau cũng với cô. Cả hai bọn họ đều hạ cánh xuống nền đất với một tiếng huých nhẹ, khuất đi một cách nhanh chóng trong bóng tối của nhà trọ.

"Khi thật," Charlie lầm bầm, nhìn chăm chú lên ngọn cây phía trên họ cho tới khi một tiếng rên thảm thương của Beth làm lay động bầu không khí buổi đêm mát mẻ. Ngồi dậy, Charlie xem xét cô gái đang nằm sóng soài với một cái cau mày đầy lo lắng. "Em không sao chứ?"

Elizabeth thờ dãi trước câu hỏi. Tiếng rên rỉ của cô là một kiểu buồn nản, nhưng khuôn mặt đầy quan tâm bất ngờ cúi xuống phía trên cô bảo với cô rằng nó là một sự hiểu sai.

"Ồn," cô nói khô khốc. Cô ngồi dậy để phui có và bụi đất ra khỏi váy của mình.

Charlie định giúp đỡ, nhưng Beth vẫy tay xua sự cô gắng đó đi.

"Bộ tóc giả mất rồi," cô chỉ ra.

Ngồi lại, Charlie tìm kiếm trong bóng tối bộ tóc giả lang thang, sau đó đập nó một cách đầy giận dữ vào một bên chân để phui đi chỗ cỏ dính vào trước khi ném phịch nó lại vào đúng chỗ. "Nó đã thắng chưa?"

Beth liếc lên đủ lâu để gạt đầu, sau đó vật lộn để đứng dậy trên đôi chân của mình.

"Hi. Nó cũng không tệ lắm," Charlie lầm bầm về phần khởi, đứng dậy và di chuyển để chộp lấy những chiếc túi họ đã quăng ra ngoài cửa sổ trước khi bản thân mình trườn xuống.

Beth quay phắt lại, miệng mở ra định đưa ra ý kiến của bản thân về sự thất bại hoàn toàn, nhưng chộp được tia cười lấp lánh trong đôi mắt đen huyền như than thật giống với mắt cô. Cô dịu xuống, cười toe toét đáp. "Một cuộc cười ngựa trong công viên," cô đồng ý khô khan.

Cười thành tiếng khe khẽ, Charlie chia cho cô một chiếc túi, cầm lấy một chiếc khác, và dẫn đường tới chuồng ngựa.

"Cậu ta bất tỉnh nhân sự à?" Beth lầm bầm khi họ bước vào một toà nhà cũ lung lay và phát hiện ra cậu nhóc làm việc ở chuồng ngựa sụm xuống ở một góc cửa đóng cô khô. Cái chai họ đưa cho cậu ta vẫn còn áp chặt vào ngực.

"Có vẻ là thế. Em đã cho thuốc ngủ vào đó, đúng không?"

Beth lặng lẽ gật đầu, nhưng vẫn nín thở khi người song sinh của cô cẩn trọng tiến gần tới cậu bé, sau đó nâng đầu cậu ta lên rồi để nó rơi lại xuống ngực cậu ta. Cậu ta thậm chí còn không cựa quậy.

Nhún vai, Charlie bước lùi lại. "Bất tỉnh như một kẻ say bí tỉ."

Hơi thở buông ra đầy nhẹ nhõm, Beth nhanh chóng di chuyển dọc theo những ngăn chuồng cho tới khi cô tìm thấy ngăn nơi con ngựa cô cười được sắp xếp để nghỉ đêm. Thì thầm một cách nhẹ nhàng, cô bước vào trong để nhanh chóng thả yên con ngựa trong khi Charlie làm y hệt với con ngựa ở ngăn chuồng bên cạnh.

Một vài phút sau, Beth nhận thấy ngay lập tức khi người song sinh của cô bất tỉnh linh đông cứng. Bản thân mình cũng giữ thật yên, cô liếc lên nhìn quanh, tìm cô gần như đông băng trong lồng ngực trước cảnh tượng một dáng hình khuất trong bóng tối cạnh cửa ra vào. Charlie quảng cho cô một cái nhìn cảnh báo, sau đó giả bộ trọng âm của tầng lớp người hầu và hỏi, "Tôi có thể làm gì cho ngài không, thưa ngài?"

Một bên lông mày nhướn lên trước trọng âm của cậu nhóc, Radcliffe khẽ mỉm cười. "Lên đi mà không trả hoá đơn là một cách cư xử rất xấu. Và trộm ngựa phạm pháp đấy."

Charlie cứng người lại, mắt bắn đến khuôn mặt Beth. Cô gái trắng bệch như sáp, vẻ mặt cô đầy sợ hãi khi ánh mắt họ gặp nhau.

Radcliffe chú ý tới sự trao đổi không lời và ước sao chuồng ngựa được thấp sáng hơn. Anh cá cả khối tiền rằng cô gái là một người đẹp. Mắt anh căng ra để dựm nên những đường nét của cô trong bóng tối khi cậu nhóc lại lên tiếng lần nữa. "Chúng tôi không ăn trộm. Ngựa là của chúng tôi."

Trọng âm giả bộ đã mất đi, anh chú ý một cách lơ đãng, liếc vào cậu nhóc. Rõ ràng là thuộc tầng lớp trung lưu, như anh đã ngờ vực. "Còn hoá đơn của cậu?"

"Đã được thanh toán rồi."

Radcliffe nhướn một bên lông mày đầy ngờ vực. "Vậy thì sao không rời đi bằng cửa trước như hầu hết mọi người?" anh hỏi, chú ý rằng cặp đôi lại một lần nữa trao đổi ánh nhìn.

Charlie đang cố gắng quyết định xem nên kể điều gì trong kế hoạch của họ với cái gã cản trở tọc mạch này thì Beth bất tỉnh linh di chuyển ra khỏi ngăn chuồng và bước vào dải ánh sáng mặt trăng chiếu xuyên qua cửa chuồng ngựa.

Chú ý đến cái nhìn đánh giá ngay lập tức xuất hiện trong mắt kẻ lạ mặt, Charlie lúc này cũng nhìn cô gái thật chăm chú, tò mò muốn biết gã đàn ông đó nhận thấy điều gì cuốn hút đến như vậy. Beth đủ xinh đẹp. Mũi thẳng, răng đều. Đôi mắt là đặc điểm nổi bật nhất của cô, to tròn màu xanh đen, trong khi tóc cô nâu chẳng có gì là nổi bật. Tất cả những thứ đó cũng dùng để miêu tả Charlie. Không có gì phải kinh ngạc, vì họ là sinh đôi. Nhưng có lẽ người đàn ông này vẫn chưa nhận biết được cái thực tế đó.

"Chúng tôi buộc phải rời đi qua cửa sổ để trốn khỏi bác tôi," cô gái nói.

Radcliffe nhướn một bên lông mày lên. "Sao cô lại cần trốn thoát khỏi bác mình?"

Chú ý đến một cái liếc nửa cặp đôi trẻ trao đổi cho nhau, Radcliffe mỉm cười chế giễu. "Hay là tôi có cần phải hỏi không nhỉ?"

"Xin ngài thứ lỗi?" cô lăm bảm không chắc chắn.

"Cô không cần phải giải thích. Hiển nhiên là hai người đang hướng tới Gretna Green."

"Gretna Green?"

(Gretna Green: là một ngôi làng nằm ở phía Nam Scotland, rất nổi tiếng bởi những 'đám cưới chạy trốn'. Năm 1753, Luật Hôn của Ngài Hardwicke (Lord Hardwicke's Marriage Act) quy định rằng cả 2 phía muốn kết hôn thì phải đủ ít nhất 21 tuổi và có sự đồng ý của cha mẹ hoặc người giám hộ. Thế nhưng Luật này lại không có hiệu lực ở Scotland. Luật Scotland cho phép những cuộc hôn nhân không theo quy cách chỉ cần lời tuyên thệ được đọc trước hai nhân chứng, và hầu như bất kì ai cũng có thể trở thành người điều khiển buổi lễ. Thế nên có rất nhiều cặp đôi bỏ trốn từ Anh, chạy sang Scotland để được cưới nhau, và ngôi làng Scotland đầu tiên họ gặp chính là Gretna Green.)

Charlie đáng lẽ phải đá Beth vì cái vẻ ngạc nhiên của cô. Nếu châm ngôn đúng về chuyện mọi người đều yêu thích có một tình nhân, họ có lẽ sẽ có cơ hội tốt hơn về việc gã đàn ông này sẽ không gây phiền phức tới kế hoạch bỏ trốn của họ. Hẳn ta rõ ràng nghĩ rằng họ trốn đi để lấy nhau. Tuy nhiên thay vì bỏ hán ta lại với cái ấn tượng sai lầm đó, Beth làm một cử chỉ về phía Charlie.

"Charlie là sinh đôi của tôi—"

"Charles," Charlie nhanh chóng sửa lại, bước tới phía trước để đứng cùng cô trong dải ánh sáng.

Beth chớp mắt, sau đó chậm chậm gật đầu. "Phải. Charles là anh trai sinh đôi của tôi."

Cả hai bên lông mày của Radcliffe đều bắn lên khi anh nhìn kỹ cậu nhóc. Ngoại trừ bộ tóc già màu trắng, cả hai người giống nhau như đúc. Well, tất nhiên là có những khác biệt thể chất rõ ràng. Noi ngực của cô gái này nở, còn cậu nhóc thì không. Sau khi sự kinh ngạc ban đầu của anh qua đi, mắt Radcliffe nheo lại với một chút hoài nghi. "Tại sao hai người lại cần phải chạy trốn khỏi bác mình giữa đêm khuya thanh vắng?"

"Cha mẹ chúng tôi đã chết bốn năm trước," lần này thì cậu nhóc trả lời. "Bác chúng tôi tiếp quản quyền chăm sóc chúng tôi. Ông ta đã cố hết sức có thể để biến những sự sản của dòng họ thành đồng gạch vụn, và hiện tại muốn làm đầy lại kết sắt của ông ta bằng cách bán Beth bằng một cuộc hôn nhân. Với Đức ông Carland."

Radcliffe cứng người lại trước cái tên đó, bị sốc là đằng khác. Carland là một gã con hoang đầy thú tính. Hắn ta đã trải qua tận ba đời vợ. Người vợ đầu đã chết trong khi sinh nở. Có người nói rằng việc đánh đập đã khiến cô ta trở dạ, và có lẽ là có ảnh hưởng gì đó đến cái chết của cô ta. Người vợ thứ hai đã tự tử. Người vợ thứ ba đã chết vì lao đầu xuống những bậc cầu thang tại sự sản vùng thôn quê của gia đình. Đã có suy đoán tới mức cho rằng liệu cô ta đã có sự giúp đỡ nào đó của đức ông chồng trong cái lao đầu đó hay không.

Dù là trường hợp nào đi chăng nữa, không một người vợ nào của hắn ta trụ lại được một năm, và giờ thì không một ai cân nhắc tới việc cho con gái mình cưới gã con hoang đó. Nhưng từ việc mô tả của cặp đôi này, bác của họ đã cân nhắc đến cái kết của ông ta nhiều hơn đến người bà con của mình. Liệu họ có đang nói sự thật hay không?

"Tên của hai người là gì?" anh bất ngờ hỏi.

Có một khoảng lặng khi hai người họ lại trao đổi cái nhìn một lần nữa.

"Charles và Elizabeth Westerly."

Radcliffe nhanh chóng tìm kiếm trong trí nhớ của anh, sau đó gật đầu khi anh nhớ lại rằng đã nghe về Nora và Robert Westerly. Một cặp đôi hạnh phúc. Họ có một cặp sinh đôi, mặc dù anh nhớ là cặp sinh đôi con gái. Những thành viên của gia đình này đã dành hầu hết thời gian ở sự sản của họ tại nông thôn và không quan tâm gì nhiều đến cuộc sống ở thành phố. Cha mẹ họ đã chết bốn năm trước vì một tai nạn xe ngựa. Anh trai của Robert, Henry Westerly đã được coi là người đứng ra nhận lấy trách nhiệm chăm lo cho cặp sinh đôi và điều hành những sự sản. Gần đây đã có những tin đồn rằng ông ta đã nướng hết tiền vào chiếu bạc, và từ những gì cậu nhóc vừa nói, ông ta đã thế, và có ý định đền bù lại bằng cách bán cháu gái mình vào một cuộc hôn nhân rất có khả năng dẫn đến kết quả là cái chết của cô gái.

Radcliffe không hề ngạc nhiên chút nào khi nghe rằng Carland sẵn lòng trả tiền để mua cô dâu. Gã đàn ông đó cần một người thừa kế, nếu không những sự sản của gã sẽ bị để lại cho một người cháu trai họ xa nào đó. Cái nhìn của anh lướt qua cô gái và anh thờ dài. Cô gái là một tạo vật nhỏ xinh mỏng manh. Ngoại trừ vòng ngực được quá sức ban tặng, cô gái mảnh dẻ đến yếu đuối ở tất cả những chỗ khác. Anh không nghĩ cô sẽ trụ lại được hơn một tháng với Carland.

"Hai người định đi đâu?" anh đột ngột hỏi, điệu bộ đầy nôn nóng khi cậu nhóc cứng người lại trước câu hỏi, nghi ngờ khiến miệng cậu ta mím chặt lại. "Tôi sẽ không nói lộ ra chuyện của các cậu đâu. Tôi cũng không muốn thấy cô em gái dễ thương của cậu ở trong tay Carland. Cô bé sẽ đi đời trong vòng một tuần."

Không có nghi ngờ gì về sự chân thành của anh ta. Có sự ghê tởm trong mắt người đàn ông đó khi anh ta thậm chí chỉ nói tên Carland thôi. Tuy nhiên, Charlie vẫn ngập ngừng trong việc nói cho anh ta sự thật, rằng họ định đến ở với anh họ Ralphy của họ, một người bà con xa của mẹ họ mà Bác Henry không hề biết là có tồn tại. Nói dối chỉ là một trong nhiều khả năng mà thôi. Kỳ quặc là kế hoạch nhẹ nhàng lướt ra đó không hề tệ một chút nào.

"London."

Lông mày Radcliffe lại nhướn lên lần nữa. "Có họ hàng ở đó ư?"

"Không."

"Phải mất bọn tiền để sống ở London đấy."

Charlie cười toe toét. "Bác Henry đã kiểm tra kỹ lưỡng gia tài của cha, nhưng mẹ chúng tôi đã chuyển gia tài của bà thành đồ trang sức hàng năm trước đây. Bà để lại cho chúng tôi trong di chúc của bà."

"Và bác của cậu không cố đòi nó ra tiền mặt hay..."

"Ông ấy đáng lẽ đã làm nếu ông ấy có thể tìm thấy chúng," cậu nhóc chen ngang một cách tự mãn. "Nhưng ông ấy không thể. Cha và Mẹ giấu chúng hàng năm trước đây, để phòng trường hợp khẩn cấp. Ngoại trừ bố mẹ tôi, chỉ có Elizabeth và tôi biết chúng ở đâu, và chúng tôi nhân tiện quên mất đề cập rằng họ đã nói cho chúng tôi."

Miệng Radcliffe cong lên đầy giễu cợt trước những lời đó; sau đó anh nghiêm mặt lại. "Ông ta sẽ tìm thấy cô cậu ở London."

"Cuối cùng là thế," Charlie đồng ý. "Nhưng khi đó Beth đã cưới một người nào đó thuộc giới quý tộc rồi."

"Còn cậu?"

"Tôi sẽ sống tốt bằng những vụ đầu tư được tiến hành ngay khi tôi bán phần của mình trong chỗ đồ trang sức," Charlie nói dối một cách hào hứng.

"Cậu có ý định tặng cho em gái mình một mùa vũ hội bằng cách bán một ít trang sức ư?"

Cậu nhóc gật đầu.

Radcliffe cau mày. "Nếu cậu cho cô ấy tham gia mùa vũ hội, bác cậu sẽ nghe được chuyện đó và biết phải tìm cậu ở đâu."

"Như tôi đã nói, cuối cùng là thế, nhưng ông ta sẽ không tìm ở London đầu tiên đâu. Ông ta sẽ quay lại những sự sản của gia đình, sau đó kiểm tra với những người bà con bên cha tôi."

"Tại sao ông ta lại không tìm ở London trước tiên?"

"Vì đó là nơi ông ta đưa chúng tôi đến. Ông ta sẽ khó mà nghĩ rằng chúng tôi chạy trốn giữa đêm để tới đây trước ông ta."

Radcliffe gật đầu trước sự khôn ngoan của những lời đó. Ngay cả Beth trông cũng bị ấn tượng bởi những lý luận, và Charlie khẽ nhăn mặt với cô. Cô được cho là đã phải biết về kế hoạch này rồi chứ. Nếu cô không cẩn thận, Radcliffe sẽ nhận ra đâu là lời nói dối.

"Thế còn Carland?" Radcliffe hỏi.

Charlie liếc về phía người đàn ông. "Carland không có ở London. Hầu hết giới quý tộc đều từ chối sự có mặt của hắn ta. Bác chúng tôi đưa chúng tôi đi London để sắm sửa đồ đạc hồi môn cho Beth, sau đó chúng tôi sẽ tiếp tục tới sự sản của Carland."

Đó quả là một kế hoạch đúng đắn ở hầu hết các phần, Radcliffe quyết định. Thứ mà cậu nhóc thiếu về sức mạnh cơ bắp, cậu ta bù đắp nó lại còn nhiều hơn bằng trí tuệ, có vẻ là vậy. Tuy nhiên, mỗi kế hoạch nào cũng có những điểm yếu, và cái này cũng không ngoại lệ. Giả dụ, nếu họ định sống dựa vào chỗ kho tàng trang sức, họ hiển nhiên là phải đem theo trang sức ở bên mình. Rất có thể là ở trong những chiếc túi, anh quyết định, nhớ lại cái cách họ cầm chúng: mỗi người một túi, bằng hai tay, như thể chúng nặng lắm. Tất cả những gì cần là một gã cướp đường để biến họ thành một kẻ không xu dính túi chịu dưới sự khoan dung của ông bác mình lần nữa, và anh đoán là cậu nhóc ngốc nghếch đã không mang vũ khí. Bên cạnh đó, có tất cả mọi kiểu phức tạp có thể nảy sinh ở London. Trộm cắp, tất nhiên rồi, hay là một gã buôn bán đồ trang sức có thể lừa họ nếu họ tới gặp nhầm người. Và đó mới chỉ là bắt đầu thôi.

Radcliffe cố gắng nhún vai rũ sạch sự quan tâm của anh đối với cặp đôi này, nhưng nó không chịu biến mất. Anh sẽ phải giúp đỡ họ, anh cho là thế, nhưng dù có dành cả cuộc đời anh cũng không tìm ra được tại sao mình lại cảm thấy bị cưỡng bách thế này. Cái nhìn của anh đậu lại trên cô gái trong một thoáng, nhưng anh thâm tắc đầu. Không, không phải là anh bị quyến rũ đặc biệt gì về cô gái này. Kỳ quặc là, anh nghi ngờ mình làm chuyện này là vì cậu nhóc. Có một cái gì đó cứng rắn ở cậu nhóc, biểu hiện của sợ hãi, kiêu hãnh và dũng cảm tất cả hoà chung lại với nhau khi cậu ta đứng một cách đầy bảo bọc bên cạnh em gái mình. Cậu ta đòi hỏi rất nhiều ở bản thân mình khi cứu cô gái, cố gắng rất nhiều để trở thành một người đàn ông, mặc dù Radcliffe nghi ngờ rằng cặp đôi này mới chỉ khoảng hơn mười lăm, mười sáu tuổi.

"Cô cậu tốt nhất là nên làm xong việc thắng yên đi. Thời gian đang trôi này. Cô cậu sẽ ước được ở thật xa khỏi chỗ này khi trời sáng đây." Với câu nói đó, người đàn ông quay đi và rời khỏi chuồng ngựa.

"Có nghĩ là anh ta sẽ tiết lộ không?" Beth hỏi một cách đầy lo lắng khi họ lắng nghe tiếng bước chân anh xa dần.

Nhún vai, Charlie bước lại vào trong ngăn chuồng để hoàn thành nốt việc thắng yên của cô. "Không thành vấn đề. Có lẽ sẽ tốt nếu anh ta tiết lộ, vì kế hoạch chị đưa cho anh ta là dối trá. Nhưng dù sao cũng lên ngựa nhanh lên. Nếu anh ta đánh thức mọi người dậy, chị không ước là ở đây đâu."

Gật đầu, Beth vội vã trở lại với con ngựa của cô, sau đó cười rúc rích đầy lo lắng. "Chị lấy đâu ra mấy lời bịa đặt đó thế?"

"Không phải tất cả chúng là nói dối," Charlie chỉ ra một cách dứt khoát, và nụ cười của Beth nhạt đi.

"Không. Cái phần về Bác Henry để mất tất cả và cố gắng lấy lại nó thông qua hôn nhân là đủ thật rồi. Nhưng em sẽ không cưới Carland. Em sẽ cưới Seguin. Tại sao—"

"Anh ta sẽ khó mà cảm thông với cái thực tế rằng em sẽ kết hôn với một gã dê già béo ị," Charlie chỉ ra khô khốc. "Chuyện đó xảy ra hàng ngày. Nhưng Carland lại là cả một vấn đề khác."

"Ừa. Bên cạnh đó, nó không hẳn là nói dối, phải không? Sau cùng thì, Bác Henry đang bán chị vào trong cuộc hôn nhân với Carland," Beth lầm bầm lặng lẽ, cái nhìn của cô chuyển đến chỗ chị gái song sinh của mình. Cô vẫn thấy một chút giật mình khi nhìn thấy chị trong quần áo đàn ông. Nhất là với ngực chị được buộc chặt lại đến nỗi nó dường như không tồn tại. Cô bất thành linh bản khoản liệu Charlie có bị đau hay không khi ép chúng chặt lại như thế.

Ăn mặc trông như đàn ông là ý tưởng của Charlie. Một người anh trai và em gái đơn độc du hành sẽ không bị chú ý. Một cặp chị em song sinh du hành một mình thì có. Cô cho rằng là họ có thể du hành như hai cậu nhóc nhưng Charlie đã không hề nhắc đến đề xuất đó, và sự thật mà nói, Beth thậm chí còn không hề nghĩ đến điều đó cho đến bây giờ. Bên cạnh đó, anh em song sinh có thể cũng khó mà quên được như chị em song sinh vậy. Không, cô quyết định. Cách này thì tốt hơn. Cô làm bản thân mình, còn Charlie thì đóng giả làm anh trai cô.

Nó như thể một dạng phiếu lưu mạo hiểm Charlie vẫn thích tham gia. Chị ấy dừng cảm hơn, phóng khoáng hơn trong hai người. Beth còn chẳng thích phiếu lưu một chút nào. Cô là người điềm tĩnh. Cư xử đúng mực, ngoan ngoãn, lịch sự, cô làm những gì được mong đợi phải làm. Cho đến khi cô tìm ra về chuyện Seguin. Nhưng cô có lẽ đã ngoan ngoãn cưới con bò vĩ đại đó nếu không phải vì Charlie. Tuy nhiên, Charlie chỉ đơn giản là không thể cưới Carland. Như người lạ mặt đó nói, chị ấy sẽ chết nội trong một tháng, hoặc là kết thúc bằng việc giết chết hắn ta khi tự vệ. Đó là lý do tại sao Charlie đã quyết định chạy trốn tới nhà anh họ Ralph để tìm kiếm sự bảo vệ. Và Charlie đi đến đâu, Beth theo tới đó. Sau rốt thì họ là sinh đôi mà. Họ chưa bao giờ

bị chia cắt trong suốt cả hai mươi năm cuộc đời của mình, hoặc là xa nhất Beth có thể nhớ được.

"Tất cả xong hết chưa?"

Beth nhìn lên trước câu hỏi của chị gái cô và gật đầu khi cô treo chiếc túi với một nửa số đồ trang sức của mẹ họ của cô vào yên cương.

"Tốt. Chúng ta đi thôi." Charlie dẫn ngựa của chị ấy ra khỏi ngăn chuồng của nó và Beth làm theo, nới đuôi chị ấy ra khỏi chuồng ngựa. Cặp đôi dẫn ngựa của họ lặng lẽ vòng qua quán trọ. Khi Beth nhìn chăm chăm lên những khung cửa sổ tối om, băn khoăn không hiểu người lạ mặt đó đã đi đâu, thì Charlie bất thành linh chậm lại và nguyên rũa. Liếc lên phía trước, cô chú ý thấy người đàn ông đó đang đứng cạnh một con ngựa trên con đường mòn phía trước quán trọ. "Chị nghĩ anh ta định làm gì?"

Charlie im lặng trong một khoảnh khắc, sau đó thở dài. "Chị cho là chúng ta phải hỏi đã rồi hẵng hay."

Radcliffe mỉm cười khi cặp đôi đến gần. Cô gái còn không buồn che dấu sự lo lắng và bối rối của mình về sự có mặt của anh. Cậu nhóc giấu cả hai thứ kín bụng sau cái vẻ ngoài cứng rắn.

"Tôi đã quyết định đồng hành với cô cậu tới London," anh thông báo khi họ dừng lại phía trước anh, sau đó gần như cười phá lên trước vẻ mặt ngây ra của họ. Họ rõ ràng là không nghĩ mình may mắn đến nhường đó. Quyết định cho họ một vài phút bắt lại những suy nghĩ của mình để họ có thể cảm ơn anh một cách đúng mực, anh tiếp tục, "Chuyến đi từ đây tới London sẽ phải mất ba ngày. Con đường đầy rẫy bọn cướp đường và những hiểm nguy ở mọi mức độ. Vì tôi dù sao cũng đi theo hướng đó, tôi nghĩ sẽ cho các cậu tận dụng sự bảo hộ của tôi."

Charlie liếc tới vẻ mặt bối rối của Beth, khuôn mặt của cô cứng lại vì giận dữ. Cái quỷ gì mà cô không cân nhắc tới việc cái gã ngu độn vụng về này có thể quyết định tham gia cùng với họ? Tại sao anh ta lại muốn thế? Cái gã đầu đất này sẽ huỷ hoại mọi thứ. Cô chẳng một khoảnh khắc nào nghĩ rằng hẳn ta thực sự muốn giúp đỡ. Vậy thì, hẳn ta đang theo đuổi cái gì, cô băn khoăn. Câu trả lời đến với cô gần như là ngay lập tức. Nó chẳng khó khăn gì để tìm ra, thật sự là thế. Cô đáng lẽ không nên nhắc đến chỗ đồ trang sức. Hẳn ta chắc chắn đã nhận ra rằng họ mang chúng bên người và rất có khả năng là, hẳn ta có ý định cướp của họ ở nơi nào đó trên đường.

Thẳng vai lên, cô trừng mắt nhìn hẳn ta một cách lạnh lùng và thông báo, "Đề nghị của ngài thật tốt bụng, tôi chắc chắn là thế, nhưng tôi hoàn toàn có khả năng bảo vệ em gái mình."

Radcliffe cau mày trước phản ứng của cậu nhóc, sau đó nhận ra rằng anh đã châm vào niềm kiêu hãnh đàn ông của cậu ta. Niềm kiêu hãnh của mấy cậu trai trẻ là thứ mỏng manh nhất, và trong khi Radcliffe bình thường sẽ làm hết sức để bảo vệ những cảm xúc non nớt như thế, thì bây giờ không phải là lúc để làm việc đó. Không khi niềm kiêu hãnh của cậu nhóc có lẽ sẽ dẫn tới cái chết của chính cậu ta và em gái mình ngon ơ. "Cậu không mang vũ khí, nhóc," anh chỉ ra một cách nghiêm khắc. "Nếu tôi là một tên trộm, tôi đã có thể giết cả hai người và cướp lấy chỗ đồ trang sức trong chuồng ngựa."

Charlie chớp mắt, băn khoăn liệu gã đàn ông đó có đọc được ý nghĩ của cô không khi đề cập đến động cơ của hẳn ta như thế, sau đó nhún vai xua những lo âu đó sang một bên. Cô có những mối bận tâm khác quan trọng hơn. Như là tìm ra cách nào đó để từ chối lời đề nghị của hẳn ta và cùng lúc đó tránh làm sự ngờ vực của hẳn tăng lên. "Anh là ai?"

Radcliffe chớp mắt. "Gì cơ?"

"Anh kia, tên anh là gì?"

Anh cứng người lại trước lối xưng hô xác xược đó, sau đó nhướn một bên lông mày theo kiểu còn hơn cả kiểu kỳ và vói vào trong túi áo mình rút ra một tấm danh thiếp nhỏ, thứ mà anh chia ra cho Charlie.

Bước lên phía trước, cô nhận lấy tấm các và cau mày khi cô đọc thành tiếng cái tên đó lên. "Đức ông Jeremy William Richards. Bá tước của Radcliffe." Cô nhìn lên anh ta. "Đức ông Radcliffe."

Anh khẽ cúi đầu chào một cách mỉa mai, sau đó thả lỏng người khi anh nhìn thấy sự thừa nhận trên khuôn mặt họ và cái cách anh trai em gái trao đổi ánh nhìn một lần nữa. "Cậu biết cái tên."

"Anh biết cha chúng tôi," Charlie bẻ lại.

"Tôi chưa bao giờ gặp ông ấy," Radcliffe sửa lại. "Nhưng chúng tôi thì thoảng có trao đổi thư từ. Chúng tôi là cộng sự trong vài công việc kinh doanh."

Charlie gật đầu một cách trang trọng và không sửa lại ngôn từ lịch sự của Radcliffe. Cộng sự là một từ khá là tham vọng được dùng cho những nhà đầu tư chung vốn với Radcliffe. Người đàn ông này là một thiên tài, theo như những gì cha cô đã luôn kể cho cô. Anh ta có Bàn tay vàng của Midas. (Midas: là một vị vua rất nổi tiếng trong thần thoại Hi Lạp bởi khả năng biến tất cả những gì ông ta chạm vào thành vàng.) Bất cứ vụ đầu tư nào anh ta tiến hành đều được lời ít nhất gấp ba lần. Mọi người đều biết điều này và mọi người đều ao ước được đầu tư với anh ta, nhưng anh ta là một anh chàng kén cá chọn canh. Rất ít người được mời đầu chung vốn đầu tư với anh ta, và một người đã không được mời, người đó sẽ không được chung vốn đầu tư. Nếu nói về quan hệ hợp tác, nó thật sự chẳng có tí nào. Những người đầu tư thường chẳng có chút ý tưởng nào tiền của họ đã đi về đâu, và còn ít người hơn thật sự quan tâm đến, chừng nào mà nó vẫn sinh được lời. Radcliffe quyết định tất cả trong việc đầu tư; và những người anh ta mời đầu tư cùng chỉ đơn giản là cười trên vạt áo đuổi tôm sự thiên tài của anh ta.

Cô xoay xoay tấm các trong tay một cách trầm ngâm. Đức ông Radcliffe hầu như chẳng cần đến những đồ trang sức họ mang theo này. Trong khi chúng chỉ là một chút của cải nhỏ nhỏ, chúng không thể nào sánh được với sự giàu sang anh ta đang tận hưởng hết. "Tại sao anh lại tự gây phiền toái cho bản thân để giúp đỡ chúng tôi?"

Radcliffe nhướn một bên lông mày lên trước câu hỏi thẳng thừng đó. "Như tôi đã nói lúc trước, cậu thậm chí còn không mang theo vũ khí, nhóc. Nhưng nếu tôi đúng, cậu đang mang theo số đồ trang sức của mẹ cậu." Anh cười toe toét khi Charlie cứng người lại. "Như tôi đã nghĩ. Một kẻ cướp đường và hai người các cậu sẽ là những kẻ không xu dính túi dưới sự nhân từ của ông bác."

Charlie nhắm mắt khi cân nhắc đến cái viễn cảnh đó, và về mặt của Radcliffe dịu đi. "Dù sao thì tôi cũng đi về hướng đó. Tôi thấy không có hại gì khi đề nghị sự bầu bạn của tôi để làm nhụt chí lũ trộm cướp."

Charlie ngập ngừng trong một khoảnh khắc, sau đó túm lấy tay Beth và kéo cô ra một khoảng cách an toàn, kéo theo lũ ngựa phía sau họ.

"Chúng ta sẽ làm gì đây?" Beth rít lên khi Charlie dừng lại và đối diện với cô.

"Chúng ta sẽ đi với anh ta."

"Cái gì? Nhưng—"

"Anh ta nói đúng, Beth. Chúng ta có thể bị cướp trên đường. Chị đã không nghĩ đến việc lấy một khẩu súng."

Thở dài, cô nhún vai. "Anh ta là người bảo hộ. Nó như một sự lát đường khi đi tới gặp Ralphie với chỗ thừa kế của chúng ta. Nó sẽ hoàn toàn khác nếu xuất hiện mà không một xu dính túi."

"Nhưng anh ta đang hướng sai đường." Beth chỉ ra sau một chút ngập ngừng.

"Chị biết." Charlie nghĩ ngợi trong một chốc, sau đó bất thành linh cười toe toét. "Mặc dù đó có lẽ sẽ trở thành lợi thế của chúng ta. Như chị đã chỉ ra lúc trước đây, bác của chúng ta sẽ khó mà tìm kiếm chúng ta ở London, hoặc thậm chí là hướng tới đó." Một tiếng cười khe khẽ trượt ra khỏi môi cô.

"Chúng ta sẽ đi đường đó cùng Radcliffe; sau đó khi anh ta dừng lại để nghỉ, chị sẽ ăn trộm khẩu súng ngắn của anh ta và chúng ta sẽ hướng tới nhà của Ralphie."

Beth trông không chắc chắn một chút nào. "Nhưng, Charlie, anh ta đề nghị giúp đỡ. Em không thích cái ý tưởng ăn trộm khẩu súng của anh ta như một sự đền đáp. Anh ta—"

"Chị sẽ để lại cho anh ta cái vòng tay của mẹ. Cái đó sẽ đáng giá gấp ba lần khẩu súng." Cái nhìn của cô trượt lại về phía người đàn ông đang được bàn đến. "Anh ta chắc đã phải ở trên đường hầu hết cả ngày và tối hôm nay rồi. Anh ta có thể sẽ dừng lại ở quán trọ tiếp theo, hoặc cái kế tiếp nữa. Ở đó chúng ta sẽ tiến hành đào tẩu. Và điều đó sẽ cho ta hầu như trọn đêm để ra đi."

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Không gì trong cuộc đời này là đơn giản hết. Charlie đã tiến đến kết luận đó khi những tia sáng mờ nhạt đầu tiên của rạng đông bắt đầu chiếu thành vệt trên bầu trời. Cô đã mong đợi Radcliffe dẫn họ tới quán trọ tiếp theo và dừng lại nghỉ đêm. Thay vào đó, họ phóng qua nhiều quán trọ hơn những gì cô ước tính được và họ vẫn đang ở trên đường.

Liếc sang em gái mình, Charlie cau mày và vươn tới để chạm vào cánh tay con bé một cách dịu dàng. Beth đang gật gù và đang trong hiểm họa to lớn bị ngã bỏ nhào xuống khỏi ngựa. Trước cái đụng chạm của Charlie, cô bé bừng tỉnh giấc và xem xét xung quanh một cách lo âu.

Charlie tặng cho cô bé một nụ cười đầy cảm thông, sau đó quay đi để trừng mắt giận dữ với cái lưng của gã đàn ông đang cưỡi ngựa phía trước họ. Họ đã cưỡi ngựa suốt cả đêm mà chẳng có chuyện gì xảy ra hết, thậm chí còn không thấy một bóng người ở trên đường, chứ đừng nói đến bị đe dọa bởi cướp đường hay những kẻ ngoài vòng pháp luật.

Charlie bắt đầu nghĩ rằng tất cả những thứ về mối hiểm họa trên đường đó chỉ là một mớ chuyện nhảm nhí, và rằng họ đáng lẽ ra phải nện thẳng vào đầu tên ngốc vĩ đại đó và bắt đầu lên đường theo hướng họ đã định sẵn, dù có súng hay không. Giờ thì cô không chắc phải làm gì nữa. Lũ ngựa đã mệt lử vì rong ruổi cả ngày lẫn đêm và bản thân Charlie đang rất khó khăn để có thể giữ được tỉnh táo ở trên yên ngựa. Cộng thêm cái thực tế rằng họ đã cộng thêm một ngày đường vào cuộc hành trình của họ, và cô hoàn toàn muốn nghiêng rằng ken kết vì giận dữ.

Khi con ngựa của cô bất thành linh ghì cương dừng lại, Charlie chớp mắt và thời trừng mắt đầy giận dữ với cái kẻ cô khoác cho toàn bộ trách nhiệm trong việc làm cô khổ sở, sau đó xem xét kỹ xung quanh. Mắt cô mở lớn khi cô nhận thấy rằng họ đã rẽ vào một khúc quanh trên đường và giờ thì đang dừng lại trước một quán trọ.

"Chúng ta nên dừng lại ở đây để nghỉ ngơi." Radcliffe xuống ngựa, nhắm mắt. Anh cũng cảm thấy chân căng cứng đơ vì cưỡi ngựa lâu như là Charlie vậy. Anh tháo móc chiếc túi đi đường và tới chỗ con ngựa, nơi mà Beth đang nửa ngồi nửa ngủ gật trên yên cương. Khi cô chỉ đơn giản là nhìn xuống anh với một vẻ ngán ngạo kiệt sức, về mặt Radcliffe dịu lại.

"Đi nào, cô gái nhỏ," anh nói đầy dịu dàng, chìa tay ra để giúp đỡ cô. "Chúng ta sẽ cho em được cuộn tròn vào trong một chiếc giường ấm áp dễ chịu ngay lập tức."

Beth động đậy bản thân mình chỉ vừa đủ để trượt xuống khỏi ngựa của cô, nhưng buột ra một tiếng kêu thảng thốt khi chân cô sụm xuống bên dưới cô. Charlie tiến tới, nhưng cú ngã của em gái cô bỏ nhào về phía trước khi Radcliffe đỡ lấy cô gái trong vòng tay anh.

"Chăm sóc cho lũ ngựa đi, Charles," anh ra lệnh, quay đi. "Tôi sẽ thuê hai phòng và phụ trách việc sắp xếp cho em gái cậu nghỉ ngơi."

'Chăm sóc cho lũ ngựa đi, Charles," Charlie nhại lại một cách cẩu kính khi cô nhìn gã đàn ông đó diu em gái cô đi. Thở dài khi hai người họ biến mất vào trong quán trọ, cô trượt xuống khỏi con ngựa của mình, sau đó thở hắt ra và túm chặt lấy bộ yên cương một cách không thể nào lay chuyển được khi chân của chính cô khiến cô ngã quỵ. Dựa người vào con ngựa, cô đợi khi con đau và sự yếu ớt chậm rãi rút đi, sau đó run rẩy bước đi. Hơn cả sự nhẹ nhõm, chân cô lần này giữ vững được.

Thả hơi thở của mình ra thành một tiếng thở dài, cô tóm lấy dây cương của cả ba con ngựa và dẫn chúng về phía chuồng bên cạnh quán trọ với những bước đi khập khiễng.

"Đức ông nói anh sẽ cần tôi giúp."

Giật mình trước những lời nói đó, Charlie dừng lại trước cánh cửa chuồng ngựa và liếc lại phía sau để thấy một cậu bé đang lại gần. Cậu ta không lớn quá mười hai tuổi. Mái tóc cậu ta rối bù và quần áo cậu ta hơi xộc xệch một chút. Hiển nhiên là cậu ta chỉ vừa mới thức dậy, và Charlie trong một thoáng ngập đầy ghen tị, cho tới khi cô nhận ra rằng cô kết thúc với lũ ngựa sớm chừng nào cô có thể đi nghỉ sớm chừng đó.

Tặng cho cậu ta một nụ cười mệt mỏi, cô chìa cho cậu ta dây cương của con ngựa của Radcliffe, sau đó dẫn con ngựa của cô và của Beth vào trong chuồng ngựa. Cô buộc con ngựa của Beth vào trong một ngăn chuồng, dừng lại đủ lâu để tháo móc chiếc túi đựng đồ trang sức khỏi cái mấu lồi lên của yên ngựa. Nó rơi xuống nền đất với một tiếng bịch, và cô nhăn mặt khi tóm lấy cái quai cầm bằng cả hai tay và lao đảo ra khỏi ngăn chuồng với nó. Đặt nó xuống trong ngăn chuồng tiếp theo, cô sau đó dẫn con ngựa của chính cô vào và nhanh chóng tháo móc chiếc túi con ngựa chở theo. Sau đó cô chuyển sự chú ý của mình vào việc tháo yên cho nó.

Cô theo dõi cậu bé làm việc ở chuồng ngựa qua khe cửa của mình khi cô làm việc. Cậu ta nhanh nhẹn và hiệu quả, tháo yên, chải lông, đổ nước và thức ăn cho ngựa của Radcliffe, làm xong tất cả những việc đó thậm chí là trước khi Charlie hoàn thành việc chải lông cho con ngựa đầu tiên. Tất nhiên là cô đã quá mệt, thế nên cô lỏng ngóng và chậm trễ; cô tự đưa ra lý do để biện minh cho bản thân mình.

Khi cậu bé kết thúc với con ngựa của Radcliffe và sau đó di chuyển đến con quai vạt của Beth, Charlie thở ra đầy nhẹ nhõm rằng nó không phải là việc vặt của cô. Như nó vốn thế, cậu bé hoàn thành việc chăm sóc con ngựa thứ hai ngay khi cô xong việc với con ngựa của mình. Charlie cúi xuống để túm lấy cả túi của cô và của Beth, nhưng buột ra một tiếng rên rỉ trước trọng lượng nặng trĩu của chúng gộp lại và để chúng rơi xuống. Cô không thể mang cả hai chiếc được, cô chỉ đơn giản là không thể.

Charlie đang xem xét tới việc chỉ đơn giản là chìm vào giấc ngủ trong đồng rom với những chiếc túi như những chiếc gối khi cậu bé lại đến gần cô một lần nữa.

"Cần giúp một tay không, thưa ngài?"

Nhìn lên trước những lời đó, cô thở dài một cách thất bại. "Tên cậu là gì?"

"Will Sumner."

"Well, Will Sumner, sự thật mà nói là ngay lúc này tôi hoàn toàn đồng ý với cậu và tôi sẽ đánh giá rất cao sự giúp đỡ đấy."

Cười toe toét trước ý nghĩ tiền boa sẽ nhận được, cậu ta bước vào ngăn chuồng và nhấc thử một chiếc túi lên, mắt mở lớn vì sốc trước sức nặng của nó. "Lạy chúa tôi! Ngài có cái gì trong này thế, thưa ngài? Đá hả?"

"Về cơ bản là thế," Charlie làm bầm khô khốc, nhấc chiếc túi thứ hai lên và dẫn đường ra khỏi chuồng ngựa.

Will theo sau cô đi vào quán trọ, đợi một cách kiên nhẫn khi cô hỏi phương hướng, sau đó theo cô đi lên gác tới căn phòng người chủ quán trọ đã dành cho em gái cô.

Tại cửa phòng của Beth, Charlie đặt chiếc túi của cô xuống và moi hai đồng xu ra khỏi túi quần của cô.

"Chỉ cần đặt nó ở đây là được rồi. Will," cô làm bầm, chìa ra mấy đồng xu. "và cảm ơn sự giúp đỡ của cậu."

Mắt mở lớn trước số tiền boa rộng rãi, cậu bé cảm ơn cô một cách tươi tỉnh và biến mất vào lại con đường họ đã tới. Sau đó Charlie mở cánh cửa phía trước cô, liếc tới chiếc giường nơi em gái cô đang nằm trong một giấc ngủ ngon lành vì kiệt sức. Thở dài đầy thỏa mãn trước cái ý nghĩ chính bản thân cô cũng được ngủ, cô cúi xuống để nhặt một trong những chiếc túi lên. Khi cô đang thẳng người lên với nó trong tay thì cánh cửa phòng bên cạnh bật mở và Đức ông Radcliffe ngó ra ngoài.

"À. Cậu đây rồi. Tôi đang định đi tìm cậu." Bước tới bên Charlie, anh ta nhặt lấy chiếc túi còn lại và quay người. "Đi nào. Người chủ quán trọ chỉ sai phòng cho cậu rồi. Phòng của chúng ta là phòng này."

"Phòng của chúng ta?" Những từ ngữ vang dội trong óc Charlie như tiếng sấm rền. Cô nhìn trần trần vào lưng Radcliffe một cách ngây ngốc trong một khoảnh khắc, sau đó chậm chạp theo anh ta vào phòng của anh ta. "Của chúng ta!"

Radcliffe thả rơi chiếc túi và đẩy nó xuống dưới gầm giường với một chân, sau đó quay trở lại đối diện với Charles, người vẫn đứng như trời trồng, ngơ ngác, ở ngưỡng cửa. "Vào đi và đóng cửa lại, nhóc. Không cần phải quanh quẩn ngoài hành lang như thế."

Charlie theo dõi khi Radcliffe trượt ra khỏi chiếc áo choàng dài tới gối của anh ta, sau đó đặt nó sang một bên. Gã đàn ông đó liếc qua chiếc giường khi anh ta làm việc tới những chiếc khay áo gi-lê của mình. "Cậu có thể chọn bất kỳ phần nửa giường nào cậu thích. Tôi không cầu kỳ đâu. Vợ của ông chủ quán trọ sẽ mang lên thứ gì đó cho cậu ăn. Em gái cậu và tôi đã ăn trong khi họ chuẩn bị phòng rồi."

Kéo mạnh chiếc áo gi-lê ra, Radcliffe đặt nó phía trên chiếc ghế tựa, sau đó ngồi xuống giường để cời đến đôi giày ống của anh ta.

Charlie đông cứng lại, nhìn trừng trừng còn hơn cả ngây ngốc vào gã đàn ông đang cời đồ trước mặt cô. Kẽ mong đợi chia sẻ giường với Charles Westerly, anh trai của Elizabeth Westerly. Điều, tất nhiên, là có thể hiểu được. Có hai người đàn ông và một người phụ nữ. Người phụ nữ được một phòng. Mấy người đàn ông ở phòng còn lại. Chỉ có điều là, tôi không phải là đàn ông! Charlie thét lên trong lặng câm.

Một cái ho dè dặt đằng sau kéo sự chú ý của Charlie trở lại và cô liếc qua vai mình để thấy một người phụ nữ thấp bé đằng sau cô, đang giữ cho thẳng bằng một cái khay thức ăn trong tay bà.

"Đề bà ấy vào, nhóc," Radcliffe ra lệnh đẩy cái kính, và Charlie tự động bước vào trong phòng để cho người phụ nữ băng qua. Vợ của ông chủ quán trọ mỉm cười một thoáng khi bà bước qua và đặt cái khay lên trên bàn phía trước lò sưởi, sau đó mỉm cười một lần nữa khi bà lặng lẽ rời khỏi phòng.

Charlie nghe tiếng cánh cửa phòng đóng lại với một tiếng cạch, nhưng sự chú ý của cô giờ đã cố định vào cái khay thức ăn rồi. Khi dạ dày cô sôi lên ừng ục một cách âm ỉ, thông báo nó đói rồi đây, cô từ bỏ vị trí của mình ở cạnh cánh cửa, thả rơi chiếc túi của cô ở trên sàn nhà, và vội vã tiến về phía chiếc bàn.

Phía đuôi mắt cô, Charlie thấy Radcliffe mỉm cười một cách chế giễu với bản thân anh ta khi cô thả người xuống chiếc ghế tựa và tấn công chỗ bánh mì và pho mát người phụ nữ vừa đem vào.

Ngay cả đang đói rã ruột như cô hiện giờ, Charlie vẫn thấy bị ép buộc phải nhìn Radcliffe chuyển động loang quanh. Lắc đầu, anh ta đặt đôi giày ống của mình sang bên, sau đó di chuyển tới để túm lấy chiếc túi cô đã thả rơi một cách khinh suất cạnh cửa, nơi bất cứ ai cũng có thể với vào và túm lấy nó. Đem nó trở lại chỗ chiếc giường, Radcliffe trượt nó xuống phía dưới gầm giường, cạnh chiếc túi còn lại, sau đó thẳng người lại và bắt tay vào việc cời bỏ quần áo của anh ta.

Charlie đông cứng lại trong ghế ngồi của cô bên cạnh lò sưởi. Tay cô, đang cầm một khoanh pho mát to đùng, khựng lại giữ đường đi tới miệng cô khi Radcliffe rũ người khỏi chiếc áo sơ mi của anh ta.

Mặt trời buổi sáng mới chỉ ló ra có một nửa khi nó luồn lên phía sau những ngọn cây bên ngoài cửa sổ. Căn phòng vẫn còn tối mờ mờ, ngọn lửa trong lò sưởi là ánh sáng duy nhất bên trong căn phòng, nhưng cơn sốc của Charlie nhanh chóng chuyển thành sự lờ lững khi cô theo dõi ánh lửa phản chiếu bập bùng lên cánh tay và ngực Radcliffe. Người đàn ông đó thật sự khá là đẹp trai, cô nhận ra một cách ngạc nhiên, theo dõi những cơ bắp trên cánh tay và ngang ngực anh chuyển động nhấp nhô, khe khẽ lay động khi anh cời khuy quần. Nhưng sau đó, khi chúng rơi xuống sàn và mắt Charlie trở nên to như cái đĩa vì sốc một lần nữa trước khi cô xoay mạnh gương mặt đi chỗ khác với một vài vệt đỏ rục lên.

Cầu Chúa chứng giám! Cô không thể ngủ với người đàn ông này. Nó không đúng đắn. Dù anh ta có nghĩ cô là con trai hay không đi chăng nữa.

Một tiếng sột soạt kéo tia nhìn của cô miễn cưỡng trở lại với anh ta. Anh ta đã quay lưng lại với cô và đang trượt chiếc áo ngủ qua đầu. Charlie có một cảnh tượng dễ thương của cặp mộng rần rần và đôi chân tạo hình đẹp để trước khi cái áo ngủ rơi vào đúng chỗ của nó; sau đó Radcliffe quay lại về phía cô. Tia nhìn chăm chú của Charlie lướt một cách thận trọng về lại cái đĩa của cô.

"Gần xong chưa?" anh ta hỏi, duỗi dài người đầy mệt mỏi.

Charlie gật đầu, cái nhìn chăm chăm được ghim một cách không gì lay chuyển được vào chỗ thức ăn phía trước mặt cô.

"Cậu thích ngủ phần giường bên nào?"

Cô lắc đầu.

"Vậy thì được thôi. Ngủ ngon." Có tiếng sột soạt của tấm ga trải giường, sau đó là im lặng.

Charlie ngáp ngừng, sau đó liếc lên. Radcliffe đã yên vị đầy thoải mái bên dưới tấm chăn, đang trên đường chìm vào giấc ngủ ngon. Thở qua hàm răng của mình, cô chìm ngấm lại vào ghế của mình với một tiếng thở dài. Cô không còn đói nữa. Và giờ thì cô đã thoả nản con đói cồn cào của mình, kiệt sức lại một lần nữa quét qua người cô.

Ngáp dài, cô mệt mỏi đặt cằm lên tay và cố gắng nghĩ phải làm gì. Cô khó có thể ngủ đây với anh ta. Mặt khác, cô không thể nghĩ được một lời biện hộ nhỏ nhặt nhất tại sao cô không thể mà anh ta có thể chấp nhận được. Và cô thì đã quá mệt rồi.

Cái nhìn chăm chăm của cô trượt tới chỗ chiếc giường một lần nữa và cô thở dài. Sau 24 giờ không ngủ, nó trông khá là mời gọi... Ngay cả với Radcliffe

đang ở trên nó.

Đẩy bản thân mình ra xa khỏi chiếc bàn, Charlie loạng choạng tới chỗ chiếc giường và nhìn trừng trừng xuống. Nó còn hơn là một cái giường lớn. Rất lớn. Có rất nhiều chỗ. Tại sao, cô cá là cô có thể ngủ trên nó khá dễ dàng mà thậm chí còn không chạm vào Radcliffe. Phải. Cô chỉ cần ngủ phía trên tấm chăn phủ giường, cô quyết định, kéo tấm chăn phủ ngoài sang một bên và thận trọng trượt xuống phía dưới nó. Cô cũng ngủ mà mặc nguyên quần áo nữa... Trên tấm chăn phủ và mặc nguyên quần áo. Thế là đủ đúng đắn rồi.

Radcliffe đã dậy rồi khi Charlie tỉnh giấc. Anh ta đã mặc xong quần dài và đang kết thúc công việc rửa ráy ở chỗ chậu rửa cạnh lò sưởi. Charlie theo dõi những cơ bắp ở lưng anh ta chuyển động trong một phút, sau đó ngồi dậy, vói lên để kiểm tra rằng bộ tóc giả của cô vẫn còn thẳng. Cô có thể thậm chí còn không nghĩ đến việc kiểm tra nó nếu không phải tại thực tế là đầu cô đang ngứa ngáy. Sau quá nhiều giờ đội nó, bộ tóc giả chết tiệt này trở nên gần như là đau đớn... Cũng như chỗ băng quần quanh ngực cô, cô nhận ra, lúc này cũng đang với xuống để gỡ nó.

"Cậu dậy rồi."

Từ bỏ nỗ lực gỡ chỗ vải bó chặt ngực cô qua lớp quần áo, Charlie liếc lên để thấy Radcliffe đang nhìn cô khi anh ta mặc áo sơ mi. Cô trừng mắt nhìn lại, nhận thấy những đường nét trên khuôn mặt anh ta có vài điểm thú vị. Hầu hết thời gian kể từ khi họ gặp nhau đều ở trong những chỗ hoặc gần như hoặc hoàn toàn là bóng tối. Cô thật sự chỉ xoay xở để nhận được một cái nhìn thoáng qua của khuôn mặt lẫn trong bóng tối của anh ta ở đây hay ở kia. Thậm chí cả tối hôm qua—ừm, chính xác hơn là sáng sớm hôm nay, cô cho là thế—trong căn phòng này, ánh sáng mờ mờ, không khiến bản thân nó lộ rõ cái nhìn thật sự về những đường nét của anh ta. Giờ thì cô thích thú nhận thấy anh ta là một người đàn ông khá hấp dẫn. Đôi mắt anh ta còn hơn cả màu xám nhạt đầy ấn tượng và lấp lánh những ánh thông minh và những gì xuất hiện như là sự hài hước trong những ngày này. Mũi anh ta thẳng, hơi khoằm một chút, và môi anh ta không quá dày mà cũng không quá mỏng. Tóc anh ta sậm màu, sậm màu đến nỗi nó như thể là màu đen vậy, và xoả xuống quanh khuôn mặt của anh ta thành những lọn quăn ngắn. Anh ta không giả như cô đã giả định đêm trước, và điều đó khiến cô cay màu khi cô quăng chân xuống khỏi giường.

"Cậu mặc nguyên quần áo đi ngủ hả?" Anh ta dường như thích thú hơn là ngạc nhiên.

Nhún vai, Charlie đứng dậy, nhấn mặt khi cơ bắp của cô phản nản về những hoạt động đêm qua. Cô không quen cười ngượng lâu đến như vậy. "Chúng tôi không xếp theo quần áo. Không có chỗ, với tất cả chỗ đồ trang sức," cô nói theo cái cách như là giải thích, di chuyển tới chỗ chậu nước thứ hai và rửa mặt.

"Hmm. Vậy thì tối nay tôi sẽ cho cậu mượn áo ngủ," Radcliffe tuyên bố, di chuyển tới để lấy lại đôi giày ông của anh ta từ một bên giường.

Charlie không đáp lại lời đề nghị. Cô không có ý định ở lại đây để chấp nhận nó. Nếu cô đứng, Radcliffe sẽ quyết định không du hành hôm nay. Cô đoán trời đã là chiều muộn rồi và chẳng có sự khẩn thiết thật sự nào để phải lên đường trước sáng mai hết. Dù sao thì cũng an toàn hơn khi đi lại vào ban ngày. Hoặc là anh ta đã nói thế. Tối nay, ngay khi anh ta ngủ, cô sẽ lấy súng của anh ta, Beth, và những chiếc túi, và họ sẽ hướng tới nhà của Ralph.

"Chúng ta sẽ ở lại đây tới nay và lên đường vào buổi sáng," Radcliffe bất thành thông báo, xác minh lại những ý nghĩ của cô. Câu trả lời duy nhất của Charlie là một cái gật đầu ngắn gọn khi cô lau mặt, Radcliffe không buồn giải thích nhiều hơn.

Một tiếng gõ khe khẽ vang đến từ cánh cửa. Charlie liếc sang Radcliffe, sau đó đi tới để mở nó và tìm thấy Beth đang đứng ở đó. Về quan tâm trên khuôn mặt cô chuyển thành nhẹ nhõm ngay lập tức khi cô nhìn thấy chị gái mình.

Bước ra ngoài hành lang, Charlie đóng cửa lại và hỏi thúc Beth quay trở lại phòng của chính cô.

"Vợ của ông chủ quán trọ nói hai người bọn chị chung phòng," Beth thì thầm đầy lo âu khi họ đã vào trong.

"Nó sẽ có vẻ kỳ quặc nếu chị không."

"Vâng, nhưng—"

"Chị ngủ vẫn mặc nguyên quần áo," Charlie nhanh chóng đảm bảo với cô. "và nằm lên trên tấm chăn vải lanh nữa."

Beth gật đầu nhưng vẫn cắn môi. "Giờ thì chúng ta sẽ làm gì đây?"

"Radcliffe định ở lại đây cho tới ngày mai. Chúng ta sẽ rời đi lúc nửa đêm như đêm qua."

"Không qua cửa sổ nữa chứ?" Beth thậm chí còn không cố dấu sự buồn khổ của cô trước cái ý tưởng đó. Charlie thờ dãi và lắc đầu.

"Không. Lần này chúng ta sẽ thử cầu thang."

"Khi nào?"

"Chị sẽ tới chỗ em ngay khi anh ta ngủ say. Sao em không cố nghỉ ngơi thêm đi. Nó sẽ là một đêm dài đấy." Cô đợi cho tới khi Beth dịch chuyển tới chỗ chiếc giường, sau đó trượt lại ra ngoài hành lang đúng lúc Radcliffe rời khỏi căn phòng mà họ ở chung.

"Cô ấy ổn chứ?" anh ta hỏi đầy quan tâm. "Cô ấy có vẻ hơi tái một chút."

Charlie nhún vai. "Tối qua con bé ngủ không được ngon. Lo lắng quá nhiều. Tôi bảo con bé nghỉ ngơi thêm đi."

Gật gù, Radcliffe bắt đầu đi xuống cầu thang, Charlie ở ngay phía sau anh. "Cô ấy rất giống em gái tôi," anh đột ngột nói, khiến tia nhìn chăm chăm của Charlie xăm xoi anh một cách hiếu kỳ.

"Tên cô ấy là gì?"

Anh yên lặng trong một thoáng, về mặt anh trầm ngâm, sau đó anh nhún vai. "Mary."

"Cô ấy lập gia đình chưa?"

"Đã từng."

"Đã từng?"

"Giờ vẫn, tôi đoán thế, nhưng cả con bé và chồng nó đều đã mất."

Charlie tiếp tục lặng yên khi cô theo anh ta đi vào quầy rượu của quán trọ. Ngay khi họ ngồi xuống bàn, cô liếc lên mặt anh ta. Nó giờ trông rắn như là đá cẩm thạch, không có lấy một chút dễ gần. Không nghi ngờ gì anh ta dùng vẻ mặt này để cho mọi người biết không thêm một câu hỏi nào nữa đâu. Với sự nhận thức này, cô bắt đầu thư giãn lần đầu tiên kể từ khi gặp người đàn ông này. Cô cảm thấy một vài sự bất an của cô trôi đi và một vài sự kiểm soát quay trở lại.

Chỉ khi đó cô mới nhận ra rằng cô đã cảm thấy một chút không kiểm soát được kể từ khi người đàn ông này tiến đến một cách vụng trộm tới cô và Beth trong chuồng ngựa. Nó là một cảm giác kỳ lạ và không thoải mái đối với cô, nhưng khi cô nhận ra Đức ông Jeremy Radcliffe cũng chỉ là con người không hơn không kém, cô cảm thấy một sự kiểm soát nào đó quay trở lại. Nó là một điều kỳ quặc về cô và Beth. Họ trông giống nhau, nói giống nhau, và thậm chí là chia sẻ rất nhiều sở thích, nhưng mỗi người bọn họ có một sở trường khác nhau khi cần phải giao thiệp với mọi người. Beth giỏi với việc xử lý những bệnh tật của cơ thể. Con bé nhìn vào một người và biết rằng thể chất người đó không khoẻ ở chỗ nào, cho người đó loại thuốc gì để điều trị. Con bé khá là giỏi trong việc trị thương cho cơ thể.

Charlie, mặt khác, có bản năng trong việc xác định động cơ của một người. Cô biết nỗi đau họ cảm thấy và họ cần phải nói về điều gì. Cô cũng có thể nói khi nào thì một người đang dấu giếm bản chất thật của họ. Ví dụ là cô đã không thích Bác Henry ngay lập tức, mặc kệ bản tính dường như rất tốt bụng và nhẹ nhàng tự nhiên của ông ta khi ông ta lần đầu tiên đến sau cái chết của cha mẹ họ. Beth đã bị che mắt bởi vẻ bề ngoài và rơi vào tròng của ông ta cho tới khi ông ta bắt đầu lộ rõ bản chất của mình. Và trong khi Beth cảm thấy tổn thương khủng khiếp khi nhận ra bản năng của Charlie đã chứng minh đúng về gã đàn ông đó, Charlie đã chẳng hề ngạc nhiên tí nào. Giờ thì bản năng đó đang được điều chỉnh cho phù hợp với Đức ông Radcliffe, và những gì cô cảm thấy được là anh ta chưa bao giờ nói về em gái anh hay cái chết của cô ấy... và anh thì cần phải nói.

Với giọng hồ hững, cô hỏi, "Họ chết như thế nào?"

Khuôn mặt của Radcliffe sầm lại. Trong một khoảnh khắc cô nghĩ anh có thể bảo cô biến xuống địa ngục đi và chú tâm vào việc của cô ấy, nhưng sau đó anh trả lời, những từ ngữ đổ nhào ra như thể chúng đã đợi một thời gian rất dài để tẩu thoát vậy. "Họ đến thăm tôi. Họ sống ở sự sản bên cạnh và ngày đó đã cười đùa qua chơi. Cướp đường hoành hành ở trong vùng khi đó, nhưng chưa có một ai bị thương hết, chỉ bị cướp thôi, thật sự là cướp vặt. Em gái tôi và chồng nó ở lại ăn tối. Trời đã tối khi họ ra về. Tôi đề nghị tôi sẽ cho xe ngựa của mình đưa họ về..." Anh dừng lại. Có cái gì đó bập bùng thoáng qua khuôn mặt anh. Hối hận? Đau thương? Giận dữ? "Tôi đáng lẽ ra phải kiên quyết."

Tội lỗi. Charlie ngồi lại với một tiếng thở dài, chắc chắn rằng Đức ông Radcliffe cảm thấy tội lỗi khi anh ta nói về em gái mình. Nhưng tại sao? "Cô ấy trẻ hơn anh à?"

"Phải," anh thờ dài và uống từ chiếc cốc vại của mình. "Thế còn cha mẹ anh?"

"Họ chết khi cả hai chúng tôi còn nhỏ. Khi đó tôi mười tám. Mary thì mười hai."

"Anh nuôi dạy cô ấy? Chăm lo cho cô ấy cho tới khi cô ấy kết hôn?" Charlie đoán, và anh liếc lên cô đầy ngạc nhiên.

"Phải. Làm sao cô biết?"

Charlie nhún vai. "Ai khác sẽ làm chứ? Anh không nhắc đến ai khác hết," cô lăm bằm lơ đãng, những ý nghĩ của cô tập trung vào những gì cô vừa nghe được. Cảm giác có tội của anh là bởi vì anh đã trưởng thành và quen với việc chăm lo cho em gái anh. Anh cảm thấy anh đáng lẽ đã phải khẳng khẳng nhiều hơn nữa rằng họ nên đi xe ngựa. Có lẽ anh thậm chí còn nghĩ rằng anh đáng lẽ phải hộ tống họ. Anh có vẻ như cảm thấy anh bằng cách nào đó đã làm họ thất vọng. Những cảm xúc như thế không nghi ngờ gì cũng đứng sau lời đề nghị bảo vệ cô và em gái cô. Sau cùng thì tự bản thân anh đã nói Beth nhắc anh nhớ đến Mary. Tội qua, đối với anh, chắc phải giống với tình huống cái chết của em gái anh. Một người đàn ông và một cô gái một mình ở trên đường. Du hành suốt đêm. Phải, giờ cô đã hiểu lời đề nghị được giúp đỡ họ của anh.

Radcliffe cau mày. Bản thân anh khá là tức tối và ngượng ngùng vì tiết lộ quá nhiều. Charlie có thể cảm thấy cô đã khám phá ra từ anh những thông tin anh đã không hề chia sẻ với bất cứ ai hàng năm trời rồi. Bất thình lình cảm thấy nôn nóng, Radcliffe nhìn trừng trừng đầy giận dữ vào chiếc cốc của anh một thoáng, sau đó nhìn lên. "Cậu biết bắn súng không? Hay không có ai dạy cậu?"

Sự ngập ngừng của Charlie là câu trả lời đủ rồi, và Radcliffe đứng bật dậy. "Không nghi ngờ gì là ông bác của cậu không thêm bận tâm. Bất cứ người đàn ông nào bán cháu gái của mình cho Carland sẽ khó mà bận tâm liệu cháu trai mình có thể tự vệ hay không." Anh tặng cho Charlie một nụ cười nhỏ. "Đi nào," anh cộc cằn ra lệnh.

Trườn ra từ phía dưới bàn, Charlie vội vã theo sau anh ta.

"Hai người đã ở đâu?" Beth lao tới khi Charlie và Radcliffe bước vào quán trọ hai giờ sau.

Charlie tóm được sự quan tâm trên khuôn mặt em gái cô và cười toe toét, nhưng Radcliffe là người trả lời. "Tôi dạy anh trai em bắn súng."

Mắt Beth mở lớn đầy ngỡ ngàng. "Thật á? Mọi việc thế nào?"

Charlie bắt đầu cười thầm khi Radcliffe ngập ngừng. Cô biết cô không phải chính xác là một người được gọi là có năng khiếu bẩm sinh. Cô đã không bắn trúng lấy nổi một một cái bia. Ngạc nhiên là Radcliffe đã không hề mất kiên nhẫn với sự kém cỏi của cô. Anh đã động viên cô một cách khủng khiếp, cứ nói với cô khi họ cuối cùng cũng phải bỏ cuộc rằng cô sẽ tiến bộ lên thôi nếu tiếp tục luyện tập. Luyện tập rất nhiều.

"Thứ mà anh trai em thiếu là độ chính xác, cậu ấy bù đắp lại vào đó là lòng nhiệt tình. Cậu ấy sẽ tiến bộ thôi. Cậu ấy chỉ cần tập luyện," cuối cùng Radcliffe nói, và cái cười lặng lẽ của Charlie trở thành tràng cười phá ra trước chiến thuật ngoại giao khéo léo của anh.

Khi Radcliffe khẽ mỉm cười trước sự ngạc nhiên của cô, Charlie tặng cho anh một cái cúi đầu chào đầy chế giễu, sau đó nắm lấy tay Beth và lái cô về phía căn phòng họ đã dùng bữa tối lúc trước, phần khởi nhẹ nhàng khi họ đi, "Anh hoàn toàn là một kẻ thất bại với tư cách là một người đàn ông, anh e là vậy. Anh không thể bắn trúng sườn của quán chợ dù cách có mười bước."

Beth chớp mắt, sau đó phá ra cười khi họ đi tới chỗ cái bàn.

Radcliffe theo sau cặp đôi, mỉm cười như một quốc vương hiền từ đang trong triều đại của ông ta. Chiếm lấy chiếc ghế đối diện với họ, anh lắng nghe, nụ cười của anh sinh động hơn khi Charles thuật lại những sự kiện buổi chiều, nhận ra trong khi lắng nghe rằng thay vì chán nản thất vọng, cậu nhóc đã coi nó như cả một cuộc phiêu lưu vĩ đại ấy.

Cặp song sinh tiếp tục chuyện trò trong suốt bữa ăn, thường xuyên đồ ngọt được những nụ cười ra khỏi Radcliffe. Sau đó Beth xin thứ lỗi và nói cô phải đi nghỉ. Radcliffe quyết định rằng cô gái chắc phải có thể chất rất dồi dào mạnh mẽ nếu cô bé cứ phải đi nghỉ thường xuyên như thế, nhưng không nói gì.

Charlie, mặt khác, theo dõi em gái cô rời đi với một tiếng thở dài. Beth mong cô đợi cho tới khi Radcliffe ngủ say, lấy trộm khẩu súng của anh ta, sau đó đi gặp con bé. Nhưng cô bắt đầu không thích cái ý tưởng đó. Radcliffe rất... dễ thương, và anh ta đã bỏ công bỏ sức ra để giúp đỡ họ. Cái ý tưởng ăn trộm súng ngắn của anh ta, dù cô có để lại đồ trang sức để trao đổi với nó hay không, cũng không thể chấp nhận được với cô.

Cô liếc xuống cốc rượu bia của mình và nhăn mặt. Mặt khác, họ phải đi tới chỗ anh họ Ralph, và đã nghe chuyện về em gái Radcliffe đã chết như thế nào, cô chắc chắn sẽ không lên đường mà không có vũ khí. Những hiểm họa trên đường đi đột ngột rất có tính xác thực.

Đẩy cốc bia của cô ra, Charlie đứng dậy và làm bầm răng cô phải nói với Beth vài điều, sau đó vội vã đi lên phòng của em gái cô.

"Chị không thể lấy trộm súng của anh ta được," cô thông báo, bước vào bên trong và đóng cánh cửa lại.

"Tốt." Beth kết thúc việc bước ra khỏi bộ váy áo của cô và đặt nó nằm ngang qua chiếc ghế cạnh giường, lờ đi cái cau mày đột ngột trên khuôn mặt của Charlie.

"Em có ý gì khi nói tốt?"

"Anh ấy rất tốt," Beth thông báo một cách kiên quyết, thả tóc cô xuống để nó xoã ra thành những gợn sóng dài quanh vai cô. "và nó sẽ là ăn cắp dù chúng ta có để lại cái vòng tay hay không."

Thở dài, Charlie chìm vào một bên giường. "Chị biết. Giờ thì chúng ta làm gì đây."

"Chị sẽ nghĩ ra cái gì đó thôi," Beth nói đầy miễn cưỡng, và Charlie đột ngột cảm thấy giận dữ. Nó đã luôn luôn là như thế. Nếu họ gặp rắc rối và cần một kế hoạch, Charlie là người được trông đợi phải nghĩ ra và đưa họ thoát khỏi vùng nước nóng. Kỳ quặc là, nó chưa bao giờ khiến cô bận lòng trước đây, nhưng giờ thì nó có. Trước khi cô có thể bình luận gì, Beth mơ màng, "Thật là xấu hổ rằng chúng ta không ở trong thị trấn hay gì đó. Khi đó chúng ta chỉ cần đơn giản là mua một khẩu."

Charlie nhìn chăm chăm vào cô một cách ngây ngô, sau đó bất thành linh mỉm cười. "Ý kiến hay."

Dừng lại khi đang bò vào giường, Beth ngáy người liếc cô. "Gì cơ?"

"Chị sẽ hỏi xem ông chủ quán trọ có khẩu nào không. Ông ấy chắc chắn phải có một khẩu. Chị sẽ mua nó từ ông ấy."

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông ấy không muốn bán nó?"

Charlie nhún vai và bước ra khỏi cửa. "Chị sẽ đề nghị cái giá ông ấy sẽ không thể từ chối được." Cô dừng lại, giơ một tay lên để ra hiệu cho Beth im lặng khi cô nghe thấy tiếng chân đi lên cầu thang. Cánh cửa phòng cô ở chung với Radcliffe mở ra rồi đóng lại, và Charlie khẽ mỉm cười. Nó có nghĩa là cô có thể nói chuyện với ông chủ quán rượu mà không lo rằng Radcliffe có thể nghe trộm.

"Đánh thức em dậy khi ông ấy bán nó cho chị," Beth thì thầm khi Charlie mở cửa. Gật đầu, cô đóng cánh cửa phía sau mình và đi xuống phía dưới nhà.

Chương 3

Ông chủ quán trọ là một người đàn ông vạm vỡ, nói năng âm ỉ. Charlie chiếm lấy một ghế ở bàn, nhận lấy cốc bia ông ta mang tới, sau đó nhấp từng ngụm khi cô cân nhắc tới việc làm thế nào để đặt vấn đề với ông ta về khẩu súng. Sau một lúc, cô liếc quanh căn phòng, trông không ngoại trừ cô và người chủ quán, và vậy ông ta lại gần.

"Ngài còn cần gì nữa, thưa ngài?"

"Bầu bạn, nếu ông không phiền, ông chủ. Ngồi đi."

Mắt mờ lớn, ông chủ quán ngập ngừng trong một thoáng, sau đó đi lấy một bình rượu mới và một chiếc cốc vại cho bản thân ông ta. Quay trở lại, ông ta ngồi vào chỗ đối diện với Charlie, đổ đầy lại cốc của cô, sau đó rót cho bản thân ông một cốc và họ uống trong sự yên lặng thân thiện trong một lúc.

"Tôi nghe rằng có thể có nguy hiểm trên đường đi," cô cuối cùng cũng bình luận.

"Vâng." Ông chủ quán gật đầu trang trọng. "Mặc dù tôi sẽ không lo lắng gì hết, thưa ngài, với Đức ông đi cùng ngài. Ngài ấy tự mình đối phó với mọi chuyện rất tốt."

Charlie gật gù. "Hôm nay anh ấy dạy tôi bắn súng."

Ông chủ quán cười toe toét tới tận mang tai. Ông đã nhìn thấy hai người bọn họ ngoài cánh đồng. "Cậu sẽ học được thôi," ông ta nói đầy cảm thông.

Charlie liếc lên, sau đó mỉm cười gượng gạo. "Phải."

Vuron người tới phía trước, ông chủ quán lại đổ đầy cốc của cô, và Charlie liếc xuống đầy ngạc nhiên. Cô không nhận ra rằng cô đã uống nhanh đến vậy. Quyết định là phải uống chậm lại, cô hỏi, "Ông có súng lục không?"

"Ồ, có chứ. Một khẩu tốt, thưa ngài. Muốn xem nó không?"

Charlie gật đầu đầy háo hức và người đàn ông có khuôn ngực vạm vỡ nhấc mình ra khỏi chiếc bàn và vội vã ra khỏi phòng. Charlie nhắm nháp cốc bia của mình khi cô đợi, ngẩng đầu lên khi người đàn ông quay lại, một khẩu súng lục ở trong tay.

"Đây." Ông ta đặt khẩu súng lên trên bàn đầy thận trọng, sau đó rót thêm rượu cho cả hai bọn họ khi Charlie nâng thứ vũ khí đó lên. Nó dường như là một khẩu tốt, dài mười ba inch với băng súng bằng thép được khảm những họa tiết hoa văn. Mắt cô mở lớn khi cô chú ý đến những chữ viết tắt R.N. được khắc bằng tay trên băng súng, đoán một cách chắc chắn là ông chủ quán trọ không thể nào có đủ tiền để mua một khẩu tốt như thế này.

"Có nó từ một quý ngài," ông ta thông báo, chú ý đến sự thích thú của cô đối với mấy chữ cái viết tắt. "Không thể trả hoá đơn của hân ta được. Bị vướng vào trò đồ đen với những người khách khác trong quán trọ. Thua hết tiền. Tóm được hân ta đang chuẩn bị vào lúc nửa đêm. Hân ta thả đưa cho tôi khẩu súng còn hơn là để bản thân mình bị bắt giam."

"Thật là việc tồi tệ. Chuẩn khỏi quán trọ vào lúc nửa đêm."

Charlie gần như đánh đổ cốc rượu của cô trước những lời đó và liếc lên một cách sắc nhọn để thấy Radcliffe đang đứng phía trên cô, ánh cười chứa đầy trong mắt anh.

"Tôi nghĩ ngài đã lên giường rồi, thưa ngài," cô câu kinh bình luận, ngo ngoáy trên chỗ ngồi của mình và đưa trả lại ông chủ quán khẩu súng.

"Chúng ta đã ngủ cả ngày rồi," Radcliffe chỉ ra, chiếm lấy một chỗ tại bàn và vẩy tay ra hiệu cho ông chủ quán ngồi lại khi ông ta định nhòe dậy. "Đừng rời đi vì ta. Ta nghĩ nên tham dự với cả hai người."

"Tôi chỉ lấy cho ngài một chiếc ly thôi, thưa Đức ông," ông chủ quán trọ nói đầy hạnh phúc, vội vã rời khỏi chiếc bàn.

Charlie theo dõi ông ta rời đi với một tiếng thở dài. Ông ta vui mừng khôn siết khi mọi việc lại trở nên thế này. Không phải thường xuyên mà, cô cho là thế, hai thành viên có địa vị trong xã hội lại ngồi uống với ông ta. Thật xấu hổ là cô không thể nào chia sẻ sự hài lòng với ông ta, nhưng ngay tại giây phút này, Charlie ước Radcliffe ở bất cứ nơi nào ngoại trừ nơi này.

"Chỉ còn chưa đến một ngày đường là sẽ tới London tính từ quán trọ tiếp theo chúng ta sẽ dừng chân."

Charlie liếc sang Radcliffe khi anh ta tiếp tục.

"Tôi sẽ gửi một người đưa tin từ đó để yêu cầu một chiếc xe ngựa thuê. Đã khá gần rồi và tôi nghĩ tốt nhất cậu và em gái mình không nên bị nhìn thấy đi tới nơi. Cậu có thể ở lại tại ngôi nhà trong thành phố của tôi và tôi sẽ giới thiệu hai người như em họ của tôi. Điều đó sẽ cho các cậu một chút thời gian trước khi sự dối trá bị khám phá và ông bác các cậu tìm ra các cậu ở chỗ nào. Với một chút may mắn, khi đó chúng ta đã gả chồng cho cô ấy rồi."

Anh ta im lặng trong một chốc, sau đó tiếp tục với kế hoạch của anh ta dành cho bọn họ, "Tôi sẽ đưa cậu tới chỗ người buôn đồ trang sức tôi biết ngày kế tiếp sau khi chúng ta tới nơi. Ông ta sẽ trả đúng giá cho chỗ đồ trang sức của mẹ các cậu. Mặc dù vậy, tôi không khuyên đổi hết chúng ra tiền mặt ngay lập tức đâu. Chỉ đủ tiền trả cho tú quần áo và tiến hành một vài khoản đầu tư nên làm thôi. Bản thân tôi cũng đang tới thành phố để đầu tư vào một dự án mạo hiểm. Cậu có thể muốn cân nhắc tới nó. Nó khá là rủi ro, nhưng nếu tất cả đều tốt đẹp, nó có thể sẽ rất có lãi đấy."

Charlie chỉ đơn giản là ngồi chớp mắt trước người đàn ông đó, sững sờ một chút trước tất cả những gì anh ta đang nói. Anh ta đề nghị nhiều hơn sự bảo hộ rất nhiều, và những gì anh ta đề nghị thật đáng sửng sốt. Nhà, bảo hộ, và sự trợ giúp của anh ta. Với sự giúp đỡ của anh ta, cô có thể gây dựng cả một gia tài và gả Beth cho một người đàn ông an toàn, dễ thương, người mà con bé thích ...

Nếu cô thật sự là Charles chứ không phải Charlie, cô tự nhắc nhở bản thân mình và thờ dài. Trong hai người bọn họ, Beth không phải là người thật sự ở trong mối hiểm họa. Con bé sẽ bị đau khổ khi cưới Seguin, nhưng nó sẽ được chăm sóc đầy đủ. Nguy hiểm thật sự chính là bản thân Charlie, và cô khó có thể tìm được một đức ông chồng với tư cách là một người đàn ông.

Thờ dài, cô lắc đầu đầy tiếc nuối. Nó quả là một ý tưởng rất dễ thương, nhưng cô không thể mạo hiểm để Beth ra mắt xã hội thượng lưu. Ngay cả với một cái tên giả. Lựa chọn an toàn nhất của bọn họ là đào tẩu đến chỗ Ralph. Với điều đó trong tâm trí, cô kiên quyết đợi cho tới khi Radcliffe đi ngủ, sau đó sẽ đưa ra đề nghị với ông chủ quán rượu về khẩu súng.

"Cậu nhóc có vẻ hơi khó ở một chút, thưa ngài," ông chủ quán bình luận đầy ngạc nhiên. "Không quen với đồ uống mạnh, tôi dám chắc là thế."

Radcliffe liếc sang vẻ mặt còn hơn cả ngây ngốc của Charles và mỉm cười gượng gạo. "Và ta sẽ nói là ông đã đúng," anh đồng ý khô khốc, vội vã vươn tới để túm lấy gáy cậu nhóc khi cậu ta bất thành linh laò đảo về phía trước trong khi vẫn ngồi tại chỗ của mình với một vẻ rất chắc chắn là sắp đập mặt vào bàn.

"Cậu ta quá chén và say bí tỉ rồi," ông chủ quán cười phá lên.

"Phải." Thờ dài, Radcliffe thẳng người dậy, vẫn giữ đầu cậu nhóc thẳng lên, sau đó nâng cậu ta lên trong vòng tay anh.

"Một cậu bạn nhỏ gây trớ xuong phải không?" ông chủ quán bình luận, liếc qua cậu nhóc đang nằm mềm rũ trong vòng tay người đàn ông. "Trông rất giống em gái cậu ta. Hành động cũng rất giống cô ấy nữa. Tuy nhiên cậu ta sẽ trở thành một người đàn ông tốt một khi cậu ta lớn lên."

"Phải." Radcliffe hướng đến cầu thang. "Sẽ trả thêm tiền khi ta thanh toán ngày mai. Cảm ơn vì sự bầu bạn của ông và chỗ rượu."

"Không có gì, thưa ngài. Hân hạnh là của tôi."

Radcliffe ẵm Charles lên phòng họ, liếc mắt đầy tò mò tới khuôn mặt của cậu nhóc khi anh di chuyển. Sự giống nhau giữa cặp sinh đôi thật đáng ngạc nhiên, và giờ khi ông chủ quán trọ nhắc đến nó, họ quả thật có cách cư xử rất giống nhau. Thỉnh thoảng cậu nhóc có vẻ điệu đà tiểu thư. Nó có lẽ là vì dành quá nhiều thời gian bầu bạn với Beth, anh cho là thế, điều chỉnh lại cậu nhóc trong vòng tay mình để mở cửa phòng của họ. Cậu ta sẽ loại bỏ những cung cách này dễ dàng sau một thời gian làm bạn với cánh mày râu, không nghi ngờ gì hết. Nó đã trở nên rõ ràng từ cuộc hội thoại ở bữa tối là anh trai và em gái dành hầu hết, nếu không phải là toàn bộ, thời gian ở cùng nhau. Điều đó chẳng có gì là ngạc nhiên khi người thân thuộc duy nhất ở quanh là ông bác của họ.

Đá cánh cửa đóng lại với một chân đi ủng, Radcliffe bước tới chỗ chiếc giường và nhẹ nhàng đặt cậu nhóc lên nó, nhận thức một cảm giác nhẹ nhõm kỳ quặc khi anh làm thế. Anh không cảm thấy thoải mái tí nào khi chạm vào cậu nhóc. Anh đã chú ý đến điều đó vào chiều nay trong khi đang dạy cậu ta bắn súng. Một cảm giác kỳ quặc đã thấm đốt xuyên qua người anh tại một điểm khi anh đặt vị trí mình phía sau cậu nhóc, một tay trên vai cậu ta, tay kia trên tay cậu ta để giúp cậu ta ngắm bắn. Lúc này tâm trí anh đang xua ký ức đó đi, như khi anh đã di chuyển thân thể mình ra khỏi sự gần gũi của Charles ngay lúc đó.

Radcliffe có một đời sống tình dục khỏe mạnh và đã đưa rất nhiều đàn bà lên giường của anh, hoặc là giường của họ nếu tình thế yêu cầu. Anh thật sự khá là hoang mang bởi phản ứng của mình với cậu nhóc trẻ tuổi, mảnh mai này. Có thể là do sự giống nhau của cậu nhóc với em gái cậu ta, anh bất thành linh quyết định, nhẹ cả người trước sự giải thích đơn giản đó. Đã hai tuần kể từ khi anh chia tay với cô nhân tình gần đây nhất của anh. Không nghi ngờ gì việc kiêng khem trong chuyện chăn gối gần đây của anh, cộng thêm cậu nhóc này giống một cách đến kinh ngạc với em gái cậu ta, là nguyên nhân của phản ứng đầy lúng túng bên trong của anh.

Lời giải thích loảng ngoảng này hoàn toàn có nghĩa đối với anh. Mặc kệ cái thực tế là anh đã không hề chú ý tới bất cứ phản ứng nào về việc chạm vào cô gái khi anh ẵm cô vào trong quán trọ khi họ mới tới đây, anh quyết định rằng thật ra là anh bị cuốn hút bởi Beth. Anh luôn luôn yếu đuối trước những đường cong mềm mại, và cô gái thì thừa những thứ đó. Chính cô là người mà anh thật sự phản ứng lại khi anh chạm vào anh trai của cô.

Anh tuyệt vọng tin vào điều này đến nỗi anh rất có khả năng đưa cô gái lên giường, ngoại trừ rằng anh chưa hề quan tâm tới hôn nhân và cô gái không phải là loại dễ chơi đùa. Đặc biệt không khi cô được cho là ở dưới sự bảo hộ của anh. Anh cho là anh sẽ phải tới thăm nhà chứa ngay khi họ tới London. Khi đó mọi thứ sẽ ổn thỏa cả thôi.

Cái nhìn chăm chăm của anh rơi trên cậu nhóc đang ngủ trên giường của họ và anh gật đầu. Anh sẽ đưa Charles đi cùng với anh. Cậu nhóc có thể sẽ đánh giá cao bài học nhập môn bước vào tuổi trưởng thành.

Radcliffe không đặt câu hỏi tại sao anh biết rằng cậu nhóc ngây thơ về vấn đề xác thịt, anh chỉ đơn giản là chấp nhận sự hiểu biết đó. Anh cũng không đặt câu hỏi tại sao anh không sẵn lòng coi đồ cho cậu nhóc và chuẩn bị cho cậu ta đi ngủ. Anh chỉ đơn giản là quay người và đi tới phía bên kia chiếc giường và bắt đầu tự mình thay đồ. Anh đã cởi áo khoác, áo sơ mi và đang với tới để tháo cái quần ống túm của mình thì anh ngập ngừng. Ánh nhìn của anh trượt tới cậu nhóc có khuôn mặt ngọt ngào đang nằm trên giường, anh quyết định sẽ mặc quần và tránh mặc đồ ngủ đêm hôm đó. Anh cũng chẳng băn khoăn gì nhiều cho quyết định đó khi anh thôi tất nệm, sau đó bò lên giường, cẩn thận sắp đặt bản thân mình sao cho không một phần thân thể nào bên dưới tấm chăn vải lạnh của anh chạm vào cậu nhóc.

Radcliffe đang nằm mơ về cô tình nhân gần đây nhất của anh, Lena. Họ đang ôm ấp ở trên giường, tay quần chặt lấy nhau. Cô ta đang lăm bằm ngọt ngào với anh, đôi môi đầy đặn của cô ta chà sát những nụ hôn lên khắp ngực anh khi cô ta với xuống dưới bằng một tay, bao bọc và vuốt ve cái vật đàn ông của anh.

Thở dài đầy thỏa mãn, anh mở mắt và ôm người đàn bà đó vào gần hơn một chút, sau đó cứng người lại. Người đàn bà trong vòng tay anh không phải là đàn bà một chút nào hết. Đó là Charles Westerly đang say ngủ. Bàn tay anh mơ đã vuốt ve anh thật ra là đầu gối của cậu nhóc quảng qua người anh đầy phóng túng khi cậu ta ngủ. Cậu nhóc quấn quanh anh như thể cậu ta là một ả điểm âm áp trong một đêm trời lạnh, và tệ hơn là, bản thân Radcliffe đang phản ứng lại với sự gần gũi đó theo cái cách không ả điểm nào có thể khơi dậy được. Anh đang cứng như một cây gậy vậy.

Nguyên rủa một cách thô lỗ, anh vật lộn thoát ra khỏi vị trí bên dưới cậu nhóc với một nỗi sợ hãi tương ứng, đứng lại trên đôi chân của mình, và quay lại trừng mắt nhìn cậu nhóc như thể nó là lỗi của cậu ta vậy.

Giật mình tỉnh giấc bởi sự xô đẩy và bật xóc, Charlie đột ngột ngồi dậy, liếc nhìn xung quanh đầy báo động.

"Gi? Chuyện gì thế?" cậu nhóc hét lên. Charlie chỉ vừa mới tỉnh giấc, nhưng hình như đã thấy được sự sợ hãi của Radcliffe như một bệnh dịch lây lan và tìm kiếm sự giải thích. Ý nghĩ đầu tiên của cậu nhóc chắc hẳn phải là họ đã bị trộm. Lăn mình nằm úp bụng xuống, cậu ta cúi xuống để ngó vào gầm giường, hiển nhiên là nhẹ cả người khi cậu ta nhận thấy những chiếc túi vẫn ở đó. Lôi một chiếc lên, cậu ta giật nó mở ra, sau đó thở dài khi cậu ta thấy chỗ đồ trang sức vẫn chưa bị đánh cắp.

Nhắm mắt lại, cậu nhóc hít vào hai hơi thật sâu, sau đó quay người lại nhìn chăm chăm vào Radcliffe, người vẫn đứng gần chiếc giường, quắc mắt nhìn cậu ta gần như là cuồng nộ. Sự hoang mang hiển hiện rõ ràng trên khuôn mặt cậu nhóc, cậu ta lăn người nằm thẳng lưng lại, sửa thẳng bộ tóc giả trên đầu cậu ta, và ngồi dậy. "Gi thế?"

Chớp mắt, Radcliffe nhìn trừng trừng cậu nhóc trong một thoáng, sau đó kiên quyết nhìn đi chỗ khác. Cậu nhóc hoàn toàn không nhận biết được chuyện gì vừa mới xảy ra. Một cái nhìn vào lòng cậu nhóc đã đủ để nói cho anh biết rằng Charles đã không hề bị khuấy động vì cuộc chạm trán tẹo nào, dù có ngủ hay không.

Quay lưng lại với cậu nhóc, sợ rằng cậu ta sẽ chú ý tới sự khuấy động của chính Radcliffe, anh tóm lấy chiếc áo sơ mi của mình và nhanh chóng trượt người vào trong nó, lăm bằm, "Ác mộng," như là để giải thích.

Anh nhanh chóng hoàn tất việc mặc đồ, mặc dù anh có thể cảm thấy cái nhìn chăm chăm đầy hoang mang của cậu nhóc chiếu vào lưng anh. Ngay khi đã hoàn tất, Radcliffe giật lấy chiếc túi của anh và hướng ra cửa. "Rửa ráy đi, sau đó đánh thức em gái cậu dậy. Chúng ta sẽ rời đi ngay khi chúng ta ăn xong."

Anh đóng cánh cửa phía sau mình lại với một tiếng sầm thật lớn.

Lắc đầu trước sự kỳ quặc của đàn ông, Charlie liếc xuống chiếc túi cô đã kéo ra từ dưới gầm giường. Nhanh chóng đóng nó lại, cô di chuyển tới chỗ bồn rửa để rửa ráy, tâm trí cô tua lại cảnh đêm hôm trước. Cô đã cương quyết ngồi lâu hơn Radcliffe ở dưới nhà, sau đó ngã giá với ông chủ quán rượu về khẩu súng. Có vẻ như cô đã thất bại thảm hại. cô không thể nhớ gì nhiều về cái phần sau đó của buổi đêm. Ông chủ quán cứ tiếp tục đổ đầy cốc của cô và cô cứ tiếp tục uống. Cô không cố ý, nhưng bằng cách nào đó cứ mỗi lần cô quay qua cô lại nuốt xuống nhiều rượu hơn. Cô thậm chí còn không nhớ là đã lên giường tới hôm qua. Cô cho là cái thực tế rằng cô đã về giường ngủ có nghĩa là cô đã không thể mua được khẩu súng.

Thở dài, cô liếc nhanh về phía cái cửa đóng kín, sau đó giật bộ tóc giả ra khỏi đầu cô. Gãi đầu với cả hai tay, cô di chuyển lại chỗ những chiếc túi của mình để moi ra một chiếc lược. Ngồi xuống một bên của chiếc giường, cô lấy mái tóc dài đến eo của mình ra khỏi lưng áo sơ mi, tháo sợi dây đã buộc chặt nó thành một cái đuôi thật dài ở cổ cô, sau đó chải chiếc lược vào nó. Cảm thấy nó nhờn vì bẩn, và cô tưởng tượng nó nhìn còn tệ hơn, nhưng cô không ngạc nhiên gì. Cô đã đội cái mớ tóc giả trời đánh thánh vật đó hai ngày hai đêm rồi, đầu cô mướt mát mồ hôi phía dưới nó. Tuy nhiên, nó vẫn không khó chịu bằng một nửa cái băng vải quấn chặt quanh ngực cô, và tóc cô lăm lăm cô phía dưới chiếc áo sơ mi ngứa ngáy.

Charlie sẽ thích được thả ngực cô ra khỏi cánh tù tội của nó. Ngay cả chỉ lâu đủ để hít vào một hoặc hai hơi thật là sâu. Cô cũng sẽ thích được gội đầu và tận hưởng một cuộc tắm táp để chịu thật lâu. Nhưng bất cứ lựa chọn phía trên nào cũng quá là rủi ro để thử. Radcliffe có thể quay trở lại bất cứ lúc nào.

Nghĩ về người đàn ông đó khiến Charlie thở dài đầy đau khổ. Thực tế rằng cô đã không xoay sở để mua được khẩu súng hay chuồn đi với Beth đã thật sự không đập vào cô ngay khi thức dậy. Giờ thì nó đã. Điều đó có nghĩa là thêm một ngày đường nữa cách khỏi địa điểm trong dự định của họ.

Đặt chiếc lược sang một bên, cô buộc lại mái tóc của mình và kéo cổ áo xa khỏi da cô đủ để có thể trượt cái bím tóc vào lại trong áo sơ mi của cô.

Cô không thể nói cô thật sự hối tiếc về việc không thể đào tẩu được. Radcliffe rất tốt với họ. Cô cảm thấy không đúng khi chuồn khỏi anh vào lúc nửa đêm.

Một tiếng gõ cửa nhẹ khiến cô cứng người lại trong một thoáng, sau đó Charlie nhanh chóng tái định cư lại mở tóc giả trên đầu cô và đứng dậy khi cánh cửa mở ra, thư giãn khi đầu Beth thò vào ngó quanh nó.

"Chà, tốt quá. Chị có một mình." Trượt vào bên trong, cô di chuyển tới cạnh chỗ Charlie đứng.

"Chị không thể lấy khẩu súng được," Charlie bắt đầu xin lỗi.

"Tốt," Beth đột ngột nói. Khi Charlie chớp mắt đầy ngạc nhiên, cô nhún vai. "Em không thật sự muốn chạy trốn khỏi Đức ông Radcliffe. Bên cạnh đó, em nghĩ rằng sau cùng thì ở tại thời điểm này London có lẽ là điểm đến tốt nhất cho chúng ta. Nghĩ mà xem. Sẽ tốt hơn biết bao nhiêu nếu đến chỗ của Ralphy với tiền thật sự hơn là đồ trang sức? Và với sự trợ giúp của Radcliffe, chúng ta chắc chắn có được một cái giả phải chăng với những món đồ trang sức của mẹ. Sau đó chúng ta có thể lên đường tới chỗ Ralphy... nếu chúng ta phải."

Cái nhìn chằm chằm của Charlie hẹp lại trước những lời đó. "Em có ý gì khi nói nếu chúng ta phải?"

"Ừm..." Cô khẽ mím môi. "Một ý nghĩ loé ra trong em là chúng ta có thể muốn được ra mắt."

"Beth, chúng ta không thể!" Charlie thở hắt hên mất hết cả tinh thần.

"Sao lại không?"

"Sao lại không hả? Em có ý gì? Câu trả lời hiển nhiên quá rồi còn gì nữa. Giây phút Bác Henry nghe thấy chúng ta xuất hiện ở London, bác ấy sẽ—"

"Sao bác ấy có thể nghe được chứ?"

"Làm sao bác ấy lại không?" Charlie phản bác lại một cách mất kiên nhẫn.

"Bác ấy sẽ không nghe nếu chúng ta không nói tên thật của mình," Beth chỉ ra một cách đơn giản.

Charlie đảo mắt trước những lời lẽ đó. "Ồ, phải. Chị chắc chắn là một cái tên giả có thể lừa thiên hạ được. Chính xác thì em nghĩ có bao nhiêu cặp sinh đôi ở Anh quốc này chứ, Beth? Và bao nhiêu trong số họ em tin là ở độ tuổi của chúng ta và có khả năng dự một buổi ra mắt năm nay chứ? Và bao nhiêu người có tóc nâu mất đen chứ?"

"Sao chúng ta phải nói với họ chúng ta là sinh đôi chứ?"

"Em không nghĩ họ sẽ chú ý à?" Charlie khô khốc hỏi.

"Không, em không... Charles."

Charlie cứng người lại trước những lời đó, nhận thức kéo về tràn ngập người cô. Nó nhanh chóng kéo theo nỗi đau đớn cô cố dấu bằng cách quay mặt đi. "Chị hiểu rồi. Em muốn chị tiếp tục cái vụ giả vờ vớ vẩn này để em có thể ra mắt," cô lẩm bầm đầy đau khổ.

"Charlie," Beth thì thầm, vuron tới để chạm vào cánh tay cô, nhưng chị gái sinh đôi của cô giật ngay ra.

"Cũng ổn thôi."

"Không. Chị hiểu nhầm rồi. Em nghĩ cả hai chúng ta đều tìm lấy một ông chồng."

Charlie cười cay nghiệt trước những lời lẽ đó. "Sẽ thật khó cho chị để quyến rũ một ông chồng với tư cách là một người đàn ông, em gái à."

"Không nếu chúng ta đổi vai là một người." Khi Charlie nhìn trân trân vào cô một cách ngây ngốc, Beth giải thích, "Chúng ta có thể đổi qua đổi lại. Một đêm chị sẽ là anh trai, còn em là em gái, và đêm tiếp theo chúng ta sẽ đổi lại. Với cách đó chúng ta có thể khuyến khích bất cứ người nào mà chúng ta chọn. Cuối cùng chúng ta có thể nói ra sự thật khi chúng ta đã chắc chắn về người đàn ông trong diện nghi vấn."

Charlie vẫn lặng yên trước những lời đó và đối diện với cô. "Em sẽ đổi vai để giả làm con trai à?"

Beth gật đầu trang trọng, môi cô nhè nhẹ cong lên sau một thoáng và huỷ hoại hiệu ứng đó. "Thật ra là, có vẻ như chị càng ngày càng có nhiều trò vui vì là con trai, Charlie."

"Trò vui?" Lòng mày cô dựng lên trước những lời lẽ đó.

"Phải. Well, nhìn mà xem. Hôm qua Đức ông Radcliffe dẫn chị đi tập bắn. Sau đó tối qua chị thức suốt cả đêm uống rượu cho tới khi chị say bí ti không biết trời đất là gì."

"Say bí ti không biết trời đất gì?" Charlie nhìn trừng trừng vào em gái cô, kinh hãi.

"Phải. Vợ ông chủ quán rượu kể với em tất cả chuyện đó rồi. Chồng bà ấy kể cho bà ấy rằng chị uống gần một gallon rượu nặng pha nước của ông ấy (= 4.546 lít Anh, hoặc 3.785 lít Mỹ), sau đó say không biết trời trăng gì như một con cá. Đức ông Radcliffe phải bế chị về giường ngủ."

"Ôi, không." Charlie chìm vào một bên giường đầy thiếu ngủ.

Beth theo dõi cô đầy tò mò trong một chốc, sau đó bình luận, "Mặc dù hôm nay chị chẳng có biểu hiện gì là đau nhức vì nó, phải không?"

Charlie chớp mắt trước những lời lẽ đó của cô, sau đó liếc lên cô một cách ngạc nhiên. "Không, chị không hề. Sáng nay chị cảm thấy khỏe như vâm."

"Hừm. Bác Henry luôn luôn phàn nàn về chuyện đầu đau như búa bổ vào buổi sáng sau một đêm uống thả cửa."

"Phải," Charlie đồng ý với một cái nhăn mặt. Người đàn ông đó đã đủ tệ để sống chung trong thời kỳ tốt đẹp rồi, nhưng ông ta thật không tài nào chịu đựng nổi khi bị đau nhức bởi đi chứng sau một đêm quá chén. "Tuy nhiên Cha chẳng bao giờ bị đau nhức buổi sáng hôm sau, phải không?"

"Không." Beth mỉm cười rạng rỡ. "Em cũng rất muốn thử uống say."

"Beth," cô đánh vào em gái mình với sự thích thú nhiều hơn là thật sự chỉ trích.

"Chà, tại sao lại không chứ? Chị luôn có tất cả những trò vui mà." Beth nói những từ đó một cách trêu chọc, sau đó thỉnh thoảng dài và thú nhận. "Em đã chán phải luôn luôn là người biết phải trái rồi, chị biết đấy."

Charlie bắt đầu phản đối trước điều đó, sau đó nhớ lại sự khó chịu vào đêm hôm trước khi Beth đã mong đợi một cách hoàn toàn tự nhiên rằng cô nghĩ ra một kế hoạch sẽ giải quyết được tất cả những rắc rối của họ. Đó đã là vai trò đầy tự nhiên của họ. Charlie đã luôn luôn nảy ra hết kế hoạch đại đột này đến kế hoạch đại đột khác, và Beth, với tính cách biết rõ đúng sai tự nhiên của cô, sẽ tán thành hay phản đối. Nếu Beth phản đối, Charlie sẽ loại bỏ kế hoạch. Nếu cô đồng ý, họ sẽ tiến hành nó. Giờ thì Charlie nhận ra rằng cô đã phụ thuộc vào những cảm giác của Beth nhiều như Beth phụ thuộc vào những kế hoạch mạo hiểm đầy cảm dỗ của cô. Chuyện này sẽ là một sự thay đổi dễ thương đây. "Ai cũng phải thử một đôi giày mới trong một thời gian," cô lầm bầm.

Beth chớp mắt trước những lời đó. "Gi cơ?"

"Em không nhớ câu chuyện mẹ vẫn kể cho chúng ta khi chúng ta còn bé à? Về một công chúa, người có một đôi giày mềm rất dễ thương ấy? Một ngày chị họ cô ấy đến thăm với một đôi giày cứng màu đỏ tươi với một cái móc khoá bằng bạc sáng chói. Chúng rõ ràng là quá nhỏ với công chúa. Tuy nhiên cô ấy vẫn khăng khăng đòi thử chúng và đi chúng cho đến khi chân cô ấy phồng gộp lên trước khi từ bỏ chúng và quay trở lại đầy biết ơn với đôi giày mềm dễ thương của cô ấy. Mẹ nói bài học của câu chuyện là ai cũng phải thử một đôi giày mới trong một thời gian, chỉ để cuối cùng nhận ra rằng người đó thích đôi giày cũ của chính họ hơn. Chị hẳn khoản liệu đó có phải là chính xác điều mẹ muốn nói hay không."

Beth mỉm cười. "Mẹ luôn luôn rất thông thái, phải không?"

"Phải. Cha cũng thế." Charlie thở dài. "Chị đều nhớ họ rất nhiều."

Chìm vào chiếc giường bên cạnh cô, Beth luôn tay cô vào tay chị gái mình và siết nhẹ. "Em cũng vậy."

Họ cùng lặng yên trong một thoáng, sau đó Charlie đột ngột đứng lên. "Well. Vậy thì chúng ta sẽ đi London, đổi chỗ đồ trang sức của chúng ta ra tiền mặt, mua một tủ quần áo mới, và tìm cho mỗi người chúng ta một ông chồng." Mỉm cười, cô liếc sang em gái mình. "Lạy chúa tôi, Beth. Chị tin là em đã nảy ra kế hoạch mạo hiểm đầy cảm dỗ đầu tiên của mình rồi đấy. Em có nghĩ nó có hiệu quả không?"

Beth nhún vai. "Thử thì cũng chẳng mất gì. Chúng ta luôn luôn có thể chạy trốn đến chỗ Ralphie nếu nó không hiệu quả."

"Hừm." Charlie gật gù, sau đó mỉm cười. "Gần như là hoàn hảo. Tối qua Radcliffe đề nghị cho chúng ta ở nhờ và giới thiệu chúng ta như là em họ của anh ta."

"Anh ấy làm thế?" Mắt Beth mở lớn đầy ngạc nhiên. "Thật là dễ thương."

"Phải."

"Chị có nghĩ chúng ta nên kể với anh ấy chúng ta đều là con gái không?" Beth hỏi, trông có vẻ lo lắng.

"Không nếu em muốn thử các trò vui mà đàn ông thường làm."

Beth gật đầu trang trọng. "Vậy thì chúng ta phải giữ bí mật nó."

"Vậy thì khi nào em muốn đổi vai? Giờ ư?"

Beth ngập ngừng, sau đó lắc đầu lầm bầm, "Có lẽ khi chúng ta tới London."

Mắt Charlie sáng lên vì ngạc nhiên trước những lời đó. "Sợ phải chung giường với Đức ông Radcliffe ư? Anh ta khó có khả năng bỏ nhào vào em với tư cách là một cậu nhóc."

Cô khẽ mỉm cười trước những lời đó, nhưng nhún vai. "Tuy nhiên, em vẫn hài lòng với việc chờ đợi."

"Như em muốn, Beth."

Cánh cửa mở tung khiến cả hai bọn họ quay lại để ngó Radcliffe khi anh trừng mắt nhìn vào trong phòng hướng về phía họ. "Điều gì khiến hai cô cậu lâu quá vậy? Đi nào, chúng ta phải ăn và lên đường."

"Vâng, thưa ngài." Charlie mỉm cười thật rộng với anh ta, sau đó cúi xuống để nhấc lên một trong những cái túi của họ ở bên cạnh chiếc giường. Beth đi chuyển tới chiếc kia, nhưng Radcliffe đã ở đó trước cô.

"Tôi sẽ mang nó, cô bé. Em không nên bận tâm đến. Nó khá là nặng. Đi nào, chúng ta xuống cầu thang thôi. Cả hai cô cậu ăn sáng càng sớm, chúng ta càng rời khỏi đây nhanh. Ngày mai các cậu sẽ được thưởng thức tiện nghi của một chuyến xe ngựa tới thành phố."

"Nghe thật dễ thương." Beth làm bầm trên đường ra khỏi cửa, và Charlie mỉm cười trước những từ ngữ dịu dàng của cô. Phải, sẽ thật dễ thương khi được tận hưởng tiện nghi của một chiếc xe ngựa sau mấy ngày họ cật lực trên cái yên ngựa dạng chân cứng nhắc đó, bụi phủ kín mặt họ. Nó chắc sẽ phải như thiên đường vậy.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Xe ngựa là phát minh của quý dữ.

Charlie đi đến kết luận đó trong vòng một tiếng đồng hồ của chuyến đi. Cô chưa bao giờ phải đi xa nhà. Cha mẹ cô đã chẳng hề thích thú gì việc đi du lịch và đã thích việc dành thời gian của họ ở nhà với các cô con gái. Vì thế cha mẹ cô đã chỉ sở hữu có hai cỗ xe ngựa. Cỗ xe, họ đang sử dụng vào cái đêm họ chết, đã bị phá hủy trong cuộc tay nạn đã giết chết họ. Bác Henry đã bán cỗ xe còn lại vào năm ngoái khi tiền bạc của gia đình bị thu hẹp lại. Lúc này khi Charlie đang rất biết ơn bởi việc bán cỗ xe ngựa đó đi, thì họ vấp vào một cái ổ gà trên đường và cô gần như bị nảy lên và hạ cánh xuống sàn xe. Cô sẽ không bao giờ sở hữu một trong những phát minh quý quái này.

Chộp lấy chỗ ngồi của mình, cô nghiêng chặt hai hàm răng lại với nhau và cầu nguyện rằng họ sẽ chẳng phải đi xa nữa thì mới tới London. Họ đã đi có vẻ như là hàng ngày trời rồi, và cô thì chắc chắn rằng nếu họ không sớm đến thành phố, cô sẽ bị đặt vào trong một tình thế cực kỳ nguy hiểm là sẽ nòn hết cả vào vị chủ nhà đáng mến của họ. Cô không thể chịu đựng được cái hộp nhỏ tẹo thiếu không khí mà ba người bọn họ đang bị nhồi nhét vào lâu hơn được nữa.

Nhận thấy vẻ mặt đầy quan tâm của Beth, cô nặn ra một nụ cười trấn an vì lợi ích của em gái cô, sau đó nhắm mắt lại và cố tưởng tượng bản thân cô đang ở bất cứ nơi nào khác ngoại trừ cái xe ngựa thuê cứng ngắc, ngột ngạt đang xóc nảy, lắc lư trên con đường đầy những ổ gà này. Chắc chắn không một ai sẵn lòng leo lên một trong những phương tiện chuyên chở này, cô nghĩ một cách tuyệt vọng, mở mắt cô một lần nữa và điên cuồng chộp lấy tay nắm cửa.

Nhìn thấy ý định của cô, Beth hét lên báo động, kéo lấy sự chú ý của Đức ông Radcliffe. Nhìn lướt qua vẻ xanh rớt trên khuôn mặt Charlie và cái cách cô đang quờ quạng tới cánh cửa, Radcliffe hét lên cảnh báo với người đánh xe, nhẹ cả người khi chiếc xe ngựa dừng lại. Charlie mở tung cánh cửa và loạng choạng ra khỏi xe. Cô quỳ gối trên cỏ ở một bên chiếc xe ngựa và tổng hết bữa sáng của cô ra vệ đường. Radcliffe xuất hiện phía sau cô.

"Ôi, trời."

Liếc quanh trong một nỗ lực thờ hồn hên mất hết tinh thần, Charlie thấy Radcliffe nắm lấy cánh tay Beth và giục cô quay lại xe ngựa, nhưng em gái cô chẳng để vào tai. Mở chiếc túi cô luôn lủng lẳng mang theo ở cổ tay, Beth lấy ra một lọ thủy tinh nhỏ và quỳ xuống bên cạnh cô. "Đây, Charlie, uống đi. Nó sẽ làm cho dạ dày dịu lại."

Charlie nhìn một cái về phía lọ thuốc em gái cô chia ra cho cô và quay đi để nôn tiếp. Thay vì thoái chí, Beth kiên nhẫn đợi tình trạng nôn mửa chấm dứt, sau đó chìa cái lọ thủy tinh nhỏ về phía chị gái cô một lần nữa. Lần này, Charlie nhận lấy cái lọ và thậm chí là xoay xở để nuốt được xuống một chút chất lỏng pha chế đựng trong đó. Sau đó cô run rẩy đứng lên trên đôi chân của mình và lao đảo về phía sau để yếu ớt dựa vào cỗ xe ngựa.

Charlie nghe Radcliffe hắng giọng. Người đàn ông đó đã quay lưng lại với lề đường và đứng bắt chéo tay sau lưng khi anh ta, đợi Charlie thu thập lại bản thân cô. Sau một lúc, anh ta liếc cô một cách dò hỏi. "Cảm thấy khỏe hơn chưa? Giờ chúng ta quay trở lại xe ngựa được chứ?"

Charlie nhắm mắt lại trước viễn cảnh đó, rên rỉ, sau đó đẩy mình ra khỏi xe ngựa và lại quỳ trên cỏ lần nữa. Beth ngay lập tức ở bên cạnh cô, làm bầm dịu dàng khi cô giữ bờ vai run rẩy của chị gái mình khi cô nôn.

Radcliffe theo dõi cả anh trai và em gái từ bên cạnh chiếc xe ngựa và thở dài. Mọi thứ đã không được ổn lăm trong hai ngày qua. Anh đã phải chịu đựng khủng khiếp vì tàn dư của cuộc rượu chè quá chén khi anh cuối cùng cũng xoay xở để anh trai em gái xuống ăn sáng và sau đó khởi hành ngày hôm trước. Còn hơn cả sự kinh tởm của anh, mặc kệ số lượng rượu cậu nhóc đã nốc, Charles có vẻ như chẳng hề phải chịu sự đau nhức đó. Cậu ta vô cùng vui vẻ trong suốt quãng thời gian cưỡi ngựa hôm qua, mỉm cười và hạnh phúc chuyện phiếm với em gái cậu ta, trong khi Radcliffe cảm thấy như thể đầu anh sắp sửa nứt toác ra làm đôi. Anh còn hơn là biết ơn khi họ đến quán trọ, nơi họ đã nghỉ lại đêm qua.

Radcliffe ngay lập tức thuê một người đưa thư từ ngôi làng gần đó để cưỡi ngựa tới London và đem về cỗ xe ngựa của anh. Sau đó anh tham dự với cặp đôi vào bữa tối trước khi đi nghỉ sớm để chăm sóc cho cái đầu của anh, chỉ để lại thức giấc lúc giữa đêm, nhận thấy rằng cậu nhóc đã lại quần quanh anh như thể lớp da thứ hai vậy. Thật không may, anh cũng nhận thấy, còn hơn cả mất tinh thần, rằng anh đã khá là thích thú với trải nghiệm đó.

Để giải thoát bản thân mình, Radcliffe đã chuồn xuống khỏi giường và dành phần còn lại của buổi đêm ngồi trên chiếc ghế tựa, nhìn trừng trừng một cách căm kình vào ngọn lửa lò sưởi. Trải nghiệm vừa rồi chỉ càng thuyết phục anh hơn bao giờ hết rằng anh phải tới thăm nhà thổ ngay giây phút anh tới London.

Chiếc xe ngựa của anh đã tới vào lúc rạng đông. Thật không may, người đánh xe đã đâm vào một ổ gà lúc trời tối khi vội vàng lên đường và chỉ xoay xở để đưa cỗ xe tới quán trọ trước khi bánh xe trước rụng rời ra. Sau khi sắp xếp để chiếc xe được sửa và theo họ trở về thành phố, Radcliffe đã đi tới ngôi làng gần đó để thuê một chiếc xe ngựa. Cái xe hai bánh một ngựa kéo cũ rích, ọp ẹp, nhỏ tẹo này là tất cả những gì anh có thể đạt được. Dùng nó đi chuyên cũng ngang như tra tấn. Anh chắc chắn là mọi cái răng của anh sẽ bị rụng lác cho tới khi rụng rời ra chỉ sau một giờ đầu tiên. Nếu anh mở miệng ra, mọi cái răng ở trong đó rất có khả năng sẽ bỏ nhào ra ngay lập tức.

Giờ thì anh lại có một cậu nhóc đang nôn mửa để quan tâm tới nữa. Tuy nhiên tệ hơn là, phản ứng dữ dội của cậu nhóc với việc đi xe đang khiến phản ứng còn hơn cả tương tự trong bản thân anh cũng tăng lên theo. Radcliffe chắc chắn là nếu anh đứng đó thêm một khoảng khắc nữa, anh cũng sẽ quỵ gối xuống cỏ và tổng hết bữa sáng của anh ra. Đột ngột nguyên rủa, anh lao đi và rải những bước dài dọc theo con đường để tìm kiếm không khí trong lành.

"Đây, đây," Beth thủ thủ, vuốt tay cô dọc theo lưng của chị gái mình đầy dịu dàng khi Radcliffe sầm sập bỏ đi.

Charlie rên rĩ khi những thứ cuối cùng chứa trong dạ dày của cô rời bỏ cơ thể cô, sau đó đổ sụp về phía sau tránh xa khỏi cái đồng lộn xộn để nằm xuống đất đầy đau khổ. Sau một chốc, cô mở mắt để ngó một cách nghiêm nghị vào em gái cô. "Chị chết đây," cô thông báo đầy cam chịu.

Beth khe khẽ mỉm cười trước lời thông báo đầy kịch tính và lắc đầu. "Không, chị yêu. Chỉ là bị say xe thôi."

"Say xe?" Charlie cau mày. "Nó là cái quỷ gì vậy?"

"Nó là cách mẹ vẫn gọi. Cha cũng bị thế. Cha không thể chịu đựng được việc đi trong những phương tiện chuyên chở khép kín. Chị nghĩ tại sao cha mẹ lại không thích du lịch chứ?"

Mắt Charlie mở lớn sau đó hẹp lại trước em gái cô. "Vậy thì tại sao em lại không ốm chứ?"

Beth nhún vai. "Em cho là em thừa hưởng tình trạng thể chất khoẻ mạnh từ mẹ."

"Chúng ta là song sinh, Beth. Giống nhau như đúc ở mọi khía cạnh, đúng không?"

"Hình như là không giống nhiều như thế." Thở dài, Charlie chậm rãi ngồi dậy và trừng mắt nhìn cái xe ngựa. "Cái máy kỳ cục chết tiệt đó. Thật là một phát minh ma quỷ."

"Phải. Nó quả thật là khó chịu," Beth làm bầm với một tiếng thở dài, sau đó liếc cô một lần nữa. "Chị có nghĩ là bây giờ chị có thể giữ lại thuốc trong dạ dày không?"

Charlie gật đầu và uống từ cái lọ nhỏ Beth nâng lên miệng cô. Hi vọng chỗ thuốc sẽ làm yên dạ dày của cô, cô không đứng dậy mà ở nguyên tại chỗ cô đang ngồi, cái nhìn chăm chăm của cô di chuyển dọc theo con đường mòn trông trải. "Radcliffe đi đâu mất rồi?"

Beth ôn tồn nhún vai. "Em cho là anh ấy đã đi tìm miếng đất nhỏ (để nôn – summerwind210) của riêng anh ấy dọc theo con đường rồi. Bản thân anh ấy trông cũng hơi xanh."

Một cảm giác hài lòng đáng ngạc nhiên tràn ngập Charlie trước những lời đó. "Thật hả?"

"Chị không cần phải trông hài lòng trước viễn cảnh đó thế đâu,"

Beth nhắc nhở cô một cách khô khốc và Charlie nhăn mặt.

"Mà sao chị lại không nên chứ? Gã đàn ông đó hoàn toàn là quái vật với chị hai ngày vừa qua. Em không chú ý à?"

"Có, em có. Em đang băn khoăn chị đã làm gì với người đàn ông đáng thương đó để khiến anh ấy cáu kình như thế."

"Làm gì với anh ta á? Sao, chị chẳng làm gì hết," Charlie chối phăng đầy ngạc nhiên, nhưng sự nghi ngờ của Beth vẫn hiện rõ và cô cau mày. "Chị chẳng làm gì hết, chị đã nói với em rồi. Anh ta thức dậy như thể buổi sáng sau hôm uống rượu với ông chủ quán rọ. Chị nghĩ có lẽ anh ta phản ứng với đồ uống giống bác Henry."

Beth cân nhắc điều đó trong một thoáng. "Điều đó giải thích tâm trạng của anh ta hôm qua. Nhưng thế còn hôm nay?"

Charlie nhún vai, rõ ràng là chẳng hứng thú gì. "Có lẽ cảm giác khó chịu vì quá chén của anh ta kéo dài hai hoặc ba ngày."

"Hừm. Anh ấy..." Beth bắt đầu, dừng lại khi một chiếc xe ngựa vòng qua chỗ rẽ và lăn bánh về phía họ. Nó dừng lại đằng sau chiếc xe ngựa của họ và từ bên trong xe một người phụ nữ lớn tuổi, một cô gái trẻ và một người đàn ông trẻ hơn Radcliffe vài tuổi nhìn chăm chăm vào họ đầy tò mò trong một

thoảng trước khi cánh cửa xe mở tung và người đàn ông bình thản bước ra ngoài.

Một tiếng hít vào thật sâu bất thành linh của Beth kéo cái nhìn của Charlie lại vào cô. Mắt em gái cô trở nên to hơn và còn hơn là sững sờ. Lông mày nhướn lên, Charlie đứng dậy, giơ một tay ra cho em gái cô để giúp con bé đứng lên, sau đó quay lại để đối diện với người đàn ông giờ đã dừng lại trước mặt bọn họ.

"Tôi có thể giúp gì được chăng?" người lạ mặt hỏi, tặng cho Beth một nụ cười quyến rũ.

Mặc kệ cái thực tế là câu hỏi được hướng vào Beth, Charlie là người trả lời. Em gái cô lúc này có vẻ như không có khả năng trả lời. Cô đang nhìn trân trân vào người đàn ông với vẻ còn hơn là mơ màng và Charlie không thể dù chỉ trong có một phút hiểu tại sao. Anh ta cũng khá hấp dẫn, cô cho là thế, cau mày trước mái tóc màu nâu cát và những đường nét mạnh mẽ của anh ta. Cái nhìn của cô rơi xuống để xem xét dáng hình của anh ta. Cao và gầy. Không tệ, nhưng không phải gu của cô. "Anh thật tốt vì đã đề nghị, nhưng trừ khi đôi xe ngựa với chúng tôi, anh không thể làm gì được đâu."

Khi người đàn ông chớp mắt còn hơn cả ngây ngô và xoay xở dứt ánh mắt ra khỏi em gái cô để quăng một cái nhìn bối rối về phía cô, Charlie nhăn mặt và giải thích. "Chúng tôi đi với... anh họ của chúng tôi," cô nói, lấp bắp với những từ ngữ. "Thật không may, xe ngựa của anh ấy bị gãy bánh và chúng tôi buộc phải thuê cái phương tiện chuyên chở này để tiếp tục chuyến đi."

Người đàn ông ngó một cách hoài nghi vào cái xe cà tàng đang đỗ ở bên lề đường, sau đó bước một bước về phía trước để nhìn vào bên trong, lông mày của anh ta nhướn lên khi anh ta quay lại. "Anh họ cô ở lại phía sau với xe ngựa của anh ta à?"

"Sao? Ồ, Không. Anh ấy lang thang dọc theo con đường để hít thở không khí trong lành. Anh ấy sẽ quay lại ngay thôi, không nghi ngờ gì."

"À." Anh ta gật gù trang trọng, mắt anh ta lại quay trở lại Beth một lần nữa. anh ta có vẻ ngập ngừng. Ngay khi anh ta miệng để cất tiếng, người trẻ hơn trong hai người phụ nữ, vẫn còn là một cô gái, lao đảo ra khỏi xe ngựa và vội vã lao về phía trước để túm lấy cánh tay anh ta.

"Lạy Chúa, Tomas, chúng ta phải đề nghị họ đi chung xe ngựa với chúng ta thôi. Họ không thể lác lư vào thành phố trong cái đó được. Nó chắc phải khó chịu lắm. Đề nghị họ đi chung xe với chúng ta đi, Tomas. Đi mà." Cô nhóc kết thúc lời nài nỉ nho nhỏ như hết hơi của mình với một nụ cười sáng chói chìa thẳng vào Charlie. Khi tiếp theo đó cô nhóc chớp chớp hàng lông mi theo cách chỉ có thể gọi là khiêu gợi thì Charlie cứng người lại một cách không thoải mái và bất thành linh thấy đôi giày của cô hấp dẫn đến lạ kỳ. Con nhóc đó đang tán tỉnh với cô, lạy chúa tôi. Không thể tin được!

"Em có..." Tomas bắt đầu, và Beth bước một bước háo hức về phía trước.

"Ồ, điều đó thật dễ thương."

Charlie nhăn mặt trước cái giọng hụt hơi của em gái cô và liếc lên để thấy con bé và Tomas đang cười ngoác miệng với nhau như hai kẻ ngốc bị sét đánh. Một cái siết đột ngột của những ngón tay quấn quanh cánh tay cô kéo sự chú ý của Charlie trở lại cô gái trẻ, người bất thành linh sấn gần lại bên cạnh cô, mỉm cười ngước lên cô từ phía dưới hàng lông mi dài của cô nhóc.

"Chúng ta đi dọc con đường và tìm anh họ của anh nhé?"

Hoàn toàn chắc chắn có tia nhìn của loài thú ăn thịt trong đôi mắt đó, Charlie quyết định một cách dứt khoát, ngay lập tức giơ tay cô lên để thoát khỏi những móng vuốt đang quắp lấy cô. "Tôi không dám làm phiền cô đến mức đó. Tôi sẽ tự mình đi gọi anh ấy về."

"Nó sẽ là không cần thiết."

Tất cả họ đều quay lại khi người đàn ông đang được đề cập tới thông báo sự trở lại của anh ta.

"Radcliffe!" Sự ngạc nhiên của Tomas có thể thấy rõ ràng. "Tôi không biết cậu có hai người em họ đấy." Bước lên phía trước, anh ta chìa tay ra chào đón. Radcliffe bắt lấy tay anh ta và gật đầu thân mật đáp lại.

"Mowbray. Rất vui gặp lại cậu."

"Phải, chúng tôi đi ngang qua xe của cậu và dừng lại để xem liệu có gì không ổn không. Em họ cậu giải thích là xe ngựa của cậu bị gãy bánh và cậu buộc phải thuê cái xe cà tàng này." Anh ta ra hiệu về phía cái xe ngựa đang được nhắc đến. "Chúng tôi đề nghị đi chung xe với chúng tôi cho phần còn lại của chuyến đi, nếu điều đó là chấp nhận được?"

Radcliffe ngập ngừng. Cái nhìn của anh trượt tới Charles, sau đó tới cô gái, người lúc này đang dai dẳng quẩn tay cô ta vào cánh tay của cậu nhóc. Chú ý đến sự khó chịu của Charles và cái cách cậu ta có vẻ như cố gắng nói với anh bằng nét mặt của cậu ta rằng nên từ chối việc đi nhờ xe, anh gật đầu trang trọng. "Điều đó thật đáng trân trọng," anh trả lời, quyết định rằng sẽ tốt cho cậu nhóc thưởng thức một chút sự chú ý của nữ giới. Dù cậu ta có thích hay không.

*****

"Và thế là Maman sắm một tủ quần áo mới toanh cho buổi ra mắt của em. Mẹ nghĩ em sẽ đính hôn ngay thôi. Anh nghĩ sao hà, Charles?"

Charlie chớp mắt trước cái giật mạnh ở cánh tay cô và liếc lên cô nhóc với vẻ mặt còn hơn cả ngây ngốc. Clarissa Mowbray là một cô gái mảnh dẻ, có khuôn mặt ngọt ngào, mái tóc màu cát nhưng cô ta không ngừng bi bô kể từ khi Radcliffe chấp nhận lời đề nghị đi nhờ của anh trai cô ta. Cô ta cứ huyền thoại về những thử thách thường gặp nham vận vật trong suốt quá trình vận chuyển hành lý từ chiếc xe thuê tới xe ngựa nhà Mowbray, dừng lại chỉ đủ lâu

để sắp xếp chỗ ngồi. Cô ta đã xoay xở để được ngồi vào một băng ghế giữa Charlie và Radcliffe, trong khi anh trai cô ta được ngồi giữa Beth và người phụ nữ lớn tuổi ở băng ghế bên kia.

Người phụ nữ lớn tuổi, hoá ra lại là Phu nhân Gladys Mowbray, người mẹ goá bụa của Tomas và Clarissa. Người phụ nữ này bị lãng tai, điều đã trở nên hoàn toàn hiển nhiên khi Clarissa đã hét lên lời giới thiệu. Nó cũng giải thích tại sao bà không ghìm cương việc tán gẫu của con gái mình lại. Charlie đau khổ đủ để, trước tình trạng đó, quyết định rằng rất có khả năng chứng điếc của Phu nhân Mowbray như một cách phòng thủ đối với việc huyền thuyên của cô nhóc. Bình thường Charlie sẽ phải lấy làm xấu hổ trước ý nghĩ nanh ác như thế, nhưng cô đang nhận thấy rằng thật là khó để mà thờ khi tất cả bọn họ bị nhồi vào trong một không gian nhỏ như thế này, mà không cần có một con nhóc ngốc nghếch lấy hết phần không khí trong một chiếc xe ngựa ngọt ngào để trang giang đại hải những chuyện tâm phào ngốc nghếch. Charlie rất chắc chắn rằng cô sẽ ngất vì thiếu ôxi.

"Chị chắc chắn là anh ấy đồng ý với lời tiên tri của mẹ em," Beth lầm bầm, trừng mắt với chị gái cô vì không trả lời ngay lập tức. "Phải thế không, anh trai?"

"Ồ, phải. Không nghi ngờ gì," Charlie lầm bầm khô khốc, liếc ra ngoài cửa sổ.

"Tôi không nhớ là đã từng nghe nói cậu có anh em họ."

Có một sự im lặng chết chóc ngăn ngui trước những lời của Phu nhân Mowbray. Người phụ nữ đó đã im lặng như một tảng đá trong suốt vài tiếng vừa rồi của chuyến đi, và Charlie sẽ không ngại nếu bà cứ giữ nguyên tình trạng như thế. Lời bình luận của người phụ nữ đó gửi một con ớn lạnh sợ hãi chạy dọc xuống cổ cô. Quay sang sắc lẹm, cô liếc Radcliffe để xem anh sẽ trả lời câu hỏi đó như thế nào. Còn hơn cả nhẹ nhõm đối với cô, anh trông hoàn toàn điềm tĩnh và thậm chí còn xoay xở được một nụ cười nhỏ và nhún vai.

"Elizabeth và Charles là em họ hai đời bên thông gia của tôi."

"Tôi hiểu." Cái cách Phu nhân Mowbray đang ngo từ Radcliffe sang cô khiến Charlie cứng người không thoải mái. Cô ở nguyên trạng thái đó trong suốt phần còn lại của chuyến đi, chống chọi lại với cảm giác say xe và tránh cái nhìn chăm chăm đầy suy đoán của Phu nhân Mowbray khi Clarissa huyền thuyên về những thứ vô nghĩa. Thật nhẹ nhõm vô cùng khi họ cuối cùng cũng tới London và được thả xuống tại ngôi nhà trong thành phố của Radcliffe.

Họ được chào đón ở cửa bởi một người đàn ông tóc xám, cao gầy, người ứa ra một bầu không khí trang nghiêm không thể thăm thấu được. Radcliffe giới thiệu ông ta là Stokes, yêu cầu ông ta chỉ phòng cho Beth và sắp xếp một bồn tắm cho cô, sau đó ra hiệu cho Charlie đi theo anh. Anh dẫn cô vào thư viện, sau đó dành một vài phút phác họa những gì anh đã quyết định họ nên làm để chuẩn bị cho buổi ra mắt của Beth.

Charlie lắng nghe một cách nôn nóng, tâm trí cô bị sao nhãng bởi ý nghĩ cuối cùng cũng được tháo bỏ bộ tóc giả khủng khiếp, cởi bỏ quần áo, tháo băng cái lớp vải quấn như tra tấn này, và chìm vào một bồn nước ấm để chịu. Khi Radcliffe cuối cùng cũng kết thúc, cô đồng ý với những gợi ý của anh một cách sốt sắng và đào tẩu ra khỏi phòng để thấy Stokes đang đợi để dẫn cô lên gác. Ông ta chỉ phòng cho cô, thông báo với cô rằng em gái cô ở trong căn phòng ăn thông liền kê, và để cô lại một mình với một bồn nước nóng đầy ấm áp.

Charlie vừa mới cởi bỏ lớp quần áo nam giới cuối cùng của cô xong và bước vào bồn nước thì cánh cửa bất ngờ mở toang. Thở dốc, cô thả mình xuống nước, nhấn chìm người cô xuống với ý định trốn khỏi bất cứ đó là ai, chỉ để bật lên như lò xo, khiến nước bắn tung toé ra khắp mọi nơi trong một giây sau đó khi ai đó gõ lên đầu cô. Cô đang vượt nước ra khỏi mắt và nhào nặn một cách điên cuồng về một lời giải thích thì cô nhận ra tiếng cười khe khẽ của Beth. Cấu kinh là phản ứng tiếp theo của Charlie.

"Đừng có làm thế," cô rít lên, trừng mắt đầy giận giữ với cô em song sinh của mình. "Chị suýt bị đau tim đấy. Chị nghĩ đó là—"

"Em xin lỗi, chị yêu," Beth xoay xở để lầm bầm qua những tiếng khúc khích của cô.

Thờ dãi, Charlie thả lỏng người trong bồn nước, cái nhìn của cô di chuyển từ đôi gò má hồng hào sạch sẽ đến mái tóc gần như đã khô của em gái mình. "Em tắm nhanh thế."

"Hừm," cô lầm bầm, chìm vào cuối giường. "Em quá mệt, em sợ là em sẽ ngủ quên trong bồn tắm đấy. Em thích tắm nhanh cho xong đi."

Charlie gật gù hiểu ý. Bản thân cô cũng nghĩ cô có thể ngủ quên trong làn nước ấm áp như lụa này nếu chỉ có một nửa cơ hội.

"Em giúp chị gội đầu nhé?"

"Ừa, cảm phiền em." Charlie lầm bầm, khẽ ngồi thẳng dậy khi em gái cô quỳ cạnh chiếc bồn.

Cả hai người họ đều im lặng trong một thoáng khi Beth gội đầu cho cô và Charlie tắm phần còn lại của thân thể cô, gột bỏ hết bụi bặm và đất bẩn từ những ngày du hành của họ. Sau đó Beth hỏi Radcliffe muốn nói với cô về chuyện gì.

Hạ thấp chân cô xuống lại làn nước để sả sạch chỗ xả phòng. Charlie thờ dãi. "Anh ta muốn nói với chị về kế hoạch của anh ta đối với chúng ta."

"Như thế nào?"

"Anh ta đã gửi một tin nhắn cho người thợ may trong thành phố. Madame Decalle, yêu cầu sự hiện diện của bà ta ngày mai để đo quần áo cho chúng ta."

"Chúng ta?"

"À, em hoặc chị. Tùy thuộc vào ai sẽ là em gái ngày mai." Cô cảm giác được hơn là nhìn thấy em gái cô gật đầu đáp lại những lời đó.

"Anh ấy còn dự định gì nữa?"

"Anh ta định đưa Charles, phụ thuộc vào ai trong chúng ta là Charles vào ngày mai, tới chỗ người bán đồ trang sức để đổi một vài món đồ thừa kế của chúng ta ra tiền mặt, sau đó đi đến người thợ may đồ nam giới để đo vài bộ lễ phục."

Cả hai người bọn họ đều yên lặng trong một chốc, sau đó Charlie liếc qua vai hướng vào em gái mình và nói với cô, "Anh ta cũng muốn đưa Charles đi đâu đó tối nay. Chị nghĩ, vì em muốn đổi vai là anh trai, em sẽ thích được ra ngoài tối nay hơn là chị."

"Tối nay?" Tay Beth vẫn còn ở trên tóc cô, sau đó đẩy khế vào vai Charlie, giục cô ngã ra sau xa hơn vào trong làn nước để xả sạch tóc cô. Cả hai bọn họ đều im lặng khi họ xả sạch chỗ xả phòng, sau đó Beth đứng dậy và di chuyển đi lấy một chiếc khăn vải lanh cho cô.

Đứng trong bồn nước, Charlie nhận thấy cái cau mày của em gái khi cô quay trở lại với một chiếc khăn vải lanh và nhướn một bên lông mày khi cô nhận lấy nó. "Chị nghĩ em muốn đến lượt làm anh trai."

"Vâng, nhưng—" Nhún vai, Beth di chuyển lại về phía chiếc giường để nhón lấy chỗ quần áo Charlie đã thả rơi ở đó. "Không phải tối nay Charlie," cuối cùng cô nói. "Em mệt lắm. Vì chuyển đi, em nghĩ thế. Em không quen với nó. Chị có thể ra ngoài tối nay được không?"

"Nếu em muốn," Charlie đồng ý, mặc dù cô đã thật sự ước sẽ có cách gì khác. Cô cũng còn hơn cả kiệt sức bởi chuyến đi của họ. Cam chịu một đêm chèn chèn với Radcliffe, Charlie bắt đầu mở cuộn vải cô đang cầm, chỉ để cứng người lại và liếc qua vai cô trong cơn sốc khi cánh cửa phòng ngủ bất thành linh bật mở tung.

Radcliffe đã tắm, thay đồ, sau đó quay trở lại thư viện để đợi Charles, nhưng cậu nhóc có vẻ như dành quá nhiều thời gian trong bồn tắm của mình. Quyết định giục cậu nhóc nhanh lên, anh chạy lên cầu thang, sau đó dọc theo hành lang tới cánh cửa phòng của Charles. Anh nôn nóng tới mức hoàn toàn quên mất cách cư xử của mình và ào vào phòng, miệng mở ra để giục cậu nhóc nhanh lên. Cảnh tượng xảy đến với anh đã cướp mất những từ ngữ khỏi miệng anh và bỏ lại anh đứng đó, há hốc miệng ra thất thần, vì hình như là không phải anh đến phòng của Charles mà là của Elizabeth.

Trần trường như ngày cô được sinh ra. Nước chảy xuống từ những đường nét dồi dào của cô. Cô đứng nửa như quay đi, liếc qua vai cô để nhìn anh, đồng cứng lại một chỗ, choáng váng hiện rõ trên mặt, và một tấm khăn vải lanh được mở ra một nửa trong tay cô.

Trong một khoảnh khắc, tất cả những gì Radcliffe có thể làm được là nhìn chăm chăm. Cô là Aphrodite (nữ thần tình yêu và sắc đẹp trong thần thoại Hy Lạp) vươn dậy từ một bờ biển đầy bọt sóng. Astarte (nữ thần của người Phoenicia, tượng trưng cho tình yêu và khả năng sinh sản) trong vẻ lộng lẫy của cô ta. Cô là sắc đẹp bằng xương bằng thịt. Mắt anh trượt khắp đường cong trên bờ vai cô và dừng lại trên sự đầy đặn ngọt ngào của một bên ngực cô khi nó vươn ra từ cánh tay đang khoanh lại của cô. Sau đó tia nhìn của anh rơi dọc theo đường cong ở lưng cô nơi những hạt nước lấp lánh trong ánh nến như những hạt kim cương trên tấm nhung màu hồng nhạt cạnh mái tóc màu đen bi ẩn nằm ẩm ướt và mượt mà ở giữa lưng của cô, được bố trí giữa xương bả vai của cô. Lướt theo chiều dài của nó xuống là những đường cong ngon ngọt của mông cô, anh nhìn theo dòng suối nước nhỏ giọt từ mái tóc ướt đẫm của cô, đổ xô xuống những đường cong và chạy dọc theo phần phía sau đùi cô trước khi quay trở lại tham dự với làn nước ở trong bồn.

Nó là cơn đường bần tay anh bất thành linh ngựa ngáy muốn chạm vào, anh nhận ra, và nhận ra vùng đất tắm tới ý nghĩ của anh đang đưa anh tới, anh nhanh chóng tập hợp lại bản thân đủ để quay đi và đối diện với cái hành lang anh đang đứng án ngữ. Lầm bầm một lời xin lỗi, anh kéo cánh cửa đóng lại phía sau mình và dựa vào bức tường bên cạnh nó, kinh ngạc nhận thấy bản thân mình đang run rẩy.

Charlie chìa đôi mắt mở to vào em gái cô. Beth đứng đồng cứng lại bên cạnh giường, sốc và vẻ mất hết tinh thần trên khuôn mặt cô. Lầm bầm dưới hơi thở của mình, Charlie nhanh chóng bước ra khỏi bồn tắm và quấn tấm khăn vải lanh quanh mình khi cô vội vã tới bên em gái cô. "Nhanh lên, giúp chị mặc đồ," cô ra lệnh gọn lỏn, đẩy cô gái để đánh thức cô khỏi trạng thái đông cứng.

"Mặc? Nhưng anh ấy nhìn thấy—"

"Anh ta nhìn thấy em."

Beth chớp mắt trước những lời đó khi Charlie quăng chiếc khăn vải lanh ẩm ướt sang một bên và giật cái quần chèn từ giường lên và bắt đầu xỏ vào. "Không, em không nghĩ anh ấy chú ý đến em tí nào. Anh ấy quá bận nhìn hau háu vào chị."

"Anh ta bận nhìn hau háu vào em," Charlie trang trọng sửa lại, giờ đã xong việc với cái quần chèn, sau đó quay người túm lấy cái dây vải để siết chặt ngực cô. Liếc nhìn em gái cô vẫn trông đầy bối rối, Charlie nôn nóng chỉ ra, "Anh ta sẽ nghĩ là em ở trong bồn tắm, Beth."

Em gái cô đỏ mặt xấu hổ khi bắt đầu giúp cô quấn ngực Charlie lại một lần nữa. "Nhưng chúng ta giải thích thế nào về việc em ở trong bồn tắm của chị?"

Charlie cân nhắc vấn đề đó khi cô buộc tóc của mình ra sau gáy, sau đó túm lấy đuôi tóc và trượt nó vào trong lưng quần trước khi chui vào áo sơ mi của cô và nhanh chóng cài khuy.

"Chúng ta đổi phòng," cô thông báo, tóm lấy bộ tóc giả và đóng sầm nó lên phía trên mái tóc ướt đẫm của cô trước khi túm lấy áo jacket và vội vã tới chỗ cánh cửa ăn thông giữa hai phòng ngủ của bọn họ. "Giờ thì đây là phòng em."

"Nhưng—" Beth bắt đầu, nhưng bị cắt ngang khi cánh cửa nổi hai phòng đóng lại phía sau chị gái cô.

Phải mất một vài phút trước khi Radcliffe khiến bản thân bình tĩnh lại được đủ để anh cảm thấy anh có thể đối diện với bất kỳ ai. Không phải việc nhìn

thấy Beth khoả thân đã gây ảnh hưởng đến anh như vậy. Nó là phản ứng của anh đối với cô. Trong suốt ba ngày kể từ khi chạm chán với Charles và em gái cậu ta, Radcliffe đã chẳng cảm thấy gì hơn tình cảm của một bậc bề trên đối với cô gái. Những cảm xúc và phản ứng của anh đối với cậu nhóc lại là một vấn đề hoàn toàn khác. Cơ thể anh đã phản ứng lại với sự gần gũi của cậu nhóc trong giấc ngủ của anh. Điều đó thật đáng lo ngại. Và sau đó, tất nhiên, anh đã bắt đầu phân tích mọi phản ứng nhỏ nhất anh có với cậu nhóc, lựa chọn ra từng nhịp đập nhỏ nhất nhanh hơn của trái tim anh và từng cảm giác náo nức nhỏ nhất cậu nhóc khuấy động lên trong anh.

Giờ anh cho là nỗi sợ hãi của chính anh là vấn đề. Vì hình ảnh Beth đứng đó, trần truồng đầy lông lẩy đã khơi nên không gì, ngoại trừ một khao khát hoàn toàn khoẻ mạnh thuần khiết trong anh. Người phụ nữ đó trông ngon lành như món vịt quay trang trí đầy đủ được đặt trên bàn khiến người ta chảy nước miếng. Radcliffe còn hơn cả nhẹ nhõm. Anh tràn ngập niềm vui. Anh sẽ không biến thành một kẻ có những khuynh hướng khác thường như một vài nhà quý tộc, những kẻ đã trở nên buồn chán với cuộc sống của mình với những chai rượu vang bất tận, gái gú, và hát hò, tìm kiếm một con đường hứng thú khác. Trong khi anh luôn luôn coi những gì một người làm đằng sau cánh cửa đóng là việc riêng của anh ta, anh chưa bao giờ nghi hoặc những cảm xúc đó có trong bản thân anh. Giờ thì anh biết anh vẫn ổn.

Mỉm cười gượng gạo trước sự ngốc nghếch của mình, Radcliffe thẳng người dậy khỏi bức tường và kéo mạnh cổ tay áo của anh. Đã quá lâu rồi anh mới cho phép bản thân mình cảm thấy yêu mến một ai đó, anh đã khá là nhầm lẫn sự yêu mến của anh dành cho cậu nhóc thành một cái gì đó hoàn toàn khác. Thật là vô cùng xấu hổ, thật đấy. Anh rất biết ơn rằng anh là người duy nhất nhận thức thấy sự ngốc nghếch của chính anh.

Lắc đầu, anh quay xuống hành lang và bước tới cánh cửa cạnh đó. Anh định với tới tay nắm cửa, sau đó túm được bản thân mình và thay vào đó giờ tay gõ cửa. Cái gõ cửa chưa bao giờ vang lên. Thậm chí cả các khớp ngón tay của anh cũng không chạm vào mặt gỗ, cánh cửa được kéo mở để lộ ra một Charles đang thờ không ra hơi đứng đó, chớp mắt với anh đầy ngạc nhiên.

"Radcliffe."

"Charles." Nhẹ nhõm vẫn còn dâng cao trong anh, thái độ lịch thiệp của Radcliffe với cậu nhóc còn hơn cả một nụ cười ấm áp. "Tôi vừa mới tới để xem cái gì giữ chân cậu lâu vậy."

"Ồ... Thật xin lỗi, tôi, ơ... à, tôi có nói chuyện với Beth trước khi tôi tắm và thay đồ. Kể cho cô ấy ngày mai làm gì và tất cả."

"Tất nhiên rồi." Nụ cười của anh không nhạt đi tí nào. "Cô ấy không hài lòng với phòng của mình ư?"

"Gì cơ? Ồ... Ừm... Cô ấy thích phòng kia hơn. Xanh da trời là màu yêu thích của cô ấy." Cậu nhóc dừng lại. "Sao? Anh đến đó trước để tìm tôi à?"

"Tôi e là thế. Thật ra, tôi sợ là, nghĩ rằng đó là phòng của cậu, tôi thậm chí còn không buồn gõ cửa mà cứ thế là đi thẳng vào. Hoàn toàn thô lỗ."

Mặc kệ những lời lẽ của mình, anh không thể xoay xở để trông ít nhất là buồn khổ vì sự cố đó, mặc dù anh biết với anh trai của cô gái nó sẽ là một xi căng đan. Thay vào đó, cậu nhóc nhìn anh khô khốc và kéo cánh cửa đóng lại phía sau cậu ta. "Chà, tôi chắc chắn là không có thiệt hại nào xảy ra. Con bé đang ngủ hả?"

Vẫn mỉm cười, Radcliffe lắc đầu. "Không. Thật ra là tôi sợ rằng tôi tóm trúng khi cô ấy đang bước ra khỏi bồn tắm." Khi Charlie nhướn một bên lông mày trước tông giọng của anh, anh khẽ cau mày. "Tôi sẽ, tất nhiên rồi, xin lỗi ngay khi có thể."

Cậu nhóc lắc đầu và theo sau Radcliffe khi anh dẫn đường đi xuống đại sảnh. Hà, Radcliffe nghĩ, sự bẽ bàng của việc anh bước vào khi em gái của cậu nhóc đang tắm sẽ sớm nhạt đi với buổi tối phía trước. Nó sẽ là cuộc phiêu lưu thực thụ đầu tiên của cậu nhóc với tư cách là một người đàn ông. Họ sẽ ra ngoài London. Radcliffe bắn khoả liệu Charles có bất cứ nghi ngờ gì về nơi cậu ta đang được đưa đến không. Có lẽ cậu ta nghĩ Radcliffe sẽ đưa cậu ta tới một sông bạc nào đó. Hay nhà hát. Hay một trong những câu lạc bộ của cánh đàn ông cậu ta chắc chắn đã được nghe về.

Charles sẽ có một bất ngờ đang tới. Họ sẽ đi đến nhà thờ.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Chuyến đi khá là ngắn, nhưng Radcliffe khẳng định điểm đến của họ sẽ là cả một sự ngạc nhiên. Charles đã cố đoán khi họ cưỡi ngựa qua những con phố tối tăm của London, hi vọng rằng nếu cậu ta nói trúng nơi họ đang hướng đến, anh có thể xác nhận sự suy đoán của cậu ta, nhưng Radcliffe chỉ đơn giản là mỉm cười bí ẩn và lắc đầu trước mỗi suy đoán mà cậu ta đưa ra.

Cậu nhóc đã trên cả thất vọng và đang dần mất đi sự tò mò thì cỗ xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại. Radcliffe bước ra khỏi phương tiện chuyên chở đó và thấy bản thân mình đang đứng trên một con phố rải sỏi ở phía trước một ngôi nhà còn hơn cả chẳng có gì đáng chú ý.

Sự bối rối hiện rõ trên khuôn mặt, Charles quay sang Radcliffe. "Chúng ta đang ở đâu thế này?"

"Nơi của Aggie," là câu trả lời điềm tĩnh của anh khi anh bắt đầu leo lên con đường dẫn tới cửa trước.

"Nơi của Aggie," Charles lặp lại chẳng vui vẻ chút nào. Radcliffe mỉm cười khi anh nhận ra cậu nhóc chưa bao giờ nghe đến nơi này. Cậu nhóc đã nghĩ họ sẽ uống rượu cười đùa với những cậu trai trẻ dòng dõi quý tộc ở London. Giờ thì, cậu ta nghĩ họ đang tới thăm, rằng đây là nhà của một trong những người bạn của anh. Thật là tệ nhạt làm sao! Radcliffe cười lặng lẽ.

"Đi nào. Đừng có lè rè vậy." Radcliffe đợi cho tới khi cậu nhóc đi tới bên cạnh anh, sau đó gõ cửa. Anh không biết liệu đó có phải là cách thâm nhập thông thường để vào được cơ ngơi này hay không. Anh chưa bao giờ tới thăm nơi của Aggie trước đây. Anh chỉ mới nghe nói đến nó thôi. Anh nghi ngờ có người đàn ông nào khác ở London mà chưa từng nghe đến nơi của Aggie hay không, mặc dù bản thân anh chưa bao giờ thích thú những nơi như thế này. Anh thích cái thói quen kém hào nhoáng hơn là chọn lấy một cô nhân tình và giữ cho cô ta thật lộng lẫy trong suốt thời gian mối quan hệ của họ, hơn là tận hưởng sự đa dạng mặc dù kém chất lượng hơn từ những cô gái của Aggie. Tuy nhiên anh khó có thể đưa Charles tới chỗ nhân tình của mình, nếu ngay lúc này anh có một cô. Trong bất cứ trường hợp nào, anh cũng ngăn đường bọn họ.

Người đàn bà béo tốt ra mở cửa chẳng thể là bất cứ ai khác ngoại trừ Aggie khét tiếng. Mái tóc của bà ta màu đỏ đồng, khuôn mặt của bà ta là tấm bản đồ London với tất cả những con phố ngang dọc của nó, và thân thể bà ta cực kỳ giống với trái cà chua chín nẫu sẵn sàng bị nứt ra ở những khía quá. Mất hết tinh thần trước sự hiện diện này, Radcliffe chỉ vừa đủ thời gian để xoay sở che mặt về sốc của anh và trưng ra một nụ cười hơi chút không thoải mái.

"Chà chà, giờ thì, chúng ta có gì ở đây? Hai quý ông cao quý tới và gọi già Aggie này. Không cần phải lảng vảng ngoài bậc cửa như thế, thưa ngài. Vào đi. Nơi của Aggie mở cửa để kinh doanh mà."

Radcliffe đang cố quyết định xem liệu anh có thực lòng ước muốn trải nghiệm việc này không thì Charles ngo ngậy bên cạnh, thu hút lấy tia nhìn của anh. Nhớ đến lý do đằng sau chuyến tham quan này, anh thẳng vai lên và gật đầu. Sau cùng nó là cho cậu nhóc mà. Tốt nhất là hoàn thành cho xong việc vặt vãnh này đi.

Charlie trở mặt ngây ngô nhìn người đàn bà phía trước họ một cách ngạc nhiên. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một người nào như bà ta trước đây. Bà ta mặc một chiếc váy bằng lụa đỏ tươi, mặc dù từ "mặc" không có khả năng mô tả một cách chính xác. Nó có vẻ hơn là bà ta chảy tràn qua lớp vải đỏ.

Chắc chắn Radcliffe đã nhầm lẫn? Đây không thể là nơi anh có ý đưa bọn họ đến. Người đánh xe chắc chắn đã đi nhầm đường. Những chuyển động phía sau Aggie khiến cô chú ý và cô cố ngó qua người đàn bà. Nhiệm vụ bất khả thi. Bà ta lấp đầy ô cửa như một cái bánh put-dính lấp đầy cái bát vậy, tràn cả ra cạnh bên về phía khung cửa ra vào.

Như thể cảm nhận được nỗ lực muốn nhìn qua mình, bà ta bất thành thay đổi tư thế, cho phép Charlie có một cái liếc thoáng qua vào căn phòng được thấp đèn đăng sau. Thứ được để lộ ra cho cô thấy sau đó thậm chí còn gây sốc hơn là bản thân người đàn bà đó. Đó có khoảng mười đến mười hai người đàn bà ở khắp mọi nơi, và một lượng đàn ông tương đương. Tất cả bọn họ đều đang chuyển động, rượu chè và cười cợt và—Lạy Chúa lòng lành—những người đàn bà đó gần như khoả thân! Họ cũng rõ ràng là những kẻ phẩm giá thấp kém. Ta có thể nói gì khác về một người đàn bà, kẻ cho phép một gã đàn ông mò mẫm dọc xuống phía trước chiếc váy có thể nhìn xuyên qua như thể anh ta đang tìm kiếm chiếc kính một mắt đã bị rơi ra và trúng xuống phần ngực áo của cô ta chứ?

Chắc chắn hiển nhiên là họ ở nhầm nơi rồi, cô tự trấn an bản thân, sau đó há hốc miệng ra với Radcliffe khi người đàn bà di chuyển sang một bên và anh bất thành linh làm một cú chỉ như bước vào.

"Đi nào, nhóc. Cậu sẽ thấy nơi này như được khai sáng vậy." Không để cho cô có nhiều lựa chọn, Radcliffe túm lấy cánh tay cô và kéo cô vào với anh ta.

Charlie cảm thấy còn hơn cả là con gà tây trong bữa tiệc Giáng sinh. Giây phút cô bị đẩy vào trong phòng, một nửa số đàn bà bất thành linh bỏ nhào vào cô. Tất cả bọn họ đều gù gù và thủ thỉ ngọt ngào về việc cô là một cậu nhóc trẻ tuổi đáng yêu ra sao và cô sẽ lớn lên thành một người đàn ông đẹp trai và vạm vỡ thế nào. Họ cũng đề tay mình còn hơn cả tự do nữa, trượt nó ngang qua ngực cô. Một người thậm chí còn véo mông cô và bình luận cô sẽ trở thành một món hàng chặt khít ra làm sao.

Cái véo đó như một sự thúc đẩy để đánh bật Charlie ra khỏi tình trạng bị sốc của cô. Bất ngờ quay ngoắt đi, cô tiến ra phía cửa ra vào, chỉ để bị Radcliffe túm lấy cổ áo và kéo cô đứng thẳng đơ lại.

"Thư giãn đi," anh ta ra lệnh, dường như lơ mơ ngạc nhiên trước vẻ sợ hãi trên khuôn mặt cô khi cô cố gắng đào tẩu. Bản thân anh ta cũng có vẻ như bị áp đảo một chút, nhưng Charlie khó mà chú ý được. Với những người đàn bà đổ xô vào cô như một bầy sói đổ xô vào cái đui cừu, cô sẽ tìm kiếm bất cứ lối thoát hiểm nào. Radcliffe chỉ vào một cái đi-văng trống kê dọc theo tường, và kéo Charlie qua phía đó. Anh ta chỉ vừa mới kịp đẩy cô ngồi xuống nó thì một trong những người đàn bà đưa cho anh ta một cốc đồ uống gì đó. Radcliffe ngay lập tức đưa nó cho Charlie, sau đó thẳng người lại. "Ngồi đây và thư giãn đi. Tôi có lời muốn nói với Aggie."

Trước khi Charlie có thể phản đối vì bị bỏ rơi, Radcliffe đã đi mất và bầy sói tiến lại gần hơn. Hai người trẻ nhất là nhanh nhất. Charlie sẽ phải nghĩ họ trẻ hơn cô nếu cô có bất cứ hứng thú nào trong việc đoán. Mặc dù cô không hề, khi họ nhanh chóng tràn về phía trước và thả người ngồi ở mỗi bên của cô trên cái đi-văng, mỗi người bám chặt lấy một bên cánh tay cô và kéo nó áp vào ngực họ. Cô đang cau có và tập trung vào việc giữ cho ly đồ uống của cô khỏi bị đánh đổ thì người đàn bà thứ ba ngã người ngồi vào trong lòng cô.

"Giờ thì," người đàn bà trong lòng cô gù gù, quấn cánh tay của cô ta một cách kiên quyết quanh cổ Charlie. "Em nghĩ em và chàng có thể là bạn tốt."

"Vậy thì cô nghĩ sai rồi," cô gái bên cánh tay phải của Charlie làm bầm cay đắng. "Cô biết là Aggie thích giữ tất cả những cậu nhóc trong trắng cho bản thân bà ta mà."

"Aggie là con bò cái già tục tũu," người đàn bà trong lòng cô nhăm nhắng một cách cáu kỉnh, sau đó mỉm cười ngọt ngào với Charlie và thủ thi. "Chàng thích có em hơn là con mụ lằng lộn già khủ bụng phệ đó, đúng không? Nhìn xem em có gì cho chàng đây. Aggie chẳng có thứ gì ngon lành như chúng hết." Người đàn bà kéo mạnh cái áo yếm gần-như-nhìn-xuyên-qua-được của cô ta xuống với một tay, để trần bộ ngực của cô ta ra khi cô ta bắt đầu cố gắng một cách dịu dàng nhưng không gì lay chuyển được ấn vào gáy Charlie với bàn tay kia.

Charlie nhìn trừng trừng một cách kinh hoàng vào ngực người đàn bà đó khi chúng bị kéo tới gần hơn. Đối với cô chúng có vẻ như hai quả cầu màu hồng nhạt sưng phồng nhất quyết khiến cô ngạt thở khi chúng tới gần mặt cô.

"Cô không phải là người duy nhất ở đây có thứ gì đó để đề nghị." Trước khi Charlie có thể bị chết ngạt bởi bộ ngực đồ sộ đó, cô cảm thấy tay của người đàn bà bên trái cô trượt vào giữa cô và người đàn bà đang trong lòng cô. Bàn tay đó trượt xuống phía dưới đùi quần cô.

Hết lên mất hết cả tinh thần, Charlie đột ngột nhảy dựng lên, hất tung Cô Nàng Ngực Trần xuống sàn nhà ngay khi Radcliffe xuất hiện phía trước cô.

"Tạ ơn Chúa," cô thở hổn hển, hoàn toàn quên khuấy mất vai trò mà cô đang diễn và quăng mình vào vòm ngực của người đàn ông đó. "Đưa tôi ra khỏi đây, Radcliffe. Ngay lập tức."

Phản ứng đầu tiên của Radcliffe là vòng cánh tay một cách đầy bảo vệ quanh cô. Sau đó, cau mày, thay vào đó anh đẩy cô ra. "Hành động đúng với tuổi của cậu nào, Charles. Họ không là gì khác ngoại trừ một đám đàn bà. Cậu không thấy bất cứ ai trong số họ hấp dẫn ư?"

"Hấp dẫn! Họ là một bầy sói cái." Charlie quắc mắt nhìn anh lạnh lùng. "Tôi muốn về nhà. Ngay lập tức."

Lâu lâu, Radcliffe cau mày, cái nhìn của anh chuyển tới những người đàn bà đang ở trong tình trạng nghỉ vẫn. Anh ta có vẻ như cân nhắc đến những lời lẽ của cô, sau đó lăm băm gì đó về việc Aggie đã đứng và việc nó đáng để đánh cược.

Dù cô đang bức bối đến thế, khi Radcliffe nói "Đi nào," sự nhẹ nhõm lướt ào qua cô. Cô theo anh ra khỏi phòng tới nơi mụ gái điểm già Aggie đợi cạnh cầu thang với một người đàn bà trẻ hơn. Họ đang bỏ qua một cơ sở kinh doanh với những lời đề nghị phóng đảng cho vài trò cờ bạc nào đó, là kết luận của cô. Cô đã nhẹ nhõm với sự nhận thức này đến nỗi cô đi theo một cách háo hức khi người đàn bà già hơn rẽ và dẫn cô lên cầu thang. Radcliffe và người đàn bà kia theo sau.

Ở những bậc trên cùng, Aggie rẽ phải và dẫn họ dọc xuống một hành lang, sau đó hướng về phía căn phòng thứ ba dọc theo sảnh ngoài.

Charlie theo bà ta vào và bước qua người đàn bà đang đợi sẵn để ngó quanh căn phòng. Một cái giường khổng lồ kêu gào chú ý khi cô bước vào. Những tấm ga trải giường và lớp phủ ngoài của nó màu đỏ máu đến độ khác thường. Đối với Charlie, nó trông còn hơn cả tục tũu. Ngoài nó ra còn có một cái rương, một cái ghế, và một tủ quần áo. Không có chiếc bàn nào với những người đàn ông đang ngồi chơi bài, không có bàn chơi bài cào nào hết. Không có gì giống một nơi bài bạc.

(bài cào (baccarat) : trò này các lá bài từ 2-9 giữ nguyên giá trị, quân At có giá trị bằng 1, J,Q,K bằng 0, người chơi cộng điểm các quân bài vào, nếu quá 10 điểm thì điểm là chữ số hàng đơn vị (ví dụ tổng bằng 13 thì điểm sẽ là 3) thế nên 9 là giá trị cao nhất. Người nào có tổng điểm bằng 9 hoặc dưới 9 nhưng không có ai cao điểm bằng thì thắng)

Tiếng cửa đóng sầm lại phía sau cô khiến đầu cô quay lại để thấy rằng Radcliffe đã không còn ở cùng họ nữa. Cô đang ở một mình với mụ cừu già, kẻ đã mở cửa.

"Chúng ta ở đây rồi, cưng à. Vậy thì vào việc thôi."

Mắt Charlie mở lớn và cô đột ngột lùi lại, nhanh chóng tóm lấy tay của người đàn bà kia khi bà ta vuron ra để tháo cà vạt của cô.

"Bà nghĩ bà đang làm cái gì đấy?"

"Giúp cậu cởi đồ, con trai."

"Cái quý gì mà bà lại nghĩ tới việc làm một chuyện như thế chứ?" cô ngăn ngọn hỏi, thất lại cái cà vạt một cách khó khăn.

Mọi người đàn bà cong lên giễu cợt đầy ngạc nhiên. "Thật khó để vào việc khi cậu còn mặc đồ, nhóc."

"Chúng ta chẳng làm chuyện gì mà tôi cần phải cởi đồ hết," Charlie đảm bảo với bà ta, kiên quyết bước tới chỗ cánh cửa. Cô chỉ vừa kịp bước được một bước thì Aggie túm lấy cánh tay cô và xoay cô lại.

"Chà, cậu thích thế, phải không? Nhanh chóng và để nguyên quần áo," bà ta lăm băm bóng gió, với xuống để khum lấy Charlie ở ngay chỗ nối liền giữa chân cô.

Thở hắt ra đầy kinh khiếp, Charlie nhảy ngược ra sau trước cái đụng chạm đó, nhưng đấy là những gì xa nhất cô có thể làm. Người đàn bà đó vẫn đang túm lấy cánh tay cô.

"Trời, cậu nhỏ người hã, phải không. Tôi thậm chí còn không cảm thấy được cậu," bà ta la lên, hướng sự chú ý và tay bà ta vào lại việc cởi cà vạt của Charlie. "Ừm, nó là một điểm bất lợi, nhưng không phải không vượt qua được. Già Aggie sẽ chỉ cho cậu cách khắc phục nó."

"Khắc phục nó?" Cau mày, Charlie cố đẩy bàn tay bà ta ra và thất lại cà vạt của cô.

"Phải. Tin ta đi. Câu châm ngôn là đúng. Không phải kích cỡ của cánh bướm mà là cái cách cậu điều khiển lá bướm tam giác sẽ quyết định chuyến đi. Cậu cảm thấy ổn cả chứ, cậu nhóc? Cậu trông hơi xanh xao trước tất cả những việc bất thành lành này."

"Ồi, Chúa nhân từ!" Xoay người, Charlie chạy về phía cánh cửa, nhưng trước khi cô có chạy thể mở nó, bà ta đã tóm lấy cánh tay cô và kéo cô về lại phía chiếc giường.

"Nào, nào, cậu nhóc. Không cần phải sợ hãi thế. Aggie sẽ dịu dàng mà."

"Tôi không muốn bà dịu dàng," cô xoay xở, giật mạnh đến tuyệt vọng cánh tay mình. Còn hơn cả sự nhẹ nhõm của cô, Aggie dừng lại trước những lời lẽ đó và quay người để nhún một bên lông mày lên với cô.

"Cậu không muốn?"

"Không." Cô lắc đầu điên cuồng. "Tôi không__"

"Chà, sao cậu không nói? Hà, điều đó giải thích mọi thứ. Ta đã bắt đầu lo lắng.. Cậu hành động thật kỳ quặc." Lắc đầu, bà ta di chuyển tới chỗ tủ áo cạnh cửa rồi mở nhanh hai cánh tủ ra, lăm bằm, "Nào, giờ thì. Đức ông Radcliffe, ngài ấy bảo cậu không có tí kinh nghiệm gì, nhưng rõ ràng là không phải thế và cậu thực sự biết mình muốn gì—Tất cả, ha!"

Khi Charlie vẫn đang chớp mắt trước phần đầu tiên bài phát biểu của bà ta thì người đàn bà lăm bằm về thỏa mãn, rút ra một vật gì từ tủ áo, và quay về phía cô, đẩy thùng ở một tay và một cái roi da dài, trông đầy hiểm độc trong tay kia.

"Đây. Giờ thì ta đã biết cậu thích gì, chúng ta có thể tiến hành công việc được rồi." Mím cười ngọt ngào, bà ta quất roi kêu tanh tách.

Charlie phóng ra phía cánh cửa. Tuy nhiên cô chỉ vừa mới bước được hai bước thì một tiếng vụt tanh tách của chiếc roi da vang tới trước khi một cái gì đó vướng vào chân cô và quán chặt vào đó. Kêu hét lên, cô giơ tay ra để đỡ lấy cú ngã của mình khi cô trượt chân về phía trước trong tư thế úp bụng xuống.

"Giờ thì cậu thật là một cậu nhóc không vâng lời," mụ phù thủy ngâm nga, tóm lấy cổ áo của cô và kéo cô lại về phía chiếc giường. "Chúng ta sẽ phải phát vào móng cho bất cái thói không biết vâng lời đó ra, ta nghĩ thế."

Charlie thì lại không hề nghĩ vậy và bắt đầu chống cự dữ dội khi người đàn bà đó chìm xuống một phía của chiếc giường và cố kéo cô vắt qua đầu gối bà ta. Thoát khỏi gọng kiềm, cô quay người, chỉ để lại bị tóm ở eo và giúi vào giường trong tư thế nằm ngửa ra. Trước khi cô có thể di chuyển, mụ đàn bà đó đã trườn tới ngồi lên trên ngực cô.

Chộp lấy sợi dây thùng bà ta đã quăng lên giường lúc trước, mụ đàn bà nhanh chóng trói Charlie lại, mỗi bên cổ tay ở một bên cột giường.

"Đó!" Mụ đàn bà thở ra đầy mãn nguyện, sau đó thổi mớ tóc đã xổ ra trước trán bà ta ra khỏi mặt. Bà ta nhìn Charlie với một chút căt tiết. "Cậu là một kẻ hăng hái, thật đấy. Ta đã quá già với những trò chơi này rồi. Ta tốt nhất là nên được một khoản tiền boa khổng lồ về chuyện này."

Khi Charlie chỉ đơn giản là nhìn trân trân lên bà ta một cách ngây ngốc, bà ta thở dài và cúi xuống một bên. "Giờ thì đây rồi." Nụ cười của bà ta đầy sức sống khi bà ta thẳng người lại, cái roi da trong tay, vuốt ve cái tay cầm đầy khiêu gợi. "Cậu thích chỉ bị dọa đánh đau thôi, hay cậu muốn cảm giác thật nào?"

*****

"Kể cho ta thêm về mụ Aggie này đi. Bà ta sẽ dịu dàng với cậu nhóc chứ, phải không?"

Mái tóc của ả điểm gần như là dấu cái cách ả ta đảo mắt trước câu hỏi của anh. ả ta có vẻ như chán nản nữa. Radcliffe đã bứt rứt về cậu nhóc kể từ khi họ bước vào phòng. Tâm trí anh hoàn toàn để vào cậu nhóc chết tiệt đó. ả ta đã thủ thi và vuốt ve anh được một lúc rồi và anh thậm chí còn không thêm cứng lên. Anh không thể nào tập trung được.

"Aggie sẽ dịu dàng hết sức có thể, thưa ngài," người đàn bà lăm bằm giọng khàn khàn, ngược mắt lên để quăng cho anh một cái nhìn đầy căm dỗ khi ả ta tiếp tục mở nút áo sơ mi của anh. "Bà ấy đã làm công việc này được một thời gian dài rồi. Bà ấy sẽ mở mắt cho cậu ấy đúng cách và dịu dàng."

"Phải, chắc chắn bà ta sẽ thế." Radcliffe nặn ra một nụ cười và cố tập trung sự chú ý vào người đàn bà khi cô ta hoàn thành việc mở nút áo của anh và trượt tay ngang qua ngực anh. Tuy nhiên vẫn thật là khó. Anh không thể gạt cậu nhóc ra khỏi đầu mình được. Nó còn hơn cả là một vết xước măng rô ở cạnh ngón tay khiến người ta bực mình, sưng tấy lên và dai dẳng.

Cau mày trước sự ngốc nghếch của chính mình, anh nâng tay lên vai cô ta và kéo người đàn bà lên để hôn, cố khơi nên một chút nhiệt tình.

Một tiếng thét âm ỉ đặt dấu chấm hết cho những nỗ lực của anh, khiến đầu anh quay ngoắt về phía bức tường. Chẳng có nhầm lẫn gì hết về sợ hãi và đau đớn trong tiếng rít đinh tai thuộc về Charles đó. Nguyên rủa, Radcliffe đẩy người đàn bà ra khỏi người anh và vội vã tiến về phía cánh cửa.

Anh tông sầm vào cánh cửa căn phòng Charles đang ở trước khi tiếng thét đinh tai đầu tiên kết thúc, nhưng dừng lại đột ngột ở ngưỡng cửa trước cảnh tượng trước mắt anh. Charles bị trói vào cọc và ấn xuống giường như thể đang bị trói vào cái trần (một dụng cụ tra tấn [summerwind210](#)), cả cơ thể cậu nhóc cứng lại đầy kinh hoàng, đầu cậu ta nâng lên khỏi giường, bộ tóc giả bằng cách nào đó bị lệch đi, miệng cậu ta mở to ra cho một tiếng rít đinh tai

thứ hai. Tuy nhiên, đó mới là một nửa bức tranh. Nửa thứ hai, cái nửa khiến Radcliffe trợn tròn mắt ra, là mẹ già Aggie đang ngồi dạng chân trên vòm ngực gầy gò của cậu nhóc, với một thứ trông rất giống cái roi da trong tay mẹ ta.

"Cái khi gì đang diễn ra ở đây vậy?"

Miệng đóng tạch lại, Charles xoay đầu về phía cánh cửa, nhẹ nhõm dằng dầy qua mặt cậu ta khi cậu ta nhận thấy người đàn ông đang đứng ở đó. "Radcliffe." Cái âm thanh thờ ắt ra đó thấm đẫm nhẹ nhõm. Dừng lại, cậu ta nuốt xuống như để bằng cách đó lấy lại hơi thở, sau đó rống lên, "Lời mẹ phù thủy già này xuống khỏi tôi ngay!"

Trong nháy mắt Radcliffe đã băng ngang qua căn phòng. "Thưa bà, tôi đề nghị bà tự dịch chuyển thân thể mình, nếu không tôi sẽ buộc phải làm thế hộ bà."

Cái cau mày của Aggie chuyển từ cậu nhóc bà ta đang ngồi lên tới người đàn ông đang lù lù hiện ra phía trên họ đầy đe dọa. "Đây có phải là trò chơi thêm không?" bà ta hỏi không chắc chắn.

Không thể kiềm nén bản thân mình xa hơn, Radcliffe nhấc cơ thể bà ta ra khỏi cậu nhóc, sau đó đặt bà ta ra xa khỏi chỗ cái giường. Bà ta bắt đầu phản đối ngay lập tức.

"Giờ thì gì nữa đây? Thăng nhóc yêu cầu như thế! Cậu ta muốn tôi làm những thứ như thế với cậu ta."

Radcliffe dừng lại để nhún một bên lông mày lên với Charles.

"À điểm giả ngu ngốc này hiểu loạn hết mọi việc," cậu nhóc thông báo cho anh với vẻ ghê tởm. "Nhanh lên, cời trói cho tôi. Tôi muốn ra khỏi cái hang đây tội lỗi này."

"Ồi, không!" mẹ tú bà rói rít phía sau Radcliffe một cách vô vọng. "Đừng có cời trói cho cậu ta lúc này, cậu ta là một con lợn nhỏ tron tuột và lúc đầu đã khiến tôi mãi mới trói gô lại được."

Lờ tịt những lời phàn nàn rên rỉ của bà ta, Radcliffe cời trói cho Charles, sau đó quay người lại đối diện với một Aggie lúc này đang giận dữ. Bà ta vẫn đang phản đối, nhưng đã thêm cả đe dọa vào trong những lời của bà ta, muốn được trả tiền cho sự thất bại này. Thăng nhóc khiến bà ta phải chạy như ngựa trong cuộc đua, bà ta nói, và bà ta xứng đáng được trả công vì điều đó.

Charles linh xuống khỏi giường, rụt rè vòng qua phía chân giường khi Radcliffe đối diện với mẹ bỏ cái giả và người đàn bà trẻ hơn lúc này đã tham gia vào việc phàn nàn.

Cuối cùng cũng khiến những người đàn bà lải nhải không biết mồm miệng im lặng, Radcliffe lắc đầu. "Tôi sẽ trả tiền cho cả hai người ngay khi tôi lấy lại cái áo khoác của mình từ căn phòng bên kia," anh đảm bảo với họ một cách còn hơn cả lạnh lùng, sau đó bắt đầu hướng về phía cánh cửa, hai người đàn bà đeo dính lấy gót chân anh.

Charlie chùng xuống vì nhẹ nhõm ngay giây phút cô được ở một mình. Cả buổi tối này đã là một kiểu ác mộng nào đó. Không giống những gì cô đã mong đợi một chút nào.

Thờ dãi, cô liếc quanh căn phòng một cách đầy ghê tởm và nhanh chóng di chuyển tới chỗ cánh cửa, bất thành linh háo hức muốn được ở lại càng gần với Radcliffe càng tốt cho tới khi cô thoát khỏi cái nơi này. Nhà thổ. Lạy Chúa lòng lành, gã đàn ông đó đưa cô tới một nhà thổ. Đây là ý tưởng của anh ta về khoảng thời gian tốt đẹp ư? Dừng lại ở ngưỡng cửa, cô ngó một cách cẩn trọng ra ngoài hàng lang, nhẹ nhõm khi cô thấy nó trống không. Cô sẽ chết vì xấu hổ nếu có ai cô quen biết khám phá ra rằng cô đã tới một nơi như thế này.

Charlie chỉ vừa mới bước ra ngoài hành lang thì một tràng cười phá lên còn hơn cả quen thuộc khiến cô bước lại gần với tay vịn cầu thang hơn để ngó xuống một người đàn ông và một người đàn bà đang di chuyển lên cầu thang. Phải mất một lúc cô mới nhận ra Đức ông Seguin, vị hôn phu của Beth. Lúc đầu cô đã quá kinh hoàng để có thể chuyển động, vì thật sự người đàn ông đó dường như là một ví dụ điển hình của sự đúng mực, người cuối cùng cô có ý nghĩ sẽ chạm mặt ở đây. Chạy tới cánh cửa, cô bắt đầu đẩy nó đóng lại. Cô nhận ra sai lầm của mình một phút sau đó.

"Chúng ta tới nơi rồi, phòng này còn trống."

Charlie có thể cảm thấy da đang co rúm lại trên mặt cô, máu ồ ạt rút khỏi nó khi hai người đó bước vào.

"Được, được," Đức ông Seguin lè nhè đầy phấn khởi.

Nhận thấy những ngón tay của ông ta vòng tới cánh cửa khi ông ta túm lấy nó để đẩy nó đóng lại, Charlie lấy tay che mặt, mất hết cả tinh thần và đợi bị phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

"Tối nay anh muốn gì, ông chủ?"

Chớp mắt, Charlie khẽ hạ thấp tay cô xuống cho tới khi cô có thể ngó qua những đầu ngón tay của mình. Có vẻ như là cả Seguin lẫn người đàn bà khiêu gợi đi cùng với ông ta đều không thêm bỏ công liếc về phía sau khi ông ta đẩy cánh cửa đóng lại. Chẳng ai trong hai người họ phát hiện ra cô... vẫn chưa.

Nuốt xuống, cô điên cuồng liếc xung quanh. Cánh cửa căn phòng ở ngay bên cạnh cô, nhưng nắm đấm cửa ở phía đối diện với cô. Điều đó có nghĩa là cô sẽ phải len lén bước vài bước về phía phải, với điều kiện không bị phát hiện ra. Nó có vẻ như là cả ngàn dặm, khi Seguin hay á gái điếm đó có thể nhìn thẳng vào hướng của cô bất cứ lúc nào. Mặt khác cô đang đứng ngay trước một tủ quần áo, dựa vào cánh cửa tủ đang đóng của nó, cạnh với cánh tủ mà Aggie đã để mở lúc trước khi bà đi tìm cái roi da. Chỉ mất có đúng một bước chân để cô trượt vào trốn trong cái tủ áo đó và kéo cánh tủ đóng lại.

"Ta nghĩ tối nay ta thích kiểu của người da đỏ, Maisey." Charlie nghe Seguin trả lời khi cô trượt vào trong cái tủ áo, nhưng chẳng có một manh mối nào về việc nó có nghĩa là gì. Một cái liếc về phía cặp đôi khi cô kéo cánh cửa đóng lại cho thấy người đàn ông nhỏ thó béo phịch đang mỉm cười với một vẻ phản kích kỳ quặc khi Maisey mở cái rương ở cuối chân giường và bắt đầu lục lọi trong nó.

Ngay khi cô đóng cánh cửa tủ lại, Charlie chú ý thấy có một khoảng sáng màu bạc ở giữa chỗ hai cánh cửa tiếp giáp, đủ để cho cô có một tầm nhìn hạn chế ở một mức độ không đáng kể của căn phòng bên kia. Trước tiếng kêu bật lên của Maisey, Charlie ghé mắt qua khe hở và liếc ra ngoài. Người đàn bà đó đã đứng thẳng dậy, một vật kiêu như một cọng lông vũ to tướng ở một tay và một mảnh áo quần ở tay kia. Những thứ này cô ta đưa cho Đức ông Seguin, sau đó quay lại tiếp tục lục lọi trong cái rương. Charlie liếc về phía Seguin, nhưng khi ông ta bắt đầu cởi chiếc quần ống túm của mình, cô nhanh chóng hướng sự chú ý của mình vào lại Maisey. Người đàn bà đó đã lôi cọng lông vũ thứ hai ra khỏi rương. Đặt nó sang một bên, cô ta lẹ làng cởi bỏ tất cả quần áo của mình ngoại trừ áo lót dài, sau đó cắm cọng lông vũ lên trên mái tóc của cô ta, thêm vào một đôi xuyên trên cánh tay, và quay lại để trình diện bản thân với Đức ông Seguin.

Liếc lại vào người đàn ông, Charlie gần như thở hắt ra một tiếng thật to. Ông ta đã cởi bỏ đến từng sợi chỉ của đồng quần áo ông ta đã mặc và giờ thì đứng đó, quần một mảnh vải kiêu như cái khố. Cọng lông vũ cắm một cách chênh vênh trên bộ tóc giả là thứ khác duy nhất ông ta vẫn còn mặc ngay tại giây phút này, cô thấy, ánh mắt cô di chuyển một cách mất hết cả tinh thần trên khắp cơ thể nhỏ thó, béo lồi, đầy vết bản của ông ta. Người đàn ông đó không cao hơn bản thân Charlie là mấy, nhưng phải nặng gấp ít nhất là hai lần. Và mọi pao của những cân nặng đó có vẻ như được đắp vào cái bụng, thứ đang được treo một cách nặng nề phía trên cái khố tự chế của ông ta. Mọi nơi khác của ông ta dường như trông giống gã bù nhìn đuôi quạ. Chân ông ta khẳng khiu như chân cò hương, cánh tay cũng chẳng khá hơn gì. Ông ta trông hoàn toàn tức cười.

"Thật là dễ thương," ông ta phát âm, trong mắt là một tia sáng lập loè phóng thẳng không thể chối cãi được khi ông ta quan sát Maisey. "Đến đây, công chúa da đỏ nhỏ bé của ta."

Một nụ cười ranh mãnh mở trên môi, Maisey lắc đầu và bước ra xa một bước. Seguin, chả có vẻ gì là khó chịu trước việc cô ta từ chối không vâng lời, cười toe toét lại cũng với vẻ ranh mãnh như thế, sau đó đuổi theo cô ta. Những gì tiếp theo sau là trò đuổi bắt lố bịch nhất mà Charlie từng bị bắt phải chứng kiến. Maisey cười rúc rích và chạy xô ra xung quanh. Đức ông Seguin, một biểu tượng của phẩm cách và tài ngoại giao khéo léo, nhét hai ngón tay vào miệng và hò reo theo cái cách mà cô đoán chừng được cho là phong cách của người da đỏ, khi ông ta đuổi theo cô ta. Ông ta có thể dễ dàng bắt được cô ta nếu như ông ta muốn, Charlie chắc chắn thế, vì thật sự là Maisey cười rúc rích dữ dội đến nỗi khó có thể di chuyển nhanh nhẹn được, nhưng điều đó chẳng có vẻ gì là bị phản đối trong trò chơi. Dường như việc đuổi bắt chỉ lấy làm vui thôi.

Charlie đang nhìn Seguin trong một tia sáng hoàn toàn mới, và là cái cô có thể nhìn khá là tốt mà không cần phải biết về nó. Tất cả những gì cô có thể nghĩ là, thật tốt khi Beth quyết định chạy trốn với cô hơn là cưới gã. Cô chỉ đơn giản là không thể thấy em gái mình sẵn lòng hưởng thụ cái trò ngốc nghếch đến như vậy.

Trò chơi cuối cùng cũng đi đến hồi kết thúc với cảnh "công chúa da đỏ" dừng lại bên cạnh giường và quay lại đối diện với kẻ đang rượt đuổi cô ta với hai cánh tay rộng mở kiêu như giữ hân ta lại. "Ồi, người chiến binh da đỏ kiêu hùng! Xin hãy rù lòng thương!" cô ta kêu lên đầy kịch tính.

Seguin lao đảo dừng lại và phải mất một lúc để lấy lại nhịp thở trước khi kéo hình dáng thanh mảnh của cô gái vào trong vòng tay của ông ta. "Giờ nàng sẽ là của ta," ông ta hôn hển, đẩy cô nằm thẳng lưng xuống giường.

Charlie không thể không chú ý là người đàn bà hạ cánh xuống giường với hai chân dạng ra, áo lót dài của cô ta trượt lên trên hông cứ như thể cái cảnh này đã được diễn lập đi lập lại liên miên và cô ta biết điều gì được chờ đợi. Cô thoáng thấy Seguin lôi mạnh cái khố của ông ta ra, sau đó nhanh chóng kéo mắt mình ra khỏi chỗ hở của cánh cửa tủ khi ông ta bước vào giữa chân của người đàn bà.

Quyết định rằng giờ là lúc thuận tiện nhất để rời đi, Charlie trượt ra khỏi tủ áo và lẩn về phía cánh cửa. Cặp đôi ở trên giường quá là bận rộn để chú ý khi cô lủi ra khỏi phòng và nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại. Quay người, Charlie thở ra một hơi thật dài khi cô nhận thấy hành lang trông không, như nó đã thế trước khi Seguin và Maisey tới. Radcliffe chẳng thấy đâu hết. cô không thật sự chú ý anh ta đã đi hướng nào khi anh ta và những người đàn bà đó rời khỏi phòng. Giờ thì cô ước cô đã chú ý.

Thầm nhún vai, Charlie bắt đầu đi xuôi xuống hành lang bên trái, chắc chắn rằng cô sẽ đụng phải anh sớm thôi. Là thế, hoặc anh sẽ tìm thấy cô, cô chắc chắn. Cánh cửa đầu tiên cô đi qua đóng kín. Những tiếng rên rỉ khe khẽ và tiếng cười khúc khích vọng ra từ bên trong. Charlie lắng nghe cho tới khi người đàn ông cất tiếng. Ngay khi chắc chắn đó không phải là Radcliffe, cô tiếp tục di chuyển. Cánh cửa tiếp theo cũng đóng, và có chìa khoá ở trong ổ, nhưng không có một âm thanh nào cô có thể nghe thấy qua cánh cửa.

Cô sắp sửa tiếp tục thì tiếng cửa mở khiến cô lo lắng liếc lại phía sau. Maisey, lúc này đang mặc một chiếc áo choàng màu xanh gần như là nhìn xuyên qua được, xuất hiện ở chỗ cánh cửa và liếc lại vào trong phòng. Trong một khoảnh khắc, Charlie quá choáng váng bởi tốc độ xuất hiện của cô ta để làm

bất cứ điều gì. Lạy chúa lòng lành, chỉ một khoảnh khắc trước Seguin vừa mới khởi đầu để... ừm... khởi đầu với người đàn bà đó. Chắc chắn nó không xong nhanh thế chứ? Cô nghĩ mất hết cả tinh thần, sau đó cứng người lại khi giọng của Seguin trôi dọc xuống hành lang về phía cô.

Sợ rằng tiếp theo ông ta sẽ bước ra khỏi phòng, Charlie với tới tay nắm cánh cửa cô đang đứng phía trước. Cô bắt đầu hoảng sợ khi nó không nhúc nhích trước những nỗ lực của cô, sau đó nhớ lại chìa khoá trong ổ và nhanh chóng vặn nó, mở cánh cửa ra, và trượt vào trong căn phòng, đem theo cả chiếc chìa khoá với cô. Đẩy cánh cửa đóng lại, cô khoá nó và áp tai cô vào nó để nghe.

"Em sẽ đi chỉ một chút thôi," cô nghe tiếng người đàn bà nói, sau đó là tiếng cánh cửa đóng click lại, tiếp theo là im lặng.

Charlie chỉ vừa mới bắt đầu thư giãn thì một tiếng động phía sau khiến cô cứng người và quay ngoắt lại để ngó một cách mù mờ ra xung quanh. Tất cả những gì cô có thể nhìn thấy là những hình thù lờ mờ. Sau đó là tiếng bước chân di chuyển khiến một con rùng mình sợ hãi chạy dọc sống lưng cô. "Ai đấy?" cô lo lắng hỏi.

Một tiếng rên rỉ là tiếng trả lời duy nhất và cô khẽ cau mày, một chút căng thẳng rồi bỏ cô. "Mọi việc ổn mà," cô bảo đảm với bóng tối. "Tôi đang rời đi đây. Tôi xin lỗi vì đã làm phiền."

Quay lại với cánh cửa, cô mở khoá và cẩn trọng hé mở nó. Ngay khi chắc chắn rằng hành lang trống không, cô mở rộng cánh cửa, sau đó tò mò liếc lại ra sau. Thậm chí với ánh sáng giờ đây đã tràn vào căn phòng, cô phải mất một lúc mới định vị được cô gái. Cô ta mới chỉ nhìn hơn nửa trẻ một chút, có lẽ khoảng mười sáu hay tầm đó, và mặc một chiếc váy bằng vải thô giản dị của những cô gái miền quê. Cô ta có thể là bất cứ cô gái trẻ nào đến từ những ngôi làng gần ngôi nhà của gia đình cô, Charlie nhận ra, sau đó chú ý rằng cô gái đang run rẩy vì sợ hãi.

Nhận thấy có một ngọn nến ở trên bàn gần cánh cửa, Charlie bước tới, cầm lấy nó, sau đó di chuyển tới hành lang để thấp sáng nó từ một trong những ngọn đèn dầu ở đó. Quay lại căn phòng, cô mỉm cười trấn an cô gái đang hoảng sợ khi cô đặt nó lên trên bàn, sau đó ngập ngừng và ngó cô gái một cách không chắc chắn. "Cô không sao chứ?"

Khi cô gái tiếp tục giữ im lặng, Charlie ngo ngậy không thoải mái, sau đó bước ngang một bước về phía cánh cửa. "Tôi xin lỗi vì đã làm phiền cô. Tôi chỉ đơn giản là đang cố tránh một người ở hành lang thôi. Tôi nghĩ căn phòng bỏ trống," cô giải thích khi cô di chuyển, khiến đôi mắt đầy vẻ buộc tội của cô gái chùng hững.

"Anh là ai?" cô gái buột ra khi cô tới chỗ cánh cửa.

Dừng lại, Charlie tò mò ngó cô ta. Cô gái này không giống một chút gì với những người đàn bà ở đây. Quần áo của cô ta giản dị và bạc màu, mái tóc của cô ta được vén chặt lên khỏi khuôn mặt tái nhợt. Và cánh cửa đã bị khoá từ bên ngoài, nào cô bất thành linh nhắc nhở.

"Anh là ai?" cô gái lặp lại, giọng nói đầy sợ hãi của cô ta kéo Charlie ra khỏi những suy nghĩ của cô.

"Đức ông Charles Radcliffe," cô ôn tồn nói đối với một cái cúi đầu chào khẽ. "Và cô là?"

"Bessie," cô gái ngập ngừng lẩm bẩm, sau đó bằng một tông giọng mạnh mẽ hơn, "Anh không... Anh không làm việc cho bà ta, phải không? Ý tôi là Aggie ấy."

Charlie giật nảy người. "Chắc chắn là không rồi!" Trước những lời nói đó, cô chú ý, một chút căng thẳng rồi bỏ cô gái. Quảng một cái nhìn cảnh giác về phía cánh cửa, cô nhấn mặt và quay người lại để hỏi, "Cô làm gì ở đây?"

"Bà ta không cho tôi rời đi."

Charlie gật đầu về cam chịu. Đó là điều cô đã bắt đầu nghi ngờ, tất nhiên rồi, nhưng việc xác nhận lại mối nghi ngờ của cô đã tạo nên vài thứ rắc rối. Cô không phải loại người có thể nói, "Hãy dè, thật đáng hổ thẹn," sau đó phớt lờ cô gái cho định mệnh của cô ta. "Bà ta muốn gì ở cô?"

"Bà ta muốn tôi... làm việc cho bà ta."

Xấu hổ cộng thêm với lời thú nhận đó rõ ràng đến gần như có thể sờ thấy được. Hiển nhiên là cô gái không đồng ý với ý tưởng đó. Tuy nhiên, Charlie phải chắc chắn trước khi cô hấp tấp quyết định bất cứ điều gì. "Cô có muốn thế không?"

"Không!" Cảm xúc sau từ không đó gần như là dứt khoát.

Gật đầu cái rụp, Charlie đóng cánh cửa lại, khoá nó, sau đó quay lại với người phụ nữ trẻ, thờ dãi khi cô thấy sợ hãi một lần nữa lại ghim chặt trên nét mặt của cô gái. "Mọi việc đều ổn mà. Tôi đã nói với cô tôi sẽ không làm hại cô. Tôi chỉ đơn giản nghĩ là sẽ tốt hơn nếu không ai phát hiện cô không ở một mình. Điều cuối cùng mà chúng ta cần bây giờ là có một người đồng hành."

Cô gái dường như không nhệ nhõm gì nhiều trước lời giải thích đó, nhưng Charlie không biết phải nói gì khác để khiến cô ta bình tĩnh. Thay vào đó tia nhìn của cô trượt về phía khung cửa sổ được che rèm.

"Cô từ đâu tới?" Cô hỏi để khiến cô gái sao nhãng khi cô di chuyển tới ô cửa sổ gần nhất.

"Woodstock, thưa ngài."

Charlie cầu nhàu trước những lời đó khi cô giật mạnh tấm rèm cửa nặng nề che phủ ô cửa sổ sang một bên. Họ đã băng ngang qua thị trấn nhỏ ở

Oxfordshire trên đường tới thành phố. "Cô làm gì ở London?"

"Tôi tới đây tìm việc—việc đứng đắn," cô ta vội vã thêm vào. "Một vị trí như cô hầu gái. Không có công việc gì còn trống ở Woodstock hết và..."

Charlie liếc lại để thấy cô ta nhún vai một cách bất hạnh. "Làm cách nào cô kết thúc ở đây, ở nơi của Aggie?" cô hỏi.

"Chiếc xe ngựa. Người đánh xe là một người bạn của cha tôi và để cho tôi đi cùng mà không lấy tiền. Khi chúng tôi đến trạm thư... Đó là nơi tôi gặp Phu nhân Roughweather."

Charlie liếc quanh một lần nữa trước những lời đó. "Phu nhân Roughweather?"

"Aggie," cô gái giải thích với một cái cau mày. "Khi đó bà ta giới thiệu mình bằng cái tên Roughweather (thời tiết hà khắc)."

Charlie đảo mắt trước những lời đó và quay lại để ngó ra ngoài cửa sổ. Căn phòng đối diện với một ngõ hẻm. Họ đang ở tầng hai, tất nhiên rồi, và có một khoảng cách khá là đáng kể tới con đường trải đá cuội cứng nhắc bên dưới, nhưng... "Đó là chuyện sẽ phải làm."

"Cái gì sẽ phải làm cơ?" Bessie tò mò hỏi, thận trọng bước tới gần một bước.

Liếc nhìn cô gái, Charlie cân nhắc về kích cỡ và sự gầy gò của cô ta. "Kết thúc việc giải thích về Bà Roughweather đi," cô hướng dẫn, sau đó quay lưng lại, đặt tay cô lên phần phía trên của cửa sổ và đẩy nó ngược lên, thờ phào nhẹ nhõm khi thấy nó ngay lập tức bắt đầu nâng lên. Có vẻ như "Aggie" không tin cô gái có đủ mưu trí để thử trốn thoát qua nó. Điều mà cô cho là đúng thế, vì cô gái vẫn còn ở đây. Hải lòng, cô nhẹ nhàng đẩy cửa sổ xuống, sau đó quay lại để nghe nốt phần cuối câu truyện.

"Ừm... khi đó bà ta dường như thật là tốt. Giả vờ quan tâm thật nhiều đến tôi. Nói rằng thật không an toàn cho một cô gái trẻ xinh đẹp như tôi đi bộ trên phố một mình." Cô ta đỏ mặt khi thú nhận điều đó, sau đó cau mày khi thêm vào, "bà ta nói bà ta điều hành một ngôi nhà dành cho những cô gái chạy trốn và hỏi liệu tôi có một chỗ để ở không và liệu tôi có đói không. Khi tôi nói không, tôi không có một chỗ để ở, và rằng tôi đang rất đói, bà ta gợi ý tôi có thể quay lại nhà bà ta và ăn một bữa. Sau đó bà ta sẽ xem liệu bà ta có thể tìm cho tôi một nơi nào đó để ở cho tới khi tôi tìm được việc làm. Tôi quay trở lại đây với bà ta, nhưng chúng tôi vào theo đường cửa sau qua nhà bếp. Bà ta cho tôi ăn ở đó. Sau đó tôi quá mệt và bà ta gợi ý tôi đi nghỉ và dẫn tôi lên đây, vào trong căn phòng này."

"Cô không băn khoăn đây là nơi chốn thuộc dạng nào khi cô nhìn thấy những người đàn bà khác ở đây ư?" Charlie giận điên lên hỏi.

"Tôi không nhìn thấy cô gái nào hết. Tôi tới đây vào lúc sáng sớm và ở đây im ắng như ngôi mộ ấy. Tôi tưởng rằng tất cả bọn họ vẫn còn ở trên giường." Cô ta nhăn mặt. "Tôi biết tôi đang mệt rũ. Khi tôi kết thúc khẩu phần ăn bà ta đưa cho tôi, tôi mệt đến nỗi tôi nghĩ tôi còn không lên nổi trên gác nữa. Tôi không nhớ rằng là đã bước vào phòng và leo được lên giường."

"Rất có khả năng là bà ta đã đánh thuốc cô," Charlie quyết định một cách ghê tởm, sau đó xoay sở một nụ cười trấn an khi cô trông thấy vẻ mặt hết tinh thần trên khuôn mặt cô gái.

"Chuyện gì đã xảy ra khi cô tỉnh dậy?" Quay lại cửa sổ, cô mở nó ra. Lần này cô trượt nó lên trên hết cỡ và giữ nó ở đó để cô có thể rướn người ra ngoài và nhìn ngó kỹ càng hơn bức tường để xem liệu nó có khả năng cung cấp bất cứ chỗ bám nào không, hay là liệu có một cửa sổ nào khác bên dưới chúng để họ phải lo lắng về việc trượt qua chúng không. Có một cửa sổ, nhưng tấm rèm che của nó đóng. Bức tường chẳng có chỗ nào có thể bám vào được hết.

"Một lúc trước đây," Bessie làm bầm trả lời câu hỏi của cô. "Cánh cửa bị khoá khi tôi thử rời đi. Tôi bắt đầu gõ cửa và la hét. Bà Roughweather đến. Lúc đầu bà ta vẫn rất ngọt ngào. Nói rằng giờ tôi nên gọi bà ta là Aggie, Không phải là Bà Roughweather, và hỏi xem tôi cảm thấy ra sao... Nhưng tôi nhận thấy rằng có cái gì đó sai trái ở đây. Tôi đang ở gần cửa và khi bà ta mở nó ra có một cặp đôi đi ngang qua. Người đàn bà ăn mặc còn hơn cả thiếu vải và cười phá lên một cách thô tục, còn người đàn ông... sao ư, tay ông ta luồn sâu xuống áo cô ta như thể ông ta đang tìm—" Cô ta dừng lại và đỏ mặt một chút, sau đó nhún vai. "Điều đó và những âm thanh vọng tới từ phòng bên cạnh nói với tôi rằng đây không phải là nhà dành cho những người chạy trốn. Tôi cảm ơn Bà—Aggie, nhưng bảo bà ta rằng bây giờ tôi muốn rời đi. Bà ta nói thế cũng được thôi, chừng nào tôi trả bà ta đủ số tiền tôi nợ bà ta."

"Tiền gì?"

"Đó chính xác là những gì tôi nói!" Bessie gật đầu trang trọng, miệng cô ta vắn xoắn lại về bất mãn.

"Bà ta nói tiền tôi ăn và ngủ trong căn phòng đáng hoàng này. Nói rằng đây không phải là nhà từ thiện và nếu tôi không trả tiền cho bà ta tôi phải làm việc để trừ nợ. Tôi không có xu nào hết," cô ta kết thúc một cách khô sở.

"Bà ta mong đợi cô bán dâm để đổi lấy một chút thức ăn và một cái giường vào buổi tối hả?"

Khi Bessie gật đầu trang trọng, Charlie lắc đầu đầy kinh tởm.

"Tôi ác," cô làm bầm, liếc nhìn quanh để tìm cái gì giữ cho cửa sổ mở. "Lấy cho tôi cây nến ở đằng đó."

Bessie ngập ngừng, sau đó có vẻ như quyết định tin người sắp trở thành chàng hiệp sĩ giang hồ này và liếc quanh. Định vị thấy vật thể được đề cập, cô ta vội vã tới và giật nó ra khỏi cái chân đỡ.

"Không, cả cái chân nện nữa," Charlie la lên và Bessie từ bỏ việc cố gắng chia tách hai vật thể và đem chúng qua. Giữ cửa sổ mở lên với một tay, Charlie cầm lấy cây nện bằng tay kia, đặt nó lên trên bậc cửa càng gần với bức tường càng tốt, sau đó nhẹ nhàng hạ thấp cửa sổ xuống cho tới khi nó bị chêm vào đúng chỗ. "Đó, nó sẽ được việc thôi."

Quay lại căn phòng, cô liếc quanh. "Có bất kỳ đồ đạc nào cô muốn mang đi cùng không?"

Bessie vội vã lại chỗ chiếc giường, quỳ gối và kéo ra từ bên dưới nó một cái túi du lịch nhỏ mòn vẹt. Thẳng người lại, cô ta thấy cái cách Charlie đang chìa tay ra để cầm lấy nó và nhanh như cắt cô gái áp chặt nó vào ngực cứ như thể tất cả của cải trên thế gian này đang ở trong đó. Điều mà có thể là đúng. Ít nhất là với cô gái. Cái túi nhỏ đó rất có thể chứa tất cả những gì cô nhóc sở hữu. "Thôi nào, thôi nào. Chúng ta không có cả đêm đâu."

Thờ dãi, Bessie miễn cưỡng từ bỏ cái túi, sau đó thờ hồn hển vì kinh sợ khi Charlie thả nó ra ngoài cửa sổ, sau khi lắc để chắc chắn không có đồ gì dễ vỡ ở trong đó.

"Anh đang làm gì thế?" Cô gái lao về phía trước, gần như hất ngã Charlie ra ngoài cửa sổ khi cô ta cố gắng định vị cái túi của mình ở phía dưới.

"Chúng ta đang rời đi," Charlie giải thích một cách đơn giản, quay ngang sang khung cửa sổ và nhấc một chân vắt qua bậc cửa.

"Qua cửa sổ ư?" Về mặt hết tinh thần của cô ta còn hơn cả rõ ràng.

Ngồi dạng chân trên gờ cửa sổ, Charlie bình tĩnh đối diện với cô ta. "Chà, tôi sẽ trả số tiền cô ở tại đây cho Aggie, nhưng ngay lúc này tôi không có lấy một xu dính túi. Ngày mai tôi sẽ có một ít. Tôi bỏ lại cô ở đây và quay lại đón khi tôi tiền nong rủng rinh nhé?"

Về mặt của cô gái đã đủ là câu trả lời rồi.

"Được rồi. Vậy thì qua cửa sổ đi. Tôi sẽ đi trước. Ngay khi tôi ở bên dưới, ngồi trên cái gờ ở đây như tôi đang ngồi, sau đó hạ thấp người cô xuống cho tới khi cô treo trên cánh tay mình xa nhất cô có thể và thả ra. Tôi sẽ rủng r�n sức trợ giúp cho cô từ bên dưới. Hiểu chưa?"

"Rồi, nhưng..." Cô ta liếc xuống váy áo của mình và Charlie gần như có thể đọc được ý nghĩ của cô. Cô ta không vui về gì trước ý nghĩ một người đàn ông nhìn lên từ phía dưới váy của mình, bất kể là vì mục đích gì. Ừm, Charlie có thể đồng cảm, nhưng cô sẽ không thú nhận giới tính của mình để khiến nỗi lo âu của cô gái giảm đi đâu.

"Cô muốn thử với cầu thang ư?" cô hỏi với một chút tinh quái, sốt ruột để khiến mọi việc xong xuôi. Miệng Bessie đóng tạch lại trước bất cứ lời phản đối xa hơn nào.

"Charles!"

Cả hai bọn họ đều nhảy dựng lên trước tiếng rít vọng lại từ bên ngoài. Charlie ngó xuống ngõ hẻm bên dưới, nhận thức được cái cứng người lại bất thành linh của cô gái khi cô vron người về phía trước để ngó qua cô ta. Đó là Radcliffe, tất nhiên rồi. Anh ta đang làm cái quỷ gì trong ngõ hẻm là một câu hỏi cô chẳng hề có câu trả lời nào hết. Tuy nhiên anh ta đang giận điên cuồng là một điều hiển nhiên, và cô thờ dãi cam chịu. Charlie đã hi vọng giữ được phần nhỏ nhất này cho bản thân cô. Giải cứu cô nhóc, cho cô ta tiếp tục đi con đường của chính mình, và tới xe ngựa đợi anh ta quay lại—đó đã là kế hoạch của cô. Tất cả đều tốt đẹp, kế hoạch tốt nhất được đặt ra và tất cả là thế, cô thân nhiên nghĩ với một tiếng thờ dãi.

"Ai đấy?" Bessie lo lắng hỏi.

"Ai đấy?" Radcliffe rít vọng lên cùng khoảnh khắc đó khi anh ta nhận thấy Bessie ngó ra ngoài cửa sổ bên cạnh cô.

Đảo mắt, Charlie liếc từ người này sang người kia, nhưng đã được cứu khỏi phải quyết định trả lời ai trước bởi âm thanh vọng tới từ cửa. Đó là một tiếng lăm bầm nguyên rủa vọng tới từ hành lang. Charlie nhận ra lời bình luận đầy sắc màu đó đến từ Aggie, và túm lấy bậc cửa sổ để giữ thăng bằng khi Bessie bất thành linh bám chặt lấy cánh tay cô bằng những ngón tay như mọc thêm móng vuốt, khuôn mặt cô ta tái nhợt đi.

"Oh, Lạy Chúa." Cô gái chỉ thờ ra được từ đó.

"Tao đã làm cái quỷ gì—" tiếng lăm bầm giận dữ vọng vào từ phía bên kia cánh cửa, sau đó là một giọng to hơn: "Glory! Qua đây! Mày có nhìn thấy chìa khoá ở cánh cửa này lúc trước không? Tao chắc chắn đã để nó lại trong ổ khoá nhà."

"Không thể nói là tôi để ý thấy," giọng buồn chán của cô gái điểm trề vọng vào.

"Charles." Tiếng rít của Radcliffe từ phía dưới vọng lên chỗ họ rõ mồn một.

Charlie buông cái gờ cửa sổ ra để vẫy Radcliffe ra hiệu yên lặng khi Aggie một lần nữa lại lăm bầm từ bên ngoài cánh cửa. "Hừ, nó không ở trong bất cứ cái túi nào của tao. Tao đã làm cái quỷ gì với nó nhỉ?"

"Có lẽ bà đã đánh mất nó trong khi ẩu đả với thằng nhãi," giọng nói kia lăm bầm đầy ngạc nhiên, và Aggie nhả ra một lời nguyên rủa chẳng quý phái tí nào.

"Thằng nhãi chết tiệt đó. Mày có thể đứng. Tao tốt nhất là đi kiểm tra phòng đó."

"Maisey đang ở trong đó với Đức ông Seguin."

"Ồ, phải." Một tiếng thờ dài nặng nề bên ngoài cánh cửa. "Đức ông Seguin và cái trò chơi kỳ quặc của lão ta. Đây là chuyến thăm cuối cùng của lão ta trước khi rời thành phố đây. Lão ta sẽ không thông cảm nếu tao chen ngang vào đâu."

"Vậy thì đợi đến khi lão ta rời đi vậy." Charlie gần như có thể nghe thấy được cái nhún vai trong giọng nói của người đàn bà trẻ tuổi, sau đó là một tiếng gõ cửa.

"Bessie?" Giọng nói này ngọt ngào đến buồn nôn đi được, với một vết hiểm độc nằm phía dưới. "Ngài ta ở đây. Và ngay khi ta tìm thấy chìa khoá ta sẽ lên để chuẩn bị cô cho ngài ấy. Và đừng có mà hi vọng ta không tìm thấy chìa khoá đấy. Vì ta chỉ cần sai một gã đàn ông phá vỡ cánh cửa nếu ta không tìm thấy. Ngài ấy trả cho ta đủ để thay thế đến một nghìn cánh cửa ấy."

Im lặng chào đón những lời lẽ đó. Khi nó không kéo ra được bất cứ câu trả lời nào từ phía trong căn phòng, tất cả ngọt ngào trong giọng của Aggie biến mất.

"Bessie! Mày có nghe thấy tao không, con kia?"

"V-vâng," Bessie hốt hển trả lời khi Charlie đẩy nhẹ vào cô ta.

Cầu nhàu thoả mãn trước âm thanh nghe như sợ hãi trong giọng nói run rẩy, Aggie lăm bầm, "Có lẽ sau cùng thì tao nên xen vào giữa Maisey và Đức ông Seguin. Bản thân ngài ấy không thích bắt phải đợi, và tao nghi ngờ việc con nhỏ sẽ hợp tác."

"Làm như bà muốn, nhưng lão ta đã ở trong đó với Maisey được năm phút hay chừng đó rồi. Đẳng nào thì một hai phút nữa lão ta cũng sẽ tự mình ra ngoài thôi."

"Phải." Aggie thốt ra một tiếng lục khục chói tai. "Maisey nói lão ta còn nhanh hơn cả đầu bếp đập trứng."

Những giọng nói nhạt dần khi họ di chuyển đi, và cả Charlie lẫn Bessie đều thờ phào nhẹ nhõm.

"Charles!"

Lăm bầm dưới hơi thở của mình, Charlie quay người và ngó ra ngoài cửa sổ. "Gi?!" cô rít lên đáp trả.

"Cậu đang làm cái quỷ gì vậy?!"

"Tôi sẽ giải thích sau. Đi đánh xe ngựa tới đầu ngõ đi."

Radcliffe ngập ngừng, sau đó mở miệng định nói gì đó, nhưng Charlie đã chặn trước. "Làm ơn," cô rít lên.

Thờ dài, người đàn ông quay đi và di chuyển ra đầu ngõ, tự lăm bầm với bản thân mình.

"Anh ta là ai?"

Charlie lắc đầu trước câu hỏi của người sắp trở thành cô hầu gái. "Đề sau," là tất cả những gì cô nói, sau đó cô quăng cho cô gái một nụ cười trấn an, trượt chân thứ hai của cô ra ngoài cửa sổ về cùng một phía với chân thứ nhất, quay người để cô nằm úp bụng vất ngang qua bậc cửa sổ, và cẩn thận hạ thấp người cô ra phía ngoài. Ngay khi cô treo chỉ bởi cánh tay mình, cô thả ra và rơi bịch xuống đất, nhắm mắt trước việc xương cốt cô nảy lên khi cô hạ cánh.

Bãi cỏ phía ngoài cửa sổ nhà trọ một vài ngày trước đây khiến cho cú hạ cánh êm ái hơn so với đồng đá cuội ở đây. Khoảng cách cũng không xa như thế này, cô nhìn thấy khuôn mặt hình trái xoan tái nhợt của Bessie khi cô ngó lên qua bóng tối. Cô gái đã ngồi trên bậc cửa sổ rồi.

Tặng cho cô ta một nụ cười trấn an, Charlie bước tới đứng thẳng ngay dưới cửa sổ và vẫy cô gái ý nói cô ta tiếp tục đi. Tuy nhiên cô gái, hoặc là quên mất lời hướng dẫn, hoặc là hiểu nhầm cái vẫy tay, thay vì quay người và áp bụng để thận trọng hạ thân mình thấp xuống, cô ta bất thành lĩnh lao mình ra khỏi bậc cửa sổ, rơi thẳng xuống một Charlie đang kinh hãi ở phía dưới.

Trước khi cô có thể tránh đường hay thậm chí là nhúc nhích, cú va chạm trọn vẹn của thân thể cô gái rơi trúng đầu cô và khiến cả hai bọn họ bổ nhào xuống nền đất.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

"Ồi, trời! Em thật hết sức xin lỗi!"

Charlie nghe những lời này bằng đôi tai lủng bủng những tràng chuông ngân vang. Cô không những chỉ dùng thân mình đỡ cú ngã của Bessie mà còn nện uỳnh đầu mình một cách nghiêm trọng vào nền đất đầy đá cuội khi cô đổ sụm người dưới sức nặng của cô gái. Đau đớn kinh người. Quá ư là khủng khiếp. Không phải cô đang nhìn mọi thứ thành gấp đôi đấy sao?

"Ôi, trời! Ôi, làm ơn nói ngài không sao đi? Em thật sự xin lỗi. Em bị trượt. Em đang quay người để hạ thân xuống thấp phía ngoài cửa sổ đúng như ngài nói, nhưng tay em bị trượt và em ngã và em rơi trúng ngài và—"

"Suýt," Charlie rít, bịt cả hai tay vào hai bên đầu mình đầy tuyệt vọng.

"À, phải rồi. Em đang gây sự chú ý và chúng ta sẽ bị bắt nếu em không im lặng."

Charlie nhăn mặt. Cô thậm chí còn không cân nhắc đến chuyện họ có bị nghe trộm hay không. Cái suýt im lặng của cô là vì giọng của cô gái thêm vào cơn đau của cô hơn là bất cứ nỗi lo âu nào khác mà cô có. Ngộ nguây chân cẳng một cách thận trọng, Charlie bắt đầu nhóm dậy, đầy biết ơn vì nỗ lực muốn được giúp đỡ của Bessie khi cô gái trẻ túm lấy cánh tay cô.

"Ngài còn không đứng vững trên chân mình nữa, thưa ngài," Bessie làm bầm đầy quan tâm, kéo cánh tay Charlie vòng qua vai cô và đỡ lấy hầu hết trọng lượng của cô khi cô ta lái cô về phía bức tường. Để cô dựa vào đó, cô gái ngó cô một cách lo âu. "Ngài cũng tái nhợt như ma vậy. Ngài đã lãnh một cú va thật kinh khủng."

"Ừa," Charlie thờ dãi, nâng một tay của cô lên để ngấp ngừng thăm dò gáy cô. "Có một cục sưng nhưng không có máu," cô thông báo khi cô tìm thấy cái vùng cần tìm.

Khuôn mặt cô gái dường như giãn ra một chút. "Tạ ơn Chúa vì điều đó."

"Phải," Charlie làm bầm, tiếng vó ngựa lộp cộp kéo cái nhìn của cô ra phía đầu con hẻm đúng lúc để nhìn thấy xe ngựa của Radcliffe chờ tới. Thăng vai lên một cách kiên quyết, cô khe khẽ đẩy người ra xa khỏi bức tường. "Chúng ta tốt nhất nên đi thôi."

Gật đầu, Bessie lao tới để nhặt lấy chiếc túi của cô ta từ nơi nó hạ cánh khi Charlie quăng nó ra ngoài cửa sổ. Khi cô ta quay trở lại, Charlie nắm lấy cánh tay cô ta và họ điên cuồng lao về phía chiếc xe ngựa.

Radcliffe quăng cánh cửa mở tung ra khi họ chạy tới, và Charlie gần như là nhét cô gái tội nghiệp vào bên trong. Vụng về trèo vào đằng sau cô ta, cô gạt cánh cửa đóng lại với một tiếng sầm và phủ phục xuống băng ghế bên cạnh Bessie với một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Khi một vài phút trôi đi trong im lặng mà chiếc xe ngựa không hề di chuyển, cô mở một bên mắt để ngó vào Radcliffe.

"Giờ chúng ta đi được chưa, làm ơn?" cô hỏi đầy lịch sự.

Câu trả lời của Radcliffe là một cái liếc nhìn đầy nghi ngờ về phía Bessie, sau đó quay trở lại để nhướn một bên lông mày lên với Charlie.

Thờ dãi, cô ngồi dậy và làm bầm một cách lịch sự, "Bessie, đây là Đức ngài Radcliffe. Radcliffe, đây là Bessie... Cô hầu gái của Beth," những từ cuối cùng buột ra với một cái hít vào. Cô và Beth có cần một cô hầu gái. Họ cũng cần một người họ có thể chắc chắn sẽ không làm lộ bí mật của bọn họ nếu nó tình cờ bị phát hiện. Charlie khá chắc là Bessie biết ơn với sự giúp đỡ của cô tới nay đủ để cô ta sẽ giữ cái bí mật đó nếu cô ta tình cờ phát hiện ra nó. Đó có vẻ như là một sự sắp đặt hoàn hảo.

Tuy nhiên Radcliffe lại có vẻ như chẳng hề nhiệt tình với bản hoà âm của những sự kiện này. "Cô hầu gái?" anh ta tỉnh quái hỏi.

Charlie trở nên đầy lo âu trước tông giọng của anh ta. "Phải."

"Charles, tối nay tôi đưa cậu tới đó để thử một vài đề nghị của Aggie. Ở đó. Trong ngôi nhà đó. Không phải kéo một trong những cô gái của bà ta về nhà để thử bất cứ khi nào cậu rảnh rồi."

"Chẳng có chuyện gì là như thế," Charlie nhấm nhẳng, nhận thức được cái cách Bessie cứng người lại bên cạnh cô đầy ngờ vực.

"Cô ta là một trong những cô gái của Aggie, đúng không?"

"Không."

"Charles," anh ta gầm gừ bằng một tông giọng cảnh cáo, và Charlie ngộ nguây một cách nôn nóng.

"Anh trông cô ấy có giống gái điếm không?"

Radcliffe miễn cưỡng liếc nhìn cô gái, chú ý tới bộ váy áo giản dị, khuôn mặt sạch sẽ và mái tóc dài không chải chuốt của cô ta.

"Cô ấy là một cô gái nông thôn," Charlie nói khi anh ta tiếp tục im lặng. "Cô ấy tới từ Oxfordshire. Cô ấy tới London để tìm một công việc như là cô hầu gái."

"Vậy thì tại sao cô ta lại kết thúc ở nơi của Aggie?"

"Vi bà bạn thân Aggie của anh như cô ấy về lại cái nhà thổ đó của bà ta bằng cách giả vờ nó là nhà ở dành cho những người chạy trốn. Bà ta cho cô ấy ăn, đề nghị cô ấy một cái giường để ngủ vào buổi tối, sau đó khoá nhốt cô ấy lại trong phòng để buộc cô ấy phải làm việc cho bà ta."

Radcliffe cau mày trước những lời đó nhưng biết điều mà không tuyên bố rằng Aggie không làm những chuyện như thế. Thay vào đó, anh ta gõ lên trần xe ngựa, ra hiệu cho người đánh xe rằng anh ta đã sẵn sàng để rời đi rồi. Cả Charlie và Bessie đều giãn ra một chút khi chiếc xe ngựa bắt đầu chuyển bánh, đưa họ ra khỏi cái khả năng cánh cửa xe bất thình lình bật mở để lộ ra một mụ Aggie giận điên cuồng, háo hức chộp lại nạn nhân của mụ.

Charlie quăng một nụ cười trấn an cuối cùng cho cô gái, sau đó dựa đầu vào ghế xe ngựa và ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ để ngắm những cảnh buổi tối họ băng qua. Họ đi trong im lặng trong một chốc khi Radcliffe cuối cùng cũng ngo ngoáy và làm bầm, "Bà ta không phải bạn tôi."

Charlie khịt mũi trước câu đó. "Anh không phải lừa phỉnh tôi."

"Bà ta không phải. Tôi chưa bao giờ ở cái động đó trước đây," anh ta nói đầy giận dữ. "Mặc dù tôi không biết tại sao tôi phải mất công nói thế."

Cô liếc anh. "Chà, vậy thì cái quỷ gì khiến anh tới đó tối nay? Và sao lại kéo tôi đi cùng anh?"

"Tôi nghĩ cậu sẽ thích," anh ta nhảm nhăng.

Charlie khịt mũi. "Ừa, phải đấy. Tôi luôn ao ước được trối vào giường và được tẩm quất bằng roi." Khi Bessie thở hắt ra, mắt cô ta tròn như cái đĩa, Charlie xoay xở một nụ cười gương gạo và nhanh chóng trấn an cô ta, "Nó không đi xa được đến thế. Bà ta trối tôi vào giường, nhưng Radcliffe đã tới trước khi bà ta dùng cái roi da."

"Ôi, lạy các thánh thiêng liêng, bà ta quả là một mụ đàn bà điên loạn."

"Bà ta là một mụ tú bà bụng phê mất rồi," Charlie trả lời một cách kinh tởm, sau đó hướng cái trừng mắt giận dữ về phía Radcliffe. "Tôi chú ý thấy là trong khi anh dúi tôi cho bà ta, anh xoay xở để bản thân mình tranh luận với túm bông nhỏ nhắn dễ thương đó. Tôi cho rằng cô nàng Lộng lẫy chỉ là cái cách anh giết thời gian trong khi tôi thưởng thức bản thân mình?"

Trước khi anh có thể chối bỏ cô tiếp tục, "Lần sau anh muốn đưa tôi tới nơi nào đó tôi có thể thích, thưa ngài, tôi có thể gợi ý là anh nên thử một trong những câu lạc bộ hoặc quán cà phê được không? Tôi chỉ nói với anh điều này để tôi không phải thấy bản thân mình ở một nơi nào đó cũng thích thú ngang bằng lần tới, như ... chà, tôi không biết nữa... như là một nhà ngục bên dưới lâu đài hay một viện tâm thần nào đó."

"Tôi hiểu ý cậu rồi," Radcliffe gầm gừ.

Câu nhàu đáp trả, Charlie quay người để ngo ra ngoài cửa sổ lần nữa, kiên quyết tối nay không thêm nói thêm một lời nào nữa với gã đàn ông này. Nhà thổ, vì Chúa! Đợi cho tới khi Beth nghe kể về chuyện này. Mắt cô đóng díp lại, tâm trí cô bắt đầu trôi nổi khi cô nghe Radcliffe hỏi Bessie cô ta tới từ đâu. Vì đã biết câu trả lời rồi, Charlie cho phép giọng nói của bọn họ hoà lẫn với những cái lắc lư khe khẽ của chiếc xe ngựa đưa cô vào giấc ngủ.

"Đậy nào, Charles. Chúng ta tới nơi rồi."

Mở mắt, Charlie ngậy ra nhìn Radcliffe. Não bộ của cô đang nhoi nhoi đau đớn và thậm chí phải mất một lúc cô mới nhớ lại được Charles là ai. Thở dài một mõi khi những ký ức quay trở lại, cô đợi khi Radcliffe xuống xe, sau đó giúp Bessie ra khỏi xe ngựa, trước khi loạng choạng theo sau họ và leo lên bậc tam cấp của cửa trước, thứ mà giờ đã mở toang để lộ ra người hầu giữ cửa của Radcliffe. "Chào buổi tối, thưa ngài. Tôi hi vọng ngài có một buổi tối tốt lành?"

"Hàng đồng thùng vui về ấy chứ. Stokes. Đây nhóc thùng," Charlie bình luận khô khốc khi Radcliffe chỉ câu nhàu trước câu hỏi. Lờ tịt đi về tò mò rõ ràng của người đàn ông, cô ra hiệu về phía cô hầu trẻ tuổi, chuẩn bị giải thích về sự có mặt của cô ta nhưng Radcliffe đã đánh bại cô trong chuyện này

"Đây là Bessie, Stokes. Cô ấy là—" Anh ta ngập ngừng, một nếp nhăn nơi khoe mõi của anh khi anh cân nhắc nên nói điều gì, sau đó kết thúc đơn giản bằng, "Cô hầu gái của Tiểu thư Elizabeth."

Khi ông già nhưn một bên lông mày đầy dò hỏi trước sự xuất hiện bất thình lình và vào lúc tối muộn như thế này của cô gái, Radcliffe thêm vào, "Cô ấy tới đây bằng xe ngựa vào hôm nay, và đã có một chuyến đi khó khăn. Không nghi ngờ gì là cô ấy mệt là và đói rũ ra rồi. Bảo đem cho cô ấy một bữa ăn ngon và sắp xếp cho cô ấy một căn phòng thoải mái."

Gật đầu, người lão bộc già quay đi, dẫn Bessie xuống hành lang khi cánh cửa thư viện bật mở và Beth bước ra.

"Anh nghĩ giờ em đã đi ngủ rồi," Charlie làm bầm đầy ngạc nhiên.

"Em đã ngủ," Beth giọng gạo thủ nhận, sau đó giơ lên một cuốn sách. "Em ngủ quên lúc đọc sách." Hạ thấp quyển sách xuống, cô liếc đầy tò mò về phía hành lang. "Em nghe thấy cái gì đó về cô hầu gái đúng không?"

"Phải." Charlie liếc Radcliffe, sau đó thì thầm, "Anh sẽ giải thích khi anh đưa em về phòng ngủ của mình."

Gật đầu, Beth đóng cánh cửa thư viện lại và băng ngang qua đại sảnh dẫn đường lên cầu thang với Charlie bám theo phía sau cô.

"Charles."

Cả hai bọn họ đều dừng chỗ những bậc thang để quay lại trước giọng nói đầy mệt mỏi của Radcliffe.

"Tôi xin lỗi vì đã gây phiền toái cho cậu về Bessie. Cậu đã cho thấy lòng trắc ẩn vĩ đại khi khiến bản thân mình liên lụy vào những rắc rối của cô ấy. Cậu... Cha cậu sẽ rất tự hào về cậu, tôi chắc chắn thế." Kết thúc ngắn gọn như vậy, anh quay người và sải bước vào trong thư viện, nhẹ nhàng đóng cánh cửa phía sau mình.

Beth xoay xở để nén lại sự tò mò của mình trong suốt quãng đường lên cầu thang và dọc hành lang tới phòng ngủ của Charles. Tuy nhiên ngay khi vào tới phòng ngủ, cô quay sang chị mình đầy dò hỏi. Charlie thả người xuống giường và kể cho cô mọi thứ. Câu chuyện bằng cách nào đó nghe đầy ngạc nhiên và ít hài hước hơn khi cô kể nó, đến nỗi mà cả hai bọn họ đều cười lăn ra trên giường khi cô chọc cười em gái mình với cuộc ẩu đả của cô với Aggie cầm-roi-da. Tuy nhiên Beth lộ ra một chút mất hết cả tinh thần trước cách cư xử của Đức ngài Seguin, sau đó giận dữ trước ý định ép Bessie vào một công việc đáng hổ thẹn như thế của mẹ Aggie.

Ngay khi Charlie rơi vào im lặng, Beth thờ dài và lần người nằm úp bụng xuống để chống tay lên cằm. "Chị có vẻ luôn luôn là người có được tất cả những cuộc phiêu lưu."

"Em đáng lẽ phải đi," Charlie nhắc nhở cô một cách không tán thành gì hết, nằm thẳng lưng thư giãn, tay cô gập sau đầu. "Chị có đề nghị thế mà."

"Vâng, ừm... sự thật là, em mừng vì đó là chị. Nếu ở trong vị trí của chị em chắc đã cảm thấy kinh hãi rồi." Khi Charlie tiếp tục im lặng, cô hỏi, "Chị có nghĩ anh ấy thật sự làm chuyện gì đó với cô gái đó không?"

"Radcliffe? Với à gái điểm đó ư?" Charlie cau mày trước ý nghĩ đó, nhận thấy đó là một ý tưởng rất tồi khó chịu. "Không," cuối cùng cô nói. "Anh ta chẳng có cơ hội đâu."

"Humm" Beth bắt đầu giật giật tấm khăn phủ giường. "Chị có nghĩ anh ấy nói thật khi anh ấy thừa nhận rằng chưa bao giờ ở đó trước đây không?"

Charlie cứng người giận dữ và ngồi dậy. Đây là một chủ đề không thoải mái tí nào. "Chị không biết. Ngày mai em sẽ là Charles hay là chị đây?"

"Em, được không," Beth trả lời ngay lập tức, sau đó ngồi dậy khi Charlie gật đầu và di chuyển về phía cánh cửa ăn thông giữa hai phòng. "Chị đang làm gì đây?"

"Đi ngủ."

"Nhưng chị nên ngủ đây tối nay. Sau cùng thì chị sẽ là em vào ngày mai mà."

"Phải. Nhưng chúng ta đã đổi phòng, nhớ chưa?"

"Ồ, phải," cô gượng gạo mỉm cười. "Em đã chuyển đồ đạc của mình vào phòng chị và đồ đạc của chị vào đây, nhưng què khuấy mắt khi em ở trong thư viện." Về mặt cô trở nên tò mò. "Anh ta nói gì về việc đi vào trong khi chị đang tắm?"

"Không có gì nhiều. Chỉ là anh ta sẽ xin lỗi," Charlie lăm bầm khi cô mở cánh cửa. "Chị cho là tối nay anh ta đã quên mất."

"Hả vậy. Ngủ ngon, Charlie."

"Beth."

"Vâng?"

"Không," Charlie lăm bầm với một tiếng thờ dài. "Ý chị là giờ chị là Beth. Từ lúc này chị là Beth và em là Charles."

Em gái cô khẽ mỉm cười trước những lời đó. "Vậy thì chúng ta có nên đổi luôn quần áo không?"

"Oh, phải." Kéo cánh cửa đóng lại, Charlie bắt đầu cởi quần áo của cô ra. Khi cô cởi đến quần áo lót, cô bất thành linh gợi ý. "Em tốt nhất là cuộn một trong những chiếc tất của chúng ta lại và nhét nó vào trong quần vào ngày mai... Chỉ để phòng người thợ may chú ý tới bất cứ cái gì bị thiếu."

"Ừm." Beth thờ dài khi cô cởi váy áo của mình. "Sẽ thật tuyệt khi chúng ta có hơn một bộ quần áo cho mỗi người."

"Ngày mai sẽ quan tâm tới chuyện đó," Charlie đồng ý một cách khô khốc. Trong cuộc đời này không có gì khó chịu hơn là việc thử quần áo. Từ trước tới giờ, cô đã luôn xoay xở để tránh những giờ tẻ ngắt bị đâm và chọc với những cây kim ghim. Thường thì cô sẽ xuất hiện muộn, sau đó quả quyết rằng vì cô và Beth đều cùng kích cỡ và Beth đã được đo đạc rồi, thế nên thật mất công khi tốn thời gian đo lại cho cô. Beth có thể thử đồ xem có vừa không cho cả hai bọn họ. Việc tranh cãi đó đã có hiệu quả một cách tuyệt vời hàng năm nay rồi. Trong trường hợp này nó sẽ không. Nếu ngày mai cô là Elizabeth cô sẽ phải một mình chịu đựng sự chú ý của bà thợ may. Có lẽ cô sẽ may mắn và nó sẽ tốn ít thời gian thôi.

*****

Lúc này Charlie đáng lẽ đã phải nhận ra rằng Quý bà May mắn không chính xác là cảm thấy hào phóng đối với cô chút nào. Sau cùng thì không phải cô đã thấy mình bị dính ước với một kẻ sát nhân có máu vũ phu, chịu đựng lòng khoan dung của một mẹ già hom hem độc ác chuyên dùng roi da, và bị đập một cú vào đầu bởi cú ngã của cô hầu gái, tất cả trong vòng có tuần trước sao?

Thế nên cô cho rằng là cô không nên ngạc nhiên khi bà thợ may giữ cô cả một ngày trời, kéo cái nọ, đo cái kia, ghim và chọc. Khi người đàn bà đó thông báo công việc của bà ta đã hoàn tất, thu thập lại vài vóc và những người phụ việc của bà ta để rời đi, Charlie gần như là vỡ oà ra trong nước mắt vì nhẹ nhõm. Cô cân nhắc tới việc nằm xuống ngủ một giấc ngắn, vì dù một ngày của cô có tẻ ngắt đến cỡ nào, cô cũng không thể không thấy mệt mỏi bởi nó, nhưng rồi cô quyết định thư giãn trong thư viện với một cuốn sách và một tách trà. Sau khi yêu cầu Bessie lấy cho cô một vài thứ đồ uống dịu dịu, cô nghỉ ngơi tại thư viện và bước một cách lười nhác dọc theo những hàng sách, kéo một cuốn ra khỏi giá sách, đọc lướt qua nó một cách ngẫu nhiên, sau đó trượt nó trở lại và di chuyển tới để tìm một cuốn khác. Charlie không phải là một người hay đọc sách. Cô là người thích làm hơn là đọc về những thứ người khác làm. Cuối cùng không có gì thật sự khiến cô cảm thấy thích thú và cô thấy thật nhẹ nhõm khi Bessie tới với khay trà để làm cô sao nhãng.

Di chuyển tới ngồi vào chiếc ghế bên cạnh lò sưởi, cô nhìn Bessie rót trà vào một chiếc tách cô ta đã bê vào. Cô gái đang mặc một chiếc váy màu xám giản dị, thứ mà đã từng có những ngày tháng tươi đẹp hơn nhưng sạch sẽ và bền chắc. Hôm nay cô ta trông cũng vui vẻ hơn và trông ít hơn cái vẻ như thể thế giới sẽ đến ngày tận thế bất cứ khoảnh khắc nào. Khi cô hầu gái thẳng người lại và tặng cho cô một nụ cười ấm áp trước khi tiến về phía cánh cửa, Charlie chặn không cho cô ta rời đi với một câu hỏi nhanh. "Cô đã ổn định mọi thứ đâu vào đấy cả rồi chứ?"

Bessie dừng và quay người lại, mỉm cười thật rộng. "À, vâng. Cảm ơn, thưa cô. Ông Stokes thật là tốt bụng, những người hầu còn lại cũng vậy. Chà, ngoại trừ ông đầu bếp, nhưng Joan, bà quản gia, bà ấy bảo em ông ta là người, ừm, tạm thời—Không, không phải thế." Dừng lại, lông mày cô ta khẽ cau vào và cô ta ngập ngừng, sau đó thử lại. "Thất thời."

"Thất thường?" Charlie gợi ý, và khuôn mặt cô gái đột ngột sáng bừng lên.

"Vâng, là nó đấy. Ông ta là loại người tính khí thất thường, bà ấy nói. Mặc dù em nghĩ ông ta chỉ xấu tính thôi. Mọi người đều có vẻ sợ ông ta tới đáng người lại. Ngay cả Stokes đi quanh ông ta cũng phải bước khễ, nếu cô hiểu ý em nói." Cô ta nghiên đầu về một bên về ngẫm nghĩ và lầm bầm, "ông ta giống như người hầu phòng của Đức ông Kentley nơi mẹ em làm việc ở Woodstock. Ông ta là lão già nghiện rượu cấu kinh vì ông ta biết ông ta có thể thế. Không một ai dám khiển trách ông ta vì điều đó... Ngoại trừ cô lễ là bản thân đức ông Kentley, nhưng rồi người hầu phòng sẽ không bao giờ, ừm, tính khí thất thường với ngài ấy."

Charlie khẽ cau mày với tin tức này. Cô đã nghe khá nhiều tiếng loảng xoảng và tiếng hét vọng lên từ nhà bếp lúc trước, thực tế là chỉ một khoảnh khắc sau khi Beth và Radcliffe rời đi, và đã băn khoăn đó là vì chuyện gì. Câu trả lời có vẻ như là ông đầu bếp đã có một dạng kiểu như con búng nổ bột phát. Cô băn khoăn liệu Radcliffe có nhận ra rằng gã đầu bếp của anh cư xử như thế khi anh không có mặt. Bữa ăn của người đàn ông đó nhiều nhất mới ở dạng chấp nhận được; ông ta khó mà ở vị trí được phép quấy rầy những người hầu với cách cư xử có thể chấp nhận được. Cô đáng lẽ đã nói điều này với Bessie, nhưng ngay tại lúc đó cả hai bọn họ đều nghe thấy tiếng cửa trước mở.

Quay người, cô hầu gái di chuyển tới để mở cánh cửa thư viện, để cho giọng nói đầy hào hứng của Beth trôi tới Charlie một khoảnh khắc trước khi những bước chân vội vã của cô vang lên trên đường lên cầu thang. Sau đó Bessie đóng cánh cửa và quay lại mỉm cười rạng rỡ với cô. "Ngài Charles đã về rồi."

Lông mày khẽ nhướn lên, Charlie gật gù. "Anh ấy về rồi."

"Ngài ấy quả là một người đàn ông dễ thương và thật là đẹp trai," Bessie tiếp tục, vẻ tôn thờ hiện lên rõ ràng trong mắt cô ta. "Em sẽ mãi mãi biết ơn việc ngài ấy cứu em khỏi nơi của Aggie. Em không biết phải làm thế nào nếu ngài ấy không làm thế."

"Phải, chà," Charlie bắt đầu một cách không thoải mái, nhưng dừng lại khi Radcliffe bước vào phòng.

"À!" Anh khựng lại trên ngưỡng cửa khi nhận thấy bọn họ. "Tôi xin lỗi, tôi không nhận ra có người trong này."

Nhẹ nhõm khiến nụ cười của cô ấm áp hơn, Charlie rạng rỡ với anh. "Không sao đâu mà, em chỉ đang dùng một tách trà thôi. Anh có muốn một tách không?"

Radcliffe ngập ngừng, sau đó gật đầu.

"Em sẽ đi lấy thêm một chiếc tách nữa," Bessie lầm bầm, vội vã ra khỏi phòng.

Radcliffe nhìn cô ta rời đi, sau đó di chuyển tới tham gia cùng với Charlie. "Cô ấy có vẻ là một cô nhóc khá dễ thương. Cô ấy làm việc ra sao?"

"Rất tốt. Cô ấy khá thạo việc với tư cách là một cô hầu gái."

"Tốt," anh lầm bầm, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô trước khi thật sự nhìn vào cô. Khi anh nhìn, ánh mắt anh dường như bất thành linh bị bắt giữ.

Charlie ngo ngậy không thoải mái dưới cái nhìn chăm chăm mãnh liệt của anh. "Có cái gì không ổn sao?"

"Không ổn?" anh khe khẽ lầm bầm, sau đó dường như thoát khỏi tình trạng sững sờ của mình và mỉm cười sáng chói. "Không. Không có gì không ổn hết. Hôm nay em trông khá là dễ thương."

"Cảm ơn, thưa ngài," cô lầm bầm đầy tự chủ.

"Tuy nhiên có cái gì đó khác về em."

Charlie lặng người ngạc nhiên trước lời bình luận đó. Anh có thể nhận thấy sự khác biệt giữa cô và Beth ư? Cô băn khoăn một cách điên cuồng. Không, anh không thể. Chỉ có cha mẹ họ mới có thể phân biệt được họ thôi. Với tất cả những người khác họ giống nhau như đúc. Tia nhìn của cô rơi xuống lòng

mình dưới ánh nhìn tiếp diễn của anh, và cô chớp mắt với lớp vài màu oải hương, nhận thức đó khiến cô thư giãn. "Nó chỉ đơn giản là bộ váy mới thôi. Em đã mặc nguyên một bộ mấy ngày trời mà."

"Bộ váy," anh lầm bầm, cái nhìn của anh giờ rơi xuống đó. Bộ váy cô mặc là một chiếc váy dài màu oải hương giản dị với đường viền màu trắng. Nó đơn giản nhưng sạch và mới và là một sự thay đổi dễ thương so với cái váy vải mu-xo-lin màu vàng cô đã buộc phải mặc trong suốt mấy ngày vừa rồi.

"Hm... Nó là một chiếc váy rất dễ thương, nhưng..." Anh im lặng trong một thoáng khi mắt anh trượt lại khuôn mặt cô để thu nhận lấy những đường nét, nhận thức thấy một sự thay đổi nhỏ đang chiếm chỗ bên trong cơ thể anh. Anh đã đợi hàng ngày trời để cho những phản ứng thiêng liêng này bất thành linh xảy đến với mình, sợ chết khiếp mỗi lần cái cảm giác náo nức đó tấn công anh trong khi anh ở cùng với người anh trai, tuyệt vọng khi anh chẳng cảm thấy gì ngoại trừ ngưỡng mộ một cách lạnh nhạt khi ở cùng cô em gái. Bây giờ, hôm nay, mọi thứ đã đổi chỗ. Anh đã dành hàng giờ liền ở cùng với Charles, lặng lẽ kinh ngạc trước những cảm xúc nhẹ nhàng và thậm chí gần như là bệnh hoạn, tất cả những thứ anh cảm nhận về cậu nhóc ngày hôm đó. Và giờ thì, một mình với cô em gái, anh cảm nhận được sự háo hức, nhịp tăng nhỏ nhất của trái tim anh, và hơi thở nồng, những thứ mà từ trước đến nay anh chỉ trải qua khi ở quanh người anh trai... và vào lúc nhìn thấy cô gái rời khỏi bồn tắm. Điều này dường như chứng tỏ lý thuyết lúc trước của anh là đúng. Anh thật sự bị hấp dẫn bởi cô gái.

Tạ ơn Chúa, anh nghĩ, bất thành linh toe toét đến tận mang tai khi anh ngắm cô trong bộ váy mới, tâm trí anh trôi lại về buổi đêm hôm trước khi anh đột nhập vào phòng của Charles chỉ để tìm thấy Beth đang đứng trần truồng trong bồn tắm. Lúc này anh đang có những phản ứng tương tự như anh có với cô lúc đó.

"Madame Decalle gửi nó tới từ cửa hiệu của bà ấy khi bà ấy nhận ra rằng em chỉ có mỗi một chiếc váy," cô buột ra khi mắt anh chậm rãi lang thang khắp mỗi một chi tiết đáng hình cô trong bộ váy. "Bà ấy may nó cho một nữ công tước nào đó hay ai đó có cùng cỡ người với em."

Nhận thấy vẻ bối rối và không thoải mái trên khuôn mặt cô gái lúc này, anh xoay xở để làm mờ đi nụ cười của mình một chút khi ký ức về hình ảnh tấm tạp nham nhớ khiến anh lầm bầm, "Tôi phải xin—"

Cánh cửa bật mở khi Bessie quay trở vào khiến anh khựng lại và anh kiên nhẫn đợi, mỉm cười với cô hầu gái khi cô ta đặt một chiếc tách khác lên trên chiếc khay và rót trà vào trong nó. Sau đó cô ta mỉm cười với cả hai bọn họ và lặng lẽ rút ra khỏi phòng.

Charlie nhấp một ngụm trà của mình, sau đó hỏi, "Anh và anh trai em có thực hiện hết những việc các anh muốn làm trong hôm nay không?"

Gật đầu, anh nâng chiếc tách của mình lên. "Bọn anh tới gặp người bán đồ trang sức để đổi một số trang sức ra tiền mặt, dừng lại ở hiệu may để thử nhanh quần áo, sau đó rẽ qua câu lạc bộ." Anh nhướn một bên lông mày lên với cô. "Việc thử quần áo của em diễn ra tốt đẹp chứ?"

Miệng Charlie xoắn lại đầy giọng gào. "Không tốt như của anh trai em, em có thể thấy thế. Phu nhân Decalle tới ngay sau khi các anh rời đi và không kết thúc với em cho đến trước khi bọn anh quay trở lại một chút. Em dành trọn cả một ngày bị đâm và chọc bởi người đàn bà đó."

"Ôi, trời. Nghe đây thử thách." Cô có vẻ cáu gắt khi anh nghe ngạc nhiên hơn là cảm thông.

Em gái Charles mỉm cười ngọt ngào, sau đó nghiêng đầu về một phía, hỏi đầy ngây thơ, "Không phải anh bắt đầu nói gì đó về xin lỗi sao?"

Về ngạc nhiên của anh nhạt đi ngay tức khắc. "À, phải," anh thờ dãi. "Anh có nói. Hôm qua, khi anh ào vô phòng em trong khi em đang ..."

Cô nhướn một bên lông mày lên trước vẻ ngập ngừng của anh, nhưng không thể kiềm được cái vệt đỏ hồng chậm chậm lan lên trên cổ cô khi cô nhớ lại tình trạng khoả thân của mình khi anh ào vào lúc cô tắm.

"Chà, anh sợ là anh thật thô lỗ khi không gõ cửa. Anh không nhận ra là em và Charles đã đổi phòng và anh... Anh hoàn toàn thô lỗ khi xâm nhập vào. Anh thật sự xin lỗi khi bắt gặp em ở trong tình trạng như thế."

"Vâng, chà," cô cuối cùng cũng cất ngang anh và đặt chiếc tách của mình lên bàn. Cô cũng ngập ngừng như anh bởi lời xin lỗi này và cái ký ức về việc anh nhìn thấy cô như vậy. Đứng dậy, cô đi dọc theo mép chiếc bàn ở giữa họ, bất thành linh còn hơn cả háo hức muốn đào tẩu khỏi căn phòng. Là một quý ông, Radcliffe ngay lập tức cũng đứng dậy, và khi cô vướng mũ giày vào chân bàn trong khi luống cuống và trượt chân, anh nhanh chóng bước tới để kéo lấy cô vào ngực anh.

Thậm chí còn đỏ mặt hơn và cảm thấy còn hơn cả ngốc nghếch, Charlie thẳng người dậy khỏi ngực anh. Cô ngước lên anh, hơi thở nghẹn lại một chút khi cô nhận thấy vẻ mặt anh và vẻ khao khát trần trụi trong mắt anh khi chúng hạ nhanh xuống ngực cô, nơi chiếc áo nịt ngực cô mặc và phần xẻ của chiếc váy ép chúng lại với nhau và nâng lên như một cặp dưa chín sắp sửa rơi ra khỏi giỏ. Nhận thức thấy cái cảm giác râm ran như có kim châm chạy dọc theo gáy và ngang qua phần ngực trần của cô, Charlie nuốt xuống và bắt đầu bước lùi lại một bước, chỉ để bị đập bụm vào cạnh chiếc ghế cô vừa rời khỏi và gần như ngã nhào tiếp. Radcliffe túm lấy cánh tay cô một lần nữa để giữ vững cô, sau đó—không hề ý thức được ý định của mình—nhận thấy anh nhẹ nhàng kéo cô về phía trước, môi anh hạ xuống bao phủ lấy môi cô.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Charlie lặng cả người khi Radcliffe bao phủ môi cô bằng môi anh. Lúc đầu cái lặng người của cô là vì ngạc nhiên, nhưng cô tiếp tục giữ nguyên tình trạng đó là vì tò mò. Cô đã dành cả cuộc đời mình ở nông thôn, với Beth là bạn cùng chơi và bạn bè duy nhất của cô. Sự thật là, ngoài cha và ông bác của cô ra, Radcliffe là người đàn ông đầu tiên cô và Beth ở quanh... Anh có vẻ như mực thước đủ để kết bạn. Trầm tĩnh. Giỏi giang. Đáng tin cậy. Và cô luôn băn khoăn về việc hôn một người đàn ông. Vậy nên ai sẽ là người ai toàn để cô tiến hành cuộc thí nghiệm nho nhỏ đó hơn Radcliffe?

Cô chỉ đang có học hôn như thế nào, cô nghĩ, thì Radcliffe bất thành linh thay đổi luật chơi của cô. Một khoảnh khắc môi họ còn đang trượt qua nhau, khoảnh khắc tiếp theo cô đã cảm thấy lưỡi anh chạm vào môi cô như thể chủ mèo đang liếm chân của nó vậy. Khi cô mở miệng mình ra để phản đối, nụ hôn thay đổi hoàn toàn. Nó chuyển từ ngọt ngào, ảm áp của một đụn than hồng trong đồng lửa thành một ngọn lửa bùng rực lên mạnh mẽ khi lưỡi anh xâm chiếm lấy miệng cô như thể anh đang ngẫu nhiên lấy cô vậy.

Charlie thích nó. Rất nhiều. Chẳng có ý nghĩ nào về việc dừng anh lại trong đầu cô hết; tất cả những gì cô muốn là được gần anh hơn. Bám chặt lấy vai anh khi cánh tay anh choàng lấy cô, cô áp vào gần với anh hơn, mở miệng cô rộng hơn dưới sự công kích dữ dội của nụ hôn của anh. Nó thật tuyệt diệu. Cô không bao giờ muốn nó kết thúc và chắc chắn là không phải hỏi liệu nó có nên kết thúc hay không. Cho đến khi anh thở ra cái tên "Beth" trên môi cô.

Như thể ai đó đã mở cả cánh cửa trước lẫn cánh cửa thư viện trong cùng một lúc, cho phép cơn gió lạnh buốt khắc nghiệt tràn vào phòng và chạy dọc lên sống lưng cô. Không phải Radcliffe đang hôn cô. Anh ta đang hôn Beth. Một mớ bong bóng những cảm xúc vỡ vụn trong cô. Thất vọng, ghen tị, oán giận. Trước đây liệu anh ta đã hôn cô Beth thật bao giờ chưa? Như thế này? Cô cứng người lại trong vòng tay anh, chuẩn bị đẩy ra, nhưng trước khi cô có thể, một tiếng động gần cửa khiến bản thân Radcliffe lùi lại.

"Gi vậy, Stokes?"

Đó bùng vì bề bàng, Charlie liếc tới khuôn mặt không chút biểu cảm của người quản gia, làm bầm lời xin lỗi của cô, và tẩu thoát khỏi căn phòng, chạy lên cầu thang mà không chạm trán với bất cứ ai. Cô dừng lại ở tiền sảnh tầng hai, dựa vào tường và nhắm mắt lại. Tim cô đang đập như sấm trong lồng ngực, hơi thở cô trở nên hỗn hển, và cô không hề muốn phải giải thích tình trạng này của mình với em gái cô.

Beth. Tiếng rên của Radcliffe vang vọng trong đầu cô. Liệu anh ta đã hôn con bé như thế trước đây chưa? Không. Chắc chắn em gái cô phải nói cái gì đó nếu như trường hợp này xảy ra. Hay là nó không nói? Charlie cau mày trước ý nghĩ đó. Có lẽ Beth sẽ không nói. Họ đã chia sẻ tất cả mọi bí mật trong suốt cuộc đời họ, thế còn cái bí mật này—Chà, Charlie chẳng có mong mỏi gì việc chia sẻ kinh nghiệm này với Beth, thế nên ngược lại có lẽ em gái cô cũng chẳng hề muốn chia sẻ nó với cô. Liệu anh ta có hôn Beth như thế?

"Chị đây rồi!"

Charlie thẳng người dậy một cách tội lỗi khi em gái cô bất thành linh xuất hiện trước mặt cô.

"Lạy Chúa tôi, em sắp sửa lục tung cả nhà lên để tìm chị rồi," em gái cô thông báo, túm lấy cổ tay Charlie và kéo cô vào trong căn phòng của "Elizabeth."

"Chị sẽ không thể nào tin được những trò vui em đã trải qua hôm nay đâu," Beth hét lên đầy hào hứng, dùng để đẩy cánh cửa phòng ngủ đóng lại trước khi kéo Charlie đến chỗ chiếc giường. "Bọn em đến cửa hàng bán đồ trang sức. Của Ông Silverpot. Chị có thể tưởng tượng được không? Ông ta là một người đàn ông nhỏ con vui tính. Em thế là bụng của ông ta to và tròn như cái chậu úp vào ấy. Và tóc ông ta cũng màu bạch kim nữa. Không phải màu trắng hay xám, mà là bạch kim. Như thế không đáng ngạc nhiên sao? Nhưng ông ta rất dễ thương và ông ta trả cho chúng ta rất nhiều tiền cho bộ kim cương và ngọc lục bảo của mẹ. Thấy chưa?" Cô còi phất cái túi đựng những đồng tiền ra khi cô nói, cái túi rất nặng đó kêu xúng xoảng một cách vui vẻ.

"Radcliffe muốn để nó vào tủ khóa lại nhưng em thuyết phục anh ấy để em cho chị xem trước," cô thông báo khi cô mở cái túi ra và dốc những thứ chứa đựng bên trong ra giường.

Khi mắt Charlie mở lớn trước số lượng những đồng tiền, Beth cười phá lên và ôm cô. "Không phải thật tuyệt vời sao? Chúng ta giàu có. Ông Silverpot nói những viên đá có chất lượng tốt nhất ông ấy đã từng nhìn thấy và ông ấy sẽ hết sức biết ơn được mua thêm những đồ trang sức của mẹ nếu chúng có cùng chất lượng như thế. Chúng ta sẽ có những bộ váy áo đẹp nhất London với những thứ này."

Charlie mỉm cười trước sự nhiệt tình của em gái cô, sau đó giúp cô thu nhặt lại những đồng tiền và cho vào túi khi Beth tiếp tục, "Từ đó bọn em đi tới chỗ hiệu may. Ông ta quả thật là một gã trưởng giả học làm sang. Lạy chúa! Nếu mũi ông ta héch lên trời cao hơn nữa, ông ta sẽ va nó vào cửa khi ông ta bước qua mất. Và ông ta có cái thói quen kinh khủng là cứ đẩy vào cái bát tất của em mỗi khi ông ta đo đường khâu bên trong của chiếc quần dài (từ đũng đến lại quần)... Thứ mà ông ta khẳng khăng đo đi đo lại đến ba lần."

Charlie tự động liếc xuống đũng quần của Beth, mắt cô mở to ra vì sốc.

"Beth!"

"Gi?"

"Cái gì đấy?" Cô chỉ xuống cái chỗ phồng lên trong quần của cô gái và Beth nhìn theo cái ra hiệu đó, sau đó cau mày bối rối.

"Đó là chiếc tất. Chị nói là cuộn một chiếc lại và nhét nó xuống quần của em mà."

"Phải, nhưng—Lạy Chúa lòng lành. Nó trông y như một quả bóng tròn xoe vậy. Nhìn như thể em có một quả bưởi ở trong quần đùi ấy," Charlie cúi kính nói. "Em không thể—chị không biết nữa—khiến nó có hình dạng trông tự nhiên hơn một chút được à?"

"Chà, làm thế nào em biết được nó trông tự nhiên ra làm sao? Đầu phải như thể em đi vòng quanh há hốc miệng ra trước phần ở bên dưới của cánh đàn ông."

Charlie thờ dãi, sau đó buột ra một tràng cười. Trước cái liếc mắt dò hỏi của Beth, cô lắc đầu. "Không nghi ngờ gì gã thợ may cứ thúc vào em. Ông ta cực kỳ có khả năng là đã cố gắng tìm xem liệu em bị biến dạng hay chỉ đơn giản là nhét một quả dưa ở dưới đó."

Khi Beth không tham gia vào trò cười của cô, mà chỉ trông như buồn nản vì lỗi lầm của mình, Charlie nhanh chóng thay đổi chủ đề. "Em làm gì sau khi rời khỏi hiệu may?"

"Bọn em tới câu lạc bộ của Radcliffe," cô lầm bầm, đột ngột tươi tỉnh lại.

"Câu lạc bộ của anh ta!" Charlie hét lên đầy ghen tị và Beth gật đầu.

"Ồ, vâng! Nó thật... ừm, nó đơn giản là phi thường. Tất cả những người đàn ông ở đây trông đều quan trọng và lừng lẫy, người hầu thì ở khắp mọi nơi và... Chúa ơi, đàn ông không cư xử gần như là cứng nhắc và lịch sự khi phụ nữ không ở quanh. Sao ư, họ chắc chắn cư xử như trẻ con! Treu đùa, cười phá lên và có một khoảng thời gian vui vẻ náo nhiệt. Em gặp tất cả những anh chàng trẻ tuổi dễ thương. Radcliffe đã đảm bảo chắc chắn là giới thiệu em với càng nhiều những anh chàng ở tầm tuổi của chúng ta càng tốt. Anh ấy nói kết bạn với một vài anh bạn sẽ tốt cho em. Anh ấy bỏ em lại với một đám bọn họ trong khi anh ấy nói chuyện công việc với một vài người quen. Nó thật vui vẻ náo nhiệt và là một cơ hội tốt để đánh giá bọn họ. Ồ, điều đó nhắc em nhớ, nếu chị gặp một anh chàng tóc đen tên là Jimmy và một người tóc vàng tên là Freddy, tránh xa họ ra nhé. Họ đang có kiểu như một cuộc cạnh tranh để xem ai có thể quyến rũ được nhiều phụ nữ trẻ quý tộc mùa vũ hội này và đã đánh cược vào việc đó. Từ những gì được nói trong buổi chiều ngày hôm nay, họ đã hủy hoại gần một nửa những cô gái tham gia mùa vũ hội này rồi."

Cô gật đầu trang trọng khi Charlie há hốc miệng ra nhìn cô, sau đó nằm thẳng lưng xuống giường với một tiếng thờ dãi. "Em hoàn toàn kiệt sức, nhưng thật sự, quả là một ngày tuyệt vời." Cô đuổi người, cố nén một cái ngáp, sau đó liếc Charlie hỏi một cách lịch sự, "Ngày của chị thế nào?"

"Ngày của chị?" Charlie vói ra phía sau cô để túm lấy góc một cái gối. "Chà, ngày của chị cũng tuyệt như thế. Trong khi em đi lang thang và có một khoảng thời gian phi thường thì chị bị đâm và chọc bởi Madame Decalle. Nó nghe có ngạc nhiên không?" cô ngọt ngào hỏi, sau đó đập vào phía trên đầu của cô gái đang toét đến tận mang tai với cái gối và trượt xuống khỏi giường về đầy kinh tởm.

Cười phá lên, Beth đẩy cái gối sang một bên và lăn người nằm úp bụng xuống để chống tay lên cằm. "Đáng đời chị vì tất cả những năm qua để em cư xử như con búp bê của mấy bà thợ may," cô thông báo một cách chẳng hề thương cảm tí nào. Sau đó mắt cô mở lớn khi cô cuối cùng cũng thật sự nhìn vào chị gái mình. Đột ngột ngồi thẳng dậy, cô trượt hai chân xuống khỏi giường để đứng dậy lao về phía trước. "Chị đang mặc một cái váy khác! Đừng có nói với em là cái bà Decalle này đã hoàn thành xong một cái váy đấy nhé?"

"Không, tất nhiên là không rồi," Charlie lầm bầm khi em gái cô di chuyển vòng quanh cô. "Chị hứa sẽ trả thêm tiền nếu bà ấy làm xong sớm, nhưng ngay cả là như thế, bà ấy chỉ có thể hứa làm xong một cái váy trong một ngày, bắt đầu từ ngày mai nếu bà ấy thuê thêm một vài người thợ phụ việc nữa."

"Váy thì ở đâu ra—"

"Bà ấy chuẩn bị nó cho một ai đó có cùng số đo như chúng ta. Khi bà ấy nhận ra rằng 'Elizabeth' chỉ có một chiếc váy, bà ấy gửi nó đến ngay lập tức."

"Không phải phi thường sao?" Beth kéo cái váy ở chỗ này chỗ khác. "Người này đúng là có cùng số đo. Nó vừa khít với chị."

"Phải, ừm, thực ra là quý cô đó cao hơn và eo lớn hơn một chút, nhưng Madame sai một cô phụ việc sửa lại khi bọn chị xem qua cuốn sổ những mẫu thiết kế của bà ấy."

"Cuốn sổ những mẫu thiết kế?" Beth cau mày trước những lời lẽ đó. "Chị chọn cái gì?"

Lông mày Charlie nhướn lên. "Sao lại đột ngột hứng thú thế? Em thậm chí còn không thèm cân nhắc khi em rời đi vào sáng nay mà."

"Chà, với sự háo hức của mình, em sợ là em quên mất chị không có một chút kinh nghiệm nào với những công việc như thế."

Charlie chậm rãi mỉm cười trước sự lo lắng hiển nhiên của em gái cô. "Phải, này, đừng có sợ, em gái thân yêu. Beth sẽ yêu những chiếc váy của cô ấy; sau cùng thì cô ấy chọn chúng mà. Mặc dù chị phải thú nhận, Madame Decalle có vẻ mất hết tinh thần trước một hoặc hai chiếc chị chọn." Khi đã được chú ý, cô quay gót và nhanh chóng rời khỏi căn phòng, vội vã đi dọc hành lang xuống cầu thang. Cô thật sự đi được nửa đường tới đó trước khi Beth thu thập lại bản thân mình đủ để đuổi theo cô.

"Ý chị là gì, mất hết tinh thần? Chị đã chọn gì?" em gái cô lo lắng hỏi, túm lấy cánh tay cô để dừng cô lại.

"Em sẽ thấy," Charlie lầm bầm, trượt thoát ra và tiếp tục tiến về phía trước.

"Nhưng—Ồ, đợi đã! Em quên nói cho chị. Chúng ta được mời đến nhà hát tối nay."

"Chúng ta được?" Charlie dừng lại để đối diện với em gái mình, chiếc váy của cô xoay tròn quần vào chân khi cô làm thế. "Bởi ai cơ?"

"Tommy." Khi Charlie nhìn trần trần đầy ngỡ ngàng, Beth đỏ mặt và nói rõ ra, "Tomas Mowbray. Anh ấy mời chúng ta ngồi cùng ló với anh ấy và cô em gái Clarissa."

"Hừm." Charlie liếc em gái mình trong bộ cánh đàn ông mới may. Bộ quần áo đó còn hơn là bảnh. Hành động của Radcliffe, không nghi ngờ gì hết. Người đàn ông đó có một khiếu thẩm mĩ không chê vào đâu được.

"Sao?"

Lông mày Charlie nhướn lên. "Sao gì?"

"Ừm, chị có nghĩ chúng ta nên đi không? Lúc đó em nói với anh ấy em không chắc vì chúng ta chỉ có mỗi một cái váy mà anh ấy đã nhìn thấy em mặc nó rồi, nhưng giờ thì Madame Decalle đã cung cấp thêm cái thứ hai... chà, nó có vẻ như là việc nên làm. Gặp những ông chồng tiềm năng khác," cô chỉ ra đây là vọng.

"Phải, tất nhiên là chúng ta phải đi rồi. Sau cùng ý tưởng này là để kết hôn mà, và chúng ta không thể xoay xở làm việc đó được nếu chúng ta không ra ngoài và những chuyện đại loại thế. Bên cạnh đó, chị đã buồn đến phát khóc cả ngày rồi. Thật là tuyệt khi được ra ngoài một chút."

"Tốt." Sự nhẹ nhõm của Beth thật là hiển nhiên đến nỗi cô bất thành linh chụp lấy cánh tay Charlie và xoay người về phía phòng ngủ, kéo chị gái cô đi theo. "Vậy thì đi nào."

"Tại sao?"

"Chúng ta phải thay đồ," Beth giải thích, kéo cô vào phòng ngủ.

"Thay cái gì? Chị đã bảo em đây là cái váy duy nhất Madame Ducalle có dư ra. Em không nghĩ là nó phù hợp hả?"

"Ồ, nó sẽ phù hợp thôi. Ý em là đôi quần áo cho em để em là Beth còn chị là—"

"Giờ thì đợi một chút, Beth. Chị sẽ không đi tới nhà hát với tư cách là Charles. Chị nghĩ em muốn là anh trai cả ngày."

"Chà, em đã, vâng, em đã."

"Chị nghĩ em đã vui vẻ ở câu lạc bộ và—"

"Em có, nhưng em..." Cô trông không thoải mái tí nào và cái nhìn của Charlie hẹp lại.

"Sao em không nói cho chị thêm về Tomas Mowbray?" Cái đỏ mặt của em gái cô là câu trả lời đủ rồi và Charlie thờ dãi. "Chị hiểu rồi," cô lầm bầm. Có vẻ như em gái cô đã khá là thích người đàn ông đó và muốn là Elizabeth khi ở quanh anh ta.

"Em xin lỗi," Beth bắt đầu đầy đau khổ. "Nếu chị muốn tiếp tục là Beth vào buổi tối, vậy thì chắc chắn là chị nên là. Sau cùng thì thoả thuận là cả ngày mà."

"Đừng có ngốc nghếch thế chứ," Charlie lảng tránh, vói lên để bắt đầu cởi bộ váy cô đang mặc. "Nó chỉ là nhà hát thôi mà."

"Cảm ơn, Charlie," Beth lầm bầm đầy biết ơn.

"Không có gì," cô đáp trả, sau đó thờ dãi khi cô nhận ra bây giờ cô sẽ phải chịu đựng vài giờ với những cảm xúc dịu dàng của Clarissa.

*****

"Charles!"

Charlie thờ dãi khi cô nhận ra cái giọng đó ngay khoảnh khắc trước khi cô định vị thấy Clarissa Mowbray rẽ đường tiến tới nơi cô, Beth, và Radcliffe đứng. Tomas Mowbray phải khó lắm mới theo kịp gót của cô gái, cố gắng hết sức để bắt kịp cô bé khi cô ta xuyên thẳng qua đám đông.

"Tom nói tối nay anh sẽ tới. Em thật là hạnh phúc trước tin tức đó," Clarissa hớn hớn khi cô bé đeo cứng lấy cánh tay Charlie.

"Vâng, ừ, tôi chắc thế," Charlie lầm bầm không thoải mái, cố hết sức để thoát khỏi sự đeo bám của cô gái, nhưng nhận thấy nhiệm vụ đó khó khăn một cách phi thường.

"Mowbray," Radcliffe chào anh trai của Clarissa với vẻ ngạc nhiên khi người đàn ông thờ không ra hơi đó tới được chỗ bọn họ.

"Đức ông Radcliffe." Tomas mỉm cười gượng gạo với người đàn ông, sau đó túm lấy cánh tay em gái mình để giật cô bé ra khỏi Charlie. Giữa việc đó và nỗ lực của chính bản thân Charlie, họ xoay xở để cạy được cái túm chặt của cô bé. "Vì Chúa, Clarissa, để anh bạn đó được yên," anh ta cau kinh lầm bầm, sau đó quăng một nụ cười về xin lỗi về phía Charlie. "Xin lỗi, anh bạn. Con bé luôn còn hơn cả chó lai giữa chó bun và chó sục ấy. Tôi cho là nó đến từ việc phải cạnh tranh với mấy con chó của mẹ." Lờ tịt đi cái thờ hắt ra đầy giận dữ của Clarissa trước những lời đó, Tomas hướng tia nhìn của anh ta sang Beth, nụ cười của anh ta nở rộng khi nó rơi lên cái váy màu oải hương của cô. "Tiểu thư Beth. Em quả thật là một cảnh đẹp."

"Cảm ơn, thưa ngài." Beth ngượng ngùng lăm bằm. "Và cảm ơn ngài vì đã mời chúng tôi tham gia vào tối nay."

"Vinh dự của tôi." Anh ta toe toét rộng hơn, có vẻ như quên tịt đi một Clarissa đang điên cuồng cố gắng giết ra để tự do.

Charlie tò mò liếc Radcliffe, băn khoăn anh ta sẽ phản ứng ra làm sao trước cách cư xử của cặp đôi kia sau khi đã chia sẻ nụ hôn với người anh ta nghĩ là Beth trong thư viện. Nhưng anh ta dường như thậm chí còn không thèm chú ý; thay vào đó tia nhìn của anh ta đang theo dõi chính bản thân Charlie đầy ngạc nhiên khi cô cẩn trọng len lén thoát khỏi sự đắm say của Clarissa.

"Chúng ta vào trong chứ?"

Charlie liếc quanh để thấy em gái cô mỉm cười ngọt ngào với Tomas và đặt bàn tay mình lên cánh tay tự do mà anh ta giờ nâng lên về phía con bé. Sau đó Mowbray với tới để siết lấy bàn tay nhỏ nhắn, thả rơi cái giữ chặt anh đang áp dụng lên em gái mình khi anh ta bước đi cùng Beth về phía cánh cửa.

Nén lại một tiếng thở dài thất vọng, Charlie xoay xở để không nhăn mặt khi những cái móng vuốt của Clarissa một lần nữa siết lại quanh cánh tay cô, kéo cô về phía trước. "Đi nào, anh sẽ thích buổi diễn mà."

"Bằng cách nào đó tôi nghi ngờ điều đó rất nhiều," Charlie lăm bằm, sau đó liếc sang một Radcliffe đang phá ra cười. "Đi nào, Radcliffe. Anh sẽ không muốn bị lỡ mất buổi diễn đâu."

"Thật sự là tôi không muốn đâu," anh đồng ý một cách ngạc nhiên, chậm rãi đi theo phía sau và ngoắt từ Beth tới Charles khi anh đi. Anh đã chú ý đến sự hấp dẫn giữa Beth và Tomas, và đã đợi một cảm giác thất vọng hay ghen tuông, nhưng chẳng có cái gì tới hết. Thực tế là, mặc kệ cái ôm đầy đam mê trong thư viện, anh nhận thấy sự chú ý của mình một lần nữa lại bị kéo về phía người anh trai. Ví dụ là, chỉ vừa mới đây thôi, anh đã chú ý đến cái cách phản phía sau quần cậu ta mặc tạo thành hình trái tim lộn ngược đầy ngọt ngào.

Charles không có phần phía sau của một người đàn ông, anh nhận ra, liếc quanh những người đàn ông khác với một cái cau mày. Không một người đàn ông nào khác có mặt ở đây có phần phía sau đẹp như thế hết. Không một ai trong số họ khiến anh muốn cứ tiếp tục ngắm, hay thu hút ánh mắt anh theo cái cách cái mông nhỏ xinh xắn của Charlie đã khiến. Anh không biết liệu nên nhẹ nhõm hay là đau khổ. Có chuyện quý gì đã xảy ra với anh thế này? Anh thậm chí còn chưa bao giờ ngắm cơ thể của một người đàn ông trước đây, thật sự là không. Chắc chắn là không như thế này. Vậy mà bây giờ, cậu nhóc này... cậu thiếu niên mới lớn này, thu hút sự chú ý và khát khao của anh nhiều hơn bất cứ người đàn bà nào đã từng làm được.

Đây, anh đã nói nó rồi. Anh khao khát cậu nhóc đó. Lạy Chúa lòng lành, anh đang mất trí rồi, anh nhận ra, mất hết cả tinh thần. Anh không có một chút khao khát nào muốn được ở cùng một người đàn ông. Tuy nhiên anh có, nồng nhiệt ước rằng Charles là phụ nữ. Tia nhìn của anh trượt đến Beth. Cô ấy, với tất cả mục đích và ý nghĩa, là một phiên bản đàn bà của Charles, và anh đã cảm thấy một niềm đam mê không thể tin được với cô trong thư viện. Nhưng lúc này thì anh lại không. Tất cả chuyện này rất khó hiểu.

Radcliffe đẩy những ý nghĩ đó đi khi anh nghe lỏm được Tom mời họ đi dã ngoại ngày tiếp theo. "Chỉ là một sự kiện nho nhỏ thôi," anh ta nói. "nhưng chúng tôi muốn các bạn ở đó."

*****

"Không phải dễ thương sao?" Beth thở ra đầy hạnh phúc.

"Thật duyên dáng," Charlie lăm bằm, cau kinh, thậm chí không buồn liếc quanh cái thung lũng hẹp cỏ mọc đầy khi họ xuống xe. Nhà hát buổi tối hôm trước đã là một kinh nghiệm để đời, nhờ có Clarissa Mowbray và sự mê đắm trẻ con của cô nhóc. Hôm nay cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, vì cô lại một lần nữa nhận thấy mình đóng giả là Charles.

"Ôi, Charlie, đừng có sung sĩa lên như thế. Hôm nay là một ngày đẹp trời để đi dã ngoại và—"

"Ừa, phải, nếu Clarissa còn găm móng vuốt vào chị một lần nữa chị thề chị sẽ—" những lời lẽ của cô đột ngột khựng lại khi Beth cười lên khanh khách.

Tôm được ánh mắt hẹp lại của Charlie, Beth nén tràng cười của cô lại và cố thử đeo lên cái vẻ đầy hối lỗi, thứ mà rõ ràng là rụng ra chỉ sau một thoáng thành thật. Thở dài, cô lắc đầu về ngạc nhiên hài hước, sau đó lăm bằm, "Cô bé dường như khá là mê đắm chị."

"Mê đắm chị?" Charlie đặt hăng về ghế tôm. "Con bé giống như một nhánh thường xuân có độc phi thường. Con bé dính chặt lấy chị trong mọi cơ hội. Thật sự, con ranh con đó—Ôi, khi thật," cô lăm bằm khi nhận thấy cô gái được nói đến đang quả quyết rẽ đường hướng tới chỗ bọn họ. Charlie đã dành phần tốt đẹp nhất trong chuyến đi dài một giờ đồng hồ để cố hết sức mình tránh mặt Clarissa Mowbray. Một kỳ tích bất khả thi khi bị bắt trong một chiếc thuyền lớn với một trăm người khác. Tuy nhiên Charlie vẫn cứ thử, lặp đi lặp lại việc gỡ ra bàn tay cứ cắm vào ống tay áo cô và tẩu thoát với rất ít quan tâm tới phép lịch sự.

Clarissa cũng không hề quan tâm hay chú ý rằng Charlie đang bộc lộ một sự thiếu thích thú không thể nào nhầm lẫn được với vẻ duyên dáng của cô. Thật sự, cô gái dường như chẳng có một chút lòng tự trọng nào hết cả. Cô bé chắc chắn thiếu thái độ chừng trạc. Cô ta săn đuổi Charlie theo đúng nghĩa đen quanh tàu như thể con chó con theo đuôi chủ nó vậy. Tất cả những chuyện đó còn hơn cả bề bằng nhiều như Charlie có dính líu. Và cũng cực kỳ mệt mỏi nữa. Nếu Clarissa có bao giờ tìm thấy một người chồng, Charlie nghi ngờ rằng người đàn ông đó sẽ bị hạ gục hoàn toàn vì kiệt quệ năng lượng. Cô gái sẽ làm cho anh ta mệt mỏi cho tới khi việc đầu hàng có vẻ như là dễ dàng hơn là tiếp tục chiến đấu. Charlie quyết định là cô tốt nhất phải làm cái gì đó về cô tiểu thư quả quyết này hoặc là cô sẽ phải trải qua cả buổi chiều dứt khoát khó chịu.

"Anh đây rồi!" Clarissa hét lên như thể họ đã chơi trò trốn tìm trong suốt một giờ qua không bằng ấy. Đeo cứng lấy cánh tay của Charlie, cô bé rạng rỡ với vẻ hân hoan tuyệt đối. "Lạy Chúa lòng lành, anh tron tuột như cá ấy. Em muốn chỉ cho anh thấy một chỗ xa hơn dọc theo bờ sông, nhưng anh chuẩn

đi mất."

Charlie tiếp tục giữ im lặng khi cô bị lôi đi, chỉ đơn giản là liếc đến cô em gái đang tươi cười vui vẻ của cô, sau đó tập trung vượt qua những chướng ngại vật trên đường xuyên qua đám đông những người là người khi Clarissa dẫn cô khỏi những vị khách vẫn đang xuống thuyền.

Cái ý tưởng của nhà Mowbray về một cuộc dã ngoại nho nhỏ là chôn chân sáu mươi người trên một chiếc thuyền lớn cùng với gần như ngàn ấy người hầu, sau đó vận chuyển họ xuôi theo dòng nước tới một địa điểm mọc đầy cỏ thích hợp cho một bữa ăn nhẹ trên những chiếc bàn và ghế tạm thời. Nếu Charlie nhận ra rằng nó sẽ rùm beng lên như thế này, cô đã lịch sự khước từ và dành cả ngày ở nhà. Ồ, có lẽ không, dù có tệ ngắt như cô nhận thấy chuyến đi dã ngoại này, việc đi đi lại lại quanh ngôi nhà trong thành phố của Radcliffe dường như còn tệ hơn. Ít nhất thì bằng cách này cô có thể thấy Radcliffe và Beth ảnh hưởng qua lại với nhau như thế nào. Không phải là cuộc phiêu lưu ngày hôm nay tiết lộ bất cứ điều gì thú vị. Radcliffe đã được chào đón và kéo vào một đám đông những người đàn ông lớn tuổi trông còn hơn cả đáng tin cậy ngay khoảnh khắc họ tới nơi, trong khi Beth và Charlie bị nuốt chửng bởi đám người trẻ hơn.

Giờ thì tia nhìn của cô trượt tới Radcliffe. Anh vẫn đang đứng với những người đàn ông lớn tuổi. Không một ai trong số họ già hơn anh ít hơn hai mươi tuổi, và cô cau mày khi nhớ lại Beth đã kể cho cô rằng anh cũng đã làm y như thế cái ngày trước đó ở câu lạc bộ, bỏ cô lại bầu bạn với mấy cậu chàng trẻ tuổi rồi lảng đi bàn chuyện công việc với những người lớn tuổi hơn của anh ta. Cô đang đi đến kết luận là anh đã hoàn toàn quên mất anh vẫn còn trẻ đến mức nào.

Anh trẻ đến mức nào? Cô bất thành linh bản khoản và cau mày khi cô ngó anh. Anh trông chưa đến ba mươi. Cô sẽ ước chừng anh hai tám hay khoảng đó. Khiến anh lớn hơn cô và Beth tám tuổi. Vậy mà anh cư xử như thể anh ít nhất là gấp đôi chừng đó. Buồn, thật đấy. Đáng hổ thẹn nữa.

Tiếng thở hắt hắt kéo sự chú ý của cô vào lại Clarissa khi cô gái trượt chân vào một mô đất không bằng phẳng. Charlie dùng tay mình tóm lấy khuỷu tay cô bé để giữ lại khiến cô bé áp chặt lấy nó và siết chặt một cách âm áp.

"Cảm ơn, thưa ngài." Clarissa nửa như là thì thầm những lời đó với lòng biết ơn, tia nhìn của cô bé tha thiết cho tới khi Charlie giật tay cô ra và nói ngắn gọn rằng cô nên dẫn đường.

Cô không mất nhiều thời gian để nhận ra rằng Clarissa chẳng có tí manh mối nào về việc mình đang đi đâu. Chẳng có con đường mòn nào để đi theo hết và họ đang chập vật xuyên qua khu rừng như hai con bò lạc. Rõ ràng là Clarissa chẳng có "chỗ" nào để chỉ cho cô xem hết, hay thật ra là cho Charles xem hết. Cô bé chỉ muốn được ở một mình cùng cậu chàng và chẳng mất nhiều suy nghĩ cũng hiểu tại sao. Charlie phải đánh giá cao cô gái, cô ta quả là một túm bông liễu lĩnh. Tuy nhiên, sự liễu lĩnh của cô bé rất có khả năng khiến bọn họ gặp rắc rối.

"Clarissa," cuối cùng cô nói, túm lấy cánh tay của cô gái và kéo cô bé khựng lại. "Chúng ta nên quay lại thôi."

"Ồi không, chỗ đó ngay phía trước thôi," Clarissa lăm bằm gần như là khản khoản, và Charlie lắc đầu cáu kỉnh. Cô gái nói dối còn tệ hơn cả Beth.

"Đủ rồi," cô nạt nộ, quay lại con đường mà họ vừa đi. "Rõ ràng là em không biết chúng ta sẽ đi đâu, và tôi không muốn mình bị lạc trong rừng hôm nay."

"Ồi, nhưng—" Clarissa tuyệt vọng túm lấy cánh tay cô, kéo cô khựng lại, vẻ khản nài trần trụi hiện lên trên khuôn mặt cô bé cho tới khi cô nhìn thoáng thấy sự cáu kỉnh của Charlie. Ngay khi cô thấy, cô bé thả rơi cái nắm giữ của mình ngay lập tức và ngó xuống đất, sự đau khổ rơi chum lên cô nhóc như một tấm áo choàng. "Em xin lỗi, Charles. Rõ ràng là anh không muốn đi dạo với em."

Charlie ngo ngậy một cách không thoải mái. Clarissa trông thật là đáng thương. Rõ ràng là cô bé muốn được yêu mến đến tuyệt vọng. Thật không may, cô bé dường như chẳng có ý tưởng nào về việc làm sao để được yêu mến. Cảm thấy hầu hết sự cáu kỉnh của mình trôi tuột đi, Charlie thờ dãi. "Không phải là anh không thích được đi dạo với em, Clarissa. Nhưng thật không đúng đắn cho một tiểu thư trẻ tuổi ở một mình với một ... ờ... người đàn ông trẻ," cô giải thích một cách không thoải mái, bản khoản làm thế nào cô lại đẩy bản thân mình vào một tình huống như thế này. "Người đàn ông có thể lợi dụng tình thế. Đó là lý do tại sao các bậc phụ huynh cứ khăng khăng phải có người đi kèm. Như mẹ em đáng lẽ ra phải làm vậy," cô thêm vào một cách khô khốc.

"Mẹ em sẽ chẳng lấy làm phiền đâu," Clarissa lăm bằm, sau đó háo hức thêm vào, "Và em đang hi vọng anh có thể lợi dụng tình thế. Em không ngại đâu. Thật đấy."

"Giờ cơ?" Charlie quát, há hốc miệng kinh hãi, choáng váng, và Clarissa đỏ mặt nhưng dù thế cũng vẫn gật đầu.

"Thật đấy. Nếu anh muốn hôn em, em sẽ không phiền đâu. Em còn hi vọng anh có thể thích thế nữa là đằng khác." Với lời gợi ý đó, cô nhóc nhắm mắt lại và khề ngắc đầu lên về mong đợi.

Charlie nhìn trừng trừng cô gái trong một chốc, mất hết cả tinh thần, sau đó lắc đầu và bắt đầu đi xuyên qua cánh rừng về lại phía những người đang tham gia buổi dã ngoại. Cô chỉ vừa mới bước được có vài bước thì Clarissa mở mắt ra và thấy cuộc đảo tàu của cô. Như một con chó bun chạy theo khúc xương, cô nhóc đuổi theo cô ngay tức khắc.

"Đợi đã, anh không thể đi về. Anh không định hôn em à? Em—" Những lời lẽ của cô bé run bắn lên rồi tắt lịm khi Charlie quay ngoắt về phía cô bé về đây gần gũi, sự kiên nhẫn của cô đã cạn rồi.

"Đừng săn đuổi tôi nữa, cô cái đứa con gái oắt con ngốc nghếch. Có chuyện quái gì với cô vậy? Cô không có chút lòng kiêu hãnh nào hết à? Hay nó đã cuốn theo chiều gió cùng với sự khôn ngoan của cô rồi? Cô sẽ bị huỷ hoại trước khi cô được ra mắt với cái tốc độ này. Hi vọng tôi sẽ lợi dụng cô, thật đấy! Cô thật may mắn vì tôi không phải là một trong những anh chàng đang đánh cược xem xem liệu họ có thể huỷ hoại được bao nhiêu cô gái mùa lễ hội năm nay, nếu không thì cô đã bị huỷ hoại rồi."

Khi Clarissa tái nhợt, nước tràn ra từ mắt cô bé, Charlie bất thành linh cảm thấy như một tên ngốc. Cô nghĩ con ngốc nghếch này quả là khó chịu, nhưng cô bé cũng ngây thơ và non trẻ và ... Chà, quý thật, đó là những lý do đủ để ngốc nghếch rồi. Thật ra, Charlie nghĩ ngờ rằng hầu hết các cô gái khi mới bước vào tuổi thiếu nữ đẹp đẽ nhất đều ngốc nghếch như thế, chỉ đơn giản là họ thường có ai đó để mất canh chừng cho họ. Clarissa có vẻ như thiếu đến buồn bã trong lĩnh vực đó. Điều mà Charlie nghĩ ngờ là, giải thích cho việc cô bé dường như muốn có một ai đó chú ý tới mình đến tuyệt vọng.

Ngo ngậy một cách không thoải mái khi hết giọt nước mắt to đùng ngã ngửa này đến giọt nước mắt to đùng ngã ngửa khác lăn xuống khuôn mặt nhợt nhạt của cô nhóc, Charlie thở dài và vội tới vỗ vỗ một cách vụng về lên vai cô bé. "Đừng khóc nữa, em sẽ an toàn với anh. Anh không nhận lời đánh cược việc hủy hoại các cô gái mùa lễ hội năm nay," cô ngăn gọn làm bầm, thở dài khi Clarissa bất thành linh quăng người vào ngực cô, khóc lóc ồ ồ lên khắp chiếc áo gi lê ông thợ may vừa mới cho đem đến sáng nay.

"Em là con ngốc," Clarissa khóc, tự khinh ghét bản thân mình, và Charlie cau mày.

"Không. Không, em không phải là kẻ ngốc, Clarissa. Chỉ là em phải cẩn trọng hơn; không phải tất cả đàn ông đều là những quý ông đâu. Và em chắc chắn không bao giờ được phép gọi ý họ lợi dụng em." Cô thăm rùng mình trước ý nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô gái quăng bản thân mình vào một kẻ nào đó như Jimmy hay Freddy mà Beth đã kể cho cô nghe.

"Điều đó thật là một sự ngốc nghếch của em," Clarissa thú nhận với một cái sệt mũi. "Em luôn làm những việc ngốc nghếch. Đó là lý do tại sao không ai thích em cả."

Charlie cau có. "Em không ngốc nghếch, Clarissa, và anh chắc chắn là có rất nhiều người thích em."

"Anh nghĩ thế hả?" cô bé hỏi đầy hi vọng.

"Ừm, chắc rồi."

"Anh có thích em không?"

Charlie buộc phải mỉm cười khi Clarissa đẩy người ra để ngó lên cô. "Tất nhiên rồi."

"Vậy thì anh có thể hôn em." Nói xong, cô bé khẽ nghiêng đầu một lần nữa, môi chu ra và mắt nhắm hờ lại.

Charlie đẩy cô nhóc ra ngay lập tức. "Em chẳng nghe lấy một từ anh nói!"

Mắt Clarissa chớp mở ra ngay tức khắc. "CÓ, em có nghe, và anh nói em an toàn với anh, thế thì tại sao anh lại không thể hôn em? Anh nói anh thích em mà, Charles!"

Charlie thở dài đau khổ trước những lý luận của cô nhóc, sau đó, vì một cái cơ tốt hơn, làm bầm, "Có những thứ về việc quá nhiệt tình, em biết đấy."

Clarissa ngó cô không chắc chắn, nhưng Charlie không quá quan tâm. Có vẻ như đối với cô, cô đã bị lâm vào tình thế vừa phải giúp giữ cho Clarissa được an toàn, vừa phải khiến cô gái đề cho cô yên cùng một lúc. "Thật ra," cô quả quyết, đầu gật gù. "Nghĩ về việc săn cáo mà xem. Con cáo được thả ra cho chạy trốn và những người đi săn đuổi theo nó. Những người đi săn đuổi vì con cáo chạy. Đôi khi họ sẽ đuổi hàng giờ, hàng giờ liền. Càng đuổi lâu bao nhiêu, sự hào hứng chiến thắng khi con vật bị bắt càng nhiều bấy nhiêu. Có phải thế không?"

"Vâng," cô nhóc đồng tình, vẻ không chắc chắn.

"Và nếu con cáo chẳng chạy bước nào hết, mà chỉ đơn giản là đứng đó và cho phép bản thân nó bị bắt, vậy thì cuộc đi săn còn có ý nghĩa gì nữa? Sẽ chẳng vui vẻ gì hết, đúng không?"

"Không, em cho là không."

"Ừm, vậy thì em thấy đấy." Cô nghiêm nghị gật gù, chắc chắn rằng cô đã giải thích cho cô nhóc hiểu.

"Vậy là, anh đang nói rằng anh từ chối hôn em và cố hết sức mình để tránh mặt em để khiến em tiếp tục theo đuổi theo anh?"

Charlie chớp mắt trước những lời lẽ đó, miệng cô há hốc ra trong một chốc trước khi cô hồn hên, "Không! Lạy Chúa lòng lành, thật không thể nào tin được em. Em mới là con cáo ấy."

"Nhưng em có chạy đâu."

Charlie đảo mắt và hít vào một hơi thật sâu trước khi nghiêng răng ken két, "Đó chính là vấn đề đấy. Nếu em muốn mọi người theo đuổi mình, em nên chạy theo hướng khác."

"Nhưng em không muốn mọi người theo đuổi em. Em chỉ muốn anh thích em thôi."

Charlie thở dài trước những lời lẽ đó, tự hỏi định mệnh trớ trêu nào đã quyết định hôm nay cô nên là Charles mà không phải là Beth. "Clarissa thân yêu. Đàn ông, như là ... ờ... bản thân anh đây, thích theo đuổi hơn. Nó thú vị và ... ờ... hào hứng hơn. Bọn anh thích"—cô nhún vai bất lực—"theo đuổi."

Clarissa ngáp ngừng, sau đó hỏi, "Ý anh muốn nói là nếu em chạy, anh sẽ đuổi?"

"Phải."

"Và anh thích thế?"

"Phải."

"Chà..." Cô nhóc lắc đầu về đau khổ, sau đó thẳng vai lại và thở dài kiên quyết. "Nếu đó là điều anh muốn, Charles." Dừng lại, cô liếc quanh một cách đầy cân nhắc vào những bụi cây xung quanh họ, sau đó liếc lại. "Em sẽ chạy hướng nào đây?"

Charlie đảo mắt và rên rì. "Clarissa. Anh đang dùng phép ẩn dụ."

"Ẩn dụ?"

"Ví dụ ấy," Charlie nôn nóng giải thích. "Anh không thật sự muốn lao xuyên qua rừng để đuổi theo em. Anh đang nói em phải giả vờ rằng em không quan tâm tới anh."

Cô nhóc chớp mắt, về mặt hết cả tinh thần. "Nhưng em có thích anh."

"Anh biết thế, nhưng em nên giả vờ rằng em không thích. Em nên lờ tịt anh đi, làm như không quen biết, làm bất cứ điều gì em nghĩ là cần thiết để thuyết phục anh là em không thích anh lấy một tí tẹo nào."

"Nhưng anh sẽ làm gì trong khi em lờ anh đi?"

"Anh? Anh—ừm, anh sẽ ngưỡng mộ em từ xa."

"Từ xa?"

Cô nhóc trông chẳng hài lòng chút nào với cái ý tưởng đó và có vẻ như là sắp sửa phản đối, thế nên Charlie tuôn ra, "Nó đang là một thịnh hành. Nó được xem là lãng mạn nhất."

"Lãng mạn?" Cô nhóc trở nên vui vẻ hơn trước những lời lẽ đó.

"Phải, và anh sẽ viết những bài thơ tình về trái tim tan vỡ của anh."

"Và gửi chúng cho em?" cô nhóc hào hứng hỏi, mang đến một cái cau mày trên khuôn mặt của Charlie.

"Không. Anh không giỏi về thơ phú. Chúng sẽ rất khủng khiếp và không lành mạnh, thế nên anh sẽ vò nát chúng, và quăng vào lò sưởi, và đau khổ cùng cực."

"Đau khổ?" cô nhóc hỏi đầy báo động. "Ồi, Charles em không muốn anh đau khổ."

"Linh mục trong xứ đạo của bọn anh nói đau khổ là điều tốt cho linh hồn," Charlie nghiêm nghị nói với cô nhóc, túm lấy cánh tay cô để dẫn cô bé về lại hướng mà họ đã đi tới.

"Ồ," cô nhóc lăm bầm khi họ dừng lại ở bìa rừng. "Chà, nếu anh nghĩ đó là điều tốt nhất."

"Nó chắc chắn là điều tốt nhất," Charlie trấn an cô nhóc một cách ngắn gọn, sau đó thêm vào, "Và em phải hứa với anh là em sẽ tránh xa bất cứ ai có tên là Jimmy hay Freddy nhé."

"Theo ý anh, Charles," cô nhóc lăm bầm đầy ý thức trách nhiệm.

"Cô bé ngoan," Charlie lăm bầm, ngó qua những bụi cây về phía những người bên dưới. "Lúc này không ai có vẻ như đang tìm kiếm. Em đi về chỗ buổi dã ngoại đi. Anh sẽ đợi một lát, sau đó theo sau để không bị bàn tán."

"Vâng, Charles." Quay người, cô nhóc bước vào khoảng rừng thưa.

Charlie nhìn cô nhóc đi với một tiếng thở phào nhẹ nhõm, sau đó di chuyển đến để dựa vào một thân cây và đợi một khoảng thời gian thích hợp trước khi bản thân cô cũng quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Radcliffe đi chuyển qua những người tham dự buổi dã ngoại, ánh nhìn của anh tìm kiếm Charles trong đám người đang cười cười nói nói. Anh đã không nhìn thấy cậu nhóc đó khá lâu rồi và bắt đầu lo lắng. Nhiều hơn anh thật sự nên, anh nhận ra với một tiếng thở dài và lắc đầu trước cách cư xử của chính mình.

Nhiều như anh tự nhủ với bản thân rằng anh nên tập trung vào cô em gái và hoàn toàn tránh mặt cậu nhóc, anh không thể dừng bản thân được. Ngay khoảnh khắc Charles thoắt thân bước vào phòng ăn sáng hôm đó và nở một nụ cười vui vẻ rạng rỡ, anh đã nhận ra nhiệm vụ đó là bất khả thi đến nhường nào. Có cái gì đó như nam châm ở cậu nhóc. Thậm chí là cảm giác thích thú. Anh thích thú những cuộc đối thoại sôi nổi với cậu nhóc tại bàn ăn về tình hình chính trị hiện nay và thật sự cười phá lên trước sự hóm hỉnh của cậu ta. Điều đó không tệ, nhưng khi tay họ chạm vào nhau lúc cả hai bọn họ đều với tới lọ mứt cam cùng một lúc, Radcliffe đã cảm thấy một sự náo động chạy xuyên qua anh, thứ đã khiến anh ngồi lại trong ghế của mình, mất hết cả tinh thần.

Đó là điều lo lắng nhất. Một ngày anh nhận thấy mình lợi dụng cô em gái, người được cho là ở dưới sự bảo hộ của anh và ngày tiếp theo anh đang cảm thấy những cảm xúc với người anh trai, thứ mà anh chưa bao giờ cảm thấy với bất cứ thành viên thuộc giới tính nam nào trong suốt cuộc đời anh. Tất cả những chuyện đó nằm ngoài tầm hiểu biết của anh, và anh quyết định rằng đơn giản nhất là nếu anh giữ khoảng cách xa nhất với cặp sinh đôi. Và anh thật sự sẽ tránh xa cả anh trai lẫn em gái hôm nay nếu anh không đã hứa sẽ đưa bọn họ tới tham dự chuyến dã ngoại này. Tuy nhiên anh đã xoay xở để tránh mặt họ khá là tốt tính đến lúc này, bỏ họ bầu bạn với những người đàn ông và phụ nữ trẻ tuổi khác, những người đã được mời tham dự buổi picnic này và đặt bản thân mình vào nhóm những người lớn tuổi hơn. Và anh sẽ vẫn đang ở đó, bàn về chính trị và kinh tế, nếu Charles không bị mất tích, anh nghĩ một cách cầu kinh khi đi tới chỗ Beth đang đứng tán gẫu thân tình với Tomas và Clarissa Mowbray.

"Charles đâu rồi?" anh hỏi mà không rào đón, và bộ ba quay lại đầy ngạc nhiên trước sự chen ngang của anh.

"Charles?" Beth ngậy người lập lại, sau đó liếc quanh. "Ôi, chà... Anh ấy vừa mới ở đây không lâu, anh ấy chắc phải—"

"Anh ấy đi dạo trong rừng."

Radcliffe liếc một cách sắc bén vào cô nhóc Mowbray trẻ tuổi khi cô bé buột ra câu trả lời, và cô bé ngay lập tức đỏ mặt một cách tội lỗi dưới cái nhìn của anh. "Ồ đâu?" anh yêu cầu.

"Trong rừng. Anh ấy... umm, muốn tránh khỏi đám đông một lát. Không nghi ngờ gì anh ấy sẽ quay trở lại nhanh thôi."

Radcliffe cau mày, cân nhắc liệu anh có cần phải lùng sục cậu nhóc không, sau đó thở dài đầy đau khổ. Có vẻ khôn ngoan hơn là nên làm thế. Sau cùng thì cậu nhóc là trách nhiệm của anh mà. Bên cạnh đó, sau sự thất bại ở nơi của Aggie, anh không tin cậu nhóc đó có sự khôn ngoan của một con muỗi mất. Anh không biết một ai khác có thể kết thúc bằng việc bị trôi vào cột giường bởi một mụ gái điếm già vung roi. Cậu nhóc, anh tự nhủ với bản thân, rất có khả năng bị lạc mất rồi.

*****

Charlie nguyên rùa và túm lấy móng tóc giả trên đầu cô khi một cành cây nữa mắc vào nó, sau đó thả cái vật đó ra để xua đi con côn trùng đang bay vù vù gần mặt cô. Cô chưa bao giờ là kiểu người thích ở ngoài với thiên nhiên. Thật sự, chán ngắt như buổi picnic đã chứng tỏ cho đến giờ phút này, cô thả ở lại khoảng rừng trống, ngồi tại mấy chiếc bàn được bày tạm, chén bánh ba tề nhân thịt chim bồ câu còn hơn là chặt vật đi xuyên qua những bụi cây thấp dày đặc đến nơi chỉ có Chúa mới biết là nơi nào. Và cô chắc chắn là cô sẽ ở đó, nếu cô không nghe thấy một tiếng kêu thê thảm ngay khi cô sắp sửa bước lại vào khoảng rừng trống. Charlie không thể lơ đi một nỗi sợ hãi hiển nhiên như vậy, ngay cả khi nó là tiếng kêu của động vật, và khi tiếng kêu đó vang lên một lần nữa, cô đã từ bỏ cái ý định quay trở lại cuộc picnic và bắt đầu đi về hướng tiếng kêu có vẻ tới từ đó. Chúng không những dẫn cô khỏi cuộc picnic mà còn tới gần bờ sông hơn, cô nhận ra khi đặt chân và nhận ra nó chìm xuống một vùng đất ẩm ướt và lẹp nhẹp nước.

Dừng chân, cô bước lùi lại, cau mày trước việc đôi giày của cô bị hư hại, rồi liếc nhìn đám cành cây của bụi rậm trước mặt cô và tiếp tục tiến lên phía trước một lần nữa khi những tiếng rên rì thành ra một kiểu hỗn độn giữa kêu ré, thút thít và ti tê. Sau một khoảnh khắc, những tiếng kêu điên cuồng bất thành linh như bị bóp nghẹt lại và Charlie cứng người, việc những âm thanh đó đột ngột im lặng báo động cho cô hơn cả chính bản thân tiếng kêu ré gây ra nữa. Cô hòng cô thít chặt lại bởi lo lắng, Charlie lao xuyên qua bụi rậm và gần như là ngã quỵ gối xuống vì ngạc nhiên khi tàng cây thấp đột ngột bị thay thế bởi một khoảng rừng trống khác nữa. Khoảng rừng trống này nhỏ hơn khoảng rừng thứ nhất và bao phủ một người nông dân có khuôn mặt như da thuộc đang trong quá trình quăng một bao tải vận vẹo xuống sông.

"Không!" cô kêu lên đầy hoảng hốt, nhưng đã quá muộn, cái bao tải đã lộn nhào trong không khí, rơi về phía dòng nước. Không hề nghĩ ngợi gì, Charlie bước lên phía trước, lao về phía dòng nước đuổi theo cái bao. Trên mặt đất cô khá là nhanh nhẹn, nhưng nước dường như đeo nặng lên chân cô, khiến mỗi bước là cả một nỗ lực. Tuy nhiên cô vẫn kiên quyết tiến về phía trước, một tiếng nguyên rùa đầy cầu giắt trượt ra khỏi miệng cô khi cái bao tải rơi tòm xuống nước cách ba mét ngay trước mặt cô và ngay lập tức chìm ngấm khỏi mặt nước, dòng sông nuốt gọn nó, làm lặng câm những tiếng rên rì điên cuồng cái bao tải phát ra.

Với Charlie dường như hàng giờ đã trôi qua, nhưng có lẽ chỉ mất có vài giây khi cô lội tới chỗ cái bao tải hạ cánh. Không hề quan tâm rằng cô đang tự làm mình ướt như chuột lột và hủy hoại một bộ vét mới cồng, cô cúi xuống phía trước để mò nó. Nhẹ nhõm chày tràn qua người cô khi phần đầu của cái bao tải sượt qua những ngón tay cô và cô có thể túm chặt được nó, giật mạnh nó lên khỏi mặt nước. Giữ nó ở trên cao, cô quay người và bắt đầu lội ra khỏi dòng nước, lăm bằm cầu nguyện dưới hơi thở của mình rằng cô đã đủ nhanh.

Khi đi tới bờ sông, cô ngã quỵ đầu gối xuống trên mặt đất đầy cỏ, lơ lửng đi người nông dân đang di chuyển lại gần hơn khi cô nhanh chóng cời cái nút đang buộc phía trên đầu của bao tải cho đến khi nó tuột ra. Cô giật cái túi mở tung và ngó vào trong đầy sợ hãi, thở hắt ra trước một bầy chó con màu nâu

đậm, lỏng mượt như lụa, ướt sũng nằm trong đó. Cô nhanh chóng với lấy chú chó con ở trên cùng, túm lấy hai chân sau của chú ta và nhấc chú ta ra khỏi cái bao tải. Cô chỉ vừa mới kịp chuyển chú ta ra khỏi túi thì tư thế dốc ngược khiến chú ta nôn ra hết chỗ nước chú ta đã nuốt vào.

Lắm bầm đổ dành, Charlie đặt chú ta nằm trên cỏ và nhanh chóng túm lấy chú chó tiếp theo, lần này phát và lắc nhẹ để thúc chú ta khi chú chó con không ngay lập tức nôn ra chỗ nước sông như chú chó con đầu tiên. Ngay khi sự thúc đẩy của cô có hiệu quả, cô đặt chú ta sang một bên và với tới chú chó tiếp theo trong túi. Cô lặp đi lặp lại những hành động này sáu lần và xoay xở để cứu được sáu trong tổng số tám chú chó con. Hai chú chó cuối cùng đã nằm ngoài khả năng cứu vớt và không một nỗ lực nào từ phần của cô có thể cứu tình chúng. Bỏ cuộc với chú chó cuối cùng, Charlie đặt chú ta cạnh chú chó đầu tiên đã chết và thở dài đầy đau khổ. Cô cùm người lại khi gã nông dân, kẻ đứng lặng yên trong suốt quá trình đó, dịch chuyển và vỗ vỗ vào chỗ đất cạnh xác chết của hai chú chó con.

"Ừm, phải, hai đứa chúng nó đã ngoài tầm cứu rồi, nhưng vẫn là một cố gắng tốt đấy, thưa ngài."

Mất hạp lại thành hai kẻ hờ nhỏ tí, cô chậm rãi ngẩng đầu và nhìn trừng trừng vào gã đàn ông đó, nhận ra làn da cháy nắng, gò má chảy xệ, và mái tóc đỏ quạch điểm muối tiêu của ông ta.

"Dù nó chắc chắn là một nỗ lực, thưa ngài. Một nỗ lực rất tốt. Tôi phải nói là một cuộc giải cứu cao cả. Ngài cứu được sáu trong tám đứa trúng nó. Giờ thì, để xem nào, sẽ là... Chà, tôi đoán bốn xu là đủ rồi, xem xem sáu con bọn chúng đẹp như thế nào."

Charlie lắc đầu hoang mang. "Cái gì?" cô hỏi, điên cuồng liếc mắt xuống khi một trong sáu chú chó con loạng choạng yếu ớt đứng trên chân của nó, dịch đến gần cô trước khi ngã phủ phục trên bụng và giữ nguyên vị trí đó liếm những ngón tay cô một cách điên cuồng như thể biết ơn.

"Cho lũ chó con," ông ta giải thích như thể giải thích cho một gã thộn, kéo cái nhìn của cô lại khuôn mặt trang nghiêm của ông ta. "Ngài cứu chúng và tất cả, tôi cho rằng ngài muốn mua chúng."

"Mua chúng?" cô lặp lại không thể tin được. "Ông điên à?"

Một bên lông mày màu xám gỉ sắt nhướn lên trước những lời đó. "Cậu không muốn mua chúng?"

Khi Charlie chỉ đơn giản là nhìn trừng trừng vào ông ta, giận giữ và phần nộ khiến việc cất tiếng là không thể, ông ta nhún vai và cúi rạp xuống để giật lấy cái túi cô đã bỏ lại. "Chà, vậy thì cậu làm tất cả những việc rắc rối này làm gì chứ? Cậu vừa về thêm việc cho tôi đấy. Giờ thì tôi lại phải dìm chết chúng lần nữa." Nói vậy rồi ông ta hốt hết đám chó con đang liếm ngón tay cô và thả phịch chúng vào lại trong túi.

"Ông đi làm với quý ấy!" Charlie gầm lên và túm lấy cái túi.

Radcliffe đã đi một đoạn khá xa mà vẫn không thấy bóng dáng Charles đâu và vừa mới quyết định là Clarissa chắc hẳn đã nhầm thì một tràng những tiếng chửi thề và tiếng hét nổ ra ở mảnh rừng phía trước. Anh bước đến nhanh hơn và nhanh chóng thấy mình bước vào một khoảng rừng trông nơi một cảnh giết gần đập vào mắt anh. Đầu tiên anh chỉ đơn giản là đứng há hốc miệng trước Charles và một người nông dân lực lưỡng đang chơi kéo co với một cái bao tải đang vụn vẹo. Kích cỡ của người nông dân đã nói trước kẻ chiến thắng trong trận chiến này là ai, và Radcliffe không hề ngạc nhiên lấy một chút khi cậu nhóc tuột tay khỏi cái túi và trượt ngã đập mông xuống nền cỏ ướt. Sự ngạc nhiên nho nhỏ của Radcliffe chuyển thành sốc khi người nông dân cúi xuống để túm lên một vài chú chó con thì Charles đứng trở lại trên đôi chân của mình và lao người lên trên lưng người đàn ông.

Rống lên vì ngạc nhiên và đau đớn khi Charles túm lấy một mớ tóc của gã đàn ông và giật nó một cách dữ dội, gã nông dân thả rơi cái túi và lũ chó con, bất ngờ đứng thẳng người lên, đập mạnh cậu nhóc như thể cậu ta là một bầy ong trên lưng ông ta vậy. Charles khéo léo né được bàn tay đầu tiên đập cậu ta, nhưng bàn tay thứ hai đã đập trúng một bên đầu của cậu ta. Cậu nhóc buột ra một tiếng hét đau đớn, nhưng cương quyết giữ chặt vị trí của mình.

Tuy nhiên, cú đánh có tác dụng lên Radcliffe nhiều hơn, anh lao người về phía trước, gầm lên, "Chuyện quý gì đang xảy ra ở đây vậy?"

Bộ đôi đồng cứng lại. Gã nông dân vẫn đang vung dờ một cú đập và liếc mắt đầy tội lỗi về phía anh, trong khi Charles thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm và ngay lập tức trượt xuống khỏi lưng của người đàn ông.

"Radcliffe," cậu nhóc thở hổn hển và bước một bước về phía anh, sự nhẹ nhõm của cậu ta là hiển nhiên. Sau đó cậu ta như tỉnh ra, và liếc từ Radcliffe tới gã nông dân, sau đó xuống cái túi đang ngoằn nghèo cạnh chân ông ta. Những tiếng tru đau khổ bị nén lại phát ra từ đó.

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy, Charles?" Radcliffe hỏi khi cậu nhóc cúi xuống để mở nút cái túi và bẻ ra từ bên trong một búi lông.

"Để những con chó của tôi được yên," gã nông dân gầm gừ khi Charles nhanh chóng bắt đầu chop lấy những chú chó con gần nhất.

"Của ông cái khi!" cậu ta cau kinh đáp trả. "Ông quảng chúng đi."

"Phải đấy. Và tôi sẽ lại làm thế nếu cậu không trả tiền mua chúng!"

"Có quý ông mới làm thế!" Charles gầm gừ và nhìn trừng trừng vào gã đàn ông.

"Có quý tôi mới không!" Sau đó gã cục xúc di chuyển về phía cậu nhóc còn cậu nhóc nhanh chóng nhảy ra phía sau Radcliffe, chập vạt để giữ bốn thân hình đang vụn vẹo mà cậu ta đã xoay xở để ôm. Gã nông dân dừng lại ngay lập tức, hình như là không sẵn lòng đeo bám một thành viên của tầng lớp quý tộc, người không tán công ông ta. Bất thành linh, giận dữ dậy sóng trên khuôn mặt của ông ta, và ông ta quay ngoắt lại, di chuyển để túm lấy một trong hai chú chó con còn lại. Nâng con vật lên, ông ta giữ nó bằng một bàn chân rắn chắc và túm lấy đầu con kia.

"Không!" Charles kêu lên, bước ra từ phía sau Radcliffe khi người đàn ông làm động tác như thể bẻ gãy cổ con vật tội nghiệp. Ông ta dừng lại và nhướn một bên lông mày lên dò hỏi, và Charles quay người để trừng mắt với Radcliffe, khẩn nài, "Làm gì đó đi chứ!"

Thở dài, Radcliffe liếc từ gánh nặng khó chịu của anh tới gã nông dân, sau đó liếc lại. "Làm sao tôi có thể làm được việc gì khi tôi không biết chuyện gì đang xảy ra chứ?"

"Nhìn thế mà vẫn không biết à? Lạy Chúa lòng lành! Đây, gã đàn ông này này—"

Lông mày Radcliffe nhướn lên trước cái cách những từ ngữ được thốt ra và gần như cười phá lên vì cậu nhóc đang sỉ nhục chính giới tính của mình, nhưng xoay xở để kiềm bản thân lại khi cậu nhóc tiếp tục.

"—trời những sinh vật tội nghiệp này trong một cái bao tải và quăng xuống sông để chúng chết chìm. Tôi giải cứu chúng và xoay xở để cứu tinh sáu trong số tám con. Giờ thì ông ta đòi tiền cho sáu con còn sống nếu không ông ta sẽ lại quăng chúng xuống sông. Nói với ông ta ông ta không thể làm chuyện đó đi. Nói với ông ta đi." Charles quay người để trừng mắt với gã nông dân trong một vẻ hòa lẫn giữa tự mãn và oán giận, gật đầu với vẻ hân hoan thắng lợi không gì lay chuyển được khi cậu ta đọc lời tuyên bố của Radcliffe. Vẻ hân hoan thắng lợi đó chết đứng, chuyển sang mất hết cả tinh thần khi Radcliffe cuối cùng cũng cất tiếng.

"Tôi e là ông ấy có thể."

"Cái gì?"

"Chúng là chó của ông ấy," anh nghiêm trang trả lời.

"Của ông ta? Nhưng ông ta quăng chúng đi... cho chết đuối. Ông ta cố giết chúng. Giờ chúng đáng lẽ đã chết nếu không có tôi. Tôi —tôi tìm thấy bọn chúng."

"Chúng vẫn là của ông ấy để làm bất cứ điều gì ông ấy muốn," Radcliffe thờ dài, cảm thấy như thể anh vừa khiến cậu nhóc thất vọng bằng việc thú nhận như vậy, và không hề thích điều đó một chút nào.

"Đấy, cậu thấy chưa." Bộ ngực tròn như cái thùng rượu của gã nông dân thò ra với một vẻ quan trọng. "Vậy thì, hoặc là cậu trả tôi sáu xu cho lũ thú vật ấy hoặc là tôi sẽ bẻ gãy cổ con này và dìm chết số còn lại."

"Sáu xu! Một phút trước còn là bốn xu."

"Đó là trước khi cậu tấn công tôi."

Cậu nhóc trừng mắt nhìn gã đàn ông trong một thoáng, sau đó đặt lũ chó con đang vằn vẹo xuống và bắt đầu lục hết túi nọ đến túi kia trong chiếc áo jacket của cậu ta, cau mày khi chúng hóa ra đều trống rỗng. "Tôi chắc hẳn đã đánh rơi tiền khi ở dưới sông rồi. Trả tiền cho ông ta đi, Radcliffe."

Anh nhướn một bên lông mày lên trước câu ra lệnh đó, và cậu nhóc nhăn mặt. "Anh biết tôi làm nó tốt mà."

Thở dài một tiếng, Radcliffe móc ra một chiếc túi đựng tiền xu nhỏ và lấy ra một đồng bạc và đưa cho người đàn ông. Cái quắc mắt hung tợn của gã nông dân mờ đi thành một nụ cười rạng rỡ khi ông ta nhận lấy nó. Sau đó ông ta đưa cho Radcliffe con chó con ông ta đang giữ, khẽ gật đầu, cúi xuống chộp lấy cái túi vẫn đang bọc lấy hai chú chó con đã chết, quay người nhàn nhã cất bước.

Radcliffe theo dõi người đàn ông nghênh ngang bước vào trong rừng một cách khinh ghét, sau đó nhìn Charles thờ dài và liếc xuống đám chó con ướt đầm hiện tại đang dầm dấp lên nhau trong nỗ lực để bò lên ống quần đầm nước của anh và để thu hút sự chú ý của anh.

"Cực cung đáng thương," Charles lầm bầm, cúi xuống để bế thêm hai chú chó con nữa lên. "Mọi việc đã ổn rồi. Ông già dơ bẩn đó không còn làm hại bọn mày được nữa đâu," cậu nhóc trấn an, áp chúng vào gần mặt cậu ta hơn, sau đó cậu ta nhận thấy cái nhướn mày Radcliffe đang dành cho mình. Khẽ cau mày với anh cứ như thể cách cư xử của cậu ta tất cả đều là lỗi của Radcliffe, Charles liếc về phía hai chú chó con vẫn còn ở trên mặt đất, sau đó hướng lại vào anh với một bên lông mày nhướn lên. "Không phải anh được cho là có thể ẵm hai con kia sao?"

Radcliffe chớp mắt trước những lời đó. "Để làm gì?"

"Well, tôi khó có thể tự mình bế cả sáu con, phải không?"

Lông mày anh ra hạ thấp xuống với vẻ ngờ vực khó chịu. "Nhân tiện sao cậu lại muốn thế? Cậu không định giữ lũ chó lai này đấy chứ?"

"Anh nghĩ tôi sẽ làm gì khác chứ?" cậu nhóc hỏi với vẻ ngạc nhiên không dấu giếm. "Tôi khó có thể bỏ chúng lại đây để gã nông dân đó quay lại giết."

"Chà, cậu chắc chắn không được đem chúng về nhà tôi," Radcliffe nói với một cái khịt mũi.

*****

"Thưa ngài." Nụ cười chào đón của Stokes khi ông ta vội vã đi dọc xuống hành lang về phía cánh cửa trước mở tung hai giờ sau đó chuyển thành một cái thờ hất ra đầy ngạc nhiên khi sáu quả bóng bông bất thành linh nhú lên quanh chân ông ta. Sửa í oằng đầy phấn khích, chúng bay vượt qua Radcliffe, lao tới một cách hoang dã, nếu không phải là một chút vụng về, theo mọi ngã hướng về lối vào, những cái chân như bay từ bên dưới chúng trên sàn nhà cẩm

thạch được đánh bóng khi chúng có đánh hơi mọi thứ cùng một lúc.

Miệng ông ta vẫn há hốc ra trong một thoáng sau khi từng một sinh vật đó bất thành linh như đông cứng lại. Đuôi cứng đờ rồi vẫy một cách hào hứng, chúng héch mũi hướng lên trên và đánh hơi trong không khí trong một thoáng, sau đó điên cuồng lao dọc xuống hành lang về phía nhà bếp.

"Ồi, không, chúng mày không được!" Charlie kêu lên, quăng một cái nhìn đau đớn qua cho Radcliffe và bỏ nhào theo lũ chó con, xúc lấy hết con này đến con khác vào trong vòng tay cô. Cô túm được con cuối cùng vừa đúng lúc nó tới được cánh cửa nhà bếp. Quay người với một đám thân thể vụn vụn bị giữ một cách vụng về trong cánh tay cô, cô bắt đầu quay lại đại sảnh, nhẹ cả người khi một Beth đang cười phá lên vội vã bước vào nhà và tới bên Charlie để giúp đỡ cô với lũ chó.

"Cục cưng đáng thương." Beth cười phá lên, nhấc lấy ba trong số chúng và áp chúng vào ngực cô. "Chúng chắc hẳn lại đói rồi đây."

"Tôi không biết làm sao có thể thế nữa," Radcliffe khịt mũi, giận dữ hiện hữu trên khuôn mặt anh khi anh đẩy cánh cửa đóng lại với một tiếng sầm không thể nhầm lẫn vào đâu được. "Chúng đã cư xử như lợn hơn là chó con ở buổi picnic. Sau tất cả đồng thức ăn chúng chén ở đó, đáng lẽ chúng phải no đến nguyên tuần."

Charlie đảo mắt trước những lời đó còn Beth thì cười phá lên. "Khó mà thế được, thưa ngài. Chúng rất dễ thương ở buổi picnic. Khá là thành công đấy. Sao ư, mọi phụ nữ có mặt đều nghiêng mình trước anh và Charlie khi hai người bước ra từ khu rừng với những kỳ quan nhỏ xinh này. Họ coi cả hai người các anh đều như anh hùng vậy, ngay khi câu chuyện các anh cứu chúng như thế nào được kể ra."

Mỗi Charlie cong lên đầy châm biếm trước vẻ mặt bất bình của Radcliffe khi anh hoàn tất việc tháo găng tay ra và đập chúng vào ngực ông quản gia của anh. Hành động đó cuối cùng cũng khiến ông người hầu giật mình thoát ra khỏi trạng thái choáng váng của mình. Ông ta khép miệng lại và nhanh chóng túm lấy đôi găng tay, sau đó nhận lấy chiếc mũ Radcliffe quăng vào ông ta.

Radcliffe đã không mãi khăng khăng với việc từ chối đem bọn chó con về nhà với họ. Anh còn có thể làm gì được nữa chứ? Họ khó lòng có thể bỏ chúng lại ở đó, trong khoảng rừng thưa dễ bị giết hại. Khi Charlie chỉ điều đó ra cho anh và để vấn đề phải làm gì với lũ động vật đó phụ thuộc vào anh, anh đã nhanh chóng nhận ra chẳng có giải pháp nào khác ngoại trừ về nhà với bọn chúng... chỉ là tạm thời thôi. Anh đã nói điều đó rõ như ban ngày rồi. Đây chỉ là giải pháp tạm thời và là giải pháp anh chẳng hề tán thành tí nào. Charlie sẽ tìm nhà cho lũ thú vật ấy càng sớm càng tốt. Và chúng sẽ không được phép gây ra bất cứ mối phiền toái nào.

Charlie đã hứa sẽ giữ lũ chó con trong phòng cô, không làm vướng đường ai cho tới khi cô tìm được nhà cho chúng, sau đó hạnh phúc giúp anh ẵm những quả bóng bông xuyên qua khu rừng trở lại với buổi dã ngoại. Như Beth đã nói, những người phụ nữ tham dự bữa tiệc đã nghiêng mình trước bọn họ ngay khi họ xuất hiện lại với lũ chó con, hét ồ lên rồi lại thờ dài trước lũ quỷ nhỏ xinh đầy lông. Charlie đã còn hơn cả nhận thức được về không thoải mái của Radcliffe dưới sự chú ý dồn dập và đã không hề ngạc nhiên khi anh tẩu thoát khỏi đám đông, chuẩn bị tham gia lại vào nhóm của những người đàn ông lớn tuổi hơn để theo dõi vụ nhặng xị bởi một vấn đề lật vạt từ một khoảng cách an toàn, bỏ lại Charlie xoay xở với cả lũ chó con và sự chú ý.

Không phải là cô gặp nhiều khó khăn với lũ chó con. Cô đã có còn hơn cả đủ số tình nguyện viên để giúp đỡ trong việc để mất và cho lũ sinh vật nhỏ xinh đó ăn. Thực tế là, những "quý bà, quý cô" khác đã gần như là bôi xấu nhau khi họ tranh nhau xem ai là người được ôm, vỗ về và cho chúng ăn. Lũ chó con đã được cho ăn những mẩu bánh nhân thịt bò câu ngon tuyệt bởi mọi quý bà quý cô ở đó. Tuy nhiên, chúng là chó con. Tràn đầy năng lượng, hạnh phúc, nảy qua nảy lại khắp mọi nơi trong sự thích thú của những vị khách tham dự buổi dã ngoại, và giờ thì chúng hình như đang háo hức chén thêm nhiều thức ăn nữa.

"Đi nào, Beth. Chúng ta đưa chúng lên gác thôi, sau đó đột kích vào nhà bếp vì chúng."

Lắc đầu về kinh tởm, Radcliffe quay gót và sai bước vào thư viện, không nghi ngờ gì là hướng thẳng đến chai vang đỏ đang đợi ở đó, Charlie nghĩ một cách ngạc nhiên. Cô dẫn Beth lên gác.

*****

"Ồ, thưa tiểu thư. Xem những chiếc váy Madame Decalle đã gửi tới hôm nay xem," Bessie kêu lên đầy hào hứng, giờ chiếc váy cô ta vừa mới tháo ra khỏi hộp khi Beth dẫn Charlie vào phòng của "Elizabeth". "Nó chỉ vừa mới đến thôi. Không phải thật dễ thương sao?"

Beth dừng lại ở cửa, ba chú chó con trong vòng tay cô và mắt cô mở lớn với sự pha trộn giữa vẻ mất hết cả tinh thần và hoảng hốt khi cô nhìn trừng trừng vào chiếc váy vải sa nhệ như tơ.

Đẩy cánh cửa đóng lại bằng một chân, Charlie vượt qua cô em gái đang choáng váng của cô và đặt lũ chó con cô đang ôm xuống sàn trước khi đi tới để nhìn tổng quát chiếc váy với một nụ cười. "Nó thật là dễ thương, phải không, Bessie?" cô lăm bằm về tự mình, sau đó liếc về phía Beth đầy ngạc nhiên. "Thành thật ra thì, Beth, em có một khiếu thẩm mỹ đáng ngạc nhiên," cô ca tụng, ánh cười trong mắt cô khi em gái cô nhìn trân trân vào chiếc váy màu vang đỏ.

Beth ưa thích màu nhạt đứng đắn với những đường cắt cổ điển hơn. Và khi Beth đã luôn luôn là người đứng làm mẫu cho những chiếc váy của bọn họ, Charlie đã cho phép cô chọn kiểu. Họ đã dành vài năm trở lại đây mặc những chiếc váy màu hồng, màu lam nhạt, trắng, và màu kem với những đường viền cổ áo chỉ có thể được gọi không gì ngoài đoan trang.

Gu thẩm mỹ của Charlie, nếu đem so sánh, thì kịch tính hơn. Nếu cô quan tâm đến thời trang và kiểu dáng trong suốt những năm qua, cô chắc hẳn sẽ phải học được nhiều về những màu sắc đậm và mạnh hơn, và kiểu dáng thì táo bạo hơn. Tất nhiên, cô đã không hề quan tâm. Tuy nhiên giờ thì họ đang ở trong thị trường hôn nhân, với cô có vẻ như là đã đến lúc để "tô vẽ mặt tiền" rồi. Chiếc váy cô đã chọn đang là một thời thượng, với cổ áo phía trước cắt thấp nhất mà một người có thể mặc được mà vẫn đoan trang, và hoàn thiện với một chiếc mũ nhỏ trông vui mắt. Đơn giản, thời trang và gọi cảm như quý

ấy, cô hi vọng. Rõ ràng với cô rằng Beth đã không tán thành bộ váy áo.

"Charlie! Sao chị có thể—"

"Bessie?" Charlie chen ngang. "Đi xuống và xem đầu bếp có thứ gì cho lũ chó con ăn được không. Và một bát sữa cho bọn chúng nữa," cô thêm vào khi cô hầu gái đặt chiếc váy xuống và di chuyển để rời khỏi phòng.

"Chị đã làm gì?" Beth thì thầm ngay khi cánh cửa được đóng lại phía sau cô gái, di chuyển đến đứng cạnh giường để há hốc miệng nhìn xuống chiếc váy.

Charlie nhún vai không quan tâm. "Chị chọn quần áo."

"Tất cả chúng đều giống thế này à?"

"Tất nhiên là không rồi. Chúng có những màu sắc và kiểu dáng khác nhau."

"Màu gì?"

Lông mày Charlie nhướn lên trước vẻ đe dọa trong tông giọng của Beth. "Màu xanh ngọc lục bảo, màu đỏ thắm—"

"Đỏ thắm!" Beth gục xuống giường, tay giơ lên che mặt. "

Ôi, lạy Chúa tôi!" Cô cất tay đi để nhìn trừng trừng vào chị gái mình một cách kinh khiếp. "Đây có phải là sự trừng phạt vì bắt chị đứng để đo quần áo không?"

"Không, tất nhiên là không rồi!" Charlie quảng cho em gái cô một cái nhìn khinh khi, sau đó trải chiếc váy ra. "Thật đấy, Beth. Thử nhìn nó xem. Nó thật đáng yêu. Sao em lại có thể nghĩ nó là sự trừng phạt chứ? Sao ư, nó có những đường cắt tuyệt đẹp, màu sắc sôi nổi, từ vẻ lộng lẫy đến chất liệu đều rất đáng yêu."

"Nó lờ lợt."

"Vớ vẩn!" Charlie trừng mắt nhìn em gái vì đã xỉ nhục gu thẩm mỹ của cô, sau đó thở dài. "Xem này, nếu em phải biết, chị đã luôn nhận thấy gu thẩm mỹ của em vào váy áo khá là... .. chà, thành thật mà nói, khá là âm đạm."

"Âm đạm!" Beth đứng dậy, vẻ mất hết cả tinh thần hiện lên trên khuôn mặt cô.

"Đúng thế. Tất cả những màu nhạt nhợt đó đều tan vào hư không và những đường viền cổ áo cao tưng." Cô nhăn mũi. "Tất cả chúng đều tẻ ngắt, em biết đấy."

Miệng em gái cô mấp máy vài từ, sau đó đóng tách lại và cô bất thành linh đứng dậy thật thẳng và cao hết mức có thể, nét mặt cô lạnh lẽo. "Em hiểu. Chà. Em xin lỗi vì đã là gánh nặng cho chị với gu thẩm mỹ tẻ ngắt của em trong suốt những năm qua."

Charlie khe khẽ mỉm cười. "Nó không phải là gánh nặng, Beth. Nếu nó là thế, chị đã phải chọn váy áo cho chính bản thân mình từ lâu rồi."

"Sao chị không làm thế?"

Nhún vai, Charlie chạm vào chiếc váy màu vang đỏ một cách tôn kính, một nụ cười dễ chịu chạm vào môi cô khi sự lựa chọn của cô hóa ra lại đẹp đến nhường này. Cô lơ đãng trả lời, "Khi đó, có vẻ như nó là một lý do nhỏ tạo để bận tâm đến. Không phải như là bất cứ ai sẽ thật sự nhìn chị mặc chúng ở miền thôn quê."

Trước hơi thở hắt ra về bị lãng nhục của em gái, cô liếc em mình một cái sắc lém, bất thành linh nhận ra sự xỉ nhục cô vừa mới giáng xuống. Cô lắc đầu ngay lập tức. "Giờ thì, Beth, đừng có nghĩ như thế. Nó chỉ là gu thẩm mỹ của chúng ta khác nhau như thế nào đó thôi."

"Chị nói đúng, tất nhiên rồi. Chỉ là em chưa bao giờ nhận ra nhiều như thế nào thôi." Miệng mím chặt lại, Beth ngo chiếc váy. "Em không thể mặc cái này, Charlie. Em sẽ không cảm thấy thoải mái."

"Tại sao lại không? Nước da của chúng ta hoàn hảo với màu vang đỏ."

"Có lẽ đó là ý kiến của chị, nhưng em thích những màu nhạt hơn. Bên cạnh đó, chị cần nhìn em cũng có thể nói đường cắt cổ áo thấp một cách khiêm nhã."

"Nó không khiêm nhã. Nó là một đang thịnh hành."

"Có lẽ, nhưng em không thể nào mà mặc nó được. Em sẽ cảm thấy không thoải mái. Bị phô bày. Em thích phong cách kín đáo hơn với—"

"Những màu nhạt," Charlie hoàn tất hộ em gái mình một cách khô khốc. "Beth, giờ em đang ở trong thị trường hôn nhân. Không có thời gian để đóng vai bông violet bền lên đầu, trừ khi em muốn làm đóa hoa bên lề. Em phải phô ra." (wallflower - đóa hoa bên lề: những cô gái đứng dựa lưng vào tường không ai mời nhảy.)

"Em không thể làm thế. Nó không phải là phong cách của em. Em sẽ không mặc nó đâu."

Trước khi Charlie có thể nghĩ nên nói điều gì trước những lời lẽ đó, Bessie quay trở lại, bê theo một cái khay bằng bạc. Về hão hức trên khuôn mặt cô gái trẻ khiến cả hai chị em sao nhãng khỏi cuộc thảo luận của họ.

"Hai người sẽ không bao giờ tin được đâu," cô gái kêu lên, đặt chiếc khay xuống và túm lấy một tập những mảnh giấy nhỏ và lao về phía họ. "Nhìn, nhìn xem! Chúng là thư mời đến dự vũ hội và những thứ đại loại như thế. Ông Stokes nói hai trong số chúng đến vào buổi sáng ngày hôm nay, nhưng cái vòng sắt gỗ cửa bị đập không ngừng nghỉ kể từ khi hai người trở về từ buổi dã ngoại."

"Cái này là vũ hội nhà Harding. Tối nay!" Beth hét, mở một thư mời. "Họ ở nhà hát tối hôm qua, Charlie. Tomas đã chỉ họ cho em."

Mỉm cười trước vẻ hào hứng của em gái, Charlie lấy một giấy mời để đọc. "Nhà Seawood tổ chức vũ hội vào tối mai và chúng ta được mời," Charlie lầm bầm với một cái khẽ cau mày bối rối. "Nhà Seawood là ai?"

"Họ ở buổi picnic hôm nay đây. Con gái họ, Lily, là một trong những người phụ nữ giúp chị với lũ chó," Beth trả lời một cách sao nhãng khi cô đọc một thư mời nữa. "Oh xem này, nhà Wulcott! Họ cũng ở buổi picnic nữa. Và cái này là từ một trong những người nhà Fetterley. Ôi, Charlie, chúng ta thành công rồi! Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ kết hôn."

"Em sẽ kết hôn," Charlie nhanh chóng sửa lại.

"Ồ, phải." Beth liếc một cách e dè vào Bessie, sau đó quay đi.

Nhặt một thư mời nữa lên, Charlie mở nó, sau đó đông cứng lại.

"Cái gì thế?" Beth hỏi, nhận thức được phản ứng của chị cô ngay tức thì.

"Bessie, thu xếp bồn tắm được mang lên cho mỗi người chúng tôi được không, và yêu cầu bếp trưởng chuẩn bị bữa tối sớm."

"Vâng, thưa ngài." Khẽ nhún gối, cô gái rời khỏi phòng và Charlie chìa mảnh giấy cô đã mở ra cho Beth.

"Ta biết người là ai" Beth đọc với một vẻ mất hết tinh thần. "Nếu người không muốn ta kể ra, người sẽ phải trả tiền. Mang—' Lạy Chúa tôi!' Cô nâng đôi mắt kinh hoàng lên nhìn Charlie. "Chúng ta sẽ làm gì đây?"

Đứng dậy, Charlie bước tới cửa sổ và ngó một cách mù mờ ra ngoài. Cô ở nguyên như thế trong một chốc, sau đó bất thành linh quay lại. "Chúng ta sẽ tới vũ hội nhà Harding tối nay. Sau đó, ngày mai, chúng ta sẽ gặp Ông Silverpot để đổi thêm một số đồ trang sức của mẹ ra tiền mặt. Tối mai em sẽ yêu cầu Radcliffe hộ tống em tới vũ hội nhà Seawood. Chị sẽ kêu là quá mệt để có thể tham dự và sẽ gặp cái người này để trả tiền chuộc."

Beth cắn môi. "Charlie, em không thích cái ý tưởng chị gặp cái người này một mình. Nó có thể nguy hiểm đấy."

"Phải, nhưng một trong hai chúng ta phải giữ Radcliffe bận rộn," Charlie chỉ ra với một tiếng thở dài.

"Ừm..." Đứng dậy, Beth di chuyển tới cánh cửa thông giữa hai phòng. "Em cho là em nên bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng thôi. Chị nói ông thợ may sẽ gửi đến thêm vài bộ quần áo mới phải không?"

Lông mày Charlie nhướn lên. "Phải. Tối nay em không muốn là Elizabeth hả?"

Beth nhún vai nhưng ánh mắt cô khó chịu khi nó rơi lên chiếc váy màu vang đỏ. "Không. Chị phải là Charles tối mai, thế nên tối nay chị nên là Elizabeth."

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Charlie chìm lại vào trong ghế ngồi của cỗ xe ngựa với một tiếng thở dài mệt mỏi. Tối nay hoàn toàn là một thảm họa. Vũ hội nhà Harding, sự kiện xã hội thật sự đầu tiên của cô với tư cách là nữ giới, đã kết thúc như một hòn đá. Cô đã không khiếu vũ với bất cứ ai ngoại trừ Radcliffe và Tomas Mowbray. Cô thậm chí còn chẳng có cơ hội để gặp những ông chồng tiềm năng nữa. Tomas đã cứ lảng vảng quanh cô như một gã khờ si tình, và Radcliffe đã cư xử như một bà cô góa chồng đang canh gác trinh tiết của cô và quắc mắt nhìn bất cứ gã đàn ông nào đến gần cô, bao gồm cả chàng ngọc Tomas. Trong khi đó, Beth/Charles cứ xoắn xang lo lắng, bị bỏ với Tomas.

Charlie đã phải chịu đựng cái trò chơi đồ chữ kỳ cục này cho tới khi cả đầu và chân cô đều đau nhức. Và đó là cái cớ cô đã dùng để kết thúc tấn trò hề: đầu và chân cô nhức nhối. Ngay lập tức đẩy về lo âu, Radcliffe đã khẳng khái đòi đưa cô về nhà. Beth/Charles đã trưng ra cái mặt miễn cưỡng khi phải rời đi dù để Tomas đề nghị rằng cô ở lại và anh sẽ đưa cô về nhà sau. Gật đầu, Radcliffe đã hộ tống người phụ nữ anh nghĩ là Elizabeth rời khỏi phòng khiếu vũ.

Xe ngựa đâm vào một cái ổ gà ở trên đường và Charlie túm lấy cái gì đó để giữ lấy khi cô bị quăng vào bên cạnh Radcliffe.

"Em vẫn ổn chứ?"

Charlie liếc lên nhìn anh trong ánh sáng mờ mờ của chiếc xe ngựa, khẽ giật mình bởi nét khăn khăn trong giọng anh. Cô thậm chí còn giật mình hơn bởi sự giữ dội bất ngờ trong mắt anh khi anh nhìn xuống cô. Nuốt xuống, cô liếm môi một cách lo lắng và bắt đầu gật đầu, chỉ để dừng lại một cách không tự nhiên khi tia nhìn của anh rơi xuống môi cô một cách thích thú.

Cúi đầu bên lên, cô ngó một cách mờ mờ vào tay mình trong một thoáng, sau đó nhận ra nó đang bám chặt lấy đùi anh. Cô giật nó ra, mất hết cả tinh thần. "Ồ! Em xin lỗi, thưa ngài. Em không có ý đồ—"

"Không sao," anh nhẹ nhàng đảm bảo với cô. "Tôi biết nó không phải là cố tình. Đầu em thế nào rồi?"

"Mụ mắt," cô làm bầm một cách sao nhãng, bắn khoăn sao tay cô lại bắt đầu râm ran ngay cái khoảnh khắc cô nhận ra cô đã đặt nó ở đâu trong khi tìm kiếm một cái gì đó vững trãi để nắm lấy.

"Mụ mắt?" Quan tâm chất đầy giọng anh, anh trượt một ngón tay xuống dưới cằm cô để nâng mặt cô lên xem xét thật kỹ. "Con đầu đầu của em tệ hơn ư?"

"Không," cô thú nhận với một tiếng thờ dài, sau đó buồn rầu hỏi, "trong này nóng hả?"

"Không. Tối nay trời mát." Giờ anh bắt đầu cau mày, lo lắng hẳn một đường nhỏ trên trán anh khi anh nâng một bàn tay lên để đo nhiệt độ trán cô. "Có lẽ em khó chịu với thứ gì đó."

Charlie bắt đầu nghi ngờ vấn đề của cô chẳng có liên quan gì đến ốm đau thật sự hết. Cô dường như là một quả bóng nhảy cảm khổng lồ. Cô nhận thức cực kỳ rõ việc anh ở gần, có thể cảm nhận được áp lực của chân anh để dọc theo chân cô, hơi thở của anh trên khuôn mặt cô, mùi hương của anh trong mũi cô, và ký ức về việc họ đã chia sẻ nụ hôn khi lần cuối cùng cô đóng vai Beth giờ đang đổ xô về trong tâm trí cô. Cảm thấy bản thân mình khẽ nghiêng về phía anh, cô thẳng thân người và lùi lại xa nhất thành của cỗ xe ngựa cho phép.

"Những cỗ xe ngựa này rất nhỏ phải không?" cô hỏi bằng một giọng cao vút, không tự nhiên.

Radcliffe chớp mắt, kéo cái nhìn của anh ra khỏi ngực cô nơi nó đã rơi xuống khi cô bất thành linh ngã người ra.

"Nhỏ?" Anh liếc quanh nội thất tối mờ của chiếc xe ngựa. Họ đâm vào một cái ổ gà nữa, và Charlie đáng lẽ sẽ nảy ngay xuống sàn nhà nếu Radcliffe không đỡ được cô và kéo cô một cách đầy che chở áp vào ngực anh. Khi cô ngẩng đầu lên để ngó anh, anh cúi xuống hôn cô.

Charlie thờ dài khi miệng anh chiếm lấy miệng cô. Con đầu đầu của cô bất thành linh biến mất, chân cô không còn đau nữa. Toàn bộ buổi tối dường như bằng cách nào đó ít thất bại khổ sở hơn trước đó khi miệng anh mở ra đầy đam mê trên miệng cô. Vòng cánh tay cô trên cổ anh, cô háo hức áp về phía trước, miệng cô mở ra chào đón, ngón chân cô xoắn lại trong giày. Những cơn run rẩy và run rẩy của khoái cảm chạy xuyên qua cô khi tay anh trượt xuống lưng cô, ép sát cô vào anh. Môi anh rời môi cô để tìm kiếm tai cô, và cô buột ra một tiếng kêu rõ rệt của náo nức ngạc nhiên trước khi sự chú ý lẫn môi của anh trượt xuống cổ cô.

"Ồi, Radcliffe, làm ơn," cô thì thầm, tay cô trượt từ đầu anh, nơi cô đang túm chặt lấy tóc anh, xuống ôm chặt lấy vai anh một cách dữ dội khi anh siết và áp lấy ngực cô qua lớp áo váy.

Sự hưởng ứng của anh là chuyển cô lại để cô cười lên người anh trên ghế dài. Cô giờ đây hơi nhìn hơn anh, ngực cô ngay tầm khuôn mặt, và anh lợi dụng điểm đó, nhắm lấy phần thịt da lộ ra bởi chiếc áo dài xẻ thấp, thúc khuỷu tay kéo thấp áo xuống cho tới khi anh có thể cửa răng nhè nhẹ vào một núm vú.

Charlie rùng mình, cơ thể cô giật nảy người yếu ớt trước khoái cảm không thể kiềm được, một tiếng rên rỉ trượt ra từ môi cô khi cô cong người trong vòng tay anh. Cô chỉ vừa mới nhận thức được tay anh trượt lên trên chân cô phía dưới lớp váy thì chiếc xe ngựa đột ngột dừng lại. Không chuẩn bị cho cú xóc nhỏ nảy, Charlie nhận thấy bản thân mình bỏ nhào ra khỏi lòng anh. Cô hạ cánh xuống băng ghế đối diện với một tiếng cầu nhàu đầy ngạc nhiên. Cả hai người bọn họ đều ngậy ra nhìn nhau, sau đó Radcliffe ngó ra ngoài cửa sổ và nguyên rủa. Charlie biết ngay lập tức rằng họ đã về đến nhà. Cô cũng bất ngờ nhận thức được cái đáng về cô chắc chắn đang mang với áo quần lộn xộn và một bên ngực trần nhô ra ngoài váy. Giờ thì là rùng mình vì bẽ bàng, cô nhanh chóng chỉnh trang lại áo quần, cố tình tránh nhìn Radcliffe khi cô làm thế. Cô chỉ vừa mới hoàn tất việc chỉnh trang lại mình thì anh với ra và nắm lấy tay cô.

Charlie liếc nhìn lên một cách đầy tội lỗi, ngạc nhiên thấy rằng cùng một biểu hiện trên khuôn mặt anh. "Tôi xin lỗi, Elizabeth. Tôi đã cư xử một cách đáng ghê tởm. Em đang ở dưới sự bảo hộ của tôi và tôi đã lợi dụng vị trí của mình. Tôi không biết chuyện gì xảy đến với mình nữa."

Charlie đáng lẽ sẽ phải cảm thấy khá hơn ngay lập tức, nghĩ rằng anh thật ngọt ngào, và đã chia sẻ cùng cô nỗi hổ thẹn... nếu anh không gọi cô là Beth. Điều đó đã xoay xở để đặt tảng băng lên trên chiếc bánh bề bàng của cô. Cô đã được nhắc nhở rằng anh thật sự không hề hôn cô tí nào. Beth mới là người anh nghĩ anh đã hôn. Beth mới là người anh muốn.

Nhắm mắt lại trong một thoáng, cô thẳng người lại, gật đầu một cách cứng nhắc, sau đó vội vã ra khỏi xe ngựa. Cô đã ở trong nhà và chạy vọt lên trên gác thậm chí trước cả khi Radcliffe xoay xở để chui ra và đóng cửa xe ngựa lại.

*****

Một cú liếm ướt át đã đánh thức Charlie vào buổi sáng. Chớp mắt, cô ngó chú cún con đang miệng ngoác đến mang tai đứng với hai chân trước trên má cô, hai chân sau ở trên ngực cô. Một tiếng cười lục khục trượt ra khỏi miệng cô khi chú ta mất điểm tựa và bỏ nhào vào những đường cong ở cổ và vai cô. Với tay mình lên một cách vụng về, cô vỗ vỗ chú ta, sau đó liếc xuống suốt chiều dài cơ thể mình để nhìn thấy năm quả bóng bông khác đang nhón nháo chạy nhảy và chơi đùa trên cái chần vắt ngang chân cô.

Cười khúc khích khe khẽ, Charlie ngồi dậy, trượt chân cô ra khỏi phía dưới bọn chúng và chuyển tới ngồi trên rìa chiếc giường, vuốt ve nửa tá cún cưng khi chúng đổ xô vào cô, sủa í oăng và liếm láp tai và cổ tay cô.

"Chào buổi sáng tất cả chúng mày," cô lầm bầm, sau đó đứng dậy và di chuyển tới cánh cửa nối thông tới phòng của "Charles". "Cùng đi xem liệu Beth đã dậy chưa nhé."

Mở cánh cửa, cô nhìn sáu thân hình nhỏ xinh phi qua, sau đó đi theo, tới bên cạnh giường khi chúng nhảy lên giường và háo hức quẳng bản thân mình lên một Beth đang say ngủ. Cô gái tỉnh dậy với một tiếng rên đầy đau khổ.

"Ồi không, vẫn chưa. Không thể đã là buổi sáng rồi được." Beth ôm chặt đầu mình giữa hai bàn tay một cách tuyệt vọng khi cô quay mặt vào gối.

"Chị thấy là tối qua em về muộn." Charlie cười phá lên, bò lên giường bên cạnh em gái cô và ngồi dựa lưng vào thành giường. Khi câu đáp trả duy nhất của Beth là một tiếng lầm bầm không ai hiểu nổi, Charlie huých vào vai cô.

"Đề em chết đi," Beth van vỉ vào gối. "Em nghĩ đầu em vỡ tung rồi."

Charlie chớp mắt trước những câu đó. "Đầu em vỡ?" Tóm lấy tay em gái mình, cô kéo cô gái nằm thẳng lưng ra, lông mày nhướn lên trước hình ảnh của cô gái. Mặt nó tái nhợt, mắt có vành đỏ. "Tối qua em uống nhiều lắm hả?"

"Vâng. Và đừng có hò hét nữa."

Lông mày Charlie nhướn lên. Cô đã không hề hò hét, nhưng cô bắt đầu thu nhận được rằng trong khi bản thân cô hình như đã được thừa kế khả năng uống một số lượng lớn rượu của cha cô mà không hề phải trả giá cho việc đó vào ngày hôm sau, Beth đã thừa kế những dư vị khó chịu sau khi chè chén của ông bác Henry.

"Em đã làm những gì khác nữa?" cô hỏi theo cái cách gần như là thì thầm.

"Hỏi em sau đi," Beth càu nhàu, kéo gối phủ lên đầu mình một lần nữa.

Charlie cau mày một cách nôn nóng với lưng của cô gái. "Sau là bao lâu?"

"Chiều nay. Em sẽ dậy vào lúc trưa, em hứa đấy. Vì em đã không về cho tới khi tờ mờ sáng. Giờ thì đề em ngủ đi."

Charlie ngáp ngừng trong một thoáng, sau đó thở dài và giật lấy cái gối. "Chị e là chị không thể đợi lâu như thế được," cô nói một cách buồn rầu. "Hôm nay chị sẽ là Charles. Nhớ không? Chị sẽ cần phải biết chị đã làm gì tối qua phòng khi Radcliffe có hỏi, hoặc chị sẽ đụng phải Tomas trên đường tới gặp Ông Silverpot."

Beth cứng người lại trước tên của người buôn bán đồ trang sức, sau đó ngồi dậy với một cái nhăn mặt trộn lẫn giữa đau đớn và cam chịu. "Em phải xoay xở một tí mới có thể lòi nó ra khỏi đầu em được," cô buồn rầu thú nhận, đợi cho tới khi Charlie kết thúc việc sắp xếp chiếc gối dựa vào tấm ván đầu giường cho cô, sau đó dựa lưng vào đó một cách mệt mỏi. "Hỏi em những gì chị cần biết đi."

"Em ở lại nhà Harding bao lâu sau khi bọn chị về?"

"Bọn em rời đi ngay sau chị và tới câu lạc bộ Kit Kat."

Charlie hút vào một hơi. Câu lạc bộ Kit Kat? Có vẻ như Beth đã nhận được tất cả may mắn rồi.

"Bọn em uống một chút và Tom kể với em là anh ấy đã đem lòng yêu chị."

"Chị á?" Charlie há hốc miệng ra trước cô. "Elizabeth," cô hiểu ra với một tiếng thở dài.

"Ồi, Beth! Điều đó thật tuyệt," Charlie hét, ôm lấy cô, sau đó ngã người lại một cách không chắc chắn trước sự thiếu hưởng ứng của em gái cô. "Không phải thế sao?"

"Em không biết. Em yêu anh ấy, nhưng—" Cô tặng cho chị gái mình một cái nhìn về thống khổ. "Nhưng anh ấy đem lòng yêu em, hay là chị?"

Charlie buột ra một tràng cười và lại ôm lấy cô. "Đồ ngốc! 'Cậu ta yêu em. Tối qua là lần đầu tiên chị là Elizabeth khi ở quanh Tomas. Em là Elizabeth khi ở trong xe ngựa tới London, ở nhà hát, và ở buổi dã ngoại. Và hai người bọn em tận dụng mỗi một cơ hội để chuyện trò mê mải. Sao ư, chị khó mà nói hai từ với người đàn ông đó tối qua. Cậu ta chắc chắn phải yêu em."

Beth rạng rỡ lên trước những lời đó, sau đó trấn tĩnh lại. "Tối qua anh ấy khá là ghen tuông với Radcliffe, chị biết đấy. Em nghĩ anh ấy cảm nhận được có

gì đó không ổn, nhưng không biết có thể là cái gì, anh ấy đổ tại nó là do thái độ của Radcliffe."

Charlie bất động. "Ý em là, em nghĩ cậu ta biết rằng chị không phải là em?"

Cô gật đầu long trọng. "Anh ấy nói chị không giống bản thân mình—ý em là em không—"

"Chị hiểu ý em là gì," Charlie chen ngang, một nụ cười treo ở khóe môi cô. "Chà, vậy thì nó chắc chắn phải là tình yêu."

"Chị nghĩ thế ư?" cô hỏi đầy hi vọng. Charlie nhún vai. "Cha mẹ là những người duy nhất có thể phân biệt được chúng ta. Không một ai khác có thể. Em có nhớ Maman đã nói gì khi chúng ta hỏi mẹ cái lần làm sao họ phân biệt được ai là ai không?"

"Ừm... Mẹ nói đó là vì họ nhìn chúng ta qua đôi mắt của tình yêu, và đôi mắt của tình yêu không bao giờ nói dối."

"Chính xác. Thế nên Tomas chắc chắn phải nhìn qua đôi mắt của tình yêu."

Beth rõ ràng là rạn vỡ trước những lời đó. "Tạ ơn Chúa là Radcliffe đã hành động thật kỳ quặc tối qua. Nếu không thì Tomas có lẽ sẽ đào sâu vào vấn đề hơn. Chị có biết tại sao anh ấy lại cư xử như thế không?"

Charlie tránh cái nhìn của cô trong một thoáng, sau đó thờ dãi. "Chị nghĩ anh ấy ghen."

Mắt Beth mở lớn không thể tin được. "Ghen ư? Vì cái gì?"

"Vì cái cách Tomas đang xun xoe quanh em... chị... Elizabeth. Beth, chị nghĩ anh ấy cũng đem lòng yêu em rồi."

Khi Beth chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm vào cô đầy ngỡ ngàng, Charlie ngộ ngậy nồng nóng. "Chà, chắc chắn em phải nhận ra chứ? Ý chị là, anh ta cũng đã hôn em, đúng không?"

"Không!" Cô gần như hét lên từ đó và Charlie chớp mắt đầy ngạc nhiên.

"Anh ta không?"

"Không. Không có lấy một lần. Anh ấy là một quý ông hoàn hảo đối với em. Sao ư, sự chú ý của anh ấy gần như là của một người cha chú. Anh ấy—" Tia nhìn của cô chiếu thẳng vào Charlie. "Anh ấy đã hôn chị?"

Cô chậm chạp gật đầu, tim cô tràn ngập hân hoan vì anh đã không hôn Beth.

"Khi nào? Tối qua?" Cái đỏ mặt của Charlie cũng đủ là câu trả lời cho Beth rồi, và mắt cô mở lớn. "Đó là lần duy nhất à?"

"Không, anh ấy cũng hôn chị lần đầu tiên em đóng vai Charles."

"Nhưng Radcliffe ở cùng em ngày hôm đó."

"Đó là khi em về nhà. Anh ấy ở cùng chị trong thư viện và ...hôn chị."

"Vậy là cả hai lần chị là em, anh ấy đều hôn chị." Beth cân nhắc điều đó trong một chốc, sau đó mỉm cười. "Vậy thì anh ấy chắc chắn là đã hôn chị rồi."

"Chị vừa mới nói thế, đúng không?" Charlie làm bầm đầy cảm phần.

"Không. Ý em là, anh ấy chỉ bị hấp dẫn bởi Elizabeth khi chính chị là cô ấy," cô giải thích, và Charlie bất động.

"Sao em lại nói thế?"

"Hãy dè, lạy trời, chị ạ. Anh ấy đã có cả tá cơ hội để hôn em với tư cách là Elizabeth, và anh ấy thậm chí còn không thử. Tối qua là lần đầu tiên anh ấy biểu hiện bất cứ dấu hiệu nào về việc ghen tuông với Tomas. Chắc chắn anh ấy bị hấp dẫn bởi chị."

Charlie mút môi dưới của cô vào miệng mình và trầm ngâm suy ngẫm về vấn đề đó trong một thoáng, sau đó lắc đầu, e sợ tin vào cái gì đó cô vừa mới chỉ nhận ra là cô muốn. Radcliffe. Cô đã tin chắc với bản thân mình rằng những cảm xúc của cô về anh là sự thích thú vụn vặt vì cô sợ rằng anh nằm ngoài tầm với của cô. Quá thạo đời. Quá đẹp trai. Quá tuyệt diệu. Anh sẽ không bao giờ thích thú một quả bí ngô nhà quê, và đó là thứ mà cô là. Không những chỉ là một thành viên của tầng lớp quý tộc, mà còn là một quả bí ngô nhà quê thành viên của tầng lớp quý tộc với một ông bác là một kẻ rượu chè cờ bạc, kẻ sẽ bán cô tới chỗ chết vì một vài đồng xu.

"Em sai rồi." Charlie cuối cùng cũng nói. "Là em, Beth. Anh ấy yêu em."

Beth cau mày, mở miệng định tranh cãi, sau đó dừng lại và bỏ ra khỏi giường với một vẻ mặt kiên quyết. "Chà, em cho là chúng ta sẽ thấy sớm thôi."

Charlie nhìn cô đầy lo âu. "Và làm cách nào chúng ta thấy được?"

"Bằng cách anh ấy sẽ phản ứng với em như thế nào vào sáng nay." Cô băng ngang qua phòng khi cô nói, nhưng dừng lại trước cánh cửa để ngoá lại. "Chị

có cần giúp đỡ gì với dải băng quấn ngực của chị không?" Khi Charlie lắc đầu, cô gật gù. "Tốt, vậy thì em sẽ rung chuông gọi Bessie và mặc đồ."

Charlie nhìn cô đi, sau đó liếc cái chân đang chuyển động trên giường. Cúi người xuống, cô kéo nó ra, thả lũ chó Beth đã phủ chắn lên khi cô quăng cái chân sang một bên lúc thức dậy. Chúng ngay lập tức nhảy tung tăng quanh cô với những tiếng sủa í ọ ọ ọ đầy hào hứng, và bất chấp bản thân mình, Charlie cảm thấy một nụ cười treo trên khóe môi cô. Sau đó cô buộc bản thân mình nhòe dậy và bắt đầu mặc quần áo của Charles.

Beth đã mặc đồ và đang kẹp chặt mái tóc lên trên đỉnh đầu cô khi Charlie tham gia lại với cô, lũ cún con chạy nhón nháo quanh chân cô khi cô rảo bước.

"Em đã bảo Bessie chúng ta sẽ đưa lũ cún con xuống nhà cho cô ấy để cô ấy có thể cho chúng ra ngoài một lúc," Beth bình luận, hoàn tất công việc với mái tóc của cô.

"Ý hay đấy." Charlie nhắc ba chú chó lai lên, sau đó đợi khi em gái cô thu thập ba chú còn lại.

"Chúng thật dễ thương, phải không nào?" Beth cười phá lên khi tất cả bọn chúng đều có vẻ lên ngực cô để liếm mặt cô khi cô theo Charlie đi ra hành lang.

"Phải," Charlie đồng ý, bắt đầu bước xuống những bậc thang. Cô đang ở bậc cuối cùng thứ hai thì một tiếng thờ hồn hèn từ Beth khiến cô liếc lại. Với hai tay đầy những cún con, cô gái không thể nâng vấy lên khi bước xuống cầu thang. Bàn chân cô hình như đang bị vướng vào vấy và cô lúc này đang loạng choạng trên bậc thứ sáu, hoảng hốt.

Thả rơi ba chú cún con đang ôm, Charlie bắt đầu bước lên những bậc cầu thang đúng lúc Beth thả rơi ba chú chó của cô và vọt ra một cách liều mạng thứ gì đó để cứu lấy bản thân mình. Charlie vừa đứng lúc để đỡ lấy Beth khi cô trượt chân đổ nhào về phía trước. Cầu nhàu dưới hơi thở vì cú va chạm bất thành linh, chân cô dẫm xuống không gì ngoài không khí. Giờ thì bản thân mình kêu toáng lên vì hoảng hốt, Charlie gồng người lên khi họ đâm sầm xuống nền nhà ... ngay chân Radcliffe.

"Hai người không sao chứ?" anh hỏi, quỳ gối bên cạnh họ đầy quan tâm khi Beth lăn xuống khỏi chị gái cô.

"Vâng," Beth nhanh chóng trấn an anh, sau đó quay sang người chị sinh đôi của cô. "Ôi, Charles. Anh có sao không? Anh không làm mình bị thương, đúng không? Em rất xin lỗi. Cảm ơn vì đã đỡ em. Anh không bị thương chứ, phải không?"

"Anh ổn," Charlie lầm bầm với một cái nhăn mặt, ép buộc bản thân mình ngồi dậy. "Đừng có rớt rít lên như thế. Lũ cún con thì sao? Chúng ta không đề lên bất cứ con nào phải không?"

Tất cả bọn họ đều liếc quanh trước lối đi giờ trống không.

"Chúng ở đâu—" Câu hỏi của Radcliffe chết ngay lập tức khi một tràng chửi thề, hò hét và tiếng đập phá vang đến từ nhà bếp.

"Ôi, trời," Charlie lầm bầm, nhảy lên trên chân của mình và lao xuống hành lang với Beth và Radcliffe theo sát gót chân cô. Giây phút Charlie đẩy cánh cửa bếp mở ra, sáu vệt mực đen mờ phóng vèo qua cô, sủa í ọ ọ hết sức có thể khi chúng đua dọc xuống hành lang. Gã đầu bếp là kẻ tiếp theo phóng qua cánh cửa, gần như hạ Charlie nằm thẳng cẳng khi gã ta lao qua, mặt tím lại vì cuồng nộ, một con dao thái thịt trong tay, và chửi một tràng như bắn liên thanh khi gã ta săn đuổi con mồi của mình.

Túm lấy cánh cửa để giữ thăng bằng, Charlie liếc Bessie khi cô gái vội vã tiến về phía trước, theo sau là Stokes.

"Em xin lỗi, thưa ngài. Tất cả là lỗi của em. Em nghe một tiếng hét ở hành lang và bắt đầu ra khỏi nhà bếp để xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng khi em mở cánh cửa, lũ chó tấn công vào. Đầu bếp cố gắng đá một con và bị ngã, khiến cho bữa sáng bay tứ tung. Sau đó ông ấy túm lấy con dao thái thịt và bắt đầu đuổi theo bọn chúng trước khi Stokes hay em có thể làm bất cứ điều gì để ngăn ông ấy lại." Cô giải thích khi cô và Stokes đuổi theo Charlie, người chỉ liếc một cái vào đồng hồ độn trên sàn bếp và đuổi theo gã đầu bếp cuồng nộ. Cô tìm thấy gã ta ở trong phòng khách, đuổi theo lũ cún con quanh chiếc sofa và vung vẩy con dao thái thịt của gã ta một cách điên cuồng.

"Đầu bếp!" Radcliffe quát, xuất hiện phía sau Charles.

Gã đàn ông phanh kít lại ngay lập tức, nhưng vẻ mặt giận dữ của ông ta vẫn đọng lại khi ông ta quay ngoắt người để đối diện với ông chủ của mình. "Chúng đã phá hủy bữa sáng của tôi! Chúng là sự phiền toái. Tôi sẽ không để chuyện này tiếp diễn đâu." Dừng lại, gã ta rướn người lên một cách tự tin. "Hoặc là chúng đi... hoặc là tôi đi!"

"Ôi!" Beth kêu lên, chiếu một cái nhìn khần khoản tới Radcliffe khi người chị sinh đôi của cô di chuyển về phía trước để xua lũ cún con ra một khoảng cách an toàn trước khi quay người ngó Radcliffe với cùng một cách khần khoản như thế.

Cau mày, Radcliffe liếc từ Charlie tới gã đầu bếp. "Một tối hậu thư? Vậy thì, ngài sẽ là người ra đi, bếp trưởng," anh thông báo một cách kiên quyết, khiến gã đàn ông thờ hắt ra vì sốc.

"Nhưng, thưa đức ông, tôi đã phục vụ ngài trung thành tới nay đã vài năm rồi."

"Ông đã phục vụ ta một cách kém cỏi đã vài năm rồi thì đúng hơn," Radcliffe khô khốc sửa lại. "Ông là đầu bếp tệ nhất mà ta từng có. Lý do duy nhất ta thuê ông lâu như thế này là vì ta không ở đây thường xuyên đủ để quan tâm và không có thời gian để thuê một người thay thế. Tuy vậy, ông bạn ạ, những bữa ăn của ông nhạt nhẽo, nói chung là lạnh ngắt, và không thích hợp để phục vụ cho những vị khách của ta. Nó đã trở nên hiển nhiên với ta rằng ông không có khả năng thực hiện công việc của mình. Chúc ông một ngày tốt lành."

Charlie mở to mắt nhìn khi gã đàn ông lấp bắp trong một thoáng, sau đó quay người và sầm sập đi xuống hành lang. Cô cảm thấy một thoáng day dứt tội lỗi, sau đó nhận thấy tia sáng lóe lên đầy thỏa mãn trong mắt Stokes khi ông ta nhìn gã đàn ông bước đi. Cô bắt đầu thư giãn một chút. Gã đàn ông đó là một đầu bếp mục nát. Và ông ta đối xử với nhân viên của mình đầy khủng khiếp. Đây là điều tốt nhất.

Giữ váy của cô chìa ra như một cái rổ, Bessie bắt đầu xúc những chú cún con vào trong đó, và Charlie nhanh chóng di chuyển tới để giúp cô.

"Em rất xin lỗi, thưa ngài," Cô hầu gái lầm bầm. Nhận lấy hai chú cún con Charlie đã thu thập được và thêm chúng vào với ba con khác đã ở trong váy cô. "Tất cả là lỗi của em."

"Không, không phải là lỗi của cô," Charlie trấn an cô gái một cách kiên quyết.

"Charles nói đúng," Beth thông báo, thu lấy chú cún con cuối cùng và tham gia vào với họ. "Nghe như thể đầu bếp là một kẻ hoàn toàn cấu kình. Bên cạnh đó, ông ta đáng lẽ đã không làm hỏng bữa sáng nếu ông ta không cố đả một trong những sinh vật quý báu này. Ông ta nhận được những gì đáng được nhận. Những bữa ăn của ông ta còn hơn cả nhạt nhẽo. Radcliffe sẽ được phục vụ tốt hơn với một đầu bếp khác."

Tất cả bọn họ đều liếc về phía ngưỡng cửa nơi người đàn ông đang được nói đến đã ở, nhưng anh đã lặng lẽ đi mất. Tiếng cạch của cửa trước đóng lại kéo Charlie về phía cửa sổ đúng lúc để nhìn thấy anh trèo lên xe ngựa. Khi cô quay lại căn phòng, Bessie đã đi khỏi, đem theo lũ cún con với cô.

"Là Radcliffe rời đi hả?" Beth hỏi.

"Phải," Charlie nói một cách trầm ngâm, sau đó hướng ra phía cửa.

"Chị đi đâu đấy?"

Dừng lại ở cánh cửa, cô liếc quanh để chắc chắn không ai ở quanh để có thể nghe lén, sau đó nói, "Có vẻ như giờ là thời điểm hoàn hảo để hoàn thành nhiệm vụ nhỏ bé chúng ta đã bàn."

"Ông Silverpot?" Beth thì thầm, mắt cô tròn ra khi cô vội vã tiến về phía trước để siết lấy tay chị gái mình đầy lo âu. "Chị có muốn em đi với chị không?"

Charlie ngập ngừng, sau đó lắc đầu. "Em trông hoàn toàn kiệt sức. Sao em không quay trở lại giường và nghỉ ngơi thêm một lúc nữa đi? Chị sẽ không đi lâu đâu."

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Charlie theo dõi từ cửa sổ của cô khi Radcliffe giúp Beth vào xe ngựa. Cô đợi cho tới khi anh vào trong và xe chuyển bánh trước khi thả tấm rèm cửa roi xuống lần nữa và nhặt lấy chiếc túi đựng tiền Ông Silverpot đã trả họ chiều hôm đó cho một đôi đồ trang sức của mẹ cô. Cuộc giao dịch tiến hành mà không có bất cứ khúc mắc gì. Cô thuê một chiếc xe ngựa để đưa mình tới cửa hiệu bán đồ trang sức, đã được chào đón một cách ấm áp như là "Charles," và món đồ trang sức chạm ngọc đã được trả nhiều hơn những gì cô mong đợi.

Cảm ơn ông ta, Charlie quay trở lại nhà ngay lập tức để tìm thấy Beth đang tiếp đãi Tomas Mowbray trong phòng khách. Radcliffe đã xuất hiện gần như là chính xác phía sau cô và đưa tất cả bọn họ ra ngoài ăn trưa. Sau bữa trưa, trong khi bọn họ đi dạo trong công viên, Charlie đã bắt đầu phàn nàn kêu mỏi mệt. Khi họ quay về ngôi nhà trong thành phố của anh, cô đã thông báo rằng bản thân mình quá mệt để cất công tham dự buổi vũ hội tối hôm đó. Cô đợi lâu đủ để thấy Radcliffe chấp nhận tin tức đó và trấn an Beth rằng anh sẽ hộ tống cô, sau đó Charlie biến về phòng mình đi đi lại lại cho tới khi Beth tới gặp cô.

Cô đã dành phần còn lại của ngày hết ở đó rồi lại ở đây, giúp Beth chuẩn bị cho buổi vũ hội và cố thuyết phục cô rằng tất cả mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Cô sẽ không bị làm hại với sự cố gắng này. Cô sẽ thuyết phục kẻ tổng tiền đó để cho họ yên, ít nhất cho tới khi cả hai bọn họ đều tìm thấy một ông chồng và được an toàn. Cô sẽ cẩn thận.

Giờ thì, cô lặp lại những lời đảm bảo đó với chính bản thân mình khi cô lên ra khỏi cánh cửa trước ngôi nhà trong thành phố của Radcliffe và thuê một chiếc xe ngựa.

Charlie xuống khỏi chiếc xe ngựa sau đó vài con phố, trả tiền cho người đánh xe, sau đó liếc quanh với một chút lo âu. Đây không chính xác là một khu an toàn.

Con phố sáng lờ mờ, những người bốc mùi khó chịu đi lại quanh đó.

Trượt tay vào trong túi, cô siết chặt lấy chiếc túi đựng tiền, khom vai xuống, và bắt đầu đi lên vỉa hè. Lối hướng dẫn đã nói rằng cô sẽ đi tới con hẻm cạnh cửa hàng bánh kẹo của Madame Claude. Charlie đã bảo người đánh xe thả cô xuống cách đó một dãy nhà trước địa điểm đó để cô có thể do

thăm khu vực. Cô không háo hức việc một mình bước vào trong con hẻm tối tăm và đã hi vọng rằng cuộc đi bộ sẽ trấn an cô.

Cô đã không hề được trấn an. Trong bất cứ việc gì, được nhìn cận cảnh những gã đàn ông ăn mặc tồi tàn, đầy vẻ đe dọa khi cô băng qua và tình trạng xác xơ của những cửa hàng cô đi ngang khiến cô cảm thấy cấu kình cùng cực.

Băng ngang qua cửa hiệu của Madame Claude, cô đi tới đầu con hẻm và ngập ngừng. Trong đó cực kỳ tối. Và có cái mùi khó chịu nhất tỏa ra từ đó.

Cẩn mòi, Charlie ngó vào bóng tối một cách lo lắng, sau đó hít lấy một hơi thật sâu, thẳng vai lên, và lao vào con hẻm. Thứ đầu tiên áp đảo cô là cái mùi đó. Nó có mùi như thể có cái gì đó đã bò vào một trong những góc tối tăm của con hẻm và chết. Che mũi lại bằng kính tòm, cô tiếp tục tiến lên, ngó một cách cẩn thận vào bóng tối, cố gắng đảm bảo rằng cô không băng ngang qua bất cứ ai có thể phóng ra từ phía sau và nhảy bổ vào cô. Cô cũng có thể không cần phải bận tâm. Gần như là không thể để nhìn xuyên màn đêm đen như mực quanh cô.

"Nhanh lên, mẹ kiếp."

Charlie cứng người lại trước cái giọng thì thầm khàn khàn phía trước, mắt mở to khi cô tìm kiếm bức tường màu đen cô đang đối diện. Cô chỉ vừa mới định vị được một dáng hình hơi sẫm hơn bóng tối xung quanh thì giọng nói đó lại rít lên đầy nóng nực. "Lẹ lên, lẹ lên. Bọn tao không có cả đêm đâu."

Nuốt xuống, cô bước một vài bước về phía bóng đen, sau đó dừng lại hỏi một cách lo lắng, "Là ông ư?"

Chẳng có một chút ghê tởm nhằm lẫn nào khi cái bóng ngo nguẩy đầy nóng nực. "Còn ai khác nữa chứ, Charlotte? Giờ thì đưa cho tao túi tiền chết tiệt đó đi."

Charlie nhăn mặt trước cái tên chính xác của cô. "Làm sao tôi biết ông không đòi thêm? Hay tiết lộ chúng tôi?"

"Mày không. Mày sẽ phải chấp nhận rủi ro thôi."

Charlie cau mày với cái bóng đó. Gã ta nghe như có giáo dục. Một quý tộc. Một quý ông, cô đoán, mặc dù tổng tiền và ép buộc một quý cô gấp gã ta trong con hẻm này khó có thể là hành động của một quý ông. Hẳn ta có thể là bè lũ của ông bác cô. Điều mà thật đáng lo. Việc cuối cùng cô và Beth cần là hẳn ta thông báo cho ông bác cô họ ở nơi nào. Cô đang cố nghĩ ra một cách nào đó để moi ra một lời hứa rằng hẳn ta sẽ không làm thế thì gã tổng tiền bất thành linh chìm lại vào trong bóng tối, thì thầm đầy giận dữ, "Tao đã nói mày tới một mình."

"Tôi đã làm thế mà," Charlie nói với một chút ngạc nhiên.

"Charles! Phải cậu không đấy?"

Thở hắt ra, cô quay ngoắt về phía đầu con hẻm, nhận ra hình ảnh ngược sáng của Radcliffe ngay lập tức. "Anh làm gì ở đây thế?" cô hét hoảng kêu lên.

"Đáng nói hơn là, cậu làm gì ở đây?" anh quát, bắt đầu đi vào con hẻm tiến về phía cô. "Cậu được cho là nghỉ ngơi ở nhà cơ mà."

"Đưa hẳn ta ra khỏi đây," gã tổng tiền rít lên phía sau cô.

"Lạy Chúa lòng lành! Con hẻm này bốc mùi." Dừng lại, Radcliffe giật một chiếc khăn tay ra khỏi túi, che lên mũi anh, và tiếp tục tiến về phía trước.

"Đi!" giọng nói trong bóng tối rít lên, đẩy Charlie về phía trước.

Radcliffe túm lấy cổ áo cô khi cô loạng choạng về phía trước, sau đó quay người để lôi cô ra khỏi con hẻm chết chóc. "Thật là tệ hại. Loanh quanh ở mấy chỗ xô xình như thế này. Cậu đã làm gì, nhận thấy tôi đi theo cậu và trốn chui trốn lủi vào đây để cô khiến tôi mất đầu hả?"

"Tất nhiên là không rồi," Charlie quát, giật ra và chinh thắng lại cổ áo cô trước khi quay lại để lờm anh. "Và anh đi theo tôi làm gì?"

"Cố đưa cậu thoát ra khỏi rắc rối."

"Tôi không bị rắc rối."

Một tiếng khịt mũi không trang nhã chút nào là câu đáp trả duy nhất của anh.

"Thưa ngài," Charlie rít qua hai hàm răng nghiến chặt. "Tôi là một phụ nữ... ờ... một người đàn ông trưởng thành rồi. Tôi không cần cô trông trẻ."

"Tôi hoàn toàn đồng ý, và nếu không phải vì em gái cậu, tôi sẽ để kệ cậu hủy hoại bản thân mình."

"Em gái tôi thì có liên quan gì trong chuyện này?"

"Cậu thật sự nghĩ tôi sẽ cho phép cậu nướng hết số tiền của cô ấy vào chiếu bạc hả?" Khi cậu nhóc thôi không đi tiếp và ngó anh một cách ngây ngốc, Radcliffe cũng dừng lại. "Tôi đã gặp Ông Silverpot chiều nay, Charles. Tôi biết về chỗ đồ trang sức cậu đã bán. Tôi không chắc liệu Elizabeth có biết cậu đang định làm gì, thế nên tôi muốn đối chất một mình với cậu về chuyện đó nhưng đã không có cơ hội. Khi cậu nói cậu cảm thấy mệt mỏi và muốn ở nhà nghỉ ngơi tối nay, tôi quyết định cuộc nói chuyện của chúng ta có thể đợi tới ngày mai."

Charlie nhún một bên lông mày trước những lời này. "Điều gì khiến anh thay đổi ý định?"

"Elizabeth."

Charlie cứng người lại. "Beth nói với anh—"

"Không. Không. Nhưng cô ấy sao nhãng và lo lắng suốt trên đường tới vũ hội, và tôi nhận ra rằng có cái gì đó không ổn. Tôi vội vã về nhà đúng lúc để thấy cậu vẫy chiếc xe ngựa thuê. Tôi bảo người đánh xe của mình đi theo cậu. Ngay khi tôi thấy chiếc xe ngựa thả cậu xuống, tôi nhận ra cậu đang định làm gì ở đây, và tôi không cho phép."

"Chính xác là cho phép cái gì?" cô tò mò hỏi.

"Tôi không cho phép cậu tiêu hết vào bài bạc số tiền của cậu và Elizabeth," anh nóng nảy quát. "Giờ thì đưa chúng cho tôi."

"Tiêu hết tiền vào bài bạc?" cô lầm bầm đầy hoang mang, lơ tịt đi bàn tay anh chìa ra cho chỗ tiền xu. "Làm sao anh lại đi đến kết luận đó chính là ý định của tôi?"

Radcliffe cau tiết thờ dài một tiếng. "Charles, cậu bảo người đánh xe thả cậu xuống ngay trước cửa sòng bạc."

"Tôi đã bảo thế?" cô hỏi đầy ngạc nhiên. Charlie đã không chú ý gì nhiều đến việc cô được thả xuống đâu, cô đã quá bận nhìn đám người có thành tích bất hảo trên phố.

"Cậu biết cậu có bảo," Radcliffe gắt gỏng. "Nhưng tôi đã không vào đó," cô cãi.

"Cậu chắc hẳn phải thấy xe ngựa nhà Radcliffe đỗ lại khi cậu thấp đèn," anh nói với một cái nhún vai.

"Tất cả... ừm. Tôi hẳn phải thấy rồi." Một nụ cười toe toét chậm rãi bắt đầu nở rộng trên khuôn mặt cô. Lời giải thích của anh về cuộc dạo chơi tối nay còn hơn cả là hoàn hảo so với sự thật, và trong khi cô không còn có thể trả tiền chuộc cho gã tổng tiền nữa, cô không nghi ngờ gì việc hẳn ta sẽ sắp xếp một buổi gặp mặt nữa. Gã vô lại đó khó có thể quy kết trách nhiệm cho cô về sự thất bại của tối nay. Đặc biệt là cô chắc chắn gã ta nghe lỏm được từng từ của cuộc đối thoại cô và Radcliffe vừa mới có.

"Chà, anh đã phát giác ra tôi," giờ thì cô thú nhận một cách háo hức. "Tôi cho là đánh bạc đã ăn vào máu của tôi rồi. Di truyền từ gia đình. Tất cả, tôi... hây dà, thật tốt rằng anh đã ngăn tôi lại, tôi cho là thế... Đi thôi." Túm lấy cánh tay anh, cô thúc anh về phía đầu con hẻm, háo hức muốn trốn thoát mùi xú uế ở đây.

"Đợi một chút." Radcliffe kiên quyết quay lại phía cô và chìa tay ra.

"Gi?" Cô lo lắng liếc từ bàn tay đến khuôn mặt anh rồi lại liếc lại.

"Số tiền."

"Ồ." Môi cô xoắn lại không hài lòng. "Không cần phải làm thế. Giờ thì tôi sẽ không đánh bạc hết nó đâu."

"Tiền, Charles," anh cương quyết lặp lại và Charlie ngo nguẩy đầy nôn nóng.

"Nó là của tôi, Radcliffe."

"Của cậu và Beth. Nếu cậu là người duy nhất đáng đáng đến, tôi sẽ để cậu nường hết số tiền đó vào chiếu bạc. Nhưng chúng là của cậu và Elizabeth. Giờ thì, đưa chúng cho tôi."

Răng cô nghiêng lại vào với nhau đầy giận dữ. "Tôi sẽ đưa chúng cho Beth."

"Tôi sẽ đưa chúng cho Beth." Anh đẩy tay ra cho tới khi nó gần chạm vào dải băng quần và bộ ngực được ban tặng của cô.

Charlie trừng mắt nhìn anh đầy phẫn uất, nhưng cũng thả cái túi đựng tiền vào trong tay anh. "Đấy. Giờ thì chúng ta đi được chưa?"

"Vẫn chưa đâu," anh bình thản thông báo, khiến cô khựng lại khi cô đáng lẽ phải quay gót và sầm sập ra khỏi con hẻm. Với vào trong chiếc túi, Radcliffe lấy hai đồng xu và chìa chúng ra cho Charles, sau đó xếp gọn ghẽ túi tiền vào trong túi áo anh.

"Chúng là để làm gì?" cô khô khốc hỏi.

"Cho cậu dùng chúng trong sòng bài. Vì cậu cương quyết muốn đi như thế, tôi sẽ đưa cậu đi. Nhưng..." anh thêm vào khi mắt cô mở lớn vì kinh ngạc, "đây là tất cả những gì cậu sẽ chơi. Một khi cậu thua hết chỗ này, cậu sẽ thôi. Tôi chỉ hi vọng cái này sẽ dạy cậu một gã ngốc mạo hiểm đánh bạc thật sự là như thế nào và can ngăn cậu khỏi lãng phí phần thừa kế của mình vào những việc như thế."

Charlie thờ hất ra trước anh khi anh quay người để ra khỏi con hẻm, sau đó vội vã đi theo anh. "Anh đang đưa tôi tới sòng bạc?"

"Dù chống lại lương tâm của mình, phải."

Charlie thở dài trước cái tin này. Cô đã thất bại trong việc trả tiền chuộc cho gã tổng tiền, vì thế vẫn phải lo lắng về chuyện này. Nhưng tệ hơn là, Radcliffe đã tịch thu số tiền chuộc và cô sẽ phải thay thế chúng. Hiển nhiên là, Ông Silverpot không thể tin tưởng được rằng sẽ giữ miệng mình ngậm lại, thế nên họ sẽ phải tìm một người buôn đồ trang sức khác. Điều thật là mạo hiểm. Gã buôn đồ trang sức mới này có thể cướp trắng của họ mà không nháy mắt. Thêm vào đó, cô đã bị căng thẳng và khắc khoải kể từ khi nhận được lá thư tổng tiền, sau đó hoảng sợ và lo âu suốt cuộc phiêu lưu tới nay của cô, và đơn giản là không ở trong tâm trạng muốn tới sòng bạc tới nay. Nhưng cô khó có thể nói tất cả những điều đó ra và không muốn làm Radcliffe nghi ngờ, thế nên cô sẽ chiều ý anh ta và đi.

Radcliffe bất thành linh dừng lại và Charlie liếc lên để thấy rằng họ đã trở lại lộ trình cũ của cô một tòa nhà và giờ đang đứng trước lối vào của sòng bạc. Đường của họ bị chặn bởi một người đàn ông trông còn hơn cả to lớn, hói đầu và đầy cơ bắp. Cánh tay khoanh lại, ông ta đang lắc đầu với một người đàn bà cao gầy trong bộ quần áo nghèo khổ nhưng sạch sẽ, người đang đứng trước mặt ông ta, cầm tay một cậu nhóc nhỏ thó ở một bên và một cô gái trẻ ở bên kia. "Cô hông được dzô đây, tui đã nói với cô dzồi."

"Nhưng—" người phụ nữ bắt đầu đầy tuyệt vọng, dừng lại khi chị nhận ra ông ta không còn chú ý nữa và đang liếc từ Radcliffe tới Charles.

"Buổi tối tốt lành, thưa các ngài," ông ta lầm bầm, mở cánh cửa, sau đó dịch người phụ nữ và lũ trẻ sang bên chẳng nhẹ nhàng tí nào để dọn đường cho bọn họ. "Mời các ngài dzô và chúc may mắn."

Radcliffe gật đầu và sai bước vào bên trong. Charlie, mất hết cả tinh thần trước việc một phụ nữ có thể cân nhắc tới việc đưa con cái mình tới một nơi như thế này, theo sau chậm chạp hơn, tia nhìn của cô đậu trên khuôn mặt đầy vết nước mắt của người phụ nữ, cùng với vẻ kiệt sức và đói khát của lũ trẻ. Chúng đáng lẽ phải ở nhà và lên giường ngủ rồi, không phải đứng bên ngoài sào huyệt của những kẻ cờ bạc trong khi mẹ chúng cầu xin được cho vào. Cờ bạc thật sự là một căn bệnh, cô nghĩ một cách dứt khoát khi người gác cửa cương quyết đóng cánh cửa phía sau họ lại. Và đó là tình cảnh cô chẳng hề muốn dành được chút nào cả.

Bất thành linh thở dài đầy phiền muộn, cô quay người để ngó vào căn phòng cô giờ đang đứng ở trong. Nó được thấp sáng rực rỡ. Nền và đèn dầu nằm ở bất cứ nơi nào có mặt phẳng, và khói bốc lên từ chúng hòa lẫn với khói bốc lên từ xì gà và tẩu thuốc của ít nhất là một nửa số khách quen đang ngậm giữa hai hàm răng của họ. Sự hòa trộn này tạo ra một đám mây dày đặc đang tụ trên trần nhà.

"Sao ở đây lại sáng thế?" cô hỏi, mất hết cả tinh thần, ngó quanh những con bạc và những người đàn bà ăn mặc sặc sỡ ở trong phòng.

"Để giảm khả năng gian lận."

"Ồ." Nâng tay lên, cô quạt quạt mặt mình trong một chốc. Trong này phải nóng hơn bên ngoài đến hai chục độ là ít. Giữa khói thuốc, khói nến, và hơi nóng, cô quyết định giờ thì cô đã hiểu tại sao một vài người gọi nơi này là địa ngục ăn chơi.

"Đi nào." Radcliffe đi chuyển xa hơn vào phía trong phòng và Charlie theo sau với một cái nhăn mặt. Thật sự thì, cô thà quay người và rời đi còn hơn. Giữa ông bác cô và cái cảnh nhỏ ở ngoài cửa, cô đã được cứu chữa khỏi mọi khát khao đánh bạc, và cô đã thấy đủ để thỏa mãn bất cứ sự tò mò nào cô có thể có. Những con bạc có vẻ được tạo thành từ hai loại đàn ông, những người chơi trò chơi của họ với sự hờ hững, và những kẻ cứ râng rức một cách lều lỉnh đến tuyệt vọng tại bàn của họ. Chỉ có một loại đàn bà hiện diện: rề tiền, về mặt, ở đó để tán tỉnh những kẻ thắng cuộc đặt cược lớn hơn. Không một ai bận tâm an ủi những kẻ thua cuộc.

"Chúng ta sẽ thử 'Cười rồi Nằm Xuống' trước hay 'Gã Khờ' đây?"

Charlie nhăn mũi trước việc nhắc đến tên những trò chơi bài. Sau đó, nhận thấy một bàn bài nơi một vài quý ông đang chơi xúc xắc, cô kéo sự chú ý của anh vào nó. "Tôi nghĩ là tôi thích trò đó hơn."

"Xúc xắc?" Khi cô gật đầu, anh lạng lẽ dẫn cô tới bàn chơi.

Trò xúc xắc có vẻ là một trò tương đối đơn giản. Một người cầm hai viên xúc xắc và đổ nó, và thua hay được đổ lần nữa phụ thuộc vào kết quả. Có vẻ như là bất cứ số nào dưới năm hay trên chín trong lần đổ đầu tiên biến bạn thành kẻ thua cuộc, trong khoảng từ năm đến chín bạn được đổ lần nữa. Nếu bạn may mắn đủ để đổ ra tổng bằng lần trước một lần nữa, bạn thắng ngay lập tức; nếu không, phụ thuộc vào việc bạn đổ được bao nhiêu, bạn hoặc là thua, thắng, hay có thể đổ lại lần nữa. Ngay khi cô thu nhận được những điều đó, Charlie hướng sự chú ý của cô vào những người chơi.

Anh chàng hiện tại đang kiểm soát viên xúc xắc chơi với vẻ buồn nản không quan tâm. Điều đó, cộng với bộ áo quần đắt tiền và đồng đồ trang sức lờ lờ anh ta đang đeo, nói với cô rằng đây chỉ đơn giản là một sự giải trí đối với anh ta và rằng số tiền có thể chuộc được cả đức vua mà anh ta vừa mới quảng đi chẳng có ý nghĩa gì hết. Nụ cười khinh khỉnh khi anh ta trả cho kẻ thua cuộc của mình và chia xúc xắc cho người đàn ông bên trái nói lên thực tế rằng anh ta biết điều tương tự không đúng với người đàn ông đó.

Charlie cảm thấy rằng cô nghiêng lại một cách bực bội với con bạc mới khi anh ta nhận lấy viên xúc xắc. Anh ta thậm chí dường như không thêm chú ý đến sự khinh thường của những con bạc khác. Cao, gầy đến độ hốc hác, anh ta chúi bàn tay đầm mồ hôi vào chiếc áo khoác mặc ngoài trước khi tiếp nhận xúc xắc. Sự tập trung của anh ta là cao độ, về mặt anh ta tuyệt vọng khi anh ta áp những khối lập phương nhỏ xíu vào ngực thật chắc và cúi đầu. Sau khi mỗi anh ta chuyển động như thể cầu nguyện, anh ta tung chúng ra bàn, gần như lún xuống vì nhẹ nhõm khi anh ta tung được chín điểm.

Một nụ cười đầy hi vọng chạm vào môi anh ta khi anh ta nhận lời bình luận của những người khác quanh bàn và nghe họ đặt cược, sau đó anh ta nhặt viên xúc xắc lên lần nữa. Căng thẳng bất thành linh lại túm lấy anh ta, anh ta lặp lại nghi thức lúc trước. Lần này lời cầu nguyện của anh ta không được đáp trả. Lần tung thứ hai của anh ta hóa ra là ba điểm. Vai sụm xuống, anh ta trả tiền cho những người ở quanh bàn đã đặt cược, sau đó chia viên xúc xắc ra cho người đàn ông bên trái mình.

Tuy nhiên, việc thua cuộc không ngăn anh ta tiếp tục đánh bạc, Charlie nhìn với một cái cau mày một phút sau khi gã đàn ông đặt cược cho con bạc phía

sau anh ta. Sự ghê tởm tràn qua cô trong một thoáng, cô theo dõi con bạc mới này tung. Như người đàn ông đầu tiên, người này có thể chỉ trả được khoản thua. Lùn, béo mập, và có nhiều râu tóc ở trên cằm hơn là trên đầu, ông ta mặc một chiếc áo chen được làm bằng vải len với vàng. Trang sức lóe sáng trên những ngón tay của ông ta. Ông ta quăng viên xúc xắc với một vẻ tinh thông tài tình, sau đó bỏ thời gian để trượt một đồng xu xuống vạt váy trước của một người đàn bà cao ráo, tro trên khi ông ta hôn cô ta, quay người để làm cùng những việc đó với người đàn bà bên phải ông ta trước khi nhận lấy viên xúc xắc một lần nữa. Ông ta gặp vận đỏ khá lâu. Charlie cảm thấy môi ông ta chắc hẳn phải đau đớn lắm vì hôn nhiều vào lúc ông ta thua và với qua cô nàng tóc đen để đưa viên xúc xắc cho Charlie.

Cô nhìn chăm chăm vào viên xúc xắc như thể ông ta vừa chìa ra cho cô một con rắn sống cho đến khi Radcliffe thúc vào cô đầy nôn nóng, rít lên, "Tới đi. Cậu muốn chơi trò này mà."

Thờ dãi, cô nhận lấy viên xúc xắc, quăng cả hai bọn chúng trong một lần, nao núng khi chúng lật lên mặt bốn và hai.

"Sáu," Radcliffe lầm bầm, cau mày đầy cáu giận.

Charlie cho là anh đã hi vọng cô thua ngay lập tức. Cô cũng đã còn hơn là hi vọng điều đó, cô gượng gạo thú nhận với bản thân khi những người chơi khác bắt đầu đặt cược. Ngay khi họ kết thúc, cô lại tung. Lần này là hai mặt ba điểm. Lại sáu điểm nữa.

Charlie lắng nghe một cách nôn nóng tiếng reo mừng hòa lẫn với tiếng rên rĩ của những kẻ ở quanh cô khi họ ổn định lại và đặt một ván cược mới. Radcliffe là người duy nhất bên cạnh cô im lặng, và anh tỏ ra không hài lòng. Cô đã có số tiền lớn hơn gấp đôi. Nó có nghĩa là khả năng được rời đi đã bị hoãn lại.

"Tiếp đi," anh lầm bầm nôn nóng ngay khi ván cược cuối cùng được đặt và Charlie quăng xúc xắc.

"Chín," anh lầm bầm khi những kẻ đặt cược vỡ òa ra thành những kẻ tán chuyện hào hứng. Charlie chỉ vừa đợi cho họ kết thúc để đặt cược trước khi quăng lần nữa. "Năm"

Nó có nghĩa là cô sẽ tung lần nữa và cô tung.

"Lại năm!" Con cáu giận của Radcliffe rõ ràng là đang leo lên. Cô biết rằng anh đưa cô tới đây là để dạy cho cô một bài học. Thắng cuộc không phải là một phần trong bài học đó. Charlie cảm thấy Radcliffe chùng xuống bên cạnh cô, sau đó căng người ra khi cô giật viên xúc xắc lên và quăng chúng lần nữa... và lần nữa... và lần nữa. Chồng tiền của cô tăng lên với một tốc độ đáng báo động. Cánh tay cô bắt đầu đau nhức bởi sự lặp đi lặp lại chẳng hề thay đổi của trò chơi. Và sự chú ý của cô một lần nữa bắt đầu trôi sang những người chơi khác.

Cái mặt nạ lạnh nhạt của anh bạn trẻ bắt đầu trượt đi. Tình trạng kích động đang lóe lên trong mắt anh ta và khiến miệng anh ta trở thành một đường gờ cứng nhắc. Quý ngài Béo-và-hạnh-phúc đang đào sỏi chỗ xu chắt thành đồng, phân phát một lượng lớn chúng xuống áo cánh của hai người nữ đồng hành của ông ta. Và Quý ông Gầy, Cao và Tuyệt vọng bắt đầu toát mồ hôi hột khi chỗ tiền xu của anh ta thu nhỏ lại. Anh ta lúc đầu đặt cược cho Charlie, và đã bắt đầu làm tăng đồng tiền xu nhỏ của anh ta, nhưng sau đó, sau vài lần tung, anh ta bắt đầu đánh cá chống lại cô. Có lẽ anh ta đã quyết định tuân theo quy luật được thua. Thật không may, Charlie dường như đã được miễn dịch với được thua rồi.

"Charles!"

Liếc sang Radcliffe, cô thấy rằng anh đang chìa viên xúc xắc ra cho cô. Trong khi cô đang lặng lẽ nhìn những người chơi khác, họ đã kết thúc việc đặt cược và đang đợi cô tung xúc xắc lần nữa một cách nôn nóng.

Radcliffe cau mày với cô về quờ trách, và khi viên xúc xắc bay xuyên qua không khí và lặn vòng cuối cùng trên mặt bàn, anh nhận thấy bản thân mình siết chặt nắm tay lại và lặng lẽ cầu nhăm trong đầu, thua, thua, thua. "Chết tiệt!"

Charlie vỗ lấy viên xúc xắc đã thắng cuộc một lần nữa.

"Đợi một chút." Radcliffe túm lấy cánh tay cô để ngăn không cho cô tung. "Anh đang làm gì thế?" Anh chỉ vào phần đặt cược của cô. "Cậu nên giữ lại một chút trong đồng đó. Cậu hiện có một khoản to nặng ở đó đấy."

Charlie chỉ đơn giản là nhún vai. "Anh chơi cách của anh. Tôi chơi cách của tôi."

Cắn lại bất cứ cái gì khác anh sẽ nói, Radcliffe theo dõi cuộc chơi diễn ra, lắc đầu đầy bối rối khi Charlie lại thắng cuộc một lần nữa.

"Thật ngạc nhiên," Radcliffe thò ra, sau đó huých vào Charlie và tuyên bố một cách hiển nhiên. "Cậu lại thắng nữa rồi. Hay là tôi sẽ cắt lại một nửa số tiền và—"

"Để nó ở đó," Charlie lầm bầm một cách sao nhãng, theo dõi ông Cao-và-Tuyệt-vọng đặt cược chống lại cô. Anh ta gần như là đã hết xu rồi, cô chú ý một cách đau khổ. Sao anh ta không đơn giản là bỏ cuộc?

"Gi?"

Thờ dãi, cô đối mặt với Radcliffe. "Tôi nói, để nó ở đó."

"Nhưng cậu sẽ thua tất cả số tiền ấy."

"Nó chỉ là hai đồng xu thôi mà."

"Đó là lúc mới đầu. Nhưng giờ thì"—anh ra hiệu về chỗ chồng xu—"nó gần như là nhiều bằng số tiền lúc đầu cậu mang theo với mình."

"Nhưng chỉ có hai xu thật sự là của tôi," Charlie chỉ ra.

"Nhưng—" Radcliffe bắt đầu, sau đó thờ dãi. Cô biết anh muốn cô thua và học một bài học. Tuy nhiên, anh rõ ràng là giờ cảm thấy không thoải mái với việc cô thua một món tiền lớn đến như vậy. Trò chơi tiếp diễn một cách lo lắng, và Charlie chú ý tới sự căng thẳng khiến cơ thể Radcliffe cứng đờ và khiến anh chùng xuống một cách lặng lẽ dựa vào bàn khi cô lại thắng một lần nữa. Cô đã thắng được một gia tài nho nhỏ. Cô bắt đầu thu hút sự chú ý của những con bạc từ các bàn chơi khác.

"Để lại số tiền lần nữa?" Radcliffe hỏi, sau đó liếc lên khi cô chẳng hề trả lời. Cô đang chẳng chú ý tẹo nào. "Charles?"

Câu trả lời của cô là tung xúc xắc một lần nữa, cái nhìn của cô dính vào ông Cao-và-tuyệt-vọng khi cô tung. Cái cách anh ta xum xuống nói với cô rằng cô đã thắng một lần nữa. Và anh ta đã thua một đồng xu nữa. Anh ta đã bị rút xuống chỉ còn có hai đồng xu. Chắc chắn giờ thì anh ta sẽ bỏ cuộc, cô nghĩ, và nghĩ thầm trong đầu anh ta sẵn lòng làm thế. Tuy nhiên, hình như anh ta đã không còn biết tới lý lẽ nữa rồi. Anh ta đặt một trong hai đồng penni của mình lên bàn và đội, bàn tay siết chặt, mặt tái nhợt, mồ hôi nhỏ giọt đọng trên trán anh ta khi những người khác đặt cược.

"Charles!"

"Gi?" Charlie quay người lại.

"Tung viên xúc xắc chết tiệt đó đi!"

Cô chớp mắt đầy ngạc nhiên với Radcliffe. Có cái gì đó đã thay đổi. Anh không còn cứng nhắc và không tán thành nữa. Phấn khích lấp lánh trong mắt anh. Năng lượng đang cuộn cuộn trong anh như những đợt sóng. Cau mày, cô quăng viên xúc xắc, chú ý đến cái cách anh ngã vào bàn, tay nắm lấy mép bàn thật chặt khi anh theo dõi viên xúc xắc lăn hết mặt này đến mặt khác.

"Mười một!" anh reo lên vẻ hân hoan khi viên xúc xắc đứng yên. "Cậu lại thắng nữa!"

Cái nhìn của Charlie hẹp lại đầy nghi ngờ khi cô bắt được một luồng hơi rượu whiskey khi anh toe toét tới tận mang tai với cô. "Anh đã uống bao nhiêu rồi?"

Radcliffe chớp mắt trước câu hỏi, sau đó liếc lại chiếc bàn, mắt mở lớn trước bốn cái cốc thủy tinh trống rỗng đứng xếp thành hàng. "Chắc chắn tôi không uống tất cả chỗ này," anh bắt đầu. "Có một cô hầu bàn tóc đỏ và rồi..." Cái nhìn của anh trượt lại chỗ chiếc bàn và núi tiền xu Charles đã thắng. Câu hỏi anh đã uống bao nhiêu hình như đã đi vào quên lãng. "Nhanh lên và tung đi," cô nói.

Charlie lắc đầu và liếc về phía Ông. Cao-và-tuyệt-vọng khi anh ta búng đồng xu cuối cùng của mình. Không. Đủ rồi. Đừng thế nữa. Đừng có đặt cược một —"Mẹ kiếp!" cô chửi thề đầy ghê tởm khi anh ta đẩy đồng penni cuối cùng của mình về phía trước.

"Mẹ kiếp, Charles, cậu không tung mấy viên xúc xắc này đi?"

"Không." Bất thình lình quay người lại, cô bắt đầu thu thập chỗ tiền xu của mình, đẩy chúng vào mũ của cô để dành cho một nơi tốt đẹp hơn. Lạy Chúa lòng lành, cô đã thắng một gia tài nho nhỏ!

"Gi cơ?" Radcliffe dường như thất kinh. "Giờ cậu không thể bỏ cuộc được."

"Tất nhiên là tôi có thể."

"Nhưng cậu đang gặp vận đỏ. Cậu đã kiếm được nhiều tiền ở cái bàn này hơn là cậu bán số đồ trang sức của mình đấy. Giờ cậu không thể bỏ cuộc được!" anh rên rỉ.

Charlie nói với anh bằng giọng điệu công kích ghê tởm. "Anh vẫn chưa có đủ ư? Thật đấy, Radcliffe, cách cư xử của anh thật là sốc. Tôi đã nghĩ là anh, hơn tất cả mọi người, sẽ hiểu biết hơn là phí tiền bạc và thời gian vào cờ bạc. Chỉ cần nhìn vào những người này thôi. Thật là bệnh hoạn. Đi nào, chúng ta về nhà thôi."

Khi anh chỉ đơn giản là nhìn cô chăm chăm với vẻ còn hơn cả ngây ngô, cô tóm lấy cánh tay anh bằng bàn tay còn không của mình và cương quyết quay anh về phía cửa. "Tôi đề nghị rằng anh sẽ không mạo hiểm bước vào một nơi như thế này một lần nữa," cô nói. "Rõ ràng là anh đã quá mãi mê với trò này rồi. Tôi sẽ không muốn nhìn thấy anh nghiền nát bản thân mình ở một trong những chỗ như thế này."

Radcliffe cho phép cô kéo anh đi, và Charlie nghe thấy những người phía sau họ, những kẻ đã thắng vì đặt cược vào cô và đã hi vọng thắng thêm nữa, rên rỉ. Radcliffe có vẻ lễ nghi phép tắc để trông hời hợt. Charlie lắc đầu khi họ thoát ra khỏi cơ sở kinh doanh này.

"Ồi, thưa ngài!" một giọng nói cầu khẩn, "Làm ơn. Nếu ngài có thể? Họ không cho tôi vào tìm chồng tôi. Liệu ngài có thể lên nhanh vào đó và gọi anh ấy ra cho tôi? Tôi sẽ rất biết ơn."

Charlie liếc quanh trước cái giọng mềm mại, khẩn nài đó khi họ bước ra khỏi sòng bạc. Đó là người đàn bà đã cầu xin ở lối vào khi họ tới. "Chồng chị?" Charlie liếc từ cậu bé đang tóm lấy váy mẹ tới cô gái đang cầm tay mẹ một cách kiên quyết và nhìn thật trang nghiêm.

"Vâng. Anh ấy..." Chị ta ngập ngừng, môi run rẩy, sau đó lắc đầu thất vọng. "Anh ấy đã cò bạc hết kế sinh nhai của chúng tôi. Anh ấy không cố ý làm thế. Thậm chí là không muốn, tôi không nghĩ, nhưng anh ấy không thể dùng bản thân mình lại. Chúng tôi mất quán trọ của mình vì khoản nợ của anh ấy sáu tháng trước, và chúng tôi chuyển đến thành phố. Anh ấy nhận việc đánh xe, và tôi tìm thấy một công việc bán thời gian là đầu bếp ở quán trọ ở đây, và chúng tôi cũng tức tắc qua ngày, tôi nghĩ vậy. Tôi mua hàng tạp phẩm và anh ấy trả tiền thuê nhà. Hay ít nhất là anh ấy được cho là phải trả, chỉ là hôm nay tôi phát hiện ra anh ấy đã không trả tiền thuê nhà. Tôi về tới nhà và phát hiện ra ông chủ nhà đang án ngữ ở lối đi. Chồng tôi đã không trả tiền thuê nhà ba tháng rồi và cho tới khi anh ấy trả chúng tôi sẽ phải ở ngoài đường. Chúng tôi thậm chí còn không thể lấy đồ đạc của mình đi. Và hôm nay là ngày lĩnh lương. Tôi biết anh ấy có tiền trả thuê nhà trong người và giờ thì đang thua hết nó. Làm ơn, làm ơn," chị ta cầu khẩn. "Chỉ cần ngài gọi anh ấy ra để tôi có thể nói với anh ấy về ông chủ nhà. Khi đó anh ấy sẽ dừng lại, tôi biết anh ấy sẽ mà."

Charlie nhìn chăm chăm vào người phụ nữ, nhận thấy bộ váy của chị ta và của lũ trẻ giản dị, sạch sẽ nhưng tồi tàn và những gương mặt bị bóc da với trái tim chùng xuống và hỏi, "Anh ta rất cao và gầy phải không?"

"Phải. Ngài nhìn thấy anh ấy ở đó ư?" chị ta hỏi đầy hi vọng, và Charlie cảm thấy tim mình thất vọng. Cô đã nghi ngờ chồng của người phụ nữ này là cái ông Cao-và-tuyệt-vọng, người đàn ông đã nướng vào chiếc bạc đến đồng xu cuối cùng; những rắc rối của người phụ nữ một hôm này sắp tăng lên rồi. Cái nhìn của người phụ nữ rơi xuống chiếc mũ đầy những đồng xu mà Charlie áp vào người và cô khẽ cau mày. Charlie có thể dễ dàng cho người phụ nữ tiền thuê nhà, nhưng nếu chồng chị ta là ông Cao-và-tuyệt-vọng anh ta sẽ ra ngoài bất cứ lúc nào, và nếu anh ta đặt tay lên món tiền đó, nó sẽ đi theo cùng hướng với số tiền cô đã thấy anh ta thua tối nay. Có lẽ cô chỉ đơn giản là theo họ về nhà và trả tiền thuê nhà của họ hay—

"Cha kia rồi! Papa. Papa!"

Charlie giật mình trước tiếng kêu bất thành lĩnh đầy hạnh phúc của cậu nhóc và quay người để nhìn người đàn ông lúc này đang đi ra khỏi sòng bạc. Như cô đã nghi ngờ, đó là ông Cao-và-tuyệt-vọng. Anh ta giờ thậm chí trông còn tệ hơn lúc anh ta ở bên trong. Mất anh ta trông rỗng, làn da anh ta trắng một cách bệnh hoạn khi anh ta nhìn gia đình mình. Chậm chậm gật đầu, anh ta bước về phía họ.

Charlie bước lùi lại khi người phụ nữ lo lắng tuôn ra tin tức về người chủ nhà. "Anh có tiền thuê nhà không?" chị ta hỏi.

Dường như không nghe thấy chị ta, anh ta ôm và lầm bầm điều gì đó với lũ trẻ. Khi chị lặp lại câu hỏi, anh ta đứng thẳng người dậy, và Charlie cảm thấy tóc gáy cô dựng đứng lên trước vẻ mặt của người đàn ông khi anh ta đối diện với vợ mình.

Ôm lấy khuôn mặt lo âu của người phụ nữ trong tay mình, anh ta hôn chị, gần như là tôn kính.

"Anh xin lỗi. Anh yêu em," anh ta lầm bầm, sau đó thả chị ra và bước lùi lại. Anh ta tặng cho chị một nụ cười kỳ quặc, sau đó quay người và bước xuống lòng đường, thẳng vào đường chạy của một chiếc xe ngựa bốn bánh đang lao tới.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

"Papa!"

Charlie khựng lại trước tiếng hét đến nỗi tim đó và liếc xuống đứa trẻ với vẻ mất hết cả tinh thần khi cô nhận ra rằng đây là hình ảnh cuối cùng chúng sẽ có về cha mình. Một tiếng nguyên rủa khiến cô ghen lại, cô dúi chiếc mũ của mình vào túi áo và kéo lũ trẻ quay đi, dấu khuôn mặt của bọn chúng vào áo gi-lê của cô và che chắn cho chúng khỏi quanh cảnh đó. Tuy nhiên cô không thể ngăn chúng nghe được, và cảm thấy chúng rung mình khiếp hãi, sau đó bắt đầu thổn thức khi không khí lấp đầy với những tiếng hét hãi hùng của người và ngựa.

Radcliffe vội vã lao theo người đàn ông, cố thử kéo anh ta lại, nhưng không thể với tới anh ta trước khi lũ ngựa lao tới. Lúc này anh đang quỳ gối, kiểm tra cơ thể gãy nát trước khi thẳng người lên. Khuôn mặt xám như tro của anh đã đủ để nói cho Charlie điều cô cần được biết, và cô liếc một cách lo lắng vào người phụ nữ đang lặng im bên cạnh cô. Hiển nhiên là bị sốc, người vợ đợi một cách căng thẳng khi Radcliffe tới gần, rất có thể biết điều anh sẽ nói với chị, nhưng hi vọng nói tiếp hi vọng rằng chị ta đã nhầm.

"Tôi rất tiếc. Không thể làm gì cho anh ấy nữa rồi. Anh ấy đã mất."

Người phụ nữ sụm xuống trước những lời này, đầu chị rũ xuống như hoa cúc héo, những giọt nước mắt lạnh lẽo chảy rờn rờn xuống má chị. Radcliffe nhìn chị ta đầy quan tâm trong một thoáng, sau đó quay người và buột ra một tiếng huyết sáo, gọi xe ngựa của anh về phía trước ngay lập tức.

"Giúp họ vào trong xe ngựa, Charles," anh hướng dẫn. "Tôi sẽ theo sau ngay thôi."

Gật đầu, Charlie thúc những đứa trẻ về phía trước khi người đánh xe nhảy xuống để mở cánh cửa xe ngựa. Cô nâng đứa trẻ đầu tiên lên, sau đây là tới đứa tiếp theo vào trong xe ngựa trước khi liếc quanh để thấy rằng người mẹ vẫn đứng nguyên tại vị trí chị ta đã ở. Khi Charlie nhìn chăm chăm vào chị ta, Radcliffe dúi một món tiền vào tay người đàn ông anh đã kéo sang một bên, sau đó di chuyển tới để giúp người phụ nữ. Cầm lấy tay chị, anh nhẹ nhàng đẩy chị ta về phía chiếc xe ngựa, dịu dàng nói gì đó với chị ta khi anh làm như vậy.

Nuốt xuống một cục nghẹn trong cổ họng trước sự quan tâm dịu dàng anh đang thể hiện, Charlie quay người và chui vào xe ngựa, mỉm cười trấn an lũ trẻ đang khóc lóc. Người góa phụ theo sau ngay lập tức, với Radcliffe ngay phía sau chị ta. Anh nắm bầm cái gì đó với người đánh xe, cánh cửa đóng lại, chiếc xe ngựa lắc lư khi người đánh xe ngồi lại vào chỗ của mình, và họ di chuyển với những bước như đưa đám. Sự im lặng trong xe ngựa dày và ngột ngạt, nhưng Charlie chẳng thể nghĩ ra được điều gì để nói khi cô nhìn bộ ba ngồi ở băng ghế đối diện. Họ như những bộ quần áo treo trong tủ. Uể oải và trống rỗng. Quay đi khỏi ánh mắt dò dẫm và những khuôn mặt thất thần của họ, cô nhìn một cách ngây ngốc vào những tòa nhà trôi qua ngoài cửa sổ.

Cho tới khi chiếc xe ngựa dừng lại bên ngoài một tòa nhà ộp ván đồ nát, người phụ nữ bất thành linh lấy lại được một chút sắc diện, và đó là sợ hãi. Ánh mắt của chị bắn đến lũ trẻ một cách bất lực, nước dâng lên trong mắt chị ta.

"Sẽ ổn thôi mà," Charlie trấn an chị ta một cách lặng lẽ. Cô biết người phụ nữ này đang khiếp sợ việc bị đuổi đi, nhưng cô đã có một ý định cực kỳ chắc chắn là sẽ đem số tiền cô thắng bạc làm việc tốt bằng cách giúp đỡ gia đình này.

"Tôi sẽ đưa họ tới tận cửa," cô nắm bầm với Radcliffe khi người đánh xe mở cánh cửa. Bước xuống, cô đợi khi người đánh xe giúp người góa phụ ra ngoài, sau đó nhắc đầu tiên là cô con gái, sau đó là tới cậu con trai đặt xuống hè phố. Quãng một nụ cười trấn an nữa cho người mẹ, Charlie bắt đầu tiến về phía cánh cửa trước của ngôi nhà, dừng lại khi nó bất thành linh mở tung và một anh chàng nhỏ thó đáng ghét trong áo sơ mi, quần dài bẩn thỉu, tà tơi bước ra ngoài và chặn cửa.

"Về rồi đấy hử, bà Hartshair? Chà, bà vẫn hông được vào đâu. Tui đã nói với bà rồi. Bà nợ tui ba tháng tiền nhà và bà sẽ phải trả nó hoặc là hôn tạm biệt đồng đồ đạc thuộc về mình."

"Làm ơn, ông Wickman," người phụ nữ nắm bầm đầy đau đớn, siết lấy lũ con mình chặt hơn. "Chồng tôi... anh ấy chết rồi." Chị ta rùng mình trước từ đó, nhưng ép bản thân mình phải tiếp tục. "Chúng tôi không có nơi nào để đi hết. Tôi sẽ cố hết sức để trả tiền thuê nhà, nhưng các con tôi—"

"Chết hử?" gã đàn ông chen ngang, một cái nhìn giật mình trên khuôn mặt như chó bun của ông ta chuyển thành vẻ tính toán khi người phụ nữ gật đầu. "Chà, điều đó sẽ khiến mọi thứ là một bức tranh hoàn toàn khác, phải không?" Cái nhìn của hắn ta trượt lên trượt xuống chị một cách đầy cân nhắc. "Một người đàn bà thì không nên ở có một mình. Không an toàn tí nào cả. Có lẽ chúng ta sẽ đi tới một thỏa thuận."

Về mặt của hắn ta không để lại một chút nghi ngờ gì là thỏa thuận loại nào hắn ta đang cân nhắc tới, và Charlie cảm thấy bản thân mình xù lông lên như nhím. "Thỏa thuận duy nhất sẽ là chị ấy trả số tiền thuê nhà chị ấy nợ ông và thu thập lại đồ đạc của mình. Chị ấy sẽ không ở đây."

Đôi mắt tròn như hạt của hắn ta xoay sang Charlie, nhận thấy cô trong bộ áo quần của một quý ông với một cái nhướn mày. "Vậy ra việc là thế đấy? Đã tìm thấy cho bản thân ả ta một người đỡ đầu rồi hử?"

Charlie cứng người lại trước những lời lẽ của hắn, sau đó quay sang người phụ nữ hắn ta đã gọi là bà Hartshair. "Chị nói mình nợ ba tháng tiền thuê nhà đúng không?"

Chị ta gật đầu không chắc chắn.

"Một tháng bao nhiêu tiền?"

Khi người phụ nữ ngập ngừng, gã chủ nhà nhô ra một khoản khiến mắt chị ta mở lớn không thể tin được. "Chỉ một nửa số đó thôi!"

"Phải, nhưng vì nộp muộn, thế nên tôi tính thêm lãi suất cho cô," gã ta thông báo một cách tự mãn.

"Tôi e là lãi suất nằm ngoài phạm vi được bàn bạc tới."

Charlie liếc quanh đầy ngạc nhiên trước những lời lẽ đánh thép của Radcliffe. Cô đã không nghe thấy anh tới gần.

"Ông sẽ nhận được đúng số tiền và cho phép họ thu dọn đồ đạc của mình. Hoặc là ông sẽ không nhận được xu nào và chúng tôi sẽ dùng số tiền đó để thay thế bất cứ thứ gì họ bị ép bỏ lại phía sau. Ông chọn cách nào đây?"

Charlie quay lại để thấy gã chủ nhà cau mày trong một thoáng. Tia nhìn của gã ta di chuyển từ cái dáng cao, thẳng đứng của Radcliffe tới cái mũ nhăn nhúm chứa đầy những xu cô đã kéo ra từ trong túi, sau đó gã ta gật đầu một cách cúi kính. "Xong."

Charlie đếm số tiền cần thiết và chia chúng ra. Gã đàn ông giật lấy chúng ngay lập tức đến nỗi cô gần như bị lỡ hành động đó.

"Đưa họ vào trong, Charles, và giúp họ thu thập lại mọi thứ của mình. Ông Wickman và tôi sẽ đợi mọi người ở ngoài này."

Ông Wickman rõ ràng là không thích sự sắp đặt đó nhưng chẳng thể làm gì. Hắn ta miễn cưỡng bước sang bên, gùm gùm khi những người nhà Hartshair vội vã bước qua. Charlie theo sau họ vào bên trong tòa nhà tối lờ mờ, bốc mùi và hai tầng cầu thang ọp ẹp tới một căn phòng nhỏ được biến thành toàn bộ không gian sống của nhà Hartshair. Một đầu của căn phòng dùng để kê một chiếc giường, một mảnh vải dài treo dọc một bên nói với cô rằng một tấm vải hay cái gì đó như thế có khả năng được kéo ra vào buổi tối với mục đích riêng tư. Hai chiếc chiếu ở góc đối diện hiển nhiên là nơi bọn trẻ đã ngủ, bỏ lại một khoảng trống nhỏ quanh lò sưởi được đặt một cái ghế gãy chân đã được buộc tạm, và một chiếc kệ gỗ sù xì dùng để nấu nướng.

Charlie cảm thấy một cục nghẹn dâng lên trong cổ họng cô trước cảnh nghèo túng đó và cảm thấy biết ơn rằng họ sẽ không mất nhiều thời gian để thu dọn những thứ ít ỏi mà họ có. Cô chưa bao giờ cư ngụ trong một nơi tối tăm như thế này, cũng như không quen một ai có số đồ đạc ít ỏi đến vậy. Hai mảnh áo quần rách nát. Một con búp bê tà tơi của cô con gái. Một hình gỗ khắc vụng về của cậu nhóc. Một cái nồi và một cái chảo để nấu nướng. Tất

cả chúng để vừa trong một cái bọc, sau đó Bà. Hartshair quay lại đối diện với Charlie với vẻ mặt kiên quyết.

"Tôi muốn cảm ơn ngài vì những gì ngài đã làm, trả tiền thuê nhà cho chúng tôi và tất cả, nhưng..." Chị ta nuốt xuống và thẳng người lên đầy kiêu hãnh. "Tôi sẽ trả ơn ngài bằng cách nào đó, nhưng—"

"Tôi không thật sự gia ân cho chị nhiều như chị làm cho tôi đâu. Hay ít nhất là tôi hi vọng chị sẽ làm," Charlie chen ngang chị ta.

Khi người phụ nữ ngoảnh cô với một chút ngờ vực, Charlie giải thích, "Radcliffe—quý ngài ở dưới nhà ấy?" Trước cái gật đầu của chị ta, Charlie tiếp tục, "Chà, tôi sợ là bếp trưởng của anh ấy vừa mới bỏ việc sáng nay. Anh ấy vẫn chưa có cơ hội để tìm kiếm người thay thế và ... Ừm, có vẻ như là ngay lúc này chị cần một mái nhà và một công việc ổn định về mặt tài chính."

"Một công việc?" chị ta lặp lại với vẻ mặt trộn lẫn giữa hi vọng và lo lắng.

"Phải." Charlie tặng cho chị ta một nụ cười cổ vũ. "Nó là một vị trí bao gồm luôn cả chỗ ở, thế nên vấn đề chị không có nhà sẽ được giải quyết."

"Nhưng còn lũ trẻ?" chị ta hỏi một cách lo lắng. "Chúng sẽ không bị gạt ra chứ?"

"Không. Tôi chắc chắn tất cả sẽ ổn thôi. Sao ư, con gái chị có thể giúp Bessie, cô hầu của em gái tôi. Nó sẽ là một sự huấn luyện tốt cho cô bé. Và tôi chắc chắn là họ có thể luôn cần một bàn tay ở chuồng ngựa khi con trai chị đủ lớn."

"Ồi, trời." Chị ta thả người xuống mép chiếc giường, bất thành linh trông kiệt quệ. Charlie nhìn chị ta một cách không chắc chắn.

"Chị không sao chứ?"

"Tôi... chỉ là..." Chị ta lắc đầu một cách yếu ớt và nước mắt bắt đầu chảy ròng ròng xuống mặt chị. Lũ trẻ tới bên chị ngay lập tức, bối rối và sợ hãi hiện trên khuôn mặt chúng ngay cả khi chúng cố để an ủi chị. Chị ta kéo chúng vào trong vòng ôm của mình, hôn lên đỉnh đầu của đứa thứ nhất, sau đó là đứa thứ hai trước khi nhìn Charlie với vẻ biết ơn và tôn thờ mù quáng. "Mọi thứ đã quá sức tẻ nhạt trong quá lâu. Chồng tôi, Chúa phù hộ anh ấy, anh ấy không cố ý bài bạc, để khiến mọi việc khó khăn đến thế. Anh ấy đã cố dừng lại, liên miên hứa hẹn. Nhưng—" Chị ta lắc đầu một cách mệt mỏi. "Khi tôi cười anh ấy, anh ấy là một người đàn ông tốt, sau đó anh ấy cờ bạc, rồi tới rượu chè. Anh ấy bỏ bê công việc và bắt đầu ngủ ngày. Khi chúng tôi đánh mất quán trọ, tôi nghĩ rằng anh ấy phải nhận thấy việc cờ bạc dẫn đến tác hại như thế nào. Tôi nghĩ chắc chắn anh ấy sẽ thay đổi. Nhưng khi ông Wickman nói với tôi về số tiền thuê nhà chưa trả, thì—"

Chị ta dừng lại và mắt bắt đầu mờ dần vô hồn vì khiếp hãi. Charlie chắc chắn chị ta đang nhớ lại cái chết của chồng mình. Vẻ mặt của người phụ nữ sáng lại và chị ta thì thầm, "Chúa tha thứ cho tôi. Tôi chưa bao giờ ước anh ấy chết, nhưng giờ tôi thấy nhiều hi vọng ở tương lai hơn tôi có trong từng ấy năm."

Chị ta nâng ánh mắt kích động nhìn lên Charlie. "Tôi là một người phụ nữ khủng khiếp khi cảm thấy như thế, phải không?"

Charlie nghiêm trang lắc đầu. "Không. Chị là người phụ nữ có hai đứa con nhỏ phải nuôi dạy, lo ăn, lo mặc. Và chị đã cố làm điều đó một mình trong khi chồng chị ăn cắp mất mái nhà trên đầu chị và nướng hết nó vào chiếc bạc. Giờ thì chị đã được thoát khỏi sự bệnh hoạn của anh ta và sự trói buộc của nó trong cuộc đời của mình. Chị có thể có một khởi đầu mới. Có hi vọng. Chẳng có gì xấu hổ khi nắm chặt lấy nó hết."

Người phụ nữ cân nhắc điều đó trong lặng lẽ, sau đó gật đầu. "Ngài là một người tốt, thưa ngài. Tôi cầu nguyện được giúp đỡ đã lâu rồi. Tôi nghĩ chắc chắn Chúa đã gửi ngài cho tôi để đáp lại những lời cầu nguyện đó. Tôi sẽ là đầu bếp giỏi nhất có thể."

"Tôi chắc chắn chị sẽ làm tốt thôi," Charlie làm bầm, cảm thấy không thoải mái với lòng biết ơn của chị ta.

"Giờ thì, chúng ta tốt nhất nên xuống dưới trước khi ông Wickman của chị lên tìm chúng ta."

Di chuyển tới cánh cửa, cô giữ nó mở và hối thúc cả ba người kia ra ngoài xuống gác. Radcliffe và Wickman vẫn ở phía ngoài bậc cửa. Trước cái nhìn đầy dò hỏi của Radcliffe, Charlie chỉ đơn giản là lắc đầu và theo sau bà Hartshair và lũ trẻ vào trong xe ngựa.

Radcliffe vào sau Charlie, sau đó ngồi nhìn người phụ nữ và hai đứa con của chị ta ngồi ở băng ghế đối diện. Anh đã trải qua một cảm giác rõ ràng là déjà vu, chỉ là ký ức trộn lẫn với thực tế này là Bessie ngồi đầy sợ hãi trên băng ghế đó. Thăm thở dài, anh lắc đầu và lặng lẽ ngồi trong suốt thời gian đi xe ngựa về nhà.

(déjà vu: "đã nhìn thấy"; hay còn gọi là ký ức ảo giác. Thuật ngữ này được đặt ra bởi một nhà nghiên cứu về tâm linh học người Pháp, Émile Boirac (1851–1917) trong cuốn sách của ông L'Avenir des sciences psychiques ("Tương Lai của Ngành khoa học Tâm linh"). Déjà vu thường là một cảm giác rất quen thuộc, rất "kỳ quái", "lạ" và đây "huyền bí" và xảy ra thường xuyên nhất trong các giấc mơ hoặc trong hiện thực, chắc chắn rằng hình ảnh này "đã xảy ra" trong quá khứ.

"Có vẻ như chúng ta có khách. Stokes," Radcliffe thông báo, đập găng tay và mũ của anh vào bàn tay đang chờ đợi của ông quản gia khi người đàn ông thờ hất ra trước người phụ nữ và lũ trẻ đang theo đuổi anh vào trong nhà.

"Không chính xác là khách đâu," Charlie nhẹ nhàng sửa lại khi cô theo sau gia đình đó vào trong nhà và đẩy cánh cửa đóng lại.

"Ồ?" Radcliffe nhướn một bên lông mày đầy ngờ vực với cậu nhóc. "Vui lòng nói thử ?"

"Như tôi nhớ thì anh đang cần một đầu bếp. Trừ khi anh đã sắp xếp được rồi?"

Radcliffe cau mày. "Cậu biết tôi khó mà có cơ hội để làm việc đó."

Charlie thở ra một hơi ngắn nhẹ nhõm. Cô đã không nghĩ tới việc anh sắp xếp xong xuôi việc đó, nhưng nếu anh đã, nó sẽ là một tình trạng phức tạp. "Chà, giờ anh không cần bận tâm nữa. Anh cần một đầu bếp. Và bà Hartshair là một đầu bếp."

Radcliffe chớp mắt trước lời tuyên bố đơn giản, sau đó liếc về phía người phụ nữ như thể để thẩm tra lại. "Chị là đầu bếp hả?"

"Vâng." Chị ta nuốt xuống một cách đầy lo lắng khi tia nhìn của chị ta lướt quanh căn phòng khách sang trọng trước khi chị ta thêm vào đầy đau khổ, "Vâng, tôi là đầu bếp, nhưng tôi—tôi khá giỏi về bánh bao nhân nho và những thứ như thế, nhưng loại thức ăn tôi có thể nấu thì..." Chị ta liếc Charlie, người tặng cho chị ta một nụ cười khuyến khích. Thẳng người lên một chút, người phụ nữ lầm bầm, "Đó là những món thịnh soạn, ngon lành, thưa ngài. Nhưng tôi không biết chút gì về trang trí, bánh ngọt và những thứ như thế."

"Điều đó không thành vấn đề," Charlie vội vã trấn an chị ta. "Đức ông không bao giờ chiều đãi ai đâu. Bên cạnh đó, gã đầu bếp cuối cùng của anh ấy thậm chí còn chẳng bao giờ nấu món gì ngon lành hay thịnh soạn, và qua thời gian chị sẽ học được bất cứ điều gì cần thiết thôi. Phải thế không, Radcliffe?"

Có một khoảnh khắc im lặng, chỉ đủ lâu để khiến Charlie liếc anh một cách quở trách, rồi anh gật đầu đầy nghiêm nghị. "Phải. Khá là đúng. Tôi tin chị sẽ làm rất tốt." Tia nhìn của anh hướng tới lũ trẻ bần thủ, một môi đang bám quanh váy mẹ, và anh lầm bầm, "Lũ trẻ của chị trông như thể chúng mệt rũ cả rồi. Stokes sẽ chỉ phòng cho chị."

"Cảm ơn, thưa ngài," người phụ nữ hôn hén, khuôn mặt chị ta bùng lên một vẻ gần như là đẹp tuyệt vì nhẹ nhõm. "Cảm ơn."

Gật đầu, Radcliffe liếc đầy mong đợi về phía Stokes, cau mày trước vẻ mặt choáng váng của người quản gia và cái cách ông ta nhìn chăm chăm, bất động, vào người góa phụ. "Stokes?" anh nhắc nhở, kéo lại sự chú ý của người đàn ông. "Chỉ phòng cho họ."

"Tất nhiên rồi, thưa ngài."

Người đầy tớ thật sự thoáng đỏ mặt, Charlie chú ý. Radcliffe gầm gừ và quay sang cô. "Vào thư viện, Charles."

Cô nhần mặt trước tông giọng độc đoán đó, nhưng dừng lại để gợi ý với Stokes rằng ông ta nên mang cho nhà Hartshair một chút thức ăn trước khi chỉ cho họ giường ngủ. Với cô, bộ ba trông thật gầy gò và tái nhợt. Họ có thể đắp thêm một chút thịt lên người mình, và cô nghi ngờ họ đã ăn chút gì ngày hôm nay. Khi người đàn ông trấn an cô rằng ông ta sẽ quan tâm tới việc đó, cô quay người đầy cam chịu và theo đuôi Radcliffe vào thư viện.

Anh đang đứng cạnh tủ búp-phê rót cho bản thân mình một cốc khi cô bước vào. Một cốc rượu mạnh, cô không thể không chú ý khi cô ngồi xuống chiếc ghế phía trước bàn và đợi bài thuyết giảng mà cô biết là sẽ tới. Cô không phải đợi lâu.

"Nhà tôi không phải nơi trú ẩn cho những kẻ chạy trốn và những kẻ lang thang, Charles."

"Những kẻ chạy trốn?" Mắt cô mở lớn một cách ngây thơ vô số tội khi cô nhìn anh băng ngang qua phòng để ngồi vào ghế của mình tại bàn. "Tôi không hề mang bất cứ kẻ chạy trốn nào về đây, thưa ngài."

Lông mày của anh chau lại vào nhau vẻ không hài lòng. "Cậu biết tôi có ý gì mà, Charles."

"Thôi được, phải," cô thờ dãi trong một thoáng, sau đó lắc đầu. "Thật ra là không, tôi không biết. Tôi khó có thể sử dụng nhà của anh như một nhà xưởng từ thiện, Radcliffe. Beth cần một cô hầu gái và tôi tìm cho con bé một cô hầu gái. Anh cần một đầu bếp và tôi tìm cho anh một đầu bếp. Thực tế là cả hai người phụ nữ đều ở trong những tình huống không thể tự đứng vững được khi tôi tìm thấy họ chỉ đơn giản là trùng hợp ngẫu nhiên thôi."

Đây quả là những lý lẽ tranh cãi thật tốt, những lý lẽ mà cô khá tự hào, đã bị thổi bay bốn phương tám hướng bởi tiếng ré "Cún con!" bất thành linh của lũ trẻ vang tới từ hành lang, theo sau là tiếng hét của Stokes và tiếng những bàn chân nhỏ lao đi vùn vụt. Charlie có thể hình dung chuyện gì đang xảy ra ở hành lang. Stokes dẫn nhà Hartshair tới nhà bếp để ăn, không nghĩ ngợi gì khi mở cánh cửa nhà bếp, chỉ để lũ cún con thực hiện một cuộc đào tẩu lớn. Tất cả không nghi ngờ gì khiến bọn trẻ con sướng mê toi. Chúng ngay lúc này chắc chắn là đang đuổi theo những sinh vật nhỏ xinh đó, định thử bắt chúng lại. Charlie gần như mỉm cười khi bức tranh đó chạy ngang qua đầu cô, nhưng cô xoay sở để kìm nén bản thân mình lại khi cô nhận thấy vẻ mặt của Radcliffe.

"Như tôi đã nói," anh lầm bầm một cách nghiêm trang, "cậu phải dừng ngay việc thu nhặt người và cún con lại."

"Tất nhiên rồi, Radcliffe. Anh nói đúng. Tôi sẽ kìm nén lại việc giải thoát bất cứ kẻ đi lạc bướng bỉnh nào," cô lầm bầm một cách điềm đạm.

Radcliffe thờ dãi nặng nề. "Tôi ước gì tôi tin được điều đó."

"Oh, anh có thể. Sau cùng thì không còn vị trí nào trong căn nhà này cần phải điền vào nữa đúng không?"

"Tôi không có vị trí nào dành cho lũ cún con hết," anh chỉ ra.

"Phải, ừm... ông ta định giết chúng," cô nói một cách tuyệt vọng, và Radcliffe gục đầu vào hai lòng bàn tay, và bắt đầu xoa xoa da đầu, khiến cô hỏi một cách đầy cảm thông, "Anh bị đau đầu hả? Có lẽ anh nên đi ngủ."

"Phải." Đứng dậy một cách mệt mỏi, anh ra hiệu cho Charles dẫn đường, sau đó theo cô đi tới cửa.

Charlie cảm thấy nhẹ cả người khi bài thuyết giảng kết thúc... cho tới khi cô mở cánh cửa thư viện. Lũ cún con đã biến mất rồi, có vẻ như là đã bị bắt lại và đem đi. Tuy nhiên, Beth và Tomas Mowbray đang siết chặt lấy nhau ngay ở cửa trước. Đóng sầm cánh cửa lại, cô quay ngoắt người để đối diện với một Radcliffe đang nhăn nhó. "Tôi có một ý này. Có lẽ một chút mát xa đúng cách sẽ khiến cơn đau của anh dịu xuống. Anh chỉ cần ngồi xuống đằng đó và tôi sẽ xem tôi có thể làm gì."

Charlie bắt đầu giục anh về phía chiếc bàn, nhưng Radcliffe chùn gót lại khi đi được nửa đường băng ngang qua phòng. "Cảm ơn lời đề nghị của cậu, Charles. Tuy nhiên, tôi nghĩ lần đầu tiên cậu đã nói đúng rồi. Đi ngủ sẽ chữa tất cả những gì khiến tôi mệt mỏi."

"Ồ, nhưng—" Charlie vội vã theo sau anh khi anh bắt đầu băng lại qua căn phòng, quãng bản thân mình ra phía trước cánh cửa khi anh đáng lẽ sẽ mở nó. "Ngày mai thì sao?"

Anh nhìn cô chằm chằm. "Ngày mai?"

"Chúng ta có kế hoạch gì không?"

Anh ngoảnh một cách nôn nóng. "Chúng ta có thể thảo luận việc đó vào bữa sáng, Charles."

"Nhưng—"

"Tôi bị đau đầu, Charles. Làm ơn tránh đường để tôi có thể nằm xuống và xem nó có hết không."

Vội vã xuống, Charlie bước sang một bên, mở cửa, và theo anh ra ngoài hành lang. Đại sảnh vắng tanh. Còn hơn cả nhẹ nhõm, cả Beth lẫn Tomas Mowbray đều biến khỏi tầm mắt. Cô lặng lẽ theo sau Radcliffe lên cầu thang, dừng lại ở bậc trên cùng khi anh bất thành linh dừng lại. Cô liếc lên anh đầy dò hỏi.

"Tôi quên bém về Elizabeth rồi." Khi cô nhón một bên lông mày lên đầy dò hỏi, anh giải thích, "Tôi để cô ấy lại vũ hội với người nhà Mowbray. Họ hứa sẽ đưa cô ấy về nhà. Tôi cho là tôi tốt nhất nên kiểm tra, xem cô ấy đã về chưa và mọi thứ có ổn không."

"Tôi sẽ làm điều đó," cô nhanh nhẹn tình nguyện. "Anh cứ đi đi và nằm xuống."

Khi anh ngáp ngừng, cô vội vã băng ngang qua anh tới cánh cửa phòng của "Elizabeth" và gõ lên nó một chốc. Cái giây phút nó bắt đầu mở ra, cô quay lại để tặng cho Radcliffe một nụ cười trấn an, sau đó thở hắt ra khi cô bị túm vào cánh tay và nhanh chóng bị kéo vào trong phòng.

"Charlie! Chị không tin được là em đã có một khoảng thời gian tuyệt vời đến thế nào đâu. Nó thật là kỳ diệu. Phi thường! Kinh ngạc!" Đẩy cánh cửa đóng lại, Beth xoay tròn Charlie quanh căn phòng một cách hân hoan, sau đó thả cô ra và ngã người xuống giường với một tiếng thở dài to vì đại và ôm lấy bản thân mình. "Thật là một đêm tuyệt diệu."

"Chị cũng thấy là như thế," Charlie lẩm bầm khô khốc, ngồi xuống giường bên cạnh em gái cô khi cô gái đỏ mặt đầy xinh đẹp.

"Chị ở trong thư viện à?" cô hỏi, mũi nhăn lại. "Em cứ bắn khoản."

"Bắn khoản? Em điên à? Nếu Radcliffe tóm được em khi em làm cái trò đó—"

"Nhưng anh ấy không," cô cười phá lên và ngã người lại vào giường, chỉ để bất thành linh lại ngồi dậy. "Chị đã trả cho gã tổng tiền chưa? Radcliffe không tìm thấy chị chứ, phải không?"

"Không. Và có," Charlie trả lời lấy lệ, sau đó tiếp tục giải thích cuộc phiêu lưu buổi tối, lướt qua chúng khá ngắn gọn khi rõ ràng là em gái cô không chú ý gì nhiều. Khi cô rơi vào im lặng, Beth ngay lập tức bắt đầu thết đãi cô với buổi tối của chính cô bé, thứ có vẻ như mở nhạt một cách không thể tin được nếu đem so sánh. Cô đã khiêu vũ với Tomas, nói chuyện với Phu nhân Mowbray, khiêu vũ với Tomas, thảo luận vấn đề thời trang với Phu nhân Gi Gi Đó. Sau đó cô lại khiêu vũ với Tomas lần nữa, và đó là cách buổi tối của cô dường như diễn ra.

So sánh với buổi tối của cô, buổi tối của Beth có vẻ như vô vị. Tâm trí cô đã bắt đầu lang thang khi cô túm được những lời cuối cùng của em gái mình.

"Vậy nên chị có thể là Elizabeth lúc ban ngày. Nhưng em muốn lại là em vào buổi tối tại vũ hội nhà Wulcott. Chị không phiền chứ?"

Charlie ngồi lặng trong một khoảnh khắc, tìm cô dường như đã rơi xuống nơi nào đó ở dạ dày. Sau đó cô lắc đầu và mệt mỏi nhòe mắt. "Không, tất nhiên là không rồi."

"Ồi, cảm ơn, Charlie. Em biết chị sẽ không để em thất vọng mà."

Gật đầu, cô di chuyển tới cánh cửa ăn thông giữa hai phòng và bắt đầu ra khỏi phòng, sau đó quay lại. "Vậy thì chị cho là tối nay em nên ngủ ở trong phòng của "Charles"."

"Ồ, vâng." Bật nảy ra khỏi giường, Beth vui vẻ băng ngang qua phòng, hôn má chị gái cô đầy trù mến trước khi đóng cánh cửa phía sau cô lại với một tiếng "Ngủ ngon" đầy hân hoan.

Charlie nhìn chăm chăm vào cánh cửa đó trong một vài khoảnh khắc, cảm thấy ngờ ngợ như thể bị lừa. Cô cũng phải tìm một người chồng. Đối với cô, việc cần một người chồng thật sự còn nhiều áp lực hơn là Beth. Sau cùng thì trong khi Seguin có thể không phải là giấc mơ biến thành hiện thực của mọi cô gái, ít ra thì ông ta không nguy hiểm như Carland. Và đó là ngọn nguồn của việc khiến cô buồn bã, cô nhận ra một cách rầu rĩ. Họ được cho là luân phiên đóng làm con gái. Cả hai bọn họ được cho là có cơ hội để tìm kiếm một ông chồng. Vậy mà có vẻ như Charlie đã dành hầu hết thời gian của mình để đóng vai Charles. Và hầu hết thời gian của cô dành để đồng hành với Radcliffe. Cô sẽ không bao giờ có thể tìm được một người chồng theo cách đó. Thẳng vai lại một cách dứt khoát, cô sầm sập đi vào phòng của "Charles", khiến Beth giật nảy mình khi cô định bò vào dưới lớp chăn. "Charlie. Chuyện gì vậy? Có gì không ổn sao?"

"Chị e là chị không đồng ý với việc em đóng vai Elizabeth vào tối mai. Tính ra, vũ hội nhà Harding là sự kiện duy nhất chị được là em gái và được phép săn chồng, và khi đó Mowbray và Radcliffe dính nhăng nhặng lấy chị dai như đĩa trong suốt cả thời gian. Nếu chúng ta luân phiên đóng vai như em đã đề nghị, vậy thì chúng ta sẽ luân phiên đóng vai. Tối mai đến lượt chị đóng vai em gái và săn chồng. Nếu em muốn, chị có thể là Charles vào ban ngày ngày mai, nhưng vào buổi tối, chị sẽ là Elizabeth."

Beth mở miệng để phản nản trước sự thay đổi đó, sau đó dừng lại, hồ thẹn che phủ vẻ mặt cô. "Em xin lỗi." cô cuối cùng nói. "Chị hoàn toàn đúng. Đó là lượt của chị. Bên cạnh đó, áp lực chị cần một ông chồng còn nhiều hơn em, và ít nhất em đã để mắt đến một ai đó rồi. Tất nhiên, chị phải là Elizabeth tối mai. Và cả ban ngày nữa," cô kiên quyết thêm vào. "Em thậm chí sẽ có giữ Tom và Radcliffe ra khỏi chị tối ngày mai để chị có thể tìm thấy ai đó chị thích mà không bị họ chen ngang vào."

Vai Charlie bất thành linh sụm xuống vì nhẹ nhõm và mệt mỏi.

"Charlie," Beth lăm bằm khi cô bắt đầu quay người.

"Gì?"

"Đây quả là một điều tốt, em nghĩ thế." Cô ngậy ngó nhìn em gái mình.

"Gì?"

"Tất cả những chuyện này." Cô vẫy tay một cách lơ đãng quanh phòng, sau đó giải thích, "Trốn thoát, gặp Radcliffe, kết thúc ở London, lo liệu mọi thứ cho bản thân chúng ta... Chà, với một chút giúp đỡ từ Radcliffe, tất nhiên rồi."

Charlie lắc đầu. "Chị không nghĩ là chị hiểu—"

"Chúng ta đang thay đổi. Em đã luôn xấu hổ một cách khủng khiếp. Chị biết điều đó mà. Nhưng đây, em đang học cách xoay xở với những tình huống xã hội tốt hơn. Và chị, chị chưa bao giờ đứng lên vì bản thân mình hay vì những gì mà chị muốn, vậy mà tới nay đã hai lần chị làm việc đó."

Charlie chớp mắt trước những lời đó. "Em đang có ý gì vậy, chị chưa bao giờ đứng lên vì quyền lợi bản thân mình trước đây? Chị vẫn đứng lên vì quyền lợi của mình mãi đây thôi, nổi loạn và những việc đại loại như thế. Lạy Chúa tôi, Beth, em khiến chị nghe như một kẻ nhút nhát ấy."

"Không. Chưa bao giờ là nhút nhát. Chị cực kỳ dũng cảm. Chị luôn luôn là nhà vô địch cao quý của những người khác. Nhưng chỉ cho những người khác thôi. Chị chưa bao giờ đứng lên vì những gì chị muốn." Nhận thấy sự bối rối trên khuôn mặt cô, Beth giải thích, "Ví dụ là chuyện về mấy chiếc váy. Hàng năm trời chị hài lòng với những lựa chọn của em, chưa bao giờ phản nản lấy một lần, chứ chưa nói đến đòi hỏi—"

Charlie vẫy tay xua những lời đó đi một cách nôn nóng. "Những cái váy. Ở vùng nông thôn thì chúng thành vấn đề gì chứ? Bên cạnh đó, em phải chịu đựng tất cả việc đo đạc mà, em có hoàn toàn có quyền chọn lựa."

"Nhưng em không ngại việc thử đồ, và trong khi em làm những việc này, chị làm những việc khác. Những việc mà em không thích làm, như là dọn dẹp ở chuồng ngựa."

"Chà, sau khi ông bác Henry cho tất cả người làm nghỉ, Lão Ben đã rất khó khăn khi bắt kịp mọi việc. Ông ấy cần giúp đỡ."

"Phải. Em biết. Nhưng em ghét phải làm việc ở chuồng ngựa. Chị không ngại nhiều như thế, thế nên chị dọn chuồng ngựa trong khi em thử quần áo. Đó không phải là một cuộc trao đổi bình đẳng và chị cũng phải có ý kiến với những bộ váy áo chị mặc nhiều như là em vậy. Chị chưa bao giờ nói lấy một lời. Cho đến bây giờ. Chỉ như mọi thứ khác chị để em làm theo ý của mình. Cho tới bây giờ, chị đáng lẽ đã để em tham dự buổi vũ hội với tư cách là Elizabeth. Thực tế là, bản năng đầu tiên của chị là để mặc em, nhưng sau đó chị đứng lên vì quyền lợi bản thân mình và nói đó là lượt của chị."

"Ừm, phải, nhưng đây là vấn đề cuộc đời của chị. Nếu chị không tìm được một ông chồng, chị sẽ phải cưới Carland và hẳn ta sẽ giết chị. Chị phải tìm được một ông chồng. Chị phải có lượt của mình."

"Em hiểu, vậy nên chị đang nói rằng chị chỉ đang làm việc này vì cuộc đời chị quan trọng hơn niềm vui của em?"

Charlie chớp mắt đầy kinh ngạc khi em gái cô thậm chí còn phải hỏi câu đó. "Chà, đúng thế, tất nhiên là cuộc đời chị quan trọng hơn niềm vui của em rồi!"

Beth gật đầu đầy nghiêm nghị. "Nhưng niềm vui của chị ít quan trọng hơn của em."

Charlie cau mày. "Sao em lại đi tới cái kết luận đó?"

"Đó là những gì chị vừa nói. Chị không để em làm theo ý mình lần này vì cuộc đời chị đang gặp nguy hiểm. Chị để em làm theo ý của mình với mấy bộ váy vì nó chỉ đơn giản là khiến thẩm mỹ thôi. Của chị đấu với của em. Của em quan trọng hơn."

"Em đang vặn xoắn mọi thứ đấy," Charlie lầm bầm đầy nôn nóng.

"Em ư? Vậy thì bữa tối sinh nhật của chúng ta thì sao?"

"Giờ em đang nói về chuyện gì nữa đây?"

"Đầu bếp luôn luôn hỏi chúng ta muốn ăn món gì trong bữa tối ngày sinh nhật và em luôn chọn vịt quay và bánh ga tô quả việt quất."

"Thế thì sao?"

"Chị ghét thịt vịt. Và quả việt quất, dù cho chị thích chúng, thì cũng không phải là món bánh ga tô yêu thích của chị."

"Làm ơn đi thẳng vào ý chính đi, Beth."

"Nhưng đó là ý chính của em. Nếu mọi thứ công bằng, chúng ta đáng lẽ phải có vịt quay và bánh ga tô việt quất một năm và bữa ăn chị chọn năm tiếp theo. Hoặc là chúng ta sẽ có vịt quay và món tráng miệng chị chọn một năm, rồi món ăn chị chọn và bánh ga tô việt quất năm kế tiếp. Nhưng không, suốt những năm vừa qua, chúng ta đã có vịt quay và bánh ga tô việt quất trong ngày sinh nhật của mình."

Nhận thấy những gì cô đang nói bắt đầu thấm rồi, Beth lầm bầm, "Chị làm mọi việc như thế suốt, Charlie. Chị đứng lên vì từ mọi người trong làng cho tới em. Mọi người ngoại trừ bản thân chị. Và chị luôn luôn đặt người khác lên trước bản thân mình. Như thế chị nghĩ mọi người tốt đẹp hơn chị. Em cá là nếu ông bác Henry không sắp đặt cuộc hôn nhân giữa bản thân em và Seguin mà là giữa chị với một ai đó kinh tởm tương tự nhưng vô hại, chị đã tiến lên và cưới con chim sấm cầm già đó rồi."

Charlie nhăn mặt nhưng không chối bỏ điều đó.

"Và chị sẽ đổ tại bác Henry."

Cô cười phá lên trước những lời đó. "Có cái gì khác để đổ tại cho bác ấy ư?"

Cầm Beth nâng lên. "Chà, bác ấy cứ chỉ trích chị liên miên. Bác ấy cứ mãi gọi chị là ngu ngốc, mặt hạng và—" Vai cô sụm xuống. "Và tất cả những điều đó là lỗi của em," cô kết thúc đầy đau khổ.

Đầu Charlie bần lên. "Lỗi của em? Lạy Chúa lòng lành, Beth!"

"Ừm, đôi khi nó là lỗi của em. Mỗi lần bác ấy bắt đầu chỉ trích em vì một cái gì đó và chị sẽ nhảy vào bảo vệ em. Khi đó bác ấy sẽ chuyển con tức giận của mình vào chị và để cho em yên." Cô thở dài. "Có lẽ nếu em đáp trả lại những thịnh tình đấy và bảo vệ lại chị, bác ấy sẽ để cho cả hai chúng ta yên, nhưng em—" Cô ngược đôi mắt âm thầm lên nhìn chị gái mình. "Em quá sợ tính khí của ông ấy."

Charlie di chuyển tới bên cạnh em gái cô ngay lập tức, đặt một bàn tay an ủi lên vai cô. "Chị biết. Mọi việc đều ổn cả rồi."

"Không. Nó không ổn. Em lấy làm hổ thẹn với bản thân mình. Chị không hề sợ."

"Tất nhiên là chị có sợ."

Beth bất động trước những lời đó, mắt mở lớn không thể nào tin được. "Chị có sợ?"

"Tất nhiên rồi. Bác Henry có tính khí cực kỳ đáng sợ. Chị sợ chết khiếp mỗi lần đối diện với bác ấy. Thế nên em thấy đấy, không có gì phải xấu hổ hết. Chị cũng sợ mà."

"Ồ, nhưng như thế còn tệ hơn," Beth thở ra mất hết cả tinh thần. "Chị không thấy sao? Chị cũng sợ như em vậy, nhưng chị vẫn đứng lên chống lại bác ấy. Thế mới thật sự là dũng cảm, Charlie. Trong khi em hèn nhát cho phép sự sợ hãi kìm nén mình lại."

"Beth." Charlie lắc em gái mình một cách nôn nóng. "Thôi đi. Vì Chúa lòng lành. Cứ như thế chúng ta chưa có đủ việc để lo ấy. Bất cứ ai thông minh một chút đều phải ngậm miệng lại và để cho những lời chỉ trích của bác ấy tuôn ra đến hết thì thôi, rồi tịt đi mọi thứ người đàn ông đó nói. Giờ thì, sao em không đi về phòng mình và ngủ một chút đi?"

"Em đang ở trong phòng của mình rồi. Charles ngủ ở đây và ngày mai em sẽ là Charles."

"Chị nghĩ em có thể muốn là Elizabeth lúc ban ngày, vì chị sẽ là—"

"Không. Em sẽ là Charles cả ngày lẫn tối."

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Vũ hội nhà Fetterley lấp đầy sức chứa của nó với những người đàn ông và phụ nữ lấp lánh với lối cư xử tao nhã của họ. Nó cũng nóng không thể chịu nổi, và cái thực tế là cô đã khiêu vũ không ngừng nghỉ kể từ khi tới cũng không giúp được gì nhiều, Charlie nghĩ, quạt quạt khuôn mặt cô bằng bàn tay khi cô theo những bước nhảy.

"Tôi không nhận ra là Radcliffe có bất cứ anh em họ nào đấy. Tiểu thư Elizabeth."

Charlie liếc một cách sắc lẹm vào người bạn nhảy của cô, Quý ngài Gi Gi Đó. Cô không thật sự nhớ tên. Cô đã không nhớ được tên của hầu hết số đàn ông cô khiêu vũ cùng tối nay. Nhưng khi đó, không một ai trong số họ đáng nhớ một chút nào. Người này ít ra thì cũng cao hơn cô, còn đủ răng, và vẫn chưa dẫm lên chân cô phát nào cả.

Thực ra thì anh ta còn hơn cả hấp dẫn, cô nhận ra với một chút ngạc nhiên, ngó lên khuôn mặt anh ta lần đầu tiên kể từ khi anh ta chen ngang vào điệu nhảy của cô với Quý ngài Gi đó. Anh ta có một đôi mắt xanh da trời, những đường nét đẹp, và mái tóc màu vàng sáng. Anh ta cũng cao gần bằng Radcliffe, với bờ vai rộng gần bằng anh.

"Có gì dính trên mũi tôi sao?"

Nhận ra là cô đang nhìn chăm chăm, Charlie đỏ mặt và hạ cái nhìn của mình xuống. "Không, thưa ngài," cô lầm bầm, tâm trí cô trở lại lời bình luận mà anh đã đưa ra.

"Ngài có biết rõ Đức ông Radcliffe không?" cô hỏi một cách cẩn trọng sau một thoáng.

"Rõ như bất cứ ai, tôi có thể cá. Em gái cậu ta cưới anh trai tôi."

"Mary." Cô thì thầm cái tên đó một cách buồn bã, sau đó nghiêng đầu để nhìn người bạn nhảy của mình. "Anh gặp B-Charles ở câu lạc bộ của Radcliffe, " cô nhớ lại Beth đã kể cho cô.

"Phải. Một cậu nhóc rất dễ thương. Mặc dù không dễ thương như em gái của cậu ta."

Đỏ mặt trước lời khen, cô liếc đi chỗ khác, băn khoăn làm cách nào cô có thể cảm nhận liệu anh có khả năng là một người chồng tiềm năng hay không. Anh ta là ứng cử viên có vẻ phù hợp đầu tiên mà cô đã gặp cho đến nay. Thực tế, anh ta cao, tự tin, hấp dẫn và là một người khiêu vũ giỏi đã đẩy anh ta lên phía trên tất cả những người đàn ông khác cô đã gặp tối đó. Và anh ta xuất thân từ một gia đình tốt. Nó phải là một gia đình tốt vì Radcliffe đã để em gái anh gả về nhà đó. "Anh đã kết hôn chưa?"

"Cân nhắc tôi như là một ông chồng tiềm năng ư, thưa tiểu thư?" anh trêu chọc.

Charlie đỏ mặt, nhưng xoay xở để nhún vai một cách bất cần. "Không phải đó là mục đích của tất cả những vũ hội này sao?"

"Phải. Nhưng thông thường các tiểu thư rất tế nhị về những chuyện đó mà. Tôi còn độc thân," anh ta nhẹ nhàng thêm vào, sau đó trêu chọc, "Theo tôi biết thì không có bệnh tật gì và khá là có khả năng để sản xuất ra một người thừa kế." Charlie lại đỏ mặt và anh ta cười khê. "Cô thật là dễ thương. Thẳng thắn đề cập tới vấn đề, vậy mà cô đỏ mặt một cách xinh đẹp. Tôi băn khoăn, cái đỏ mặt đó có lan cả xuống dưới không?"

Khi mặt cô tròn xoe và cô khê trượt chân, anh ta kéo cô tựa vào ngực mình để giữ vững cô lại, tay anh ta trượt tới đốt xương sống cuối của cô và khê áp vào đó.

Charlie nuốt xuống, bối rối bởi phản ứng của cơ thể cô khi cơ thể anh ta vuốt ve cô qua lớp áo quần của họ. Có sự háo hức cô đã trải qua với Radcliffe, vậy mà nó vẫn khác. Với Radcliffe nó hoàn toàn là một sự thỏa mãn thuần khiết. Tim cô nảy lên và cô đã theo nó, say sưa trong những cảm giác. Với người đàn ông này luôn có một ranh giới với sự háo hức. Ở những nơi cô tin Radcliffe sẽ không làm tổn thương cô, cô theo bản năng biết người đàn ông này sẽ không lo lắng quá nhiều về bất cứ hậu quả nào. Anh ta có thể hủy hoại một người phụ nữ mà không hề hối hận. Radcliffe sẽ không bao giờ làm điều đó. Ý thức về đúng và sai của anh quá mạnh.

"Cái đỏ mặt đó có lan hết xuống dưới không?" anh ta thì thầm đầy cảm dỗ vào tai cô, và Charlie nuốt xuống khi một cơn rung mình làm rung chuyển cô.

Cảm thấy như hụt hết cả hơi, cô lia ánh mắt ra xung quanh để tìm Beth và Radcliffe. Tia nhìn của cô lia được tới nửa căn phòng thì cô nhìn thoáng thấy một người đàn ông khiến cô lại trượt chân lần nữa, lần này là trượt nặng. Ralph!

"Cô không sao chứ?" anh ta lầm bầm hỏi về quan tâm, giữ cô đứng vững lại.

"Tôi... Không." Cô xoay xở một nụ cười hồi lỗi. "Tôi e là tôi đã khiêu vũ quá nhiều rồi, thưa ngài. Ngài có bận tâm không nếu tôi thôi không khiêu vũ nốt phần còn lại của điệu nhảy này?"

"Tôi sẽ vỡ vụn ra mất thôi. Nhưng tôi không muốn cô ngắt vì cố gắng quá mức," anh ta lầm bầm đầy ga lăng. Nắm lấy cánh tay cô, anh ta dẫn cô ra

khôỉ sàn nhảy, tia nhìn của anh ta lướt qua chiếc váy màu xanh dương được viền ren và chiếc khăn quàng vai bằng lụa màu xanh đậm cổ mặc. "Tôi để ý là cô đã không ngồi ngoài một điệu nhảy nào kể từ khi tới đây. Có lẽ một ly đồ uống mát lạnh sẽ khiến cô hồi sinh," anh ta gợi ý một cách lo lắng khi anh ta nhìn cô ngồi vào trong một trong một vài chiếc ghế trống dựng dọc tường. "Tôi sẽ lấy cho cô một ly nhé?"

"Vâng, làm ơn," Charlie làm bằỉ, tia nhìn của cô trôi quanh căn phòng ngay khi anh ta đi chuyển đi. Cô không chắc chắn, nhưng cô nghĩ Ralphy đã nhìn thấy cô và giờ có thể đi tới chỗ cô vì cô đang ở một mình.

"Chị đây rồi!" Beth bất thình lĩn xuất hiện trước mặt cô trong chiếc quần ống túm mới toanh và áo khoác mới được đưa tới vào chiều ngày hôm đó. "Chị là người thật khó lần theo dấu vết."

Charlie gần như mỉm cười trước lời phàn nàn đó. Cô biết Beth đã biết chính xác cô ở đâu suốt buổi tối, nhưng đã chỉ sai cho Radcliffe như đã hứa. Tom đã khiến công việc của cô dễ dàng hơn bằng cách không xuất hiện để cần phải đánh lạc hướng.

"Chúng tôi thấy em khiêu vũ với Norwich." Về không tán thành của Radcliffe thật rõ ràng.

"Norwich?" Cô phải mất một lúc mới nhận ra anh muốn nói đến người bạn nhảy của cô. "Ồ, phải. Hơi nóng khiến em khó chịu thể nên anh ấy đi lấy cho em một ly đồ uống."

"Thực tế có vẻ đúng hơn là, việc anh ta ôm em sát sắn đã ảnh hưởng bất lợi tới em như vậy," Radcliffe cúi kính, sau đó gượng gạo nở một nụ cười. "Đi nào. Anh nghĩ một chút không khí trong lành có thể giúp em hồi sinh hơn là một ly đồ uống và sự hiện diện của anh ta."

"Ồi, nhưng—" cô bắt đầu, nhắỉ mặt khi anh nhướỉ một bên lông mày lên với cô về dò hỏi. "Ừm, em thật sự muốn uống một chút gì đó. Bên cạnh đây, không phải thật thô lỗ khi biến mất khỏi anh ấy như thế sao?"

"Anh sẽ lấy một ly đồ uống cho em ngay lập tức," anh hứa, hỏi thúc cô về phía cánh cửa dẫn ra sân hiên. "Còn về thô lỗ, anh ta thật thô lỗ khi giữ em gần như thế ở sàn nhảy."

"Thôi đi, Radcliffe, có vẻ như thô lỗ quá đáng khi chỉ đơn giản là rời đi như thế này," Beth làm bằỉ, theo sau họ.

"Vậỉ thì, Charles, cậu có lẽ nên ở lại phía sau để giải thích là Elizabeth cảm thấy choáng váng, cần một chút không khí, và giờ đang được tôi chăm sóc."

Mất Beth mở lớn, bước chân cô ngập ngừng. "Ồ, nhưng—"

Bất kể cô có muốn nói điều gì, nó cũng lạc mất khỏi bọn họ khi Radcliffe kéo Charlie ra ngoài sân hiên và đóng cánh cửa lại với một tiếng cạch đầy quyết định.

"Thằng nhóc được chiều hư, chỉ biết nghĩ tới mình," anh làm bằỉ, dẫn cô tới chỗ lan can chạy dọc theo sân hiên.

"Chúng ta vẫn đang nói về Norwich hả?" Charlie hỏi đầy ngạc nhiên. Cô chưa bao giờ nhìn thấy Radcliffe buồn bực đến vậỉ. Anh đang hành động gần như là ghen tuông.

"Anh ta không nên mạo hiểm khiến em có khả năng trở thành chủ đề đàm tiếu theo cách đó."

"Đàm tiếu! Bọn em không khiêu vũ sát sắn đến thế," Charlie tức điên lên tranh cãi.

"Nếu hai người không mặc áo quần, em hẳn đã phải làm tình rồi."

"Nhưng em không yêu anh ta, và bọn em không phải không mặc áo quần, và bọn em không sát vào nhau tới độ đó." Câu cuối cùng thốt ra với một chút hụt hẫỉ khi cô nhận ra họ đã sát vào nhau tới độ nào. Họ đã bị hút vào nhau với mỗi từ họ thốt ra. Giờ thì cô mỉm cười với anh, không nhận thức được sự đói khát trong mắt hay sự quyến rũ tương đương trong giọng mình khi cô làm bằỉ, "Có phải nó có nghĩa là nếu chúng ta không mặc quần áo, chúng ta sẽ làm tình không?"

"Elizabeth." Tên cô là một tiếng rên trên môi anh khi anh ôm lấy cô trong cánh tay mình và hôn cô với tất cả sự sụp đổ bị dồn nén anh đã trải qua tới nay khi anh nhìn cô nhẹ nhàng đi chuyển từ vòng tay của người đàn ông này đến vòng tay của người đàn ông khác.

Charlie tan chảy trong vòng tay anh như là sô cô la để gần lửa vậỉ. Cánh tay cô trượt lên quanh cổ anh, bàn tay cô luồn vào trong tóc anh, môi cô mở ra đói khát dưới môi anh. Nó nóng bỏng, ngọt ngào và nhanh chóng kết thúc. Với cô nó dường như chỉ mới bắt đầu khi anh nhẹ nhàng đẩy cô ra với một tiếng rên nhẹ.

Charlie chậm chạp mở mắt ra, thất vọng và ham muốn rõ rệt trong mắt cô. Nhìn thấy điều đó, Radcliffe buột ra một tiếng thở dài bị dồn nén, sau đó tặng cho cô một nụ cười hối hận. "Có lẽ giờ anh nên lấy cho em ly rượu pân đó," anh làm bằỉ khăn đặc, sau đó rời đi, trượt qua cánh cửa chỉ mở một phần họ đã đi qua chỉ mới một lúc trước.

Charlie nhìn anh đi khỏi với một tiếng thở dài của chính bản thân cô. Cơ thể cô đang ngân nga, khát khao đang ào ạt qua tĩnh mạch cô như một vật thể sống. Cô vẫn có thể nếm anh trên môi cô, cô nhận ra một cách không hạnh phúc khi cô nhìn chằm chằm ngây ngồ vào những cặp đôi khiêu vũ đang xoay tít qua cánh cửa. Nếu so sánh, ảnh hưởng của Norwich tới cô khi anh ta áp sát vào cô trên sàn khiêu vũ chỉ hơn âm ỉm một chút.

Thẳỉ rên lên một tiếng, cô quay người khỏi khung cửa sổ, chỉ để dừng lại khi một chuyển động trong bóng tối khiến mắt cô chú ý. Cô căng ra vì lo lắng

khi cái hình dáng đó bất thành linh di chuyển vào dải ánh sáng tới từ cánh cửa dẫn ra sân hiên.

"Tomas!" cô chào anh ta với tông giọng như thể bị bóp cổ vậy, mắt cô theo bản năng trượt về phía cánh cửa Radcliffe vừa mới bước qua. Cánh cửa đã được mở khi họ thôi hôn nhau, nhưng cánh cửa đó anh đã đóng lại đằng sau họ khi họ bước ra ngoài. Anh đã đứng đó theo dõi họ bao lâu rồi?

Một cái túm thô bạo ở phần trên cánh tay cô kéo cái nhìn của cô miễn cưỡng ra xung quanh để thấy lúc này anh đã đứng ngay trước mặt cô. Và anh đang giận điên cuồng.

"Em không hề nhắc rằng em và Radcliffe là anh em họ được phép hôn nhau."

"Em... anh ấy chỉ..." cô lắp bắp. Tâm trí cô tìm kiếm và loại bỏ hết lời giải thích này tới lời giải thích khác. Dù sao Tomas dường như cũng không có tâm trạng để nghe, cô quyết định với một tiếng thở dài khi anh kéo cô lại gần hơn trong một cái ôm đầy nhạo báng.

"Hay chỉ là vì em phân phát nụ hôn của mình cho bất cứ kẻ nào?"

"Giờ thì, Tomas," Charlie cố gắng với một tông giọng xoa dịu khi cô áp lòng bàn tay mình thẳng vào ngực anh, có ý định tạo ra một chút không gian giữa họ. Anh chẳng sẵn lòng để bị xoa dịu cũng như bị đẩy ra. Một tiếng gầm gừ của thú mà Charlie cho là một âm thanh cuồng nộ bị kìm hãm phát ra từ cổ họng anh, rồi đầu anh bất thành linh nhào xuống để bao phủ môi cô với môi anh.

Đầu tiên Charlie quá choáng váng để phản ứng, và sau đó cô quá thất vọng. Cô chắc chắn là chẳng cảm thấy gì hết. Môi anh mạnh mẽ, ấm áp và di chuyển ngang qua môi cô bằng một kỹ năng rõ rệt, nhưng vậy mà anh dường như đang hôn một cái cột đèn vì đó là tất cả sự đáp trả anh có thể mọi ra từ cô. Sự tương phản giữa việc thiếu phản ứng lại của cô với anh và cái phản ứng đầu gối mềm nhũn, bụng như đầy burom bươm với Radcliffe khiến cô khiếp sợ. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Radcliffe là người duy nhất có thể khuấy động cô theo cách đó? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu không ai khác có thể khơi dậy niềm đam mê của cô?

Nhận ra sự thiếu đáp ứng của cô, Tomas nhân đôi nỗ lực của anh, lưỡi anh quét qua môi cô và đẩy vào trong miệng cô, Charlie giữ nguyên trạng thái mềm dẻo trong vòng tay anh và chỉ đơn giản là đợi, cơ thể cô tiếp tục lạnh nhạt một cách ngoan cố. Chuyện này thật kinh khủng.

Một tiếng thở hổn hển cuối cùng cũng khiến cái ôm hờ hững kết thúc. Rời nhau ra, họ cùng quay người lại để thấy Radcliffe đang đứng đông cứng ở ngưỡng cửa. Anh trông như bị sốc. Thậm chí là đóng băng. Nhưng Beth, người đứng cạnh anh, trông cũng không khá hơn thế.

Thầm rên một tiếng, Charlie đợi con cuồng nộ không thể tránh khỏi đang cháy bỏng trong mắt Radcliffe bùng nổ. Tuy nhiên, chẳng có gì hết. Nhanh như chớp mắt, anh buộc con cuồng nộ biến khỏi khuôn mặt mình, bước về phía trước, đưa cho cô ly đồ uống với một cái cúi đầu chào lạnh lùng, nhả nhận, sau đó quay người và bước lại vào trong vũ hội.

Thở dài, cô nhìn xuống ly đồ uống trong một thoáng, sau đó liếc sang Tomas, người cũng noi gương Radcliffe, bất thành linh cúi chào cô với vẻ tự trọng cứng cỏi, sau đó cũng đi vào trong nhà. Thật là điển hình, Charlie gượng gạo nghĩ. Đứng là đàn ông. Hôn một cô gái, sau đó đổ lỗi lên cô ấy vì điều đó. Cô đã không yêu cầu người đàn ông nào trong số họ hôn cô, đúng không? Vậy mà họ hôn, cả hai bọn họ đều đứng đờ người bỏ đi cứ như thể khám phá ra cô là loại đàn bà hư hỏng ấy. Đứng là đàn ông!

Cái nhìn của cô trượt tới Beth để nhận thấy em gái đang trừng trừng nhìn mình với ánh mắt như dao găm. "Ồi, vì chúa," Charlie cáu kỉnh. "Em không nghĩ chị yêu cầu cậu ta hôn chị, đúng không?" Khi con giận dữ của Beth nao núng, cô thêm vào, "Cậu ta đi ra và thấy Radcliffe đang hôn chị và—"

"Radcliffe lại hôn chị?"

Charlie vẩy tay xua câu hỏi đó đi một cách nôn nóng. "Phải, và Tomas nhìn thấy, đợi trong bóng tối cho đến khi anh ấy rời đi, sau đó tặng cho chị một nụ hôn cuồng nộ của chính cậu ta. Và nó thật kinh khủng."

Beth thẳng người vì bị xúc phạm trước những lời đó. "Tomas là một người hôn rất giỏi."

"Chị chắc cậu ta là thế. Nhưng không phải dành cho chị. Hơn nữa, có vẻ như khá rõ ràng là cậu ta cũng thất vọng về nụ hôn như thế."

Mắt mở lớn, Beth quay người và liếc lại vào trong phòng khiêu vũ. "Oh, không," cô hổn hển. "Anh ấy đang rời đi."

Cô ba chân bốn cẳng để đuổi theo anh, bỏ lại Charlie một mình ở ban công để ủ ê về sự thiếu ảnh hưởng của Tom lên cô, và sự đáp trả quá-là-nóng-bỏng của cô đối với Radcliffe. Chắc chắn nó chỉ là hên xui thôi phải không? Chắc chắn Radcliffe không phải là người duy nhất có thể khuấy động sự đáp trả trong cô? Có lẽ việc thiếu phản ứng của cô đối với Tomas chỉ đơn giản là vì cô đã nghĩ về anh như là người của Beth. Có lẽ cô đã nghĩ anh về anh như một người có khả năng là em rể tương lai chăng?

Khả năng đó cho cô hi vọng. Cô khá thích thú những đam mê Radcliffe đã khơi dậy trong cô bằng những nụ hôn của anh. Việc chăn gối cũng là một nơi chốn khá thú vị nếu nó chứa đựng bất cứ điều gì giống như những nụ hôn đó. Nhưng nếu Radcliffe là người duy nhất có thể khơi lên những đam mê ấy, cô có một vấn đề rồi đây.

"Tiểu thư Elizabeth."

Charlie quay người lại trước lời chào đầy ngạc nhiên đó và gượng gạo nở một nụ cười khi Đức ông Norwich bước ra ngoài sân hiên. "Thưa ngài."

"Tiểu thư đang làm gì ngoài này một mình vậy?" anh ta hỏi đầy quan tâm.

"Tôi chỉ đang suy nghĩ thôi, thưa ngài," cô thoái thác trả lời, và nhận thấy bản thân mình đang nghiêng cứu anh ta đầy tò mò. Anh ta là một người đàn ông đẹp trai và anh ta đã khơi dậy một chút đáp ứng trong cô lúc trước. Tất nhiên là anh ta chẳng hề đầy ấn tượng bằng một phần nhỏ của Radcliffe, nhưng Cau mảy, cô đầy hình ảnh của người đàn ông khác ra khỏi đầu mình. "Ngài sẽ hôn tôi chứ?"

Nếu anh ta bị sốc bởi câu hỏi của cô, nó cũng không nhiều hơn chính bản thân Charlie đâu. Những từ ngữ cứ thế nhảy ra trước khi cô thậm chí là nhận ra cái ý nghĩ đã xuất hiện trong cô. Cô muốn thuyết phục bản thân mình rằng Radcliffe không phải là người duy nhất có thể nhận được sự đáp trả từ cô. Và rằng sự thiếu đáp ứng của cô đối với Tomas là vì anh là tình yêu của Beth và do đó gần là em rể của cô. Để kết thúc nó, cô cần hôn ít nhất là một người đàn ông nữa. May mắn thay, Norwich sẽ có thể làm dịu đi nỗi sợ hãi của cô.

Một khoảnh khắc lặng im trôi đi khi anh nhìn cô ngẫm nghĩ, và bất thành linh Charlie khá là bẽ bàng với cách cư xử quá ư tự phụ của mình. Ngộ ngại một cách không thoải mái, cô hắng giọng. "Tôi xin lỗi. Làm ơn quên đi rằng tôi—"

Những lời của cô chết ngay trong họng khi anh ta tóm lấy cánh tay cô và cuốn cô áp vào ngực anh ta trong một cái ôm. Sau đó môi anh ta ở trên môi cô, kiên quyết và ép buộc, đẩy đầu cô ngã ra sau. Túm chặt lấy vai anh ta, Charlie hỗn hển đầy ngạc nhiên và anh ta ngay lập tức lợi dụng điều đó, lưỡi anh ta quét vào trong một cuộc chinh phục. Anh ta gần như là siêu việt, và Charlie cảm thấy nhẹ nhõm lướt qua cô khi cô cảm thấy sự kích thích đáp trả nhẹ nhàng đầu tiên đã thức dậy trong cô.

Nó là một sự nhẹ nhõm ngắn ngủi. Một chút kích thích nhẹ nhàng là tất cả những gì anh ta có thể tập hợp được từ cô, và tìm Charlie chậm chạp chìm xuống khi cái ôm vẫn tiếp tục. Ngay cả những cái vuốt ve của anh ta cũng không giúp ích được gì. Chúng dễ chịu, nhưng chẳng làm được gì nhiều hơn là kéo được sự chú ý của cô. Chúng chẳng khơi lên được đám cháy. Chẳng quạt bùng lên được ngọn lửa nào. Khiến cô âm thầm chứ không phải là như phát sốt. Norwich dường như chẳng chú ý gì. Trong khi sự đáp trả của cô là hồ hững, của anh ta còn hơn cả nóng bỏng. Cô có thể cảm thấy anh ta bị ảnh hưởng tới ra sao bởi cái vật phòng lên áp vào bụng cô.

"Elizabeth!"

Norwich thả cô ra đột ngột đến nỗi Charlie loạng choạng một hay hai bước trước khi lấy lại được thăng bằng và quay người một cách đầy cam chịu để đối diện với chủ nhân của giọng nói đó. Hoá ra là Radcliffe sẽ xuất hiện lần nữa trong một khoảnh khắc không thuận tiện khác. Thật sự, người đàn ông này phải cải thiện vấn đề giờ giấc của anh ta thôi.

Charlie nhìn Radcliffe sai bước băng qua sàn nhà, càng lúc càng giận dữ. Sau khi quát ra tên cô ở ban công là một khoảnh khắc đầy căng thẳng khi mọi người đều đơn giản là nhìn chằm chằm vào mỗi người bọn họ; rồi Radcliffe gầm gừ rằng đã đến lúc phải về.

Bẽ bàng vì bị tóm—một lần nữa—trong vòng tay của một người đàn ông, Charlie lặng lẽ lao vút vào trong phòng khiêu vũ. Radcliffe quay ngoắt người theo sau, sau đó nắm lấy cánh tay cô trong bàn tay anh và kiên quyết lái cô ra khỏi phòng khiêu vũ, ngôi nhà, và vào trong xe ngựa của anh, sau đó ngồi trong sự im lặng khinh khỉnh suốt quãng đường về ngôi nhà trong thành phố của anh. Sự khinh miệt đã chậm chậm khiến cảm giác bẽ bàng và tội lỗi của Charlie mờ đi và bắt đầu đánh thức một con giận dữ đáp lại trong cô. Con giận dữ chỉ có tăng lên khi anh đã buộc cô—môi mím chặt—sâm sập đi vào nhà, thẳng tới thư viện, nơi anh đã đóng cánh cửa lại với một tiếng rầm, bỏ cô đứng trước bàn làm việc của anh, và bắt đầu cuồng nộ đi đi lại lại trước mặt cô.

Anh đã đi đi lại lại trong đúng mười phút, và bên cạnh việc giận dữ, giờ Charlie còn nôn nóng nữa. Nếu anh không hôn cô, cô đã chẳng bao giờ nhận ra cái phần đó trong hôn nhân quan trọng tới nhường nào. Cô sẽ không—Ý nghĩ của cô chết ngay tắp lự khi anh bất thành linh thôi đi đi lại lại và quay ngoắt người đối diện với cô.

"Tôi không biết chuyện gì xảy ra với em. Hai lần tới nay tôi bắt gặp em hôn một người đàn ông ở ngoài ban công."

"Và một lần anh tự mình hôn em," cô nhảm nhăng đáp trả, khuôn mặt cô đỏ bừng vì bẽ bàng, mặc kệ con giận dữ của mình.

"Phải. Em nghĩ điều đó có nghĩa là em có thể chạy tới hôn bất cứ ai sao?"

"Em khó có thể làm được điều đó!" Charlie chiến đấu với cái đồ mặt tội lỗi muốn nhuộm màu lên gò má cô. "Em, thậm chí còn không hôn Tomas. Anh ấy hôn em. Nó là không mong đợi, và nếu nó khiến anh hạnh phúc hơn, em không thích thú nó một chút nào hết."

Những lời đó dường như khiến anh khựng người. Tia nhìn của anh hẹp lại. "Còn Norwich?"

Anh sẽ hỏi thế, cô nghĩ, nhưng thừa nhận, "Em yêu cầu anh ta hôn em."

Radcliffe có vẻ xẹp xuống vì thất vọng. "Tại sao?"

Cô cân nhắc xem liệu có nên nói dối không, nhưng anh trông thật sâu khổ... "Vì em không quan tâm tới nụ hôn của Tom."

Anh chớp mắt đầy bối rối. "Nụ hôn của Tom?"

"Phải. Anh ấy là một người hôn rất giỏi, em có thể nói, nhưng nụ hôn của anh ấy chẳng ảnh hưởng tới em chút gì hết."

Radcliffe lắc đầu như thể cố làm tan đám sương mù đang che phủ não anh. "Em yêu cầu Norwich hôn em vì nụ hôn của Tom không gây ảnh hưởng tới em?" Khi cô nghiêm trang gật đầu, anh im lặng trong một thoáng, sau đó, "Vậy em có thích nụ hôn của Norwich không?"

Charlie ngập ngừng. "Chúng khá dễ thương."

"Dễ thương?"

"Phải. Chúng cũng đủ dễ chịu, nhưng chúng không khiến đầu gối em mềm nhũn ra và dạ dày em nhộn nhạo như thể chúng đầy bướm bướm," cô thú nhận, sau đó liếc lên đầy ngạc nhiên khi anh bất thành linh đứng trước mặt cô. Chỉ cách có một sợi tóc.

"Thế nụ hôn của ai ảnh hưởng tới em như vậy?" anh khàn khàn hỏi.

Charlie nuốt xuống. Nhịp thở của cô đã chuyển thành nông trước sự gần gũi của anh, máu chảy rần rật trong tai cô như là xối nước vậy.

"Hử?" anh thờ, nâng một tay đặt lên mạch đập đang dồn dập ở căn cổ cô. Nó ngay lập tức như chạy đua. "Nụ hôn của anh có ảnh hưởng tới em theo cách đó không?"

Charlie lại nuốt xuống để nén một tiếng rên khi ngón tay anh trượt xuống lần theo đường viền cổ áo, ngang qua phần ngực căng phồng lên của cô. Tay kia của anh trượt tới cổ cô, nâng lên cho tới khi những ngón tay của anh uốn quanh phần gáy cô, ngón cái của anh đặt trước tai cô và nhẹ nhàng vuốt ve.

Mắt Charlie nhắm lại, khuôn mặt cô áp vào lòng bàn tay anh như một chú mèo đang rúc vào chủ nhân của nó vậy.

"Chúng có không?" anh thì thầm, đầu anh thấp xuống cho tới khi môi anh chỉ cách môi cô có một phân, hơi thở của anh vuốt ve ấm áp ngang qua miệng cô.

"Có," cô rên rỉ đầu hàng khi ngón tay ở đường viền cổ áo cô đậu nhẹ như bông lên ngực cô, trượt qua một bên nụ hoa dựng đứng lên nhức nhối qua lớp vải áo của cô. "Radcliffe?"

Hơi thở anh bắt được lời cầu khẩn đó, anh cuối cùng cũng hạ môi mình xuống môi cô. Nó như thể anh rót ực-ky lên đám than hồng. Ngọn lửa bùng lên bên trong cô, cơ thể cô cong lên dữ dội, đẩy ngực cô áp vào ngực anh một cách đói khát. Đầu ngã ra sau, cô mở miệng cho sự xâm nhập của anh và bám một cách tuyệt vọng vào vai anh.

Trong một vài khoảnh khắc nó dường như giống một trận chiến hơn là nụ hôn. Cả hai bọn họ đều chiến đấu để đòi hỏi nhiều hơn, đòi hỏi nó. Không có một chút dịu dàng, chỉ có nhu cầu rục rịch khi họ ngẫu nhiên lẫn nhau. Sau đó Radcliffe dứt ra khỏi nụ hôn, để tôn thờ cằm, má, sau đó là dải tai cô với miệng anh.

Charlie run rẩy dữ dội khi lưỡi anh trượt qua cô. Tay anh trượt tới nâng lấy một bên ngực cô qua lớp áo và cô hét lên khi anh điên cuồng siết lấy nó. Khi anh thả cô ra ngay lập tức, cô gần như thôn thức vì thất vọng cho tới khi cô cảm thấy tay anh ở trên cổ chiếc váy của cô, kéo nó xuống cho tới khi anh thả ngực cô tự do cho những cái đung chạm không bị ngăn cấm của anh.

"Ôi, Chúa ơi," anh thờ vào tai cô khi tay anh đóng lại quanh phần da thịt căng phồng ấm áp, và Charlie hổn hển khi ngón cái của anh trượt qua nụ hoa vênh lên của cô. Khi sự yếu ớt mà cô đã nói đến bất thành linh đánh vào đầu gối cô và cô sụm xuống trong vòng tay anh, anh trượt một bên chân mình vào giữa hai chân cô.

Cô hổn hển đầy ngạc nhiên khi Radcliffe bất thành linh cứng người lại và đẩy cô ra. Mắt cô bắn lên khuôn mặt anh với vẻ ngạc nhiên tổn thương cho tới khi cô nhận ra cái nhìn chăm chú anh đã đeo lên. Sau đó cô nghe thấy tiếng Beth ngân nga, rung lên vì phản kích. "Ch-Elizabeth! Beth!" Bước chân cô vang lên trên những bậc cầu thang và xa dần.

Cô nhận thấy đam mê đã mờ đi trong đôi mắt Radcliffe được thay thế bằng hối hận, và cảm thấy cơn giận dữ của cô dấy lên. "Đừng có cân nhắc tới việc xin lỗi vì những gì vừa mới xảy ra," cô lạnh lùng cảnh báo. "Nó là lỗi của tôi nhiều cũng như là lỗi của anh vậy, và tôi thích thú nó quá nhiều để hối tiếc."

Lông mày Radcliffe bắn lên ngay cả khi quai hàm của anh rơi xuống.

Charlie cảm thấy ít nhất là một chút thoải mái trước thực tế đó khi cô kéo cổ áo mình lên, vuốt thẳng váy áo, hếch cằm và lướt ra khỏi phòng trước khi anh có thể lấy lại được giọng mình.

"Em đây rồi!" Lao xuống cầu thang, Beth túm lấy cánh tay cô một cách hào hứng. "Em sẽ không tin được đâu. Anh thật vui sướng. Tomas đã hỏi anh—"

Khi Beth bắt đầu im bật, Charlie liếc qua vai cô, chẳng hề ngạc nhiên chút nào khi thấy Radcliffe đang đứng ở cửa thư viện. Không một ai nhìn anh lúc này có thể tin được là anh đã bị bắt quả tang ngay tại trận chỉ mới một phút trước đó—không như bản thân mình, cô cho là như thế với một tiếng thờ dài, ngượng ngập luồn tay qua mái tóc.

"Tomas hỏi cậu cái gì?" Radcliffe chất vấn khi Beth nhìn anh trừng trừng ngây ngốc.

"Anh ấy... ừm... hỏi..." Sự hãi bắt đầu khiến mặt cô đỏ lên, sau đó nó biến mất. "Đi săn với anh ấy. Ở miền quê. Trong vài ngày." Cô rõ ràng là rạng rỡ với thứ hạnh phúc mà Charlie cực kỳ nghi ngờ rằng là chẳng có chút liên quan nào tới săn bắn hết, nhưng nó là một pha cứu nguy tốt và Charlie không thể cưỡng lại việc mỉm cười đáp lại, cho tới khi Radcliffe nói, "Tôi e rằng chuyện đó là không thể."

"Gì cơ?" Cả Beth và Charlie đồng thanh kêu lên, quay người để trừng mắt lên với anh.

"Tôi rất tiếc. Cậu không thể đi được." Anh không nghe như rất tiếc. "Nó sẽ trông như thế nào?"

"Cái gì sẽ trông như thế nào?" Beth hỏi đầy lo âu, tia nhìn của cô bắn tới Charlie, người cũng cứng người lại trước những lời của anh. Anh đã biết? Anh đã biết là cả hai bọn họ đều là con gái? Và nếu anh đã biết, anh đã biết được bao lâu rồi?

"Cậu chạy đi sẵn và bỏ lại em gái cậu ở đây một mình với tôi... Không người đi kèm."

"Không người đi kèm?" Charlie thư giãn. Anh đã không biết. "Radcliffe, mọi người đều nghĩ anh là anh họ của bọn em. Em không cần người đi kèm."

"Mọi người đều nghĩ lúc này chúng ta là anh em họ, nhưng chuyện gì sẽ xảy ra khi nó bị lộ ra rằng chúng ta không có quan hệ họ hàng gì hết? Khi đó thì thế nào? Sẽ có những lời thì thầm về thực tế là ở một vài điểm trong suốt trò chơi đồ chữ này Charles đã chạy đi, bỏ lại em ở đây không có người đi kèm. Bên cạnh đó, việc chúng ta được cho là anh em họ không khiến chúng ta thoát khỏi xì-căng-đan. Anh em họ vẫn cưới nhau suốt đầy thôi."

"Nhưng—" Beth bắt đầu một cách tuyệt vọng.

"Không sao mà," Charlie làm bầm, kéo lại cái nhìn miễn cưỡng của em gái cô. "Đi nào. Anh có thể kể cho em tất cả về buổi tối của anh." Nắm lấy cánh tay em gái, cô thúc em gái mình lên cầu thang và Beth cho phép bản thân mình bị dẫn tới phòng của "Elizabeth". Tuy nhiên, một khi đã ở đó, cô giật cánh tay mình tự do và quay sang Charlie một cách ngang ngạnh. "Em đã kể cho Tom mọi thứ. Tất cả về chúng ta."

"Chị không ngạc nhiên. Anh ta có vẻ rất buồn bực khi rời buổi vũ hội."

Beth nhăn mặt. "Anh ấy giận điên cuồng. Anh ấy cũng rất bối rối nữa. Anh ấy nói rằng hôn chị cũng như hôn Clarissa ấy. Anh ấy không thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Nhưng anh ấy không thấy hạnh phúc khi gặp chị, ý em là em, trong vòng tay của Radcliffe. Ừm, người mà anh ấy nghĩ là em."

Charlie gật đầu một cách nghiêm trang. "Vậy nên, em kể với anh ta mọi thứ và...?"

Hạnh phúc bùng trên khuôn mặt cô. "Và anh ấy hỏi cưới em."

"Chị cũng nghĩ như thế," Charlie thú với một nụ cười toe toét và vội vã lao tới phía trước để ôm cô, thật sự hạnh phúc cho em gái cô. "Chúc mừng"

"Ồi, Charlie." Beth siết chặt cô một cách tuyệt vọng. "Em yêu anh ấy thật nhiều. Em sẽ phải làm gì đây?"

"Làm?" Charlie ngả người lại để nhìn em gái mình đầy ngạc nhiên. "Sao, em sẽ cưới cậu ta, tất nhiên là thế rồi."

"Nhưng Tomas muốn bỏ trốn tới Gretna Green ngay lập tức. Anh ấy đang đợi ở phía trước."

"Vậy thì tốt nhất em nên nhanh lên và chuẩn bị sẵn sàng, phải không?" Thả em gái mình ra, Charlie lao vào phòng thay đồ.

"Sao?" Beth hỏi một cách đau khổ, đi theo để tìm thấy cô đang lục lọi trong đồng váy áo họ đã nhận được cho tới nay từ bà thợ may. "Radcliffe sẽ không để cho em ra khỏi cửa đâu. Anh ấy e ngại cho danh tiếng của Elizabeth."

"Và anh ấy đúng," Charlie lơ đãng nói khi cô gói ghém chiếc váy màu oải hương vào trong chiếc túi đeo vai. "Elizabeth không nên ở đây một mình. Bên cạnh danh tiếng của chúng ta, còn phải cân nhắc đến kẻ tổng tiền nữa. Radcliffe sẽ không bao giờ để Elizabeth ra ngoài một mình vào buổi tối, mà tội phạm thì dường như rất có khả năng sắp xếp những cuộc hẹn của bọn chúng vào buổi đêm."

Beth nhìn cô gói ghém hăng hà sa số những đồ vệ sinh cá nhân, sự bối rối của cô chậm rãi chuyển thành hiểu biết. "Vậy là Elizabeth sẽ vội vã bỏ trốn cùng Tomas, và Charles sẽ ở nguyên tại đây," cô chậm rãi lý lẽ, bắt đầu ửng hồng lên vì hạnh phúc.

"Không"

Nét ửng hồng của Beth chết ngay tại trận. "Không?"

"Không, tất nhiên là không rồi. Bằng phép thần thánh nào chị có thể tìm được một ông chồng cho bản thân mình với tư cách là Charles? Bất khả thi. Nực cười. Hoàn toàn tuyệt vọng."

"Vậy thì sao chị lại đang xếp va li?" Beth rên rỉ.

Charlie ngó cô đầy ngạc nhiên. "Sao ư, để em có thể bỏ trốn, tất nhiên là thế rồi."

"Nhưng chị vừa mới nói—"

"Em, Beth," Charlie chen ngang đầy nôn nóng. "Em sẽ bỏ trốn. Trong thời gian đó, Charles sẽ khó ở trong người một cách khủng khiếp và sẽ dành hầu hết thời gian trong phòng của mình. Theo cách đó, danh tiếng của Elizabeth sẽ an toàn, Charles thì sẵn sàng nếu tên tổng tiền sắp xếp một cuộc hẹn nữa, và chị có thể là Elizabeth hầu hết toàn thời gian để sẵn chồng."

"Chị sẽ đóng cả hai vai!" Beth thở hắt ra khi đã hiểu, đi theo khi Charlie đóng xoẹt cái túi đeo vai lại và dẫn cô ra khỏi phòng thay đồ.

"Chỉ trong vài ngày thôi. Đảm bảo chắc chắn là Tom nhanh chóng đưa em về đây."

Beth cắn môi. "Tom nói sẽ mất cả một ngày trời, cả đêm và gần nửa ngày nữa để tới được Gretna Green nếu bọn em cứ đi mà không nghỉ," cô miễn cưỡng thú nhận.

"Một ngày rưỡi để tới đó, một ngày rưỡi để quay về." Charlie bắt đầu lắc đầu. "Em sẽ phải dừng lại để nghỉ đêm. Điều đó có nghĩa là em sẽ đi gần bốn ___"

"Không. Bọn em sẽ quay về ngay lập tức," Beth chen vào để trấn an cô, e ngại rằng Charlie sẽ đổi ý định về tất cả những chuyện này. "Nó sẽ chỉ mất ba ngày thôi."

"Beth, em không thể cứ đi ba ngày ròng rã mà không nghỉ, và ngay cả là em có thể, lũ ngựa thì không đâu."

"Bọn em sẽ đi xe ngựa. Tom và người tài xế có thể luân phiên cầm cương, một người lái xe trong khi người kia nghỉ ngơi. Và bọn em có thể thường xuyên thay ngựa," cô thêm vào khi Charlie bắt đầu nhìn đầy hi vọng.

"Em có nghĩ Tomas sẽ đồng ý với tất cả những chuyện này không?"

"Anh ấy yêu em," là câu trả lời đơn giản của Beth.

Mỉm cười đầy chế giễu, Charlie gật gù. "Rất tốt. Và ngay khi em quay trở về, em có thể đóng vai Charles toàn thời gian. Nó sẽ cho em cơ hội dành càng nhiều thời gian một mình với ông chồng mới của em càng tốt cho tới khi chị cũng tìm thấy một người. Nếu chị có thể tìm thấy một người khi em quay trở lại," cô thêm vào với một tiếng thở dài, quay người để chia cái túi đeo vai ra.

Beth tóm lấy cái túi bằng một tay, sau đó kéo chị gái cô vào trong một cái ôm đầy nhiệt tình. "Ôi, Charlie, chị thật là thông minh! Vĩ đại! Không thể tin được!"

"Chị cũng yêu em," Charlie làm bầm, ôm cô lại thật chặt trong một thoáng. Sau đó cô đẩy em gái mình ra và quay người để mở cửa sổ. "Giờ, tốt nhất là em đi đi."

Beth liếc cái cửa sổ, nụ cười của cô bằng cách nào đó nhạt đi. "Ra bằng đường cửa sổ?"

Charlie nhún một bên lông mày. "Em có muốn thử đi ra bằng cửa trước ngay dưới mũi Radcliffe không? Nếu anh ta tóm được em, cả đám sẽ tiêu tưng đây."

"Phải, nhưng..." cô ngập ngừng, những hồi ức về cuộc chạm trán bất thành linh với khung cửa sổ nhà trọ chất đầy tâm trí cô. Nó quả là một trải nghiệm dễ sợ.

Bỏ lại em gái cô với những suy nghĩ của mình, Charlie ngo ra ngoài cửa sổ. Họ đang ở tầng hai ngay phía trên phòng khách, quay mặt ra đường, và có một bụi cây thẳng ngay dưới cửa sổ, đóng vai như một tấm đệm cho cú ngã của Beth. Cái nhìn của cô trượt tới con phố để thấy Tomas đi đi lại lại một cách đầy lo âu bên cạnh chiếc xe ngựa nhà Mowbray. Đặt hai ngón tay lên môi, Charlie huyết sáo như ông lão làm việc trong chuồng ngựa ở nhà đã dạy cô trong khi làm việc với lũ ngựa.

Âm thanh lạnh lẽo đã khiến đầu Tom quay sang ngay lập tức. Nhận thấy cô đang ở cửa sổ, anh ta lao tới phía trước để đứng cạnh bụi cây. Ra hiệu cho anh ta đứng yên và tiếp tục im lặng, Charlie quay người lại phía Beth và cầm lấy chiếc túi cô đã gói ghém. Cô thả nó xuống bụi cây, đợi cho tới khi Tom bò vào để lôi nó ra trước khi quay lại với em gái cô.

"Cậu ta đang đợi em," cô dịu dàng nói.

"Tom?" Giật mình thoát ra khỏi những suy tưởng, Beth vươn người ra ngoài cửa sổ để vẫy ông chồng tương lai của mình trước khi thẳng người lại. "Em có thể làm việc này."

Cô không nghe chắc chắn một chút nào hết. Mỉm cười, Charlie ôm lấy cô lần cuối cùng. "Chúng ta đã đào tẩu được khỏi một cuộc hôn nhân không mong muốn, trốn khỏi nhà trọ vào lúc nửa đêm, lên đường tới London, và lừa toàn bộ giới quý tộc nghĩ rằng chúng ta là anh trai và em gái. Beth, chị nghĩ chúng ta có thể làm bất cứ việc gì chúng ta đặt tâm trí mình vào."

Toe toét, Beth bước lùi lại. "Chúng ta còn hơn cả liều lĩnh, phải không?"

"Trơ tráo như gáo múc dầu," cô đồng ý một cách hân hoan.

Thẳng vai lại, Beth quay người và chậm chậm quay người để ngồi trên thành cửa sổ trước khi liếc lại. "Ba ngày."

"Ba ngày." Charlie đồng ý, sau đó thở hắt ra đầy hoảng hốt khi Beth đẩy bản thân mình ra khỏi thành cửa sổ. Cúi người về phía trước, cô ngo xuống để thấy Tomas đang ôm gọn em gái cô trong vòng tay mình, đã bắt được cô. Thả chân cô ra, anh để cô đứng lên. Cặp đôi trao đổi một nụ hôn ngắn, sau đó liếc lên, vẫy tay, và vội vã đi xuyên qua bóng tối tới chỗ chiếc xe ngựa đang chờ sẵn.

Charlie nhìn họ đi xa khỏi tầm mắt, sau đó đóng cánh cửa sổ lại với một tiếng thở dài. "Ba ngày."

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Charlie chưa bao giờ tưởng tượng rằng thời gian có thể trôi qua chậm đến thế. Ba ngày vừa qua với cô giống ba tuần nhiều hơn. Cô đóng vai Charles mỗi tối kể từ khi Beth rời đi, chụp mớ tóc giả vào, nhảy lên giường, và kéo tấm chăn phủ lên để trùm kín hết váy áo của cô khi Bessie bụng khay thức ăn của "Charles" tới vào giờ ăn tối. Ăn mặc như Elizabeth, cô đã tự mình bê khay đồ ăn lên vào buổi sáng và buổi trưa, để cho Bessie được nhẹ gánh bớt chút ít. Cô gái khá bận rộn với lũ chó con, đưa chúng đi dạo, sau đó nặng nề lên về thực tế chúng có vẻ như biếng ăn. Một chút cô cũng không biết rằng, lý do cho việc bất thành linh đánh rơi mất khẩu vị phẩm ăn của chúng là do chúng đang ngấu ngiến trên phần thức ăn dành riêng cho Charles.

Bước tới cửa sổ phòng khách, Charlie ngó ra ngoài. Vẫn chẳng có dấu hiệu nào của chiếc xe ngựa của Radcliffe. Họ đáng lẽ đã phải rời đi để tới vũ hội nhà Sommerville bốn giờ trước, nhưng Radcliffe chẳng hề về nhà để đưa cô đi. Cô đã chuyển từ bọc dọc sang gập dờ, rồi bòn chòn, và giờ thì cô đang lo lắng một cách ngốc nghếch rằng có chuyện gì đó đã xảy ra với anh.

Âm thanh cánh cửa trước đóng lại kéo cái nhìn của cô ra khỏi khung cửa sổ một lần nữa để thấy xe ngựa của Radcliffe đã trở về. Xoay phát lại, cô vội vã đi vào hành lang đúng lúc để thấy Stokes biến mất với găng tay, mũ và áo choàng của ông chủ mình. "Anh về nhà rồi."

Định bước vào thư viện, Radcliffe dừng lại và liếc nhìn cô đầy ngạc nhiên, sau đó đổi hướng và di chuyển về phía căn phòng cô vừa mới đi khỏi. "Ồ, chào buổi tối, Elizabeth."

"Anh có một ngày tốt lành chứ?" cô hỏi đầy ngọt ngào, theo anh đi vào phòng khách và nhìn khi anh rót cho mình một ly từ bình đựng nước đặt ở trên bàn.

"Thật sự phải nói là rất tốt. Vụ đầu tư mà anh tiến hành—cái vụ mà anh bao gồm cả em và Charles vào—đã được chia lời. Chúng ta đã nhân ba được số tiền của mình," anh lầm bầm đầy thỏa mãn, sau đó nuốt xuống một chút ly đồ uống của mình. "Quả thật anh đã ở đó."

Sự căng thẳng của Charlie đã dịu đi, con giận của cô nhanh chóng tiêu tan. Anh phải chăm lo cho công việc kinh doanh. Đó là lý do tại sao anh không về nhà để đưa cô tới vũ hội nhà Sommerville. Cô khó có thể giận dữ với anh vì điều đó. Cô không thể trông mong người đàn ông này từ bỏ cuộc sống của anh, trề nải công việc của mình để giúp cô tìm được một ông chồng, cô nghĩ. Và sau đó anh thêm vào, "Anh có ra ngoài để ăn mừng với một vài nhà đầu tư khác nữa."

Radcliffe lại nâng chiếc ly lên môi anh lần nữa khi có một vật phóng ra bay vèo thẳng tới anh. Ngó thấy nó qua khóe mắt, anh tự động né, làm sánh chỗ rượu vang đỏ ra khắp mọi nơi khi anh làm thế. Nó đập vào bức tường đằng sau anh, vỡ ra từng mảnh khi anh nhìn chăm chăm vào nó đầy kinh ngạc, sau đó quay người đúng lúc để thấy váy của Elizabeth biến mất qua ngưỡng cửa. "Quái quỷ gì thế này?"

Đặt chiếc cốc của mình xuống, anh vội vã đuổi theo cô. Cô đã lên cầu thang được nửa đường khi anh bước ra ngoài hành lang. "Chuyện đó là vì cái quỷ gì vậy?" anh hét với theo cô, tự mình leo lên cầu thang.

Không có bất cứ thứ gì gần tầm với để quăng vào anh, Charlie không thèm hạ cổ để dừng lại và trả lời. Thay vào đó, cô bước nhanh hơn trong nỗ lực để tránh anh. Thật không may, cái váy phong vương vúi, cái thứ phụ nữ bị ép phải mặc để trở nên thời trang, có xu hướng khiến những thứ nhỏ nhoi như hít thở thật khó khăn, và việc chạy trốn chẳng phải bàn đến nếu không có không khí, điều là lý do tại sao Radcliffe tóm được cô ở chiều nghi.

"Anh muốn câu trả lời." Tóm lấy cánh tay cô, anh kéo cô quay lại để đối diện với anh. "Tất cả chuyện đó là về cái gì?"

Đặt tay lên ngực mình, Charlie nỗ lực một cách kiên quyết để điều hòa lại hơi thở của mình, sau đó tặng cho anh một cái nhìn phức tạp. "Gi, thưa ngài?"

"Trong phòng khách," anh quát. "Em quăng cái gì đó vào anh."

"Vậy ư?" cô lầm bầm. "Em chắc hẳn đã giận dữ khủng khiếp."

"Phải, nhưng vì chuyện gì?"

"Anh biết không, đức ông của em, em nghĩ em đã quên mất rồi."

"Quên mất rồi?" Anh nhìn cô chăm chăm một cách ngây ngốc, và cô nghiêm nghị gật đầu.

"Phải. Giống y như anh hiển nhiên đã quên về vũ hội nhà Sommerville." Quay người sau câu đó, cô đi dọc xuống hành lang tới phòng của "Elizabeth".

"Ồi, chết tiệt," Radcliffe thò ra, nhắm chặt mắt lại trong một thoáng, sau đó chớp chúng mở ra lần nữa khi cô tới cánh cửa dẫn tới phòng mình. "Elizabeth, anh xin lỗi. Anh chỉ tính uống một, có lẽ là hai ly, sau đó đi thẳng về nhà, nhưng anh—"

Cô quay ngoắt lại phía anh đầy lạnh lẽo. "Anh không cảm thấy có lỗi, thưa ngài. Làm ơn đừng có giả vờ là anh có."

"Nhưng anh có!"

"Đừng thế chứ? Chà, làm ơn tha thứ nếu em thấy rằng thật khó để tin với cái cách cư xử gần đây của anh." Đầu anh bật lên trước những lời đó, anh nhanh chóng lao về phía trước khi cô mở cánh cửa tới phòng mình.

"Em có ý gì? Cách cư xử gần đây nào cơ?" anh yêu cầu, đột nhập vào phòng ngay sau cô khi cô đáng lẽ ra phải đóng cánh cửa vào mặt anh.

Charlie nhìn anh trừng trừng trong một thoáng sau đó lắc đầu và băng ngang phòng để ngó ra ngoài cửa sổ. Về mặt cô khi cô quay lại thật trang nghiêm. "Radcliffe, anh biết là em phải tìm được một người chồng. Nó không phải là vấn đề em muốn, mà là em cần. Nếu em không kết hôn trước khi bác em và Carland tìm thấy em, em sẽ bị buộc phải cưới hắn ta. Và nếu điều đó xảy ra, em có thể đảm bảo là em sẽ chết trong vòng một tuần."

"Anh sẽ không để chuyện đó xảy ra."

"Sẽ không để hả? Anh gần như đảm bảo cho cái hậu quả đó thì có," cô kêu lên.

"Đừng nực cười thế chứ."

"Nực cười? Thưa ngài, ngài đưa tôi tới vũ hội nhà Haltham tối hôm kia."

"Đấy! Thấy chưa? Anh đang cố giúp em mà."

"Người nhà Haltham đều đã tám mươi không kém lấy một ngày."

Anh nhìn không thoải mái. "Ừm, điều đó không có nghĩa là—"

"Có chính xác ba người đàn ông ở vũ hội đó dưới sáu mươi tuổi, và khi một trong số họ dám nhìn vào em, anh quắc mắt lên với họ hung dữ đến nỗi họ ngay lập tức quay đi."

"Chà, không một ai trong số họ xứng đáng là đàn ông nếu một cái cau mày nhỏ xíu cũng khiến họ mất hết cả tinh thần."

"Thưa ngài, bên cạnh Carland, ngay cả bản thân ông Haltham cũng trông như hoàng tử vậy."

Đỏ mặt đầy tội lỗi, anh lắc đầu. "Được rồi, tối hôm kia là một thất bại và nó hoàn toàn là lỗi của anh."

"Tôi qua anh đưa em tới vũ hội nhà Whitman."

"Alice Whitman mười chín không quá lấy một ngày," anh nhanh chóng chỉ ra.

"Nhưng Đức ông Whitman đã chín mươi không kém lấy một ngày. Ông ấy cũng điếc như cột đèn, mù như dơi và dùng những nhược điểm này như một cái cớ để nhỏ dãi xuống vạt trên váy của mọi phụ nữ theo đúng nghĩa đen khi ông ta đáng lẽ ra phải nghe họ nói. Đó là lý do tại sao, như em đã nhận ra tối qua, không một người phụ nữ nào tham dự vũ hội của ông ta, và là lý do tại sao không có lấy một người đàn ông độc thân có giá trị nào tham dự. Hay phụ nữ, nếu tính chỉ li ra. Chà, ý em là, ngoài bản thân mình ra," cô thêm vào một cách khô khốc. "Nhưng em buộc phải tin rằng tối nay không phải là một toan tính nữa để ngầm phá hoại những nỗ lực của em trong việc tự cứu lấy bản thân mình ư? Tốt thôi. Vũ hội nhà Sommerville trượt khỏi tâm trí anh. Nhu cầu tìm được một người chồng để chung sống cuộc đời của em trượt khỏi tâm trí anh. Em hình như cũng đã trượt khỏi tâm trí anh luôn rồi!"

Radcliffe đứng lặng lẽ bên cạnh cô, hồ thẹn bao trùm lên anh như một tấm áo khoác. Cô nói đúng, tất nhiên rồi, mặc dù ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra điều đó cho đến tận bây giờ. Anh đã chủ tâm ngầm phá hoại những nỗ lực của cô để tìm được một ông chồng. Và anh thậm chí còn không thể giải thích tại sao. Tất cả những gì anh biết là ba ngày vừa qua đã như địa ngục khi anh cố gắng giữ khoảng cách và cư xử một cách thích đáng trong khi tất cả những gã công tử bột ở London đánh hơi quanh cô. Phải, anh đã chú ý cái cách bọn họ nhìn cô. Và đã nhận thấy nó khó chịu một cách chết tiệt. Mỗi ánh mắt liếc về hướng cô đều khiến anh nghiêng răng lại vì giận dữ.

Cô quá tốt cho bọn họ. Quá tốt cho tất cả bọn họ. Ý nghĩ bất kỳ ai trong số họ có quyền được đưa cô lên giường của hắn ta, được chạm vào cơ thể cô, được nếm sự ngọt ngào mà anh đã trải qua ... Cái ý nghĩ đó khiến anh cuồng nộ. Không thể nào. Không bao giờ. Bước qua xác anh đã. Anh sẽ tự bản thân mình cưới cô trước.

Radcliffe lặng người. Cưới cô? Tia nhìn của anh trượt qua cô trong chiếc váy màu xanh hoàng gia, vuốt ve đỉnh ngực cô, nhớ sức nặng và cảm giác của chúng trong bàn tay anh. Sự nhức nhối ngay lập tức bắt đầu ở háng anh, và anh khó nhọc nuốt xuống. Nếu anh cưới cô anh sẽ có quyền cảm nhận chúng lần nữa ... Và nhiều hơn thế. Anh sẽ có cô trên giường anh mỗi đêm. Đối diện với cô qua bàn ăn mỗi sáng... Cô sẽ được an toàn. Quan trọng hơn, cô sẽ là của anh.

Sau đó anh nghĩ tới Charles và những phản ứng lạ lùng anh đôi khi đã có với cậu nhóc, và Radcliffe cau mày. Cưới cô em gái nghĩa là sẽ ở quanh cậu anh khá nhiều thời gian. Một viễn cảnh khiến anh cực kỳ không thoải mái.

"Em cần sự trợ giúp của anh, không phải sự can thiệp của anh, Radcliffe."

Anh liếc xuống với một cái giật mình để thấy cô đã di chuyển để đứng chính diện phía trước anh, gần đủ cho anh nhìn thấy. Gần đủ cho anh chạm vào. Chỉ ở gần cô, nhịp tim anh tăng tốc, cơ thể anh phản ứng với sự nhiệt tình rõ ràng. Có lẽ Charles sẽ thích thú với Grand Tour. "Anh phải nói chuyện với anh trai em."

Mắt Charlie mở lớn vì mất hết cả tinh thần trước lời thông báo của Radcliffe. Cô lao về phía trước, tóm lấy cánh tay anh vì hoảng hốt khi anh quay người để ra khỏi phòng. "Ôi, không. Làm ơn, anh không được làm phiền Charles. Anh biết là anh ấy giờ không khỏe mà."

"Phải, và anh hứa anh sẽ không quấy rầy cậu ta nhiều hơn là anh bắt buộc phải, nhưng anh phải có lời với cậu ta."

"Nhưng anh ấy—" Nhận thấy sự cương quyết trong khuôn mặt anh, Charlie trượt vào giữa anh và cánh cửa, tóm lấy tai anh và kéo anh xuống với cô. Người Radcliffe cứng như tấm ván khi môi cô nghiêng vào môi anh. Nhận ra vờ kịch của cô không có tác dụng, cô thả tai anh ra, trượt những ngón tay cô vào trong mái tóc anh, và môi cô nhẹ nhàng cho tới khi chúng chà sát và nhắm nháp môi anh. Khi đó cô cảm nhận thấy sự ngập ngừng của anh và trượt lưỡi mình để liếm vào môi anh, trong hành động cô hi vọng là khiêu gợi.

Nhiều hơn cả sự nhẹ nhõm của cô, nó dường như có tác dụng. Đầu hàng sự cám dỗ, Radcliffe trượt cánh tay anh quanh eo cô, môi anh mở ra và lưỡi anh vuron ra để làm chủ lưỡi cô. Kết quả đây choáng váng. Họ đã chơi với lửa quá lâu, khiêu vũ với sự khuấy động, sau đó bỏ dờ nó không được thỏa mãn quá nhiều lần. Cả hai bọn họ bùng lên thành những ngọn lửa.

Tiếp tục hôn cô, Radcliffe cuốn cô vào trong vòng tay của anh và đưa cô tới cạnh giường. Khi anh đặt cô xuống lần nữa, Charlie nhận thấy rằng ai đó đã đánh cắp hết sức mạnh của cô và đôi chân cô đang run rẩy với những nhu cầu. Dứt khỏi nụ hôn, anh bất thành linh đứng thẳng dậy, tóm lấy ngang eo cô, và đẩy cô ra khỏi anh. Sau đó cô cảm thấy tay anh ở nút buộc áo cô, và cô nín thở, rồi buông ra một tiếng thở dài khi phần phía trên chiếc váy cô lỏng ra, sau đó trượt khỏi vai cô và cánh tay cô xuống dưới chân. Áo lót của cô nhanh chóng rơi gót, và trước khi núp vù cô thể nhìn lại phòng vệ trước cơn giá lạnh dễ bị tổn thương bất thành linh, bàn tay Radcliffe đã thế chỗ cho lớp vải, nâng lấy ngực cô và đẩy cô lùi lại để dựa người vào anh.

"Em thật dễ thương," anh thở vào trong tai cô, ngó xuống cơ thể cô từ phía sau.

Charlie liếc xuống, nhìn thấy những gì anh trông thấy được; làn da màu ngà mềm mại và đường cong ngực cô nằm trong đôi tay tối màu hơn của anh. Một cảnh tượng thật gợi tình, và cô rùng mình vào anh khi anh bắt lấy những nụ hoa giữa ngón cái và ngón trỏ để vân vê chúng đầy trêu chọc.

Rên rỉ, Charlie dựa đầu cô vào vai anh khi anh hôn và nhắm nháp cổ cô, sau đó cứng người lại trong vòng tay anh, rùng mình khi anh trượt một tay vào giữa hai đùi cô. Thở dốc, cô xoay đầu lại đột ngột, tìm kiếm và kiếm tìm bờ môi anh và hôn anh với một sự mãnh liệt khiến cô phải giật mình. Nhưng Radcliffe chỉ cười khúc khích sâu trong thanh quản và kéo mạnh môi mình ra để xoay cô lại đối mặt anh lần nữa. Charlie ngay lập tức bắt lấy cơ hội để cởi tung áo khoác dạ phục và áo gi-lê của anh, rồi bắt đầu với việc mở nút áo sơ mi, hôn từng phần một của làn da mà cô có thể chạm vào khi nó lộ ra. Cô đã xong xuôi hết cái áo và bắt đầu công việc với quần dài của anh khi anh nắm lấy vai cô, và kéo cô lên ngồi lại trên giường. Tiến theo cô, anh hôn cô một cách luống cuống, rồi trượt môi anh sang tai cô, rồi xuống cổ cô đến một điểm giữa hai bầu ngực của cô. Giữ lấy ngực cô trong tay mình, anh quay đầu hôn trước một bên, rồi tới bên kia và tiếp tục chuyển du hành xuống dưới.

Nuốt xuống, Charlie luồn tay cô vào tóc anh và siết chặt bụng cô của cô trước những cơn run rẩy xuyên suốt người khi anh liếm dọc một đường trên nó. Rồi cô bất động, thậm chí cả hơi thở của cô dường như nán lại khi cô cảm thấy bàn tay anh siết chặt mắt cá chân của cô và kéo chân cô tách xa ra, rồi từ từ trượt lên trên, qua bắp chân, đầu gối và đùi của cô. Ngẩng đầu lên, anh bắt lấy môi cô trong một cái hôn đầy đam mê khác, rồi đẩy ra và hôn vào phía trong một bên đầu gối, rồi tới bên kia. Một cơn thờ gấp tràn ra từ thanh quản của cô và cô gần như nhảy ra khỏi chiếc giường khi anh sau đó đã ấn một nụ hôn vào phần tâm điểm nhất của cô, lưỡi anh lướt trên chọc ở trung tâm của tất cả cảm xúc của cô, rằng anh chĩa vào phần thể xác mềm mại đó của cô. Ngả đầu về phía sau, Charlie giải phóng ra một tiếng hét như nhói âm vang của nhu cầu, rồi chết lặng đi trong tiếng thút thít khi anh êm ái trượt một ngón tay vào bên trong, chậm rãi co kéo cô.

"Ôi Chúa ơi, Chúa ơi, làm ơn," cô thỏ thẻ không thành tiếng, thậm chí không chắc chắn những gì cô đang cầu xin.

Tuy nhiên, Radcliffe biết, và anh tiếp tục những cái vuốt ve dịu dàng của mình cho tới khi cô tìm thấy nó, sự giải thoát cô cần. Nó tới với những tiếng vang lên như sấm của máu dồn lên tai cô, những cảm xúc ào ạt, sau đó Radcliffe đứng thẳng dậy phía trước cô, tóm lấy cô ở dưới đầu gối để kéo cô tới mép chiếc giường. Siết chặt lấy hông cô trong tay, anh khẽ nâng cô lên và dễ dàng đi vào trong cơ thể run rẩy của cô, rên rỉ khi cô siết chặt lại quanh phần da thịt căng phồng của anh. Thúc về phía trước, anh chiếm lấy sự trong trắng của cô một cách nhanh chóng và không đau đớn khi cô kéo đầu anh xuống và hôn anh đầy đòi hỏi. Radcliffe hôn đáp trả cô, lưỡi anh luồn vào trong miệng cô khi anh đẩy vào trong cơ thể cô.

*****

Đó là tiếng cửa đóng đã đánh thức Charlie. Chớp mắt ngái ngủ, cô ngó vào chỗ giường trống cạnh mình, sau đó chậm chạp ngồi dậy. Ánh mặt trời đã chiếu xuyên qua tấm rèm được kéo lại. Radcliffe đã chuẩn ra trong khi cô ngủ. Cô chỉ đang băn khoăn liệu cô có nên buồn bã hay không thì cô nghe tiếng gõ cửa.

Liếc về phía nó, cô khẽ cau mày, băn khoăn sao nó nghe yếu ớt như thế, sau đó nhận ra đó là vì tiếng gõ cửa không phải ở cánh cửa đó mà là cánh cửa phòng bên cạnh, phòng của Charles. Cô tình cờ để cánh cửa nối giữa hai phòng mở tung, phòng trường hợp xảy ra sự cố như thế này. Thở dài, cô đẩy cái chân sang một bên, tóm lấy cái áo choàng để che phủ bản thân, và loạng choạng đẩy một môi giữa hai phòng. Cô che đi một cái ngáp ngái ngủ, sau đó đứng lại ở chính giữa phòng của Charles, háng giọng, và gọi với ra, "Ai đấy?"

"Đức ông Radcliffe. Tôi biết là còn sớm, nhưng tôi cần nói chuyện với cậu."

Lông mày Charlie nhướn lên trước âm thanh gần như nín lặng trong giọng anh, nhưng cô thở dài, "Được rồi. Tôi sẽ xuống ngay."

"Không. Tôi muốn nói chuyện với cậu ngay bây giờ."

Cô cau mày trước câu đó, cái nhìn của cô rơi xuống chiếc áo choàng cô đang mặc và vòng ngực chưa được quấn lại đang vênh ra một cách háo hức từ phía dưới chúng. "Bây giờ? Nó không thể đợi cho tới khi—"

"Ngay bây giờ."

Nghe thấy sự cương quyết trong giọng nói của anh, Charlie cứng người lại đầy cáu kỉnh. "Vậy thì đợi một chút," cô quát, và bắt đầu tìm kiếm dây vải để quần ngực cô lại. Nhận thấy nó đang trải dài về phía cánh cửa nối liền giữa hai phòng, cô túm lấy nó, rùng mình ra khỏi chiếc áo choàng, và bắt đầu quần ngực lại.

"Nó là về em gái cậu."

"Cô ấy thì làm sao?" Charlie hỏi, nhả mặt khi cô siết chặt mảnh vải quanh ngực mình. Lạ chúa lòng lạnh, nó thật là khó chịu khi cứ phải buộc gô lại thế này. Không phải cô đã dành hàng ngày trời bị trói buộc như thế sao? Thật ngạc nhiên những gì phụ nữ bị buộc phải làm để ____

"Tôi không thể nói qua cánh cửa được. Tôi có thể vào được không?"

"Không!" cô hét lên, kéo chiếc áo sơ mi qua băng quần, sau đó nhận ra giọng cô đã nghe sắc nhọn như thế nào, liền thêm vào một cách bình tĩnh hơn, "Tôi chưa mặc đồ xong. Tôi sẽ để anh vào ngay đây."

Có một thoáng im lặng khi cô tìm thấy và bắt đầu giật mạnh chiếc tất của mình, sau đó tông giọng nồn nóng của anh lại vang lên lần nữa. "Nó khá là quan trọng."

"Rồi, rồi. Chờ một lát." Vội vã buộc mái tóc của mình lại, cô nhét món tóc xuống lưng mình, thả tồm bộ tóc giả lên trên và ngo quanh tìm chiếc quần ống túm của mình. Nhận thấy nó thò ra từ bên dưới chiếc giường, cô vội vã đi qua và quỳ xuống để nhặt nó.

Nghe thấy tiếng bước đi nhẹ nhàng của ai đó đang di chuyển lên cầu thang, Radcliffe cứng người và bước về phía lan can để ngo xuống. Bessie đang đi lên, không nghi ngờ gì là đi thẳng tới để đánh thức cô chủ của cô ta dậy. Anh chỉ đang thờ dãi nhẹ nhõm vì anh đã rời khỏi phòng của Elizabeth trước khi cô gái này tới và do đó đã tránh được một cảnh lúng túng, khi anh nhận ra rằng mình vẫn đang mặc lễ phục buổi tối từ tối qua. Hoảng hốt, anh mở cánh cửa phòng Charles và bước vào trong, đóng cánh cửa lại vừa đúng lúc cô hầu gái bước tới đầu trên cầu thang.

"Tôi xin lỗi, Bessie đang tới và tôi—" anh bắt đầu, chỉ dừng lại và thờ hắt ra trước phần phía sau để trần hướng thẳng về phía anh. Charles đang quỳ trên tứ chi ở một bên giường, có vẻ như thử kéo một cái gì đó ra.

Cậu ta chỉ xò tất kéo tới đùi và chiếc áo sơ mi đã bị kéo lên để lộ ra phần mông của cậu ta khi cậu ta tìm kiếm. Và nó là phần phía sau rất cân đối, Radcliffe chú ý với vẻ mất hết cả tinh thần. Lạ Chúa lòng lạnh! Nó gần như chính xác sao y bản chính mông của Elizabeth. Anh cho là anh không nên ngạc nhiên với điều đó. Sau cùng thì, họ là sinh đôi mà. Lại một lần nữa, có lẽ con sóc của anh không nhiều như cái thực tế cơ thể anh đang phản ứng lại với quang cảnh của nó theo cái cách giống như nó đã phản ứng với quang cảnh của em gái của Charles. Quá nhiều cho việc làm sáng tỏ những bối rối dục cảm của anh tối qua.

Chửi thề, anh quay đi ngay lập tức. Tuy nhiên, nó dường như giúp ích được một chút; cái phần phí sau hồng hào như hình trái tim lộn ngược của cả Charles và Elizabeth dường như đã ăn mòn não bộ của anh rồi.

Nghe thấy tiếng chửi thề của anh, Charlie ngay lập tức thẳng người lại, chiếc quần ống túm trong một tay khi cô liếc quanh để thấy Radcliffe đang đứng với lưng quay lại phía cô. Đồ mặt dày bề bàng bấp chập thực tế là anh đã nhìn thấy mọi phân trên cơ thể trần truồng của cô tối hôm trước, cô nhảy bật dậy và bắt đầu kéo chiếc quần ống túm của mình lên. "Chết tiệt, Radcliffe, tôi đã nói đợi một chút mà."

"Phải, ừm, tôi... ờ... Bessie đang đi lên hành lang," anh giải thích một cách khập khiễng.

"Thế thì sao?" Charlie hỏi đầy cáu kỉnh, nhét chiếc áo sơ mi vào trong chiếc quần ống túm của cô.

"Thế nên tôi không muốn cô ấy nhìn thấy tôi như thế này."

Cô liếc anh đầy tò mò. "Sao lại không? Anh trông ổn mà."

"Chúng là cùng quần áo tôi đã mặc tối qua." Liếc qua vai mình, Radcliffe thấy thẳng nhóc giờ đã ăn vận đầy đủ và quay người lại để đối diện với cậu ta. "Một phần của lý do tôi muốn nói chuyện với cậu."

Charlie chớp mắt trước câu đó. "Anh muốn nói chuyện với tôi bởi vì anh vẫn đang mặc quần áo tối hôm trước?"

"Không," anh cáu kỉnh đầy nồn nóng. "Vi lý do tôi vẫn đang mặc quần áo tối hôm qua."

Hiểu biết giáng cho Charlie một cú và sau đó cô gần như mỉm cười. Đây là cái một người có thể gọi là cảnh thú tội ngoạn mục. Anh muốn nói với cô rằng anh đã hủy hoại em gái cô tối qua. Tất nhiên là anh thật sự chẳng hủy hoại Beth tí nào hết, mà là cô đang đóng vai Beth. Chà, cô đã không thật sự đóng vai Beth tối qua, vì Beth yêu Tomas và vì thế sẽ không ngủ với Radcliffe, thế nên cô cho là cô đã thật sự là Charlie tối qua, nhưng là Charlie con gái, không phải Charles cậu anh trai. Lạ chúa lòng lạnh, quả là một đồng lộn xộn cô đã dính vào.

Radcliffe háng giọng, kéo sự chú ý của cô lại khi anh bắt đầu đi đi lại lại trước mặt cô. "Charles, tôi tự nhiên nghĩ rằng có lẽ cậu sẽ muốn tham dự Grand Tour?"

(The Grand Tour: là một chuyến đi vòng quanh Châu Âu của hầu hết những cậu trai trẻ thuộc tầng lớp quý tộc. Nó như một chuyến đi mang tính giáo

dục, nhằm khám phá những di sản văn hoá, những tác phẩm nghệ thuật kinh điển và thuộc thời kỳ Phục hưng. Một chuyến Grand Tour có thể kéo dài từ vài tháng tới vài năm.)

Khi anh bỏ việc đi đi lại lại của mình để ngó cô đầy hi vọng, cô hoang mang cau mày. "Chuyện đó thì có liên quan gì tới cái thực tế anh đã không thay đổi?"

"Aaa... phải... chà, cậu thấy đấy... tôi nghĩ có lẽ... nếu chúng ta kết hôn, cậu thấy—"

Charlie thờ hất ra với anh. "Xin lỗi?"

"Tôi nói, tôi sẽ cưới em gái cậu," anh nghiêm trang lặp lại.

Charlie cau mày trước câu đó, vì cô hoàn toàn chắc chắn là chẳng ai nhắc gì tới kết hôn với cô hết. Ít nhất là không nhắc với cô với tư cách là Elizabeth. Sau đó cái thực tế rằng Radcliffe đã không chính xác nghe có vẻ hài lòng với ý định này đánh vào cô.

"Tại sao?"

Radcliffe ngo nguẩy không thoải mái. "Tại sao gì cơ?"

"Tại sao anh muốn cưới cô ấy?"

"Tôi... chà... tôi qua chúng tôi... ừm..."

"Tôi qua hai người 'ừm'?" cô nghiêm trang lặp lại, cảm thấy cực kỳ bị xúc phạm trước lối miêu tả đó. "Ừm" dường như làm giảm thứ đã là một trải nghiệm tuyệt vời thành một mẫu còn hơn cả nhỏ tí lèo lẹt. Giận dữ tăng lên trong cô, cô quát, "Anh đã 'ừm' cô ấy?"

"Tôi nhận ra đây là một biểu hiện đáng buồn về phần mình."

"Một biểu hiện đáng buồn?" cô lặp lại, không thể tin được.

"Tôi đề nghị hai người các cậu sự bảo hộ của mình và tôi đã cư xử rất tồi," Radcliffe tiếp tục cứ như thể Charlie đã không chen ngang. "Tôi cực kỳ xin lỗi vì sự sơ suất của mình, nhưng ..." Cuồng nộ băng ngang qua khuôn mặt anh. Đây chẳng phải cái cách anh muốn mọi việc diễn biến. Anh thậm chí còn không biết tại sao anh đã mang chuyện tồi qua ra ngoại trừ việc nó đang lộ ra ngay càng to lớn trong tâm trí anh ngay lúc này... Cùng với thực tế là anh có thể lặp lại là anh có nên cưới Elizabeth không. Lạy Chúa lòng lành! Anh nhận ra mất hết cả tinh thần rằng anh đã cho phép phản đàn ông của mình quyết định lúc này.

Không, anh khôi phục bản thân ngay lập tức. Anh không kết hôn với Elizabeth đơn giản chỉ để ngủ với cô. Và anh đã quyết định cưới cô trước khi ngủ với cô. Tồi qua chỉ đơn giản nghĩa là họ sẽ phải kết hôn ngay tức khắc để tránh khả năng sinh một đứa trẻ quá sớm sau đám cưới. Dù sao chuyện vội vã kết hôn cũng là cần thiết, nhờ có Carland.

"Anh đang nói?"

Radcliffe háng giọng, sau đó cau mày.

"Tôi đang nói cái gì?"

"Anh đang xin lỗi vì sơ suất của mình và...?"

"Ồ." Anh cau mày. "Chà, thật ra thì, phần đó không quan trọng lắm."

"Anh đã 'ừm' em gái tôi và nó không quan trọng?"

Radcliffe nhìn cậu nhóc một cách lo lắng. Có một cái gì đó còn hơn cả đe dọa trong điệu bộ của cậu ta. "Nó quan trọng, tất nhiên rồi," anh cố giải thích. "Nhưng nó thật sự không có gì liên quan tới việc tại sao tôi chuẩn bị kết hôn với em gái cậu."

"Vây, cái thực tế rằng anh 'ừm' cô ấy không quan trọng, nhưng anh muốn kết hôn với cô ấy là bởi...?" Cậu nhóc chờ đợi.

"Để cho không ai khác có thể." Ôi trời, điều đó nghe chẳng hay ho tí nào hết. "Ý tôi là, tôi tình nguyện gánh chịu hậu quả hành động của mình và kết hôn với cô ấy ngay cơ hội đầu tiên có được."

"Gánh chịu hậu quả?" Cậu nhóc gần như sùi bọt mép, nhưng hiển nhiên là đã ép bản thân mình bình tĩnh lại. "Thế còn tình yêu thì sao?"

"Tình yêu?" Radcliffe chưng hửng với câu hỏi. "Chà, tôi không—" Anh dừng lại ở đó, khẽ cau mày, vì anh đã định nói anh không nghĩ nó là vấn đề ở thời điểm này, bên cạnh đó cảm xúc của anh còn bối rối hơn trong chủ đề này. Trong một khoảnh khắc anh nhìn Elizabeth và cảm thấy hơi nóng và khát khao, và cô là tạo vật say mê nhất anh đã từng gặp. Sau đó lần tiếp theo anh nhìn thấy cô thì cô dường như sẽ trầm lặng và kín đáo, và anh sẽ chẳng cảm thấy gì ngoài một chút cảm giác như cha chú. Phản ứng của anh với cậu nhóc trước mặt anh cũng bối rối tương tự. "Tôi không—"

Cậu nhóc quay người đi trước những từ đó, tái mặt.

Lắc đầu, Radcliffe từ bỏ việc thử phân loại những cảm xúc của mình. "Cảm xúc của tôi không thành vấn đề ở đây. Chuyện xảy ra tối qua mới thành vấn đề. Nếu tôi không kết hôn với cô ấy, em gái cậu sẽ bị hủy hoại... hoặc bị ép phải cưới Carland. Tôi có sự chấp thuận được cưới cô ấy của cậu không đây?"

"Ồ, sao cũng được," Charlie thờ dãi, nghe gần như cay đắng. "cưới em gái tôi... nếu cô ấy đồng ý có anh. Tôi chẳng thèm quan tâm."

Cau mày trước tông giọng của cậu ta, Radcliffe ngáp ngừng, sau đó quay về phía cánh cửa. Giờ anh sẽ phải nói chuyện với Elizabeth. Có lẽ trước tiên anh nên đi sắm một chiếc nhẫn đính hôn đã. Phải quả là một ý tưởng sáng giá. Chuyện này cần phải tiến hành một cách đúng đắn. Anh sẽ sắm chiếc nhẫn, bảo bà Hartshair nấu một bữa tối thịnh soạn... "Tôi có việc phải làm. Đừng có nói với em gái cậu đây. Tôi muốn tự mình nói với cô ấy."

"Theo ý anh vậy," Charlie lăm bầm khi cánh cửa đóng lại đằng sau Radcliffe, sau đó giật bộ tóc giả xuống đầy giận dữ bằng một tay, sử dụng tay kia nửa giữ, nửa kéo chiếc áo sơ mi của cô xuống khi cô quay người khỏi cửa. Radcliffe đã không rời đi một khoảnh khắc quá sớm nào, cô nhận thấy. Băng vải quần của cô—lụa mềm như cô đã quần chúng trong vội vã—đã bị tuột ra một nửa và nhanh chóng bị xổ ra.

Nhấn mặt, cô giật phần còn lại của băng vải quần và quần chúng đi theo chiếc áo choàng của cô, chỉ để cứng người lại khi một tiếng thờ hất ra vang lên. Chậm chạp ngược ánh nhìn của cô lên, cô nhìn chăm chăm vào cô gái đang đông cứng lại ở cánh cửa nối liền giữa hai phòng, mắt cô ta mở lớn khi nhận thấy Charlie nửa kín nửa hở trong lót cải trang của cô.

"Bessie." Charlie bước một bước về phía cô ta và cô gái quay người, bỏ trốn. Nguyên rủa, cô đuổi theo cô ta ngay lập tức, chạy theo cô ta vào phòng của "Elizabeth". Nhận thấy rằng cô ta đang định chạy trốn qua cánh cửa, Charlie lao về phía trước, nhảy lên giường và chạy ngay trên nó trong nỗ lực để tới được chỗ cánh cửa trước. Cô đâm sầm vào cánh cửa đúng lúc Bessie bắt đầu giật nó mở ra, sức nặng của cô buộc nó đóng lại với một tiếng rắc nghe như sấm rền. Bessie ngã ra ngay lập tức, về sốc và sợ hãi trên khuôn mặt cô khi cô loạng choạng giật lùi ngang qua căn phòng.

"Mọi chuyện đều ổn mà, Bessie. Tôi sẽ không làm hại cô đâu," Charlie lăm bầm trấn an, tia nhìn của cô nhảy giữa cô gái và căn phòng cho tới khi cô nhìn thấy chiếc áo choàng của Elizabeth nằm ngang ở cuối chân giường. Cô vội vã di chuyển tới để túm lấy nó, và Bessie lỉnh đi ra khỏi cô, mắt cô gái phóng quanh một cách đầy lo âu để tìm một đường tẩu thoát. Thờ dãi đầy nôn nóng, Charlie khoác áo choàng vào và giật dây ruy băng giữ mái tóc của cô ép vào lưng, sau đó chài một ít ra phía trước trước khi một lần nữa đối diện với cô gái. "Mọi việc đều ổn mà, Bessie," cô lặp lại trong một tiếng thờ dãi. "Thấy không?"

"Không, tôi không thấy gì hết," Bessie kêu lên đầy đau khổ, nhưng cô đã thôi chạy trốn và giờ tập trung vào Charlie. "Chuyện gì đang xảy ra vậy? Người là ai? Là anh trai hay em gái?"

"Cả hai," Charlie trả lời một cách thành thật với một nụ cười gượng gạo, sau đó thờ dãi lần nữa khi cô nhận thấy cô chỉ đang khiến cô gái bối rối hơn thôi. "Tôi là Charlie."

Có vẻ như bất khả thi, mắt cô gái mở lớn hơn nữa và cô lắc đầu khá điên cuồng. "Không. Cô không phải. Cô có ngực. Tôi đã nhìn thấy chúng."

"Ừm, đúng thế, vì tôi là con gái. Charlie là tên tắt của Charlotte. Tôi chỉ giả vờ là con trai để—" cô dừng lại và bước một bước sang bên, chắn đường tới cánh cửa khi Bessie lại nhìn chăm chăm về hướng đó một lần nữa. Bessie dừng lại ngay lập tức, nhưng rõ ràng là cô ta có thể đào tẩu bất cứ khoảnh khắc nào. "Bessie, tôi cũng là Charlie, người đã giải cứu cô khỏi phòng của Aggie. Cô không nghĩ cô ít nhất nợ tôi một cơ hội để giải thích sao?"

Cô gái nuốt xuống trước những lời đó, về không chắc chắn bao phủ khuôn mặt cô khi cô ngó một cách khao khát về phía cánh cửa, sau đó cô thờ dãi đầy đau khổ và khẽ gật đầu.

"Tốt." Charlie tặng cho cô gái một nụ cười dịu dàng, sau đó ra hiệu về phía chiếc bàn nhỏ ở cạnh cửa sổ. "Sao chúng ta không ngồi xuống để tôi có thể giải thích mọi việc?"

Bessie nhìn đầy ngờ vực, nhưng di chuyển tới để ngồi xuống một trong hai chiếc ghế cạnh bàn, ngó Charlie đầy lo âu khi cô đi theo và chiếm nốt chiếc ghế kia.

"Cô thấy đấy," Charlie nhanh chóng bắt đầu, không hề ngạc nhiên khi câu chuyện của cô tiến hành, về mặt nghi ngờ của Bessie được thay bằng sự ngạc nhiên, quan tâm, sau đó là những tiếng thì thầm đồng cảm. Cô kể cho cô hầu gái tất cả. Ừm, gần như là toàn bộ. Cô giữ lại bất cứ thông tin nào về gã tổng tiền và những khoảnh khắc ít đúng đắn của cô với Radcliffe. Khi cô kết thúc, cô gái đang nhìn cô với vẻ ngưỡng mộ.

"Chị thật dũng cảm. Ăn mặc như một cậu nhóc và tẩu thoát khỏi ông bác của chị." Cô ta lắc đầu đầy băn khoăn, nhưng Charlie gượng gạo mỉm cười và vờ ra vỗ vỗ lên tay cô gái.

"Không dũng cảm hơn em đâu, Bessie. Em có thể không ăn vận như một cậu nhóc, nhưng em đã đi cả một quãng đường tới thành phố có một mình và tìm kiếm một công việc."

"Ồ, vâng. Nhưng thử nhìn xem mọi việc đã hóa ra như thế nào. Aggie lừa tôi vào—" Cô bất thành linh khự lại, mắt cô mở lớn khi nhận ra. "Chị đã ở trong nhà thờ! Ôi, chúa ơi. Một quý cô ở trong nhà thờ!"

"Suyt," Charlie rít lên đầy lo lắng, sợ rằng bọn họ bị nghe trộm. "Đó là ý tưởng của Radcliffe. Anh ta nghĩ chị quá... ừmm... nữ tính và nghĩ cách để khiến "người đàn ông xuất hiện trong chị." Ngạc nhiên hiện trên môi cô khi cô thú nhận điều đó.

Mắt Bessie mở lớn hơn. "Đức ông Radcliffe vẫn chưa biết chị là con gái?"

"Không. Không một ai ngoại trừ em." Cô thở dài, sau đó thêm vào dưới hơi thở của mình với bản thân mình, "Và gã tổng tiền nữa."

"Gã tổng tiền!" Bessie gần như hét lên thất thanh từ đó, khuôn mặt cô là một bức tranh của kinh hãi, và Charlie nhắm mắt. Khả năng nghe của cô gái này thật phi thường.

"Phải. Chà," cô lầm bầm, sau đó vội vàng giải thích về những lá thư họ đã nhận được, sự thất bại khi định thử trả khoản tiền chuộc, và lá thư cuối cùng đã cảnh báo bọn họ thu thập số tiền lại một chỗ và hãy chuẩn bị, rằng họ sẽ nhận được thư của gã tổng tiền lần nữa vào hôm nay. "Chị đã không kể cho Beth trước khi con bé rời đi. Nó sẽ chỉ lo lắng thôi."

"Phải, chị ấy sẽ lo," Bessie đồng ý, sau đó liếc đầy lo âu về phía chiếc khay đặt trên bàn, lầm bầm, "Chị nói là hôm nay?"

"Phải." Charlie nhìn theo ánh mắt của cô gái, lông mày nhướn lên trước cuộn giấy được cuộn lại đang nằm trên khay. Nó được phong kín với một sợi dây ruy băng đỏ như máu. "Cái gì đó?" cô lo lắng hỏi. "Nó từ đâu tới vậy?"

"Nó vừa tới chỉ trước khi em lên gác," Bessie thú nhận đầy lo âu. "Một đứa trẻ cầu bơ cầu bắt trên phố chuyển nó. Thằng bé nói nó khẩn cấp và chị phải nhận được nó ngay lập tức."

Charlie nhìn chăm chú cuộn giấy, bất thành linh cảm thấy bị giằng xé. Một phần của cô muốn giật lấy cuộn giấy, đọc những lời hướng dẫn, và làm theo chúng để tất cả mọi việc đều kết thúc hết đi. Một phần nữa bất thành linh tràn đầy linh tính. Rùng mình để xua những cảm xúc đen tối đi, cô vội tới cuộn giấy và lạng lẽ tháo sợi dây ruy băng, cực kỳ ý thức được cái nhìn đầy lo âu của Bessie khi cô đọc nó.

"Chuyện gì thế?" Bessie hỏi khi cô bất thành linh nguyên rủa.

Nôn nóng quăng cuộn giấy lên trên bàn, Charlie đứng dậy và bắt đầu đi đi lại lại. "Kế hoạch của hân ta đòi hỏi hai người bọn mình phải tới đó."

"Chị với em sao?" Bessie hoảng hốt hỏi, và Charlie nôn nóng lắc đầu.

"Không, Elizabeth với chị. Bọn chị phải—" Cô bất thành linh khựng lại và quay người nhìn chăm chăm vào cô hầu gái, tâm trí cô làm việc điên cuồng.

Bessie ngồi ngả người ra sau, về mặt cô đầy lo lắng. "Sao chị lại nhìn em theo cách đó thế?"

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

"Trời, cô tạo nên một quý cô thật dễ thương," bà Hartshair lầm bầm, đầy tự hào bước lùi một bước khỏi công trình do chính tay mình tạo ra. "Phải không, thưa ngài? Ý tôi là thừa tiểu thư."

Charlie khẽ mỉm cười trước vẻ mặt của người phụ nữ. Chị đầu bếp thậm chí còn gặp nhiều khó khăn trong việc chấp nhận cái thực tế, Charles thật ra là Charlotte hơn cả Bessie.

Charlie đã phải mất một giờ để thuyết phục Bessie giúp đỡ cô. Cô gái thật sự đã có một mối ác cảm khủng khiếp đối với ý tưởng mạo nhận là một quý cô. Cuối cùng chính cảm giác tội lỗi đã khiến cô đồng ý. Bám vào điểm đó, Charlie đã lắc đầu buồn bã đầy giả tạo và lầm bầm rằng cô không thể tin được rằng cô ta là một cô gái vô on đến thế nào... và sau tất cả những gì, cô, Charlie, đã làm cho cô ta. Đây sâu khổ, Bessie đã nhượng bộ và đồng ý làm bất cứ điều gì cần thiết. Tuy nhiên, khi đó, họ đã còn lại chỉ một chút thời gian để chuẩn bị, và Charlie đã miễn cưỡng quyết định chị đầu bếp phải tham gia vào chuyện bí mật này và bị lôi kéo để giúp đỡ họ.

"Phải," giờ Charlie lầm bầm đáp trả lời bình luận của bà đầu bếp. "Cô ấy khá là dễ thương. Không nghi ngờ gì khi Aggie muốn cô ấy làm việc cho bà ta." Bessie nhắm mắt trước những lời đó, và Charlie nhắm mắt khi cô thất nút sợi chỉ cô đã sử dụng để khâu một chiếc mạng vào một trong những chiếc mũ của "Elizabeth", sau đó cắn đứt sợi chỉ và đặt cây kim sang một bên khi cô đứng dậy. "Của em đây. Cú chạm chung cuộc cho sự giả trang."

Nhận lấy chiếc mũ, Bessie đội nó lên trong khi Charlie di chuyển tới phía chiếc bàn và trượt mẫu giấy có ghi địa chỉ vào trong túi của cô.

"Trông như thế nào?" Bessie hỏi, kéo sự chú ý của cô trở lại.

"Hoàn hảo." Charlie toe toét đầy nhẹ nhõm trước cái cách chiếc mũ và tấm mạng che mặt hoàn toàn che phủ màu mái tóc của Bessie và những đường nét khuôn mặt. "Và giờ chúng ta phải đi thôi."

Quay người, cô mở cánh cửa và bước ra, Bessie bám sát gót chân cô, nhưng bà Hartshair đã đuổi theo họ đầy lo lắng. "Hai người sẽ đi trong bao lâu?"

Charlie dừng lại ở đầu cầu thang và cau mày trước câu hỏi đó. "Tôi không chắc," cô thú nhận, sau đó nôn nóng thở dài. "Chúng tôi sẽ không đi lâu đâu."

Chúng tôi sẽ trở về trong vòng một giờ, trước buổi trưa là muộn nhất."

*****

Gà trống và Bò Đực là một cơ sở kinh doanh xác xơ không thể chõ cái vào đâu được. Charlie và Bessie nhìn nó từ phía trong chiếc xe ngựa, sau đó liếc nhau. Ít nhất Charlie nghĩ Bessie đang nhìn cô. Thật khó có thể nhìn được mắt cô gái qua tấm mạng cô ta đeo.

"Chị chắc đây là nơi mảnh giấy nhắn nói phải tới chứ?" Bessie hỏi về đau khổ.

"Phải," Charlie thờ dãi.

"Giờ chúng ta sẽ phải làm gì đây?"

"Chúng ta sẽ đi vào và đặt một phòng dưới cái tên là"—Charlie kéo mảnh giấy nhắn ra khỏi túi áo của cô và kiểm tra nó—"Pigeon (chim bồ câu)," cô làm bầm đầy chế giễu, sau đó liếc lại qua khung cửa sổ vào về bề ngoài xoàng xĩnh của tòa nhà. "Chị cho là chúng ta tốt nhất nên kết thúc chuyện này thôi."

"Phải." Bessie nghe còn ít nhiệt tình hơn về nó, và Charlie tặng cho cô một nụ cười trấn an.

"Mọi chuyện sẽ xong chỉ trong nháy mắt thôi, và khi nó kết thúc, chị sẽ mua cho em một bộ váy áo mới đẹp để thay lời cảm ơn."

"Không cần phải thế đâu, tiểu thư của em. Như chị đã chỉ ra lúc trước, chị đã làm cho em khá nhiều rồi và em không muốn nhận được thêm để phải đền đáp lại cho chị."

Charlie liếc ra chỗ khác một cách tội lỗi, sau đó thờ dãi. "Chị xin lỗi, Bessie. Chị không bao giờ nên ép uống em như thế. Nếu – nếu em không muốn đồng hành cùng chị vào trong, em có thể chỉ cần chờ ở xe ngựa và—" Cô đứng lại trước cái khịt mũi chán ghét từ cô nàng.

"Và lãng phí tất cả những cái chột chột và làm đom này không vì cái gì sao? Không. Ai đó phải nhìn thấy em ăn vận như thế này trước khi em cời bỏ tất cả những món đồ lộng lẫy tuyệt đẹp này, cảm ơn. Bên cạnh đó, ít nhất đó là điều em có thể làm," cô thêm vào dịu dàng hơn. "Và em xin lỗi nếu lúc này em nghe giận dữ một chút."

Charlie ngập ngừng thêm một khoảnh khắc nữa, nhẹ nhõm gật đầu, đẩy mở cánh cửa xe ngựa, sau đó bước ra và quay người để giúp Bessie xuống.

Nếu về bề ngoài của Gà trống và Bò Đực trông đã sập sệ, bên trong còn thất vọng hơn. Mùi khó chịu của khói thuốc và rượu bia lâu ngày là những thứ đầu tiên đánh vào Charlie. Mũi nhăn lại, cô chớp mắt vài lần để nỗ lực điều chỉnh cho thích hợp với ánh sáng tối lờ mờ bên trong sau ánh mặt trời rạng rỡ bên ngoài. Khi cô có thể nhìn rõ ràng, cô băn khoăn việc chị cô phải nhọc công thế chứ. Chẳng có gì nhiều để nhìn. Những chiếc bàn gỗ sứt sẹo. Sàn gỗ bẩn thỉu đầy rác rưởi với hàng hà sa số những mảnh rác vụn. Những bức tường màu nâu, thứ mà lúc bắt đầu có lẽ là màu kem hay trắng, nhưng giờ đã lốm đốm đầy vết ám khói bụi từ hàng thập kỷ rồi. Những người nhếch nhác với những bộ quần áo xoàng xĩnh, như nhước láp đầy mọi xó xĩnh, bất chấp cái thực tế rằng vẫn chưa đến giữa trưa.

Nắm lấy cánh tay Bessie, Charlie vội vã dẫn cô qua đám đông ồn ã tới quầy rượu. Ông chủ quán trọ chú ý tới họ ngay lập tức. Nhá bộ răng lấm tấm vết bản trông như những bức tường màu nâu của mình, ông ta tiếp tục cọ chiếc cốc với một mảnh vải bẩn thỉu khi ông ta gật đầu chào. "Có chuyện gì?"

"Làm ơn cho một phòng. Cho Đức ông và Phu nhân... ờ... Pigeon."

Bàn tay cô chậm lại khi ông ta liếc nhìn họ đầy tò mò, sau đó ông ta chậm chậm gật đầu. "Xin đợi một chút. Một trong những cô gái sẽ chuẩn bị phòng. Sao hai người không ngồi xuống chiếc bàn ở góc đằng kia và uống một cốc bia trong khi chờ đợi."

Đó không phải là một câu hỏi. Charlie theo ánh nhìn của người đàn ông tới chiếc bàn được chỉ định, chú ý rằng có một người đàn ông đang ngồi đó một mình. Thấp và đầy đặn, đầu hắn ta chúi sâu vào trong ngực khi hắn ta nhìn chăm chăm vào chiếc cốc của mình với vẻ chán nản. Nhận ra rằng đây chắc chắn là người đàn ông cô phải gặp, Charlie gật đầu và bắt đầu quay đi, nhưng khựng lại khi ông chủ quán trọ bất thành linh tóm lấy cánh tay cô.

"Cậu sẽ trả tiền trước cho căn phòng và chỗ bia chứ, phải không."

Nó cũng không phải là câu hỏi, Charlie chú ý khi cô cương quyết với vào trong túi áo của mình và rút ra hai đồng xu. Quẳng chúng vào người đàn ông với một chút nôn nóng, cô hỏi hà thúc Bessie tiến về phía chiếc bàn họ đã được chỉ dẫn đến, tha thiết muốn thử thách này xong đi.

Người lạ ngẩng đầu lên khi Charlie và Bessie dừng lại bên chiếc bàn. Mắt hắn ta lướt qua cả hai bọn họ, chú ý rằng họ đều có chiều cao như nhau và đáng người mảnh khảnh. "Cậu tới muộn."

Charlie cứng người trước tông giọng hiêu chiến đó, mắt cô quét qua khuôn mặt hắn ta. Cô cau mày trước cái mũi củ hành, đôi môi dày, và khuôn mặt rõ ràng rõ chột của hắn ta. Hắn ta không phải là người mà ai đó có thể quên được sau khi gặp gỡ, và cô chắc chắn là cô chưa bao giờ gặp hắn trước đây. Điều đó có nghĩa là hắn ta rất có khả năng không phải là gã tổng tiền thật sự mà là đại diện của gã ta. Cô đã có hi vọng thảo luận với chính kẻ tổng tiền, để nhận thức được liệu gã ta có ý định cô moi thêm tiền sau này không. Điều có nghĩa là họ sẽ bị bỏ lại, băn khoăn và lo lắng trong một khoảng thời gian lâu hơn nữa.

"Thêm một vài phút nữa là tao đã rời đi mất rồi," gã đàn ông thêm vào, rõ ràng là không hài lòng trước sự im lặng đáp trả của cô với lời phàn nàn của hắn ta.

Nhún vai đầy nôn nóng, Charlie vói vào trong túi áo của cô để lôi ra một chiếc túi chứa tiền xu là tiền trả tổng tiền, háo hức để cuộc gặp gỡ này kết thúc.

"Cất cái đó đi," hấn ta quát, thêm vào đầy ghê tởm khi cô làm thế, "Trời ạ! Mày muốn chúng ta bị giết hay cái gì đó đại loại thế hả?" Bất thình lình nhòom dậy, hấn ta ra hiệu cho họ đi theo và hướng ra phía sau của quán trọ, dẫn họ qua một cánh cửa mờ dẫn vào trong một căn bếp nhỏ tí, bẩn thỉu, sau đó qua một cánh cửa nữa. Cánh cửa này dẫn ra con hẻm phía sau quán trọ. Con hẻm chắc chắn bốc mùi nồng nặc với thịt thiu và những thứ bài tiết của con người.

Che mũi lại đầy kinh tởm, Charlie và Bessie theo người đàn ông đi xa cánh cửa vài mét trước khi hấn ta dừng lại để đối diện với họ, toe toét với vẻ thoả mãn rành rọt trước sự khó chịu của bọn họ. Hấn ta dường như không hề bị ảnh hưởng bởi mùi hôi thối đó tí nào. Rất có thể mũi hấn chỉ để nhìn cho có thôi, và chẳng hữu dụng theo cách nào khác hết. Hàng năm trời nhậu nhẹt say sưa rất có khả năng đã giết chết bất cứ khả năng người nó đã một thời có, Charlie nghĩ một cách độc địa khi cô một lần nữa lại với tới túi đựng tiền xu. Lần này gã ta không ngăn cô lại. Thả túi tiền xu rơi vào trong bàn tay hấn ta chia ra, cô đợi trong khi hấn ta mở nó và ngó vào chỗ xu bên trong. Khi hấn ta gạt gù đầy thoả mãn, cô ngo nguẩy, kéo sự chú ý của hấn ta lại một lần nữa. "Nếu công việc của chúng ta đã hoàn tất...?"

"Vẫn chưa đâu."

Lặng người, cô liếc quanh khi hấn ta ra hiệu như thể có ai đó phía sau cô. Tim như chìm xuống, cô nhìn thấy hai người đàn ông di chuyển về phía bọn họ từ cánh cửa sau của nhà trọ, và quay ngoắt lại người đàn ông cô vừa mới trao cho số tiền xu một cách giận dữ. "Chuyện gì thế này?"

"Hà, giờ thì, dường như ông chủ của tao nghĩ nếu mày trả từng này để giữ kín nơi ở của mình, ông bác mày thậm chí sẽ trả còn nhiều hơn để bắt lại được hai đứa tụi bây."

Trước khi Charlie có thể làm gì hay nói bất cứ điều gì đáp trả những lời lẽ đó, một tiếng hét từ Bessie khiến cô quay sang để thấy những gã đàn ông đã tới chỗ bọn họ. Một gã túm lấy phần phía trên cánh tay cô từ phía đằng sau và đang cô thử khua phục cô khi cô bắt đầu chống cự và đấm đá. Charlie ngay lập tức di chuyển tới để cố giúp, nhưng chỉ vừa mới bước một bước thì nhận thấy bản thân mình đối diện với gã đàn ông thứ hai. Gã ta to kék xù. Cao như một cái cây và to như con trâu mộng. Sự hiện diện của hấn ta trước mặt cô chắn hết ánh sáng mặt trời và che phủ cô trong bóng tối.

Charlie kiên quyết nuốt xuống, sợ hãi khiến cô đông cứng cho tới khi một tiếng hét nữa từ Bessie khiến cô di chuyển. Dẫm mạnh lên chân của gã đàn ông kia khi hấn ép Bessie ra đầu con hẻm về phía chiếc xe ngựa bất thình lình xuất hiện ở đó, nhưng gã ta cũng rắn chắc như thế. Hấn ta thốt ra một tiếng gầm gừ khi cô lao bản thân mình tấn công vào lưng gã, một cánh tay vòng qua cổ gã, tay kia túm lấy tóc gã và kéo nó một cách điên cuồng. Bàn chân và đầu gối cô cắm vào phần thịt ở hông của gã khi cô trườn tới để lấy điểm tựa. Sau đó cô bị túm lấy eo, và phần thân trên của cô bị kéo ra khỏi người đàn ông.

"Giờ được rồi, đừng làm đau cô ta," gã đàn ông với cái mũi củ hành làm bầm. Đó là thứ cuối cùng Charlie nghe thấy. Cái gã đã túm lấy cô thả cô ra ngay lập tức, và Charlie—người chân vẫn quẩn quanh hông gã đàn ông kia—chẳng có thời gian để túm lấy bất cứ cái gì để ngăn cô ngã khi phần thân trên của cô bất thình lình rơi thẳng xuống phía dưới, đầu cô đập xuống con phố rải sỏi một cái rầm.

*****

"Một ngày tốt lành, thưa ngài. Tôi tin là cuộc hành trình của ngài đã thành công?"

"Hầu hết là thành công, Stokes," Radcliffe làm bầm, đưa chiếc áo choàng, mũ và găng tay của anh qua trước khi vói xuống một cách bản năng để vổ vổ vào túi quần của anh, cảm nhận được chiếc hộp đựng đồ trang sức ở đó. "Tiểu thư Elizabeth có ở trong phòng khách không?"

"Không, thưa ngài. Tiểu thư đã ra ngoài."

"Ra ngoài?" Anh dừng lại trước những lời đó. "Ra ngoài đi đâu?"

"Với anh trai của cô ấy, thưa ngài. Ngài Charles yêu cầu tôi gọi cho họ một chiếc xe ngựa một lát sau khi ngài rời đi sáng hôm nay."

"Và họ vẫn chưa quay về? Họ đi đâu?"

Trước khi Stokes có thể trả lời bất cứ câu hỏi nào, một tiếng gõ nhẹ ở cánh cửa trước kéo ông ta về phía trước để trả lời.

"Elizabeth!" Radcliffe vội vã tiến lên phía trước khi anh nhận ra người phụ nữ ở bậc cửa, nụ cười của anh chuyển thành cái cau mày khi anh chú ý thấy Tomas ở bậc cửa đằng sau cô. Nắm lấy cánh tay cô, anh kéo cô vào trong nhà và kéo ra khỏi người đàn ông khác. "Stokes nói em rời đi với Charles sáng nay. Hai người đã đi đâu? Và Charles đâu rồi?"

"Charlie không có ở đây?" Lo lắng khiến lông mày cô cau lại khi cô hỏi Stokes.

"Không, thưa tiểu thư. Cậu ấy đã không trở lại kể từ khi hai người rời đi sáng nay."

"Hai người chúng tôi?"

"Vâng, thưa tiểu thư." Sự bối rối của ông ta là hiển nhiên.

Elizabeth cau mày trước những lời của ông ta, sau đó dường như đi đến một kết luận có thể xoa dịu cô. "Nhưng không phải cùng một lúc. Đầu tiên một

người rời đi, sau đó là người kia, phải thế không?" cô đoán. Stokes chớp mắt.

"Không, thưa tiểu thư. Cả hai người bước ra cùng với nhau. Mặc dù cô mặc một bộ váy áo khác."

Những thông tin này dường như khiến cô gái bối rối hơn, Radcliffe nhận thấy với một sự giận dữ khi Elizabeth lo lắng quay sang Tomas Mowbray, thì thầm tên hắn ta một cách bối rối.

"Và một chiếc mũ có mạng che mặt," Stokes bất thành linh thêm vào, điều đã mang đến một tia sáng của cái dường như là hiểu ra trong mắt Mowbray.

"Ông đang nói Charlie và một người phụ nữ đội mũ có mạng che mặt rời nhà vào sáng nay, nhưng họ vẫn chưa quay về?"

Stokes chậm chậm gật đầu, về mặt ông ta trở nên trầm ngâm khi ông ta thấy sự khác biệt đã được nhận ra. "Phải, thưa ngài."

Cái cau mày của Beth sâu hơn. "Người phụ nữ đó có thể là ai?"

Radcliffe giờ cũng cau mày. "Em đang nói rằng đó không phải là em?"

"Đó không phải là em," Beth xác nhận lại.

Radcliffe liếc khuôn mặt bối rối của Stokes, sau đó hỏi, "Vậy thì khi nào và làm sao mà hôm nay em rời nhà đi được?"

"Em không rời nhà hôm nay."

Anh ngo ngoáy một cách nôn nóng. "Đừng có nực cười. Em phải rời nhà. Em vừa mới trở về với Mowbray đấy thôi."

Beth lắc đầu. "Không, thưa ngài. Em chưa bao giờ rời nhà hôm nay. Em đã không ở đây ba ngày vừa qua. Em rời đi vào buổi tối tổ chức vũ hội nhà Fetterley. Charlie giả vờ là em để giấu thực tế là em đã đi."

"Thật là vớ vẩn, cả em và tôi đều biết là thế!" Túm lấy cổ tay cô, Radcliffe quay người về hướng thư viện. "Tôi không biết em đang chơi trò gì, thưa cô," anh quát trong khi di chuyển. "Nhưng em sẽ tự mình giải thích."

"Dừng lại ở đó," Mowbray nói khi anh vội vã đuổi theo họ và túm lấy cánh tay còn không của Beth, kéo cô ra xa Radcliffe.

"Thả cô ấy ra, Mowbray, chuyện này không liên quan gì tới cậu hết." Radcliffe kéo cô lùi lại một bước, thế là Beth đứng giữa hai người đàn ông, bị kẹt ở giữa một trận chiến giằng co.

"Nó rõ ràng là có liên quan tới tôi, thưa ngài. Cô ấy là vợ tôi."

"Cái gì?" Radcliffe tái nhợt đi.

Tomas gật gù thỏa mãn. "Đó là nơi chúng tôi đã ở trong vài ngày vừa rồi. Gretna Green. Chúng tôi đã đi xe ngựa tới đó, kết hôn, và tôi đưa cô ấy về thẳng đây."

Radcliffe cười phá lên đầy nhẹ nhõm trước những lời đó. "Cậu xem tôi là gã ngốc hả? Cậu không thể nào đưa cô ấy tới đó. Cô ấy đã ở đây."

"Không, thưa ngài. Đó là Charlie," Elizabeth nói. "Charlie đã che đậy cho sự vắng mặt của em," cô dịu dàng lặp lại.

Không những không dịu lại trước những lời lẽ dịu dàng của cô, Radcliffe còn trở nên giận dữ hơn, miệng anh mím chặt lại đầy kiên quyết. "Em biết em không thể lừa tôi với những thứ vớ vẩn như thế, Elizabeth. Sao em còn muốn thử?"

"Nhưng đó là sự thật, thưa ngài," cô khẳng khái, chỉ xoay xở để khiến anh tức tối thêm.

"Charles trong một bộ váy áo? Với một bím tóc dài sẫm màu?" anh hỏi đầy mỉa mai.

"Phải."

Radcliffe lắc đầu. "Ngay cả nếu Charles thật sự có thể cải trang bản thân mình như một người phụ nữ mặc váy áo, cả em và tôi đều biết rằng đó không phải là cậu ấy. Tôi thật sự phải nói rõ làm thế nào tôi biết đó không phải là Charles ngay trước mặt gã công tử bột trẻ măng này, hay em sẽ thú nhận đây là một trò đùa ngớ ngẩn và từ bỏ nó?"

"Nhưng Charlie có giả vờ là em khi em đi," cô khẳng khái một lần nữa.

"Thưa tiểu thư, cái cơ thể tôi ôm trong vòng tay mình và làm tình tối hôm qua là của phụ nữ. Đó chắc chắn không phải là anh trai em, Charles."

"Anh đã làm tình với Charlie?" cô gái hỏi, có vẻ như bị sốc.

"Tôi làm tình với em!" Radcliffe quát lại.

"Có quý cậu mới làm," Tom lầm bầm. "Ngay cả tôi cũng chưa có cái vinh dự đấy. Không có cơ hội làm thế vì phải chạy vội về đây để giải cứu Charlotte."

"Charlotte? Charlotte là kẻ quái quỷ nào?"

"Charlie!" Beth và Tomas trả lời đồng thanh. Khi Radcliffe chỉ đơn giản là chăm chăm nhìn họ một cách mờ mịt, Tomas giải thích. "Beth và Charlotte là chị em song sinh."

"Charlie chỉ giả vờ là con trai để bọn em có thể du hành an toàn thôi," Beth vội vã thêm vào. "Anh vẫn ổn chứ, quý ngài của em? Anh đang tái đi đấy."

Radcliffe lắc đầu. "Anh nghĩ em tốt nhất nên giải thích điều này cho anh... chậm chậm thôi."

Beth cắn môi cô và liếc chồng mình, sau đó quay lại với Radcliffe. "Ừm, nó thật ra rất đơn giản. Anh thấy đấy. Bác Henry đã sắp xếp để gả bọn em cho Carland và Seguin, và Charlie và em—Chà, thật ra, quý ngài của em à, chính bản thân anh đã nói Carland đã nhìn ba người vợ của mình đi xuống mồ. Còn Seguin, em sợ là ông ta có một vài sở thích kỳ dị. Mặc dù em phải thú nhận em không biết điều đó cho tới khi anh đưa Charlie tới nhà thổ."

Radcliffe giật mình trước những lời đó, khiếp hãi lướt ngang qua khuôn mặt anh ngay cả khi Tomas quay sang anh với vẻ cáo buộc. "Anh đã đưa cô ấy tới tận nhà thổ luôn á?"

Lúc này đang cau có, Radcliffe lắc đầu. "Tôi đưa Charles đi. Cậu nhóc đó ra về tiểu thư. Tôi nghĩ khiến cậu ta đàn ông hơn."

"Em e rằng điều đó là bất khả thi," Beth rì rầm về thích thú, sau đó vội vã tiếp tục giải thích khi anh trừng mắt lên với cô. "Dù sao đi chăng nữa, chúng em quyết định Carland và Seguin là không thích hợp và rằng chúng em sẽ chạy trốn tới nhà anh họ Ralphy."

Radcliffe giật mình lần nữa. "Ralphy? Anh nghĩ bọn em đang hướng tới London."

Cô mỉm cười về hồi lỗi. "Ừm, không, thật sự là không. Charlie đơn giản nói với anh như thế để phòng trường hợp anh chạy tới chỗ bác Henry và tố cáo bọn em. Chúng em thật sự hướng tới chỗ Ralph. Anh ấy là anh họ bên đằng mẹ của chúng em, và bác Henry không biết về anh ấy, theo như chúng em được biết. Nó dường như là nơi tốt nhất để đi, nhưng không an toàn cho một người phụ nữ du hành một mình... Thậm chí hai người phụ nữ cũng không, thế nên Charlie quyết định ăn vận như đàn ông. Chị ấy nghĩ nó sẽ giữ chúng em an toàn khỏi những kẻ trộm ỏi đất hơi, cũng như khiến bác Henry gặp khó khăn nhiều hơn khi lần theo dấu vết của bọn em. Bác ấy sẽ tìm kiếm hai người phụ nữ, anh hiểu chứ?"

"Anh hiểu," anh khô khốc nói, nhớ lại cậu thanh niên mảnh khảnh đối mặt với anh trong chuồng ngựa. Về sự hãi của cậu ta là hiển nhiên, nhưng cũng có sự hiển nhiên ngang bằng là cậu nhóc quyết tâm bảo vệ em gái của cậu ta... của cô ta. "Sao hai người bọn em không nói cho tôi sự thật?"

"Chà, khi đó chúng em không quen biết gì anh, quý ngài của em."

"Không, lúc đầu thì các em không," anh thừa nhận. "Nhưng sau đó, khi tôi đề nghị được giúp đỡ—"

"Bọn em chưa bao giờ có ý chấp nhận sự trợ giúp của anh. Thật ra, bọn em đã cố từ chối, nếu anh nhớ lại, nhưng anh dường như không sẵn lòng bỏ bọn em lại để tự mình xoay xở. Thế nên bọn em bị buộc phải lên đường tới London với anh, nhưng lên kế hoạch lên đi lúc nửa đêm và một mình hướng tới chỗ của Ralphy."

Lông mày anh nhướn lên trước những lời đó. "Và tại sao hai người lại không làm như thế?"

"Anh đã không dừng lại," cô chỉ ra một cách khô khốc. "Bọn em mong đợi anh đơn giản là dẫn bọn em tới nhà trọ kế tiếp để nghỉ qua đêm trước khi tiếp tục ngày kế tiếp, nhưng anh bắt bọn em cưỡi ngựa suốt đêm, chỉ dừng lại lúc tảng sáng. Khi đó bọn em đã quá kiệt sức để có thể rời đi."

Radcliffe mỉm cười một cách gượng gạo, nhớ lại cái dáng lão đảo đầy mồ hôi của Charles trong phòng họ buổi sáng đầu tiên khi hùng dũng ló lên trên bầu trời. Cô đã cực kỳ mạo hiểm khi chia sẻ căn phòng đó. Cô có thể bị hủy hoại nếu cô bị phát hiện. Anh bất thành linh nhớ lại thức dậy với cô quần quanh cơ thể anh, con sóc và hoàng hốt của chính anh khi đã đáp trả về mặt thể chất đối với sự gần gũi và những điệu bộ ẻo lả của cậu nhóc. Nếu khi đó anh biết điều anh đã biết lúc này... Đây những ý nghĩ như thế sang một bên, anh hỏi, "Vậy sao hai người không rời đi vào buổi tối tiếp theo?"

Cô nhún vai. "Anh đã chỉ ra sự cần thiết phải có một tay súng và bọn em không hề có. Sau đó, khi thời gian trôi đi và bọn em biết anh rõ hơn, thưa ngài, bọn em trở nên khá là thích anh. Có vẻ như không phải nếu đào sâu vào lúc nửa đêm khi anh đã tốt bụng như thế. Thế nên bọn em quyết định có lẽ London sẽ là điểm đến tốt hơn cho bọn em. Anh đã đề nghị giúp đổi số đồ trang sức cho bọn em và ..." Đồ mặt một cách tội lỗi, cô liếc Tomas. "Ừm, bọn em đã khá là hi vọng có thể luân phiên tìm được một ông chồng, cứu bọn em khỏi phải trốn trong sự săn của anh họ mình ở miền quê và đánh cuộc đời mình sống như một bà cô không chồng," cô thú nhận một cách ngượng ngập.

Mỉm cười, Tomas vòng cánh tay anh quanh cô một cách an ủi. "Và em đã làm được, em yêu, và anh rất biết ơn điều đó."

"Em cũng vậy. Em bị hấp dẫn bởi anh ngay lần đầu tiên, nhưng em biết anh là người đàn ông dành cho em cái ngày ở câu lạc bộ của Radcliffe," Beth lầm bầm đáp lại, ôm anh thật chặt đến nỗi cô bị lộ cánh Radcliffe giật mình lần nữa.

"Câu lạc bộ của anh? Em ở câu lạc bộ của anh khi nào?"

"Ngày hôm sau khi chúng ta tới đây, thưa ngài," Beth trả lời, liếc anh đầy ngạc nhiên. "Anh không nhớ ư?"

"Anh đưa Charles tới đó, không phải em."

"Hôm đó em là Charles," cô thú nhận, đỏ mặt một cách dữ dội.

"Ngày hôm đó?" Anh trông lúng túng. "Ý em là gì, ngày hôm đó? Anh nghĩ Charlie..." Anh lại trông ngờ ngác lần nữa và Beth vội vã giải thích.

"Ừm, Charlie dường như có nhiều trò vui đến nỗi em nghĩ mình cũng nên thử. Sau cùng thì anh đã dạy chị ấy học bắn súng, đi tới nhà thờ, ngồi suốt đêm uống rượu với chị ấy..." Cô cau mày khi anh dường như tái nhợt hơn bởi mỗi ví dụ về "trò vui" anh đã chỉ cho Charlotte. "Em nghĩ em sẽ muốn thử là đàn ông trong một ngày. Thế nên buổi sáng sau khi bọn em tới nơi, chúng em đổi chỗ. Charlie đóng vai em, và em đóng vai Charles."

"Anh hiểu," anh khẽ lẩm bầm và anh thật sự có thể bắt đầu hiểu. Anh nhớ lại một cách đầy sinh động chuyến đi tới câu lạc bộ của anh mà cô đang nói đến. Làm thế nào anh lại không thể chứ? Đó là lần đầu tiên anh ở bên Charles mà không thấy bản thân mình miễn cưỡng bị hấp dẫn bởi cậu ta. Giờ nghĩ lại, anh nhận ra rằng buổi chiều hôm đó cũng là lần đầu tiên anh nhận thấy bản thân mình bị hấp dẫn bởi người anh nghĩ là Beth. Đó thật sự là Charlotte. Anh đã hôn cô ở đó lần đầu tiên, sau đó khi họ tới nhà hát tối đó và cô đã tán tỉnh một cách khủng khiếp với—"Nhưng em lại là Beth tối đó khi chúng ta tới nhà hát?"

"Vâng."

"Và ngày tiếp theo?"

"Vâng."

"Nhưng không phải tối hôm đó?"

"Không." Cô trông đầy ngạc nhiên khi anh có thể nói khi nào thì cô là bản thân mình và khi nào thì không, nhưng anh sẽ không giải thích rằng nó không thật sự là bản thân anh mà là cơ thể anh đã biết sự khác biệt. Mỗi lần Charlotte—thật là một cái tên kinh khủng—đóng vai Beth, anh đã bị cuốn vào cô như thiêu thân với ngọn lửa. Cũng như anh đã bị thu hút vào Charles chỉ khi Charlie là người mặc quần ống túm. Quả là nhẹ nhõm hết cả người, thật vậy. Ít ra anh biết chẳng có gì khác thường về anh hết. Anh bất thình lình khá là hạnh phúc với bản thân mình và thế giới xung quanh anh. Những cảm xúc của anh tất cả giờ đã được sắp xếp đầu ra đầy. Đó là Charlie. Charlie là người anh khát khao, Charlie là người anh muốn, Charlie là người anh nhận thấy duyên dáng, và Charlie là người anh yêu. Cô nàng nhỏ nhắn tinh quái đó đã thật sự đã lừa được anh. Cô trông thật tuyệt khi mặc quần. Có lẽ anh có thể để cô thỉnh thoảng mặc chúng để—

"—nhận ra Carland đang hướng thẳng tới đây, bọn em quay thẳng về."

Radcliffe chớp mắt xua những ý nghĩ thấp hơn chân giá trị của anh sang một bên khi anh tóm được đuôi lời giải thích của Beth. Anh đã bỏ lỡ chúng khá nhiều trong khi tưởng tượng những thứ anh muốn làm với Charlie. Những phản quan trọng, anh hoài nghi đây giận dữ khi lúc này anh quay sang cô. "Em nói gì?"

"Em nói bọn em quay thẳng về đây."

"Không, trước đây cơ."

"Ồ." Cô cau mày. "Về Carland?" Khi anh gật đầu, cô giải thích, "Chà, hần ta và bác Henry ở cùng một quán trọ với bọn em tối qua. Hần ta không nhìn thấy em, thật may mắn, nhưng Tomas nghe lỏm được họ nói chuyện. Từ những gì họ nói, bọn em thu thập được rằng họ biết bọn em đang ở London và đang tiến hành một vài kế hoạch để mang bọn em lại với họ. Cuối cùng Tomas và em thậm chí còn không ở lại nghỉ đêm. Bọn em rời đi ngay lập tức và quay về."

"Sao em phải gấp rút quay về ngay lập tức? Nếu em và Mowbray đã kết hôn, mọi chuyện đều ổn cả. Ông bác em không thể buộc em cưới Carland nếu em đã kết hôn rồi."

"Không. Không phải em. Charlie."

"Charlie?" Anh tái mặt trước câu đó. "Nhưng hai người bọn em nói..."

"Bọn em khó có thể nói với anh rằng Charles sẽ cưới Carland," cô chỉ ra đầy hợp lý. "Và bọn em sợ rằng nếu bọn em nói với anh em sẽ phải cưới Seguin, anh sẽ ít đồng cảm hơn. Sau cùng thì, lúc đó, bọn em chẳng nghe điều gì làm giảm giá trị của hần ta ngoại trừ hần ta già khú. Anh có thể ngăn nỗ lực đào tẩu của bọn em. Anh thậm chí còn có thể trả bọn em lại cho ông bác của mình."

"Charlie với Carland?" Nỗi hoảng hốt của anh là hiển nhiên. "Lạy Chúa tôi, hần ta sẽ không bao giờ bỏ qua giọng điệu hỗn xược của cô ấy. Cô ấy sẽ chết trong vòng một ngày mất thôi!"

Beth nghiêm nghị gật đầu. "Đó là lý do vì sao bọn em quay về. Để giúp chị ấy chạy trốn."

"Chạy trốn?" Anh trông như thể từ đó là sinh vật lạ đối với anh vậy, sau đó bất thình lình đứng bật dậy. "Không. Cô ấy không cần chạy trốn nữa. Bọn anh sẽ kết hôn."

Beth chớp mắt trước những lời đó. "Bọn anh sẽ kết hôn?"

"Phải. Anh đã bảo cô ấy sáng nay."

"Anh bảo chị ấy?" Cô cau mày đầy quan tâm.

"Phải," anh trả lời một cách sao nhãng, ý nghĩ của anh lướt lại tất cả những gì cô đã nói. Charles thật ra là Charlotte, và cô đã đi đâu đó với Bessie sáng nay và vẫn chưa quay về. Ông bác của cô ấy đã bắt được cô ấy rồi ư? Nguyên rủa, anh nhảy bật dậy và di chuyển tới cánh cửa thư viện. Anh giật nó mở tung, sau đó dừng lại, lông mày anh nhướn lên. Stokes, người mà anh sắp gọi, đang đứng ngay ở đó, trông đầy phẩm cách như một người quản gia có thể khi bị tóm với một bên tai đang áp vào cánh cửa.

"Vâng, thưa ngài?" người đàn ông bình thản lắm bầm, đứng thẳng lại.

"Charles có mang bất cứ cái gì theo khi cậu ta rời đi không?"

Stokes háng giọng. "Tôi cho là ý ngài muốn nói đến bên cạnh quý cô trẻ tuổi?"

"Ý tôi là cái gì đó như hành lý," Radcliffe nôn nóng nhấm nhẳng.

"Không, thưa ngài. Họ không có hành lý."

Radcliffe nhẹ nhõm hơn một chút trước những lời đó. "Cậu ta có nhắc đến họ sẽ đi đâu không?"

"Không, thưa ngài. Cô ấy không nói cô ấy sẽ tới đâu. Nhưng..."

"Nhưng?" Radcliffe dô ngọt khi ông già ngập ngừng.

"Ừm, thưa ngài, bà đầu bếp đã giúp Tiểu thư Charles và cô gái trẻ mặc đồ. Có lẽ bà ấy nghe lỏm được cái gì đó hữu dụng."

"Bà đầu bếp? Sao Bessie không giúp cậu ta?"

"Tôi nghi ngờ là có lẽ là vì Bessie là cô gái đeo mạng che mặt với Tiểu thư Charles."

"Tất nhiên rồi," Elizabeth hét lên. "Đó chắc chắn phải là Bessie."

Radcliffe nghiêm nghị gật đầu, sau đó ra lệnh, "Đưa bà đầu bếp tới gặp ta."

"Không cần phải triệu tập tôi, thưa ngài, tôi đã ở đây." Những lời đầy lo lắng này khiến Stokes quay ngang để lộ ra người phụ nữ được nói đến đang đứng chỉ cách có một bước chân hay khoảng đó phía sau ông ta, vịn vịn một cách cầu kinh mảnh vải trong đôi tay chai sạn vì làm việc. "Tôi tới để báo cho ngài rằng tôi lo lắng về tiểu thư và Bessie như thế nào. Tiểu thư Charlie nói rằng họ sẽ không về muộn quá trưa và giờ thì đã tới giờ ăn tối rồi. Tôi đã như bị ăn mòn và day dứt suốt cả ngày vì hai người bọn họ. Tôi biết có chuyện gì đó đang xảy ra."

"Họ đã đi đâu? Cô ấy có nói với bà không?"

"Không. Nhưng—" Thở dài, bà ta nhăn mặt và thú nhận, "Có một mảnh giấy ở trên bàn và tôi đã lên ngó qua một cái, cố gắng để tìm ra họ đang đi đâu."

"Và?" Radcliffe quát, không có ý định hăm dọa người phụ nữ với vẻ mặt dữ tợn của mình.

"Và—" Chị ta dừng lại, cau mày, liếm môi, sau đó lắc đầu đầy giận dữ. "Nó là một địa chỉ ở Hẻm Change (Cơ hội)."

"Hẻm Change?" Elizabeth ngơ ngác lắm bầm.

"Cạnh bến tàu," Tomas giải thích trong khi Radcliffe chúi thè dưới hơi thở của mình. "Nơi những người môi giới đầu tư vào những chiếc tàu."

"Ở đoạn nào của Hẻm Change?" Radcliffe hỏi. "Nó là một quán trọ," chị ta lăm bầm đầy đau khổ. "Quán trọ nào?"

Lông mày chị ta tạo thành một nếp nhăn khi tập trung và chị ta nghiêng đầu để liếc lên trần nhà như thể mong đợi câu trả lời sẽ được viết trên đó, nhưng cuối cùng chị ta cũng lắc đầu đầy đau khổ. "Nó ở ngay trong đầu tôi, nhưng—" Chị ta lại lắc đầu lần nữa một cách vô vọng.

"Nghĩ đi, thưa cô!" Radcliffe quát, quá lo lắng để có thể kiên nhẫn.

"Ngài đang khiến cô ấy sợ hãi, thưa ngài," Stokes chỉ ra. "Điều đó khó mà giúp cô ấy nhớ lại được." Đây ông chủ mình tránh đường, ông nhẹ nhàng siết lấy vai chị ta và tặng cho chị một nụ cười ngọt ngào. "Giờ thì thư giãn nào, cung à, và tập trung vào. Mảnh giấy đang ở trên bàn. Em ngó vào nó và đọc...?"

"Tôi ngó vào nó và đọc"—chị ta lại đảo mắt lần nữa—"Tôi đọc thấy một quán trọ gì gì đó. Hẻm Change. Giờ thì nó là...?"

Radcliffe ngọ nguậy một cách giận dữ. "Chúng ta không có thời gian cho chuyện này."

"Cho cô ấy một phút, thưa ngài. Cô ấy sẽ nhớ ra thôi." Stokes tặng cho chị ta một nụ cười khuyến khích và gạt đầu khi ông ta thêm vào, "Phải không, em

yêu?"

Nụ cười đáp lại của chị ta đầy tin tưởng. "Ồ, vâng. Tôi sẽ nhớ thôi. Tôi đã đặc biệt lưu ý bản thân mình là phải nhớ, vậy nên tôi sẽ nhớ... cuối cùng sẽ nhớ thôi. Giờ thì nếu tôi nhìn thấy cái tên đó, chắc chắn nó sẽ nhá lên trong ký ức của tôi. Có lẽ nếu chúng ta đi xe ngựa xuống dưới đó—"

Khi Radcliffe đứng người lại trước lời gợi ý, Tomas làm bầm, "Có lẽ đó sẽ là một ý kiến hay, Radcliffe."

Trước khi anh có thể đồng ý, Elizabeth bất thành linh làm bầm, "Có lẽ mảnh giấy nhắn vẫn còn ở trên gác." Quay sang bà đầu bếp, cô hỏi, "Sáng nay Charles mặc đồ như thế nào?"

"Quần ống túm màu đen, áo sơ mi trắng, và áo gi-lê màu xám bò câu. Cô ấy nói nó nghiêm túc và tổng tiền là một công việc nghiêm túc."

"Phải. Tôi sẽ xem coi liệu lá thư vẫn còn bị bỏ lại phía sau hay không," cô thông báo và quay ngoắt người, chiếc váy của cô bay bay khi cô vội vã lướt khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Đầu Charlie nhức nhối, não cô trời nổi và đâm sầm vào phía trong xương sọ cô như những kẻ ẩu đả trong một trận bóng gỗ. Nó là một cảm giác khó chịu nhất. Chạm chập mờ mắt, cô nhắm mắt khi ánh sáng tấn công, và nhắm nghiền mắt lại trong một thoáng trước khi thử lại lần nữa.

"Chị đã tỉnh!" Tiếng thở hổn hển đầy nhẹ nhõm tới từ nơi nào đó phía trên đầu đã đủ để khiến mắt cô nhắm tịt lại với một tiếng rên rỉ lần nữa. "Thưa ngài? Ý em là, thưa tiểu thư? Chị không sao chứ?"

"Chị còn sống," Charlie làm nhắm một cách nghiêm túc, không chắc đó là điều tốt hay điều xấu. Hay thậm chí nếu đó là tình trạng rất có khả năng bị giữ nguyên. Đầu cô rõ ràng là đang giết chết cô. Ngập ngừng với lên để chạm vào vùng đau đó, cô mất hết cả tinh thần khi nhận thấy xương sọ cô không hề bị ảnh hưởng và một cục u là tất cả những gì cô có thể cho thấy là cô đang đau đớn. Thậm chí còn không có lấy một giọt máu để trưng ra con thông khô mà cô đang phải chịu đựng. "Thật ngạc nhiên."

"Chuyện gì vậy, thưa tiểu thư?" Bessie tò mò hỏi trước những âm nhỏ như sợi chỉ phát ra từ Charlie.

"Không có gì," cô làm bầm với một tiếng thở dài và buộc mắt mình mở ra lần nữa. Cô đang nằm trên sàn xe ngựa, đầu cô tựa vào lòng của Bessie. Cô gái đang cuộn tròn trên sàn xe với cô, không hề để tâm tới tình trạng bộ áo váy cô đang mặc.

"Chị đã bất tỉnh bao lâu rồi?" cô hỏi, nhẹ nhàng ngồi dậy.

"Em không chắc lắm Hai, có lẽ là ba giờ đồng hồ."

"Hai hay ba giờ đồng hồ?" Charlie thở hắt ra mất hết cả tinh thần, sau đó kéo bản thân ngồi dậy trên băng ghế và ngó ra ngoài cửa sổ. Cảnh nông thôn điển viên đang trôi qua ngoài cửa sổ. Cây cối, bò và cừu, cùng với thỉnh thoảng một cái chòi là tất cả những gì trôi vèo qua dưới bầu trời xanh trong không có gì ngoài những cụm mây trắng tinh mịn như tơ. Họ chắc chắn là đã đi xa khỏi thành phố đầy sương mù và mùi hôi thối.

Nguyên rửa dưới hơi thở, cô liếc một cách lo âu vào cô gái bên cạnh mình. Bessie đã bỏ mũ xuống, mái tóc dài màu đỏ của cô đã tuột ra khỏi cái búi chặt khít và giờ đang xõa xuống lưng cô, rối tung. "Em có nghe lỏm được về việc mình đang đi đâu không?"

"Không. Họ chỉ đơn giản là nhặt chị lên và nhét cả hai chúng ta vào trong xe ngựa. Em rất lo lắng cho chị, em đã không chú ý nhiều đến họ sau khi cánh cửa đóng lại. Em xin lỗi."

Charlie vẫy tay xua lời xin lỗi đó đi. Sao cô có thể buồn lòng vì cô gái đã quan tâm về sức khỏe của cô nhiều hơn về điểm đến của họ? "Chúng ta có bị nhốt lại không?"

Cẩn mõi, Bessie liếc về phía cánh cửa, sau đó liếc lại một cách bất lực. "Em không chắc lắm, nhưng em không nghĩ thế."

Charlie định gạt đầu trước những lời đó, sau đó ngăn mình lại trước khi phạm phải một hành động không nghi ngờ gì là sẽ mang lại đau đớn và thờ dài. "Em không biết liệu tất cả bọn họ có đi cùng với chúng ta không, chị cho là thế?"

"Không," cô gái thú nhận với một tiếng thở dài chán nản.

"Được rồi," Charlie nhanh chóng trấn an cô. "Tìm ra cũng không khó lắm."

Bessie nhún một bên lông mày lên trước những lời đó, sau đó cẩn mõi đẩy lo âu khi Charlie ngo ngoáy tới gần khung cửa sổ và thò đầu ra ngoài.

Con gió nhẹ mơn man khuôn mặt cô. Charlie hít vào một hơi thật sâu, mắt cô nhắm lại, sau đó mở ra lần nữa và vươn người ra xa hơn để ngó về phía trước cỗ xe. Từ góc độ này, cô chỉ có thể nhìn thấy một cánh tay và phần sau của một cái hông. Cô thậm chí còn không thể nói đó là cái hông của người đánh xe hay là của ai khác, nhưng đánh giá từ khoảng cách gần sát giữa cái hông đó với gờ băng ghế rộng thênh thang của người đánh xe, cô có thể đoán người đánh xe không ngồi trên đó một mình.

"Thật đầu mày vào không tao sẽ gõ nó rụng xuống đấy!"

Trước những lời đó, Charlie giật phắt đầu cô xoay quanh để ngó về phía cuối chiếc xe ngựa, mắt cô mở lớn đầy ngạc nhiên khi cô nhận thấy người đàn ông đang treo người ở chỗ dành cho người hầu. Đó chính là con vật kéch xù đã tấn công cô. Cô thật đầu vào ngay lập tức và chìm lại vào trong chiếc ghế. Giờ cô có câu trả lời của mình rồi. Ít nhất hai trong ba kẻ tấn công giờ đi cùng xe ngựa với họ và gã đánh xe. Thông tin đó tốt lành ra làm sao, cô vẫn chưa hoàn toàn biết.

*****

"Chị ấy chắc đã đem mảnh giấy nhấc đi với mình," Beth nói khi cô vội vã vào lại căn phòng, hụt hơi một chút vì lao nhanh.

Radcliffe chớp mắt, không phải vì tin đó, mà vì sự lộ xác của cô. Váy áo và đăng ten đã biến mất, kiểu tóc được vắn cao lên. Thậm chí là ngực của cô cũng biến mất. Giờ Beth đã là "Charles," mái tóc của cô giờ được che phủ bởi một trong những mớ tóc giả khủng khiếp khác mà Charlie đã chụp lên kể từ khi Radcliffe lần đầu tiên gặp cặp đôi này, ngực cô đã được dấu dấu đó dưới chiếc áo choàng xám cô lúc này đang mặc với quần dài màu đen.

"Thật đáng ngạc nhiên," Stokes làm bầm, kéo cái nhìn của Radcliffe lại.

Nhận thấy vẻ mặt sững sờ tới sững người của ông già, Radcliffe nhăn mặt và thở dài, biết rằng về mặt của chính anh cũng không khác gì nhiều. Anh không biết điều gì đáng kinh ngạc hơn, thực tế là hai chị em gái gần như là giống y hệt, sự khác nhau nhưng cũng thật giống nhau của Elizabeth với mỗi tính cách, hay thực tế rằng mọi người đã bị lừa lâu đến thế. Sai chân của cô, mặc dù dài hơn và tự tin hơn một chút, vẫn hoàn toàn là của nữ giới, và những điệu bộ của bàn tay cô cũng vậy. Làm sao họ có thể cầu thả đến nỗi không phát hiện ra cặp đôi là song sinh—và là con gái?

"Em nghĩ là mặc áo quần đàn ông thì thực tế hơn," Beth giải thích.

"Nhưng giờ Charlie đã là 'Charles' rồi," Tomas chỉ ra và cô gật đầu.

"Vâng. Tin em đi. Em linh cảm được rằng việc em giả vờ là chị ấy có thể hữu dụng một vài điểm nào đó." Quay sang chị đầu bếp, cô hỏi, "Chị đã nhớ lại được tên của quán trọ chưa?" Khi Bà. Hartshair lắc đầu về có lỗi, Beth vỗ vỗ cánh tay chị ta một cách trấn an. "Tôi chắc chắn một khi chúng ta tới đó, chị sẽ nhớ lại thôi." Cô liếc về phía mấy người đàn ông về dò hỏi. "Chúng ta đi được chưa?"

"Rồi." Radcliffe sai bước về phía trước. "Chúng ta sẽ đi xe ngựa của cậu, Mowbray. Tôi đã sai người đánh xe cùng với xe ngựa của mình đi làm vài việc vặt rồi. Anh ta sẽ không quay về trong một vài giờ nữa."

"Ồi, không!" Tomas nói.

Radcliffe ngó từ khuôn mặt khiếp sợ của Beth cho tới khuôn mặt dữ tợn của Mowbray. "Gi?"

"Tôi đã cho người đánh xe của mình về ngủ rồi," Tomas thú nhận đầy đau khổ. "Anh ta đã đánh xe liên tục hai ngày một đêm mà không nghỉ lấy một phút. Anh ta đã ngủ gật trên băng ghế của mình. Tôi đã nghĩ chắc chắn là chúng tôi có thể nhờ người đánh xe của anh đưa về."

"Có lẽ Fred vẫn chưa rời đi," Stokes làm bầm đầy hi vọng về người đánh xe của Radcliffe. Ông lao ra để kiểm tra.

"Mọi việc rồi sẽ ổn thôi." Charlie thức tỉnh bản thân khỏi những suy nghĩ đầy lo âu trước câu tuyên bố bình tĩnh tới từ Bessie. Cô đã tìm kiếm khắp tâm trí mình cách ra khỏi đống rắc rối này. Thật không may, cô đã không nảy ra được bất cứ ý định nào sáng giá nào. Tất nhiên, cô không định nói cho Bessie điều đó. Cô đã lôi cô gái đó vào việc này và kiên quyết đưa cô ấy thoát khỏi. Tốt nhất là vẫn không sút mề gì. Không phải cô gái kia có vẻ lo lắng. Cô hầu gái trông thanh thản như một con bò vậy, Charlie chú ý với một cách giận dữ. Cô ấy không biết họ đang trong một tình huống nào sao? Vì Chúa, họ bị bắt cóc!

"Có điều gì em biết mà chị không biết hả?" Charlie hỏi một cách đầy ngờ vực, và lông mày cô gái kia nhướn lên trước câu hỏi đó.

"Không."

"Ồ." Charlie liếc đi, sau đó quay lại, một cái cau mày gắn trên môi cô khi cô tiếp tục chăm chú nhìn về bình thản thanh khiết của người con gái kia. "Vậy thì sao em lại nói mọi việc rồi sẽ ổn thôi như thế?"

Bessie mỉm cười. "Em đã cầu nguyện Thánh Sebastian."

"Thánh Sebastian? Không phải ông ta là vị thánh của các bệnh dịch sao?"

"Ừm, vâng, hiện nay không có bệnh dịch nào hết, thế nên em nghĩ ông ấy là người ít bận rộn nhất. Bên cạnh đó, khi em bị nhốt trong nhà của Aggie, nó có tác dụng mà. Ông ấy gửi cô tới với em."

Charlie chỉ đơn giản là gặt đầu. Cô hoàn toàn ủng hộ cầu nguyện hay những việc như thế, và đã nhận ra trong cuộc đời cô rằng khi giúp đỡ một người cầu nguyện cùng với một chút nỗ lực thì luôn có cảm giác thật tuyệt. Sau cùng thì, bệnh dịch hay không bệnh dịch, các vị thánh cũng là những anh bạn bận rộn một cách khủng khiếp. Họ không thể được mong đợi ở khắp mọi nơi và làm tất cả mọi việc họ được cầu xin. Hăng giọng, cô mỉm một nụ cười về trấn an. "Ngay lúc này chúng ta không thể làm gì nhiều ngoại trừ nghỉ ngơi. Khi chúng ta có cơ hội, chúng ta sẽ đào tẩu."

"Vâng. Bên cạnh đó, Đức ông Radcliffe không nghi ngờ gì là đang đuổi theo chúng ta ngay lúc này." Trước cái nhìn ngây ngô của Charlie, cô gái chỉ ra, "Đã quá trưa rồi. Không nghi ngờ gì là bà Hartshair đã nhận ra có cái gì đó không ổn và đem lá thư của gã tổng tiền tới cho ngài ấy. Ngài ấy sẽ tới quán trọ và buộc gã chủ quán rượu già khủ bản thiu đó nói cho ngài ấy chúng ta bị đưa đi đâu, sau đó ngài ấy sẽ đuổi theo và giải cứu chúng ta." Cô nói cứ như thể cô cực kỳ tin tưởng vào chuyện đó. Charlie chẳng nỡ lòng nào nói cho cô ấy rằng lá thư đang được nói đến hiện tại đang yên vị trong túi cô.

*****

"Chậm lại. Stokes. Chúng ta phải đọc tên những quán trọ cho bà Hartshair," Radcliffe hét vọng ra ngoài cửa sổ khi chiếc xe ngựa rẽ vào Hẻm Change.

Fred đã rời đi với chiếc xe ngựa khi Stokes đi tìm anh ta. Lựa chọn nhanh nhất thời điểm đó là thuê một chiếc xe ngựa và Stokes đã nhanh chóng rời đi để làm vậy. Ngay khi ông rời đi, Beth đã lao lên gác để lấy một thứ gì đó họ có thể sẽ cần đến. Cô đã quay trở lại với một chiếc bọc to lúc này Tomas đang giữ trong lòng cậu ta, ngay khi Stokes quay trở lại với một chiếc xe ngựa thuê cũ kỹ ọp ẹp.

Dường như tất cả đánh xe đã ra ngoài vì một việc gì đó khi ông tới chuồng ngựa, và ông chỉ có thể xoay xở để thuê được một chiếc xe ngựa ông đã trả một khoản phí xác định. Bảo đảm với Radcliffe rằng ông đã phục vụ trong chuồng ngựa thời còn trai trẻ và có thể xoay xở điều khiển tốt cái vật thay thế này. Stokes đã chỉ ra rằng tốc độ là điều cốt yếu và hỏi thúc anh đi gọi toàn bộ gia nhân. Và—nhiều như về mất hết cả tinh thần của Radcliffe—cuối cùng đã là toàn bộ gia nhân. Beth và Tomas đã khẳng khái đòi đi, tất nhiên rồi, và bà Hartshair cần phải đi theo để đọc tên quán trọ. Nhưng Radcliffe đã không có bất cứ ý tưởng gì về việc phải đưa hai đứa con của bà đi nữa. Thật không may, sau khi biết rằng bà đầu bếp nhà bên cạnh—người bạn là nữ giới duy nhất bà Hartshair đã xoay xở để kết thân kể từ khi nhận nhiệm vụ là đầu bếp của Radcliffe—đã nằm liệt giường vì bị viêm phổi pneumonia, chẳng có lựa chọn nào ngoại trừ đưa lũ trẻ đi cùng với họ. Đây là lý do tại sao Radcliffe đang ôm Billy, cậu con trai của bà Hartshair, trên lòng mình, trong khi chị ta tự mình ôm cô con gái Lucy trong chiếc xe ngựa ọp ẹp như quan tài.

"Con cáo và Chiếc còi Lin," Beth gọi to, vươn ra ngoài cửa sổ ở phía đối diện của chiếc xe ngựa, liếc lại để thấy bà Hartshair nghiêm nghị lắc đầu.

Ngó ra cửa sổ của mình, Radcliffe bắt đầu tự mình đọc tên bất cứ quán trọ nào lướt qua, chán nản mỗi lần chị đầu bếp nói "không". Anh bắt đầu trở nên lo âu một cách nghiêm túc rằng chị ta đã nhớ nhầm tên con phố khi anh hét to cái tên tiếp theo. Anh liếc lại để thấy chị ta bật dậy đầy chú ý như một người lính vậy.

"Là nó đó! Gà trống và Bò Đực. Là nó đó, tôi đã bảo mà!"

Nghe thấy tiếng kêu đầy phấn khích của chị ta, Stokes dừng xe ngay lập tức và Radcliffe nhanh chóng đặt cậu nhỏ Billy đứng dậy trên đôi chân của mình trong xe ngựa để anh có thể xuống xe. Tomas ở ngay sau lưng anh khi anh bước xuống từ cỗ xe ngựa, nhưng dừng lại để cau mày với Beth khi cô cũng theo sau.

"Không, Beth. Em nên đợi ở đây với Bà Hartshair và Stokes."

"Nhưng, ăn vận như em, họ có thể nghĩ em là Charlie và sẽ nói chuyện thoải mái hơn."

"Chúng ta thậm chí còn không biết Charlie gặp ai ở đó."

"Càng là lý do để anh đưa em đi cùng," cô tranh cãi một cách chắc chắn. "Họ có thể để lộ ra sơ hở nếu nhìn thấy em"

"Cô ấy có thể đứng," Radcliffe lầm bầm khi Tomas mở miệng định từ chối cô một lần nữa. Khi người đàn ông trẻ tuổi gặt đầu đầy miễn cưỡng, Beth xuống xe ngay lập tức, dẫn đường vào quán trọ. Họ bước vào.

"Không ai dường như có phản ứng gì," Tomas chỉ ra, ánh nhìn của anh di chuyển một cách tỉ mỉ quanh căn phòng khi ba người bọn họ dừng lại phía trong cánh cửa để mắt có thể điều chỉnh lại cho phù hợp.

"Được rồi. Đi nói chuyện với người chủ thôi."

Một lần nữa, Beth lại dẫn đường. Giây phút gã chủ quán lực lưỡng nhận ra cô, họ biết mình đã phát hiện ra một thứ đáng đồng tiền. Quai hàm của gã ta roi xuống sâu đến nỗi nó gần như chạm tới sàn nhà. "Mày làm cái quỷ gì trở lại đây vậy? Mày nên trên đường tới—"

Hắn ta sực tỉnh đúng lúc, nhưng kêu toáng lên giây phút tiếp theo khi Radcliffe bước vòng qua Elizabeth, túm lấy cổ họng gã đàn ông lực lưỡng, và kéo hắn gần như là qua khỏi quầy rượu. "Đang trên đường tới đâu?"

Mất hẳn ta lời ra vì hoảng hốt, nhưng miệng hắn cương quyết ngậm lại cho tới khi bàn tay tự do của Radcliffe nắm lại thành nắm đấm và gior nó lên trước mặt gã đàn ông. "Ông đang nói?"

"Gretna," hắn ta tuôn ra.

"Gretna Green?" Bàn tay Radcliffe siết lại chặt hơn trên cuống họng anh đang giữ.

Khuôn mặt trở nên tím lại, gã đàn ông nghẹn ra lời xác nhận, và Radcliffe thả hân ta ra để quay ngoắt về phía lối ra với Beth và Tomas đang vội vã theo sau anh.

"Đó chắc chắn phải là nơi Carland và bác Henry đang hướng đến khi chúng ta đụng mặt họ," Beth lầm bầm đầy lo âu khi họ tới cỗ xe ngựa. "Lẽ nào họ là bọn tống tiền."

Gật đầu, Radcliffe mở cánh cửa. "Đi thôi, bà Hartshair. Tôi sẽ đưa cho bà một khoản tiền và bà có thể thuê một chiếc xe ngựa để đưa mình và lũ trẻ về lại ngôi nhà trong thành phố."

"Thưa ngài!" Stokes kêu lên, ngay cả Beth cũng hồn hên. "Ngài không thể đơn giản là quăng một phụ nữ và các con của cô ấy không có người coi sóc."

"Nơi này còn hơn là một khu bẩn thỉu, Radcliffe," Tomas lầm bầm về lý lẽ.

"Ông nói đúng, tất nhiên rồi. Stokes, ông sẽ ở lại với họ và quan tâm tới việc đưa họ về nhà. Tomas và tôi sẽ thay nhau điều khiển lũ ngựa trong cuộc hành trình này."

Một tiếng rì rào đầy quan tâm tới từ Beth khiến anh liếc tới cô để thấy cô đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêm khắc của chồng mình.

"Anh sẽ ổn thôi," Mowbray lặng lẽ trấn an cô, nhưng cô lắc đầu.

"Thưa ngài, Tomas và người đánh xe của anh ấy đã thay phiên nhau đánh xe tới Gretna Green rồi quay lại. Đó là cách tại sao chúng em tiến hành chuyến đi nhanh đến vậy. Như thế, hai người đàn ông đã quá kiệt sức vào tối qua đến nỗi họ quyết định nghỉ đêm ở quán trọ. Tất nhiên, sau khi nghe được cuộc thảo luận của Carland và Bác Henry, chúng em đã rời khỏi phòng mình và vội vã về nhà. Anh ấy đã ngủ rất ít trong bốn ngày đêm vừa qua. Em sợ là anh ấy không thể thức được để chia sẻ trách nhiệm này."

"Anh sẽ xoay xở được," Tomas nghiêm nghị lặp lại, nhưng Beth lắc đầu về hời hởi.

"Nếu chuyện này liên tới bất cứ ai ngoại trừ Charlie, em sẵn lòng để mạo hiểm, Tom à, nhưng—"

"Cô ấy đúng," Radcliffe thông báo với vẻ giận dữ hiển nhiên. "Chúng ta không thể mạo hiểm tương lai của Charlie trong tình trạng này."

Khi anh quay sang để quan sát người phụ nữ và lũ trẻ đang ngoảnh anh một cách không chắc chắn từ xe ngựa, bà Hartshair tặng cho anh một nụ cười ngập ngừng. "Các con tôi sẽ ngoan mà, thưa ngài. Chúng có xu hướng ngủ trong suốt chuyến đi dài."

Radcliffe giơ tay lên đầu hàng. "Được rồi. Mọi người vào lại trong xe nào. Tất cả chúng ta sẽ đi. Stokes và tôi sẽ thay phiên nhau đánh xe. Tomas, cậu nghỉ ngơi để sau này có thể phụ giúp." Anh biết tốt hơn hết là không nên phí công để nghị cậu ta ở lại đây. Cậu ta sẽ không ở lại mà không có cô dâu mới của mình, và Beth sẽ không cho phép anh rời đi giải cứu Charlie mà không có cô.

*****

"Ôi, trời!"

"Ôi, tiểu thư của em," Bessie lầm bầm, nhìn cô đầy quan tâm. "Chị không sao chứ?"

Charlie lơ đi câu hỏi của Bessie, cố gắng hết sức để tập trung vào bất cứ thứ gì ngoại trừ việc cô cảm thấy thế nào. "Ôi, trời ạ."

"Chị không sao chứ, tiểu thư?" Bessie đi chuyển tới gần hơn đầy lo lắng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô với vẻ mặt gần như là khiếp hãi.

"Ôi, Chúa ơi." Charlie rên rỉ, nhắm mắt lại và cố gắng tập trung vào những ngày nắng rực rỡ ở công viên. Trên bãi cỏ xanh mượt... một mặt kính không chuyển động, rắn chắc đến nỗi một người có thể đứng lên nó mà không cảm thấy như thể họ đang bị quăng quật trong một chiếc xe ngựa nhỏ tẹo, ngọt ngào, chật ních đang sóc này tung tung trên con đường đầy ổ gà.

"Chị trông xanh xao quá."

"Ôi, Chúa ơi!" Charlie tuyệt vọng túm lấy cánh cửa xe, đẩy nó mở ra đầy hoảng hốt.

Hét lên đầy báo động, Bessie túm lấy cánh tay cô, giữ Charlie khỏi lao ra khỏi phương tiện chuyên chở ngay tức khắc. Vào lúc cô đã giẫy khỏi sự cảm nể của cô hầu gái, người đàn ông đứng ở vị trí của người hầu phía cuối xe ngựa đã nhận thấy cánh cửa mở tung, hét lên cảnh báo, và chiếc xe ngựa chậm lại rồi dừng hẳn. Nó gần như đứng yên khi Charlie loạng choạng một cách yếu ớt xuống bên vệ đường. Gã côn đồ ở phía cuối xe ngựa ở đó ngay lập tức, vững chắc và nghiêm nghị trước mặt, chặn đường cô. Charlie che miệng và cố gắng bước vòng qua gã ta, nhưng gã ta đã thấy được di chuyển của cô, cương quyết ngăn cô khỏi việc thành công trong cái mà anh ta nghĩ là một nỗ lực thử trốn thoát.

Charlie cố một lần nữa để tránh gã ta khi dạ dày cô cuộn lên đầy nguy hiểm, nhưng gã ta vẫn đứng nguyên trước mặt cô. Cô chẳng thể làm được gì nhiều để ngăn cản chuyện sẽ xảy ra khi dạ dày cô từ chối dịu xuống và gã ta từ chối tránh đường. Charlie nôn toàn bộ những gì dạ dày cô chứa đựng lên khắp bàn chân và cẳng chân của gã đàn ông.

"Ôi, chúa tôi! Đồ kinh tởm.. Gớm ghê!" Gã đàn ông loạng choạng lùi ra vài bước, cố gắng thoát khỏi cái đồng bốc mùi, nhưng một khi nó dính lên người rồi, gã ta khó lòng có thể thành công được. Charlie cảm thấy một khoảnh khắc bề bồng bởi những gì đã xảy ra, nhưng xoa dịu bản thân cô với

thực tế là cô đã làm hết sức có thể để tránh sự kiện này... Chưa kể, gã ta là kẻ hung ác.

*****

"Họ đã ở đây, thưa ngài."

Radcliffe thẳng người lên khỏi việc kiểm tra con ngựa mới ông chủ chuồng ngựa đang buộc vào cỗ xe ngựa cho thuê trong bốn giờ, để nhìn Stokes với vẻ dò hỏi. "Charlie?"

"Vâng, thưa ngài. Có vẻ như cô ấy đã bị ốm. Cô ấy... ừm... đã nôn hết bữa sáng của mình lên những gã đó. Chúng dừng lại ở đây để đổi ngựa và để cho gã đó thay rửa. Chúng cũng mua một ít cồn thuốc phiện. Có thể đoán được là chúng hi vọng khiến cô ấy ngủ phần còn lại của quãng đường để cô ấy không gây thêm cho chúng bất cứ rắc rối nào nữa."

"Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?"

"Hình như họ đến gần sáu giờ trước, nhưng đã gặp rắc rối trong việc tìm... à... mua cồn thuốc phiện, vậy nên họ chỉ rời đi bốn giờ trước thôi."

"Nếu chúng ta rời đi ngay lập tức, chúng ta sẽ rút ngắn được hai tiếng với bọn họ," Tom nói đầy phấn khích.

Radcliffe gật đầu, nhưng không quá phấn khích bởi thức tế đó. Họ vẫn ở sau chúng bốn tiếng, và với Charlie bị chuốc cồn thuốc phiện ngủ say, chẳng có khả năng nào là cô có thể khiến chúng chậm lại lâu hơn. Hi vọng duy nhất của bọn họ là bắt kịp chúng trước khi tới Gretna nếu chiếc xe ngựa kia bị long bánh hay cái gì đó đại loại thế.

*****

Một tiếng rống phát ra từ gã đàn ông từ phía sau nhanh chóng vang vọng tới những gã ở phía trước khi chúng liếc quanh để thấy Charlie đang nghiêng ngả ở phía cửa xe ngựa mở tung. Chúng xoay xở để dừng cỗ xe bốn bánh lại chỉ để cô lao xuống bên vệ đường.

Quỳ mọp gối xuống, cô tiếp tục nôn những giọt cuối cùng của cồn thuốc phiện cô đã được cho uống. Thật ra, lần này cô không ngại bị nôn và đã không kể từ lần đầu tiên họ ép cô uống chỗ cồn thuốc phiện. Cô đã có ý định cực kỳ chắc chắn dùng tay móc họng để nôn chỗ thuốc phiện ra lần đầu tiên họ đã ép cô uống nó, nhưng khó mà cần thiết. Chiếc xe ngựa chỉ vừa mới chuyển bánh cô đã cảm thấy dạ dày mình cuộn lên. Họ vừa mới rẽ ở khúc quanh đầu tiên trên đường thì cô đã cảm thấy nó lên đến tận cổ họng mình rồi. Không chỉ loại cồn thuốc Beth đã đưa cho cô trên đường tới London từ chối dụ xuống, cồn thuốc phiện cũng vậy. Charlie đã bị nôn theo một khoảng cách thường xuyên kể từ đó, ép họ phải dừng lại liên miên, hơn cả sự ghê tởm của những kẻ bắt giữ họ.

Thật là hổ thẹn nếu Bessie không đứng và Radcliffe đang không đuổi theo bọn họ. Thế này, ít ra thì những cơn đau khổ cô đang phải chịu đựng cũng sẽ có tác dụng bằng cách cho phép anh đuổi kịp họ. Thật không may, anh chẳng có cách nào biết rằng họ đã bị bắt cóc và họ đang hướng tới đâu.

*****

"Giờ không còn xa nữa."

"Phải. Nhưng chúng ta sẽ tới kịp giờ chứ?" Radcliffe xoa một bàn tay mệt mỏi lên khuôn mặt anh.

Tomas lại đang đánh xe. Stokes đang ở trong buồng với Beth và người nhà Hartshair, nghỉ ngơi. Họ đã phân công, một người ngủ, một người đánh xe, và một người bầu bạn với người đánh xe. Sáu tiếng một lần trong gần bốn mươi giờ qua họ đã luân phiên nhau. Giờ họ cách điểm đến của mình không tới một giờ. Radcliffe đáng lẽ phải nhẹ nhõm vì họ gần như hoàn thành chuyến đi dài hai ngày đường của mình nếu anh không quá là sợ hãi rằng ngay tại giây phút này đây Charlie rất có thể bị ép phải kết hôn với Carland. Nỗi lo lắng đó đã khiến những giờ cuối cùng của chuyến đi dài như mấy ngày đối với Radcliffe. Khi họ tới nơi, anh đã lo lắng đến nỗi anh xuống khỏi xe ngựa trước khi nó dừng lại hẳn.

Sải bước vào trong chuồng ngựa, anh nhanh chóng tìm ra người đàn ông phụ trách, tìm ra rằng không một ai phù hợp với sự mô tả của Charlie và Bessie đã tới trong phiên làm việc của ông ta, sắp xếp để chăm sóc lũ ngựa, sau đó vội vã ra lại bên ngoài. "Họ không dừng lại ở đây. Chúng ta sẽ phải hỏi quanh thôi."

*****

"Tiểu thư?"

Charlie chậm chạp mở mắt, và rên rỉ.

Thế giới vẫn lắc lư. Địa ngục này vẫn chưa kết thúc sao?

"Tiểu thư?" Bessie lặp lại, cúi người để ngó xuống cô.

Họ một lần nữa lại ở trên sàn xe ngựa. Thật ra, sàn xe ngựa là nơi Charlie đã ở tối qua và một ngày của chuyến hành trình này. Đó là nơi bọn đàn ông đó đã đặt cô sau con buồn nôn cuối cùng, và Charlie, quá yếu và đau khổ để cất công di chuyển, đã ở nguyên đó. Bessie đã ở cùng cô trong nỗ lực để khiến cô thoải mái hơn. Charlie cực kỳ chắc chắn không ai ở Anh quốc này là cô hầu gái tốt hơn Bessie.

"Tiểu thư ơi? Em nghĩ chúng ta gần tới nơi rồi."

Charlie ngóc đầu dậy để ngó ra ngoài cửa sổ, tia nhìn của cô tìm thấy một bụi linh sam nhỏ ở khoảng không gần đó. Cô đã nghe đủ để biết đó là cột mốc để tìm kiếm. "Phải. Chúng ta đã tới nơi."

"Chúng ta sẽ làm gì đây?"

Charlie ngó qua thời gian trước rặng đông mờ tịt của cô. Thật không may, Charlie không có ý tưởng họ sẽ làm gì, nhưng vì cô đã lôi cô gái vào trong đám lộn xộn này, cô cố khuấy động bản thân mình suy nghĩ một chút. Yếu ớt đẩy bản thân mình ngồi lên, cô sau đó kéo bản thân mình dậy để ngồi lên băng ghế và thở dài khi luồng không khí trong lành thổi vào khung cửa sổ mở rộng mon man xoa dịu quanh khuôn mặt cô.

"Chúng ta sẽ chờ cơ hội, sau đó đào tẩu," cô nói với vẻ hiên ngang hơn là lòng tin. Yếu ớt như cô, nó sẽ là một cơ hội có-một-không-hai cho họ trốn thoát.

Bessie hoặc là tin tưởng vào Charlie nhiều hơn cô xứng đáng, hoặc là quá lịch sự để biểu lộ sự nghi ngờ của cô.

Cô gái không nói gì khi cô nhòm người khỏi sàn nhà để ngồi lên băng ghế đối diện với cô chủ của mình.

*****

"Có tin tức gì không?" Beth lo lắng hỏi khi ba người đàn ông cuối cùng cũng quay lại.

"Không có gì hết," Radcliffe thú nhận đầy đau khổ. "Bọn anh—" Anh dừng lại khi một chiếc xe ngựa vội vã lăn bánh vượt qua, những tiếng lóc cóc của vỏ ngựa ầm ỉ đến nỗi khó lòng nói át đi được.

Được bao quanh bởi ba người đàn ông, Beth ngó về phía chiếc xe ngựa qua một phân khe hở giữa Tom và Radcliffe, sau đó túm chặt lấy cánh tay chồng mình, một tiếng hỗn hển tắc nghẹn trượt ra khỏi cổ họng cô.

"Chuyện gì vậy?" Tom lo lắng hỏi.

"Charlie," cô thở ra, nhìn chăm chú theo chiếc xe ngựa. Nó đang hướng về phía bắc. Hướng duy nhất mấy người đàn ông vẫn chưa kiểm tra. "Em đã nhìn thấy Charlie trong chiếc xe ngựa đó," cô giải thích, sau đó cau mày. "Chị ấy trông ốm lắm. Chị ấy trắng bệch ra."

Quay mình không một tiếng động, Radcliffe đuổi theo sau chiếc xe ngựa như một phát đạn. Tomas ngập ngừng đủ lâu để liếc về phía chuồng ngựa. "Đôi ngựa của chúng ta lấy ngựa mới và thắng chúng vào xe ngựa, Beth. Sau đó theo bọn anh," anh hướng dẫn, chỉ để cau mày khi anh quay người để liếc vợ mình và nhận ra cô ấy đã biến mất rồi, chạy xuôi xuống phố đằng sau Radcliffe, phần phía sau nhỏ nhắn khỏe khoắn của cô đọng đưa qua lại với mỗi bước cô chạy trong chiếc quần ống bó chặt.

"Tôi sẽ chăm lo tới việc đó, thưa ngài."

"Cái gì?" Tom liếc Stokes ngờ ngác, sau đó chớp mắt và gật đầu. "Ồ... ờ, được. Tốt. Làm thế đi. Cảm ơn." Sau đó anh cũng biến, đuổi theo phần phía sau đung đưa của cô vợ của mình.

*****

"Tiểu thư?"

Charlie yếu ớt chớp mở mắt, giật mình nhận ra rằng cô lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ, và ngồi dậy! Cái quỷ gì cô có thể ngủ trong lúc như thế này? Câu trả lời hết sức đơn giản, cô đau khổ nhận ra. Hai ngày trời không thức ăn nước uống có thể làm được điều đó với một cơ thể. Cái nhìn của cô lướt tới khuôn mặt đầy lo âu của Bessie và cô thở dài. "Đừng sợ, Bessie, một khi họ nhận ra cô không phải là Beth, họ sẽ thả cô thôi."

Cần mồi, Bessie lắc đầu. "Đấy không phải là điều tôi sợ, thưa tiểu thư."

Tất cả những gì Charlie có thể xoay sở là một tiếng cầu nhàu trước những lời đó. Sau đó cô quay người và ngó qua cửa sổ tới quán trọ họ đã dừng lại trước đó. Quán trọ nơi bác cô và Carland đã đợi, không nghi ngờ gì nữa, cô thất vọng nghĩ. Nó bắt đầu trông như thể cuối cùng cô sẽ kết hôn với gã con hoang cục xúc đó, và cô rùng mình trước ý nghĩ về đêm tân hôn trước mắt. Cô tưởng tượng Carland chạm vào cô như Radcliffe đã chạm—Không. Không như Radcliffe. Carland chẳng có chút dịu dàng nào trong người hết. Hắn sẽ chạm vào cô cũng những nơi như thế, nhưng với lối cư xử khác biệt xa lạ xa lắc.

Có lẽ cô sẽ may mắn và gã ta sẽ đánh cô tới chết lúc trước trong xe ngựa, cô nghĩ một cách an phận. Nếu cô cảm thấy khỏe hơn, Charlie sẽ hồ thẹn bởi những ý nghĩ như thế, nhưng cô không hề cảm thấy khá hơn tí nào cả. Cô cảm thấy như chết đến một nửa rồi ấy. Cô yếu ớt, kiệt sức, khô như ngói. Cô cảm thấy cực kỳ thương tiếc bản thân mình. Và nghĩ rằng cô đã giận điên cuồng với chi ngay buổi sáng hôm đó khi Radcliffe đã muốn kết hôn với cô vì cảm giác thương tiếc và tội lỗi. Buổi sáng đó và vẻ kiêu ngạo của cô giờ dường như đã là cả một đời rồi. Hôm nay, cô sẽ nhận lời anh nếu như cô phải trả tiền cho anh để cầu hôn. Lại nói đến chuyện đó, cô sẽ trả tiền cho người nông dân gần nhất để cho phép cô cưới một trong những con lợn của ông ta nhằm tránh kết hôn với Carland.

Một giọng nói cao lên kéo cái nhìn của cô tới người đàn ông đã tới gần quán trọ. Hắn ta quay trở lại với một người đàn ông khác, người này vẫn đang mặc áo ngủ. Charlie ngay lập tức nhận ra hắn ta chính là Symes, người chăm lo những phi vụ của bác cô.

"Đeo mạng che mặt của cô vào, Bessie," cô làm bầm khi bọn chúng tới gần. Cô sẽ giữ cô gái với mình càng lâu càng tốt.

Charlie chưa từng có việc gì cần đến Symes, đã chứng kiến một vài trò nhỏ mọn ác nghiệt gã ta đã giáng xuống những người hầu trong suốt những năm đó, thế nên cô không bỏ công chào hỏi gã ta khi hắn ngó qua cửa sổ xe ngựa. Cái liếc của gã ta nhanh chóng trượt lên khắp người Bessie lên váy áo và chiếc mạng che mặt của cô, sau đó dừng lại trên Charlie, mắt mở lớn trước bộ áo quần đàn ông của cô, sau đó hẹp lại trước khuôn mặt nhợt nhạt và đôi mắt trũng xuống của cô. Rút đầu lại, gã ta quay sang mấy gã đàn ông. "Các người làm cái quỷ gì với cô ta vậy? Cô ta nhìn dở sống dở chết ấy!"

"À đi xe không được tốt cho lắm," một trong những gã đàn ông nhăm nhắng. "Giờ thì, tiền của bọn tao đâu?"

"Bọn mày phải đợi cho tới khi Đức ông dậy đã."

"Hả?"

Charlie gần như phá lên cười trước vẻ mất hết cả tinh thần trên khuôn mặt của những kẻ bắt cóc cô khi chúng nghe thấy điều đó. Có vẻ như chúng không biết người đàn ông chúng đã thực hiện hành động bẩn thỉu cho là loại người gì, hoặc có lẽ chúng làm việc cho kẻ tổng tiền cô và chỉ nhận tiền trả vì đã chuyển hàng tốt. Phải, điều đó có nghĩa, cô đoán. Nếu không thì bọn chúng sẽ phải nhận ra rằng Henry thích ăn chơi vô độ. Ông ta ăn, uống, và cò bạc một cách vô độ. Ông ta cũng ngủ vô độ nữa và đã từng được biết đến là một kẻ dùng roi ngựa của mình đối với bất cứ ai ngốc nghếch đủ để làm phiền giấc ngủ của ông ta... vì bất cứ lý do gì. Ngay cả vấn đề đó là việc tới nơi của cô cháu gái chạy trốn và việc cần phải trả tiền cho những kẻ bắt cóc cô ta cũng không bao giờ được phép xâm nhập vào sự nghỉ ngơi của ông ta.

Bác Henry chưa bao giờ thức dậy trước buổi trưa, và giờ chỉ mới là bình minh. Ông ấy rất có khả năng vừa mới lên giường được có vài giờ. Charlie cho rằng điều đó có nghĩa là cô còn lại vài giờ tự do nữa... Trừ khi Carland là kẻ ưa dậy sớm. Cô hi vọng một cách cháy bỏng rằng hẳn ta đã chèn chèn no say với Henry suốt cả đêm và sẽ dậy muộn như thế.

"Các người nghe những gì ta nói rồi đấy," Symes ngắn gọn nói. "Các người sẽ đợi cho tới khi ngài ấy dậy."

"Để cho quý nó đợi ấy!" gã đàn ông mũi to cau nhàu giận dữ. "Đi đánh thức thằng chó chết đó dậy đi."

"Tao sẽ không đánh thức ngài ấy dậy. Và tao mãnh liệt đề nghị rằng mày cũng không," Symes sắc bén thêm vào khi gã đàn ông lực lưỡng cương quyết quay về phía quán trọ. "Không nếu các người muốn được trả tiền."

Câu nói đó khiến gã đàn ông khựng lại. Quay ngoắt lại, gã ta nheo mắt nhìn Symes. "Mày nói đúng, tao muốn được trả tiền. Bọn tao đã mang lũ con gái tới và ông ta sẽ trả cho bọn chúng."

"Mày đem lũ con gái tới muộn" Symes sửa lại một cách vênh váo. "Bọn mày được cho là phải tới nơi ít nhất là sáu giờ trước. Lúc đấy ngài ấy còn thức và sẽ nhận chúng nó từ tay bọn mày và sẽ sẵn lòng trả tiền cho chúng sau đó."

"À ta bị ốm. À cứ liên miên lao xuống khỏi xe ngựa để nôn bên vệ đường," gã đàn ông than phiền. "Nó khiến bọn tao bị chậm."

Symes nhún vai. "Đó là vấn đề của bọn mày. Giờ thì bọn mày sẽ phải đợi."

"Chà, bọn tao được cho là sẽ làm cái quỷ gì với cô ta cho tới khi ông ấy ngủ dậy?"

"Đó cũng là vấn đề của bọn mày. Nhưng tao đề nghị chắc chắn rằng bọn mày đừng có để lạc mất cô ta." Quay người sau những từ ngữ khô khan đó, Symes trở lại quán trọ và chiếc giường của gã ta.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

"Nó đây rồi," Tom nói khi anh dừng lại cạnh Radcliffe.

Việc chạy bộ đã khiến họ mất vài phút mới bắt kịp được chiếc xe ngựa. Radcliffe đã nguyên rửa bản thân mình cả tá lần một phút khi anh chạy đua theo chiếc xe ngựa. Anh đáng lẽ phải giữ lũ ngựa vẫn được thẳng yên, khi đó họ có thể theo sát ngay sau bọn chúng. Nhưng anh đã cho là mình sẽ đến sau con mồi, không phải tới trước.

Điều này giải thích tại sao họ không nghe thấy tin tức gì của chiếc xe ngựa kia trong suốt những ngày cuối cùng trong chuyến hành trình của mình. Họ đã dò hỏi mọi người mỗi lần họ dừng lại để thay ngựa, hi vọng nhận biết được rằng liệu họ có đang thu hẹp khoảng cách lại với chúng, nhưng đã không nhận được bất cứ điều gì. Không một ai phù hợp với lời mô tả họ đã đưa ra rằng bất cứ nhóm người nào đã đi ngang qua. Radcliffe đã nghĩ họ chỉ đơn giản là chọn một quán trọ khác để dừng chân và thay ngựa. Giờ thì anh nhận ra rằng họ có thể đã như vậy lúc đầu, nhưng ở đâu đó trên đường, họ đã cười ngựa vượt qua chúng.

Cái nhìn của anh trượt ngang qua ba người đàn ông đang đứng cạnh xe ngựa và nói chuyện. Anh đã dừng lại ở khoảng cách khá xa so với chiếc xe ngựa và quán trọ nơi chiếc xe đang đỗ phía trước, không muốn đánh động bọn bất cóc bởi sự hiện diện của anh. Nhưng anh đã ở gần đủ để nói rằng ba gã đàn ông đang thảo luận về một cái gì đó.

"Cậu nghĩ chúng đã đưa cô ấy vào trong chưa?"

Radcliffe cau mày. "Tôi không biết. Tôi nghĩ tôi thấy ai đó bước vào quán trọ khi nó lọt vào trong tầm mắt, nhưng tôi không thể nói đó là ai hay bọn họ có một mình hay không."

"Chà, nếu họ chưa, chúng ta có thể lao vào cứu họ khi họ ở một mình."

"Phải. Đó có lẽ là ý tưởng tốt nhất," anh đồng ý, liếc quanh khi Beth tham gia cùng với họ. Với những sai chân dài, Tom đã vượt qua cô ở một khoảng cách đằng sau. "Stokes đâu rồi?"

Beth hớn hén lắc đầu và Tom trả lời câu hỏi. "Ông ấy đang theo phía sau với cỗ xe ngựa và bà—" Anh dừng lại khi chiếc xe ngựa thuê chạy rầm rầm vào trong tầm nhìn. Stokes và bà Haitshair đang ngồi chung băng ghế của người đánh xe trong khi cả hai đứa con của bà đều vurun ra ngoài cửa sổ, giúp đỡ trong việc tìm kiếm bọn họ.

Bước xuống con phố, Radcliffe nâng tay lên đầu và vẫy cho tới khi anh chắc chắn Stokes đã nhận ra vị trí của anh, sau đó ra hiệu cho Beth và Tom theo sau khi anh bước tới để gặp chiếc xe ngựa.

*****

Bessie ngẩng đầu lên và mở mắt ra. Cô đang gửi đi một lời cầu nguyện khác. Chỉ đề phòng trường hợp năm trăm lời cầu nguyện đầu tiên hay khoảng đó bị nghe nhầm.

Giờ thì, cô liếc một cách đầy lo âu tới tiểu thư Charlie, nhận thấy vẻ xanh xao, quầng thâm dưới mắt cô, và cái điệu bộ ngủ như chết cô đang lâm vào. Cô chủ của cô cần được ăn uống, Bessie đã nói thế với những kẻ bắt giữ họ sau khi gã đàn ông lực lưỡng quay trở lại từ quán trọ, nhưng chúng đã lờ đi lời khẩn nài của cô, ngay cả là xin nước uống. Cô cho rằng bọn chúng quá khó chịu với việc bị buộc phải tiếp tục chờ đợi để chăm sóc tới sự an vui của tiểu thư Charlie.

*****

"Chắc chắn mấy người phụ nữ không còn ở trong xe ngựa chứ, Radcliffe? Chúng chắc hẳn đã phải đem họ vào bên trong quán trọ ngay khi chúng tới nơi."

"Phải." Radcliffe thở dài đầy đau khổ trước những lời của Tom. Bảy người bọn họ đã ngồi co cụm bên trong chiếc xe ngựa hơn một giờ đồng hồ rồi. Anh, Bà. Hartshair, và Stokes đang lên chặt trên băng ghế một bên và Tomas, Beth, và hai đứa trẻ đang bị nhồi nhét trên băng ghế kia. Họ đang theo dõi ba gã đàn ông chơi súc sắc bên cạnh cỗ xe ngựa trong suốt quãng thời gian vừa rồi. Không một gã đàn ông nào thềm liếc về phía cỗ xe ngựa. Charlie và Bessie chắc đã phải ở bên trong rồi. Điều chỉ đơn giản là làm mọi chuyện phức tạp thêm thôi.

"Chúng ta sẽ làm gì đây, thưa ngài?" Beth hỏi đầy lo lắng.

"Chúng ta sẽ phải tìm ra họ ở đâu và cứu họ ra."

"Họ sẽ bị canh gác," Beth lầm bầm. "Và kẻ canh gác đó rất có khả năng là Symes." Trước những cái liếc nhìn đầy dò hỏi của họ, cô giải thích, "Symes là người chuyên lo những phí vụ cho ông bác em. Hẳn ta chỉ vào khoảng cỡ em, nhưng hẳn ta là một nhà thiên xạ bắn trăm phát trăm trúng và hẳn ta chưa bao giờ đi đâu mà không có khẩu súng kíp của mình hết. Hẳn ta rất có khả năng ngủ với nó ở dưới gối."

"Và còn phải lưu ý tới Carland và Seguin nữa," Tom nói. "Và có Chúa mới biết họ mang theo bao nhiêu người đi với mình."

"Cậu đang gợi ý điều gì vậy?" Radcliffe quát lên đầy giận dữ. "Rằng chúng ta bỏ cuộc sao? Chỉ đơn giản là bỏ lại Charlie cho Carland à?"

"Không. Tất nhiên là không rồi," Tom trấn an anh. "Chúng ta chỉ cần một kế hoạch thôi. Chúng ta sẽ đưa cô ấy ra và cứu cô ấy."

"Chúng ta có thể không cần đưa chị ấy ra thì mới cứu được chị ấy," Beth lầm bầm. Khi Radcliffe quay sang cô đầy dò hỏi, cô thêm vào, "Em đang nhớ lại cái cách em và Charlie đã sử dụng để đổi vai cho nhau suốt như thế nào. Thường xuyên đến nỗi nó chỉ là một trò vui, nhưng đôi khi nó khiến bọn em không phải làm những việc mà bọn em không muốn làm."

"Anh không thấy nó có liên quan gì tới việc này hết, Beth," Tom dịu dàng nói.

Cô quay người để ngó sát vào Radcliffe. "Anh nói lúc ở London rằng hai người bọn anh sắp sửa làm đám cưới?"

Radcliffe nhăn mặt khi anh nhớ lại vẻ ngạo mạn của anh trong khi thông báo với Charles, nhưng gật đầu.

"Well, nếu anh đã cưới chị ấy rồi, Carland không thể làm thế được nữa."

"Chính xác. Thế nên chúng ta sẽ phải đưa cô ấy ra—" anh bắt đầu, dừng lại khi cô lắc đầu.

"Không nếu bọn em lại đổi chỗ lần nữa."

"Giờ thì dừng lại đã!" Tom kêu lên với vẻ mất hết cả tinh thần. "Ý tưởng ở đây không phải là đưa Charlie thoát khỏi nguy hiểm và đặt em vào trong đó."

"Em sẽ không bị nguy hiểm," Beth bình tĩnh trấn an anh.

"Em tốt nhất là giải thích đi," Radcliffe nói, cảm thấy bối rối như Tom vậy.

"Anh có thể cưới em—" Beth bắt đầu, nhưng đầu Tom gần như đụng vào trần chiếc xe ngựa khi anh bật dậy khỏi ghế của mình.

"Em nói cái quỷ gì thế! Anh sẽ làm mọi thứ để cứu chị gái em, nhưng từ bỏ em không phải là một trong số chúng. Em là vợ anh."

"Phải, nhưng anh ấy cưới em với—"

"Với tư cách là Charlie" cô đã có ý nói như vậy, nhưng Tomas không cho cô cơ hội trước khi chen vào đầy giận dữ. "Giờ thì nhìn đây, anh đã nghe đủ về chuyện này rồi. Em đã cưới anh, và chuyện là thế đấy!"

"Ồ... thưa các ngài, tôi tin là các ngài đã có thể hiểu nhầm những gì Tiểu thư Elizabeth muốn nói," Stokes lặng lẽ nói.

"Hiểu lắm?" Bà Hartsair khịt mũi đầy ghê tởm, sau đó tự bản thân mình giải thích vấn đề. "Cô ấy đang nói cô ấy có thể kết hôn với Đức ông với tư cách là tiểu thư Charlie."

Khi Tomas và Radcliffe nhìn chăm chăm vào chị đầu bếp một cách ngây ngô, chị ta lắc đầu. "Nhìn cô ấy đi. Cô ấy đang mặc cùng một bộ quần áo giống như tiểu thư Charlie. Cô ấy giống y hệt tiểu thư Charlie. Cô ấy thậm chí còn ăn nói giống như tiểu thư Charlie. Cô ấy có thể giả vờ là tiểu thư Charlie trong khi Ngài, Đức ông Radcliffe, kết hôn với cô ấy. Cô ấy có thể nói 'Tôi đồng ý, ký tên cô ấy—' Dừng lại, chị ta liếc Beth đầy lo âu. "Cô có thể sao chép chữ ký của cô ấy chứ?"

Khi Beth gật đầu, chị ta nhẹ cả người và tiếp tục, "Vậy là, một khi buổi lễ kết thúc, ngài có thể bước thẳng vào quán trọ và yêu cầu trả lại vợ của ngài."

"Lạy Chúa tôi." Tomas chìm lại vào chỗ ngồi, vẻ bồn chồn hiện đầy trên khuôn mặt. "Nó có thể hiệu quả đấy."

"Tôi không biết." Radcliffe cau mày, sau đó lắc đầu. "Không. Họ đã bắt được Charlie rồi, và đám cưới sẽ được vào sổ với ngày hôm nay. Họ sẽ biết rằng cô ấy sẽ không thể kết hôn với tôi."

"Chuyện đó sẽ không thành vấn đề nếu chị ấy là em," Beth chỉ ra, và cả hai người đàn ông đều ngay lập tức lại nhìn bối rối một lần nữa. Nhận ra rằng họ không nắm bắt được một chút nào cái khái niệm đổi chỗ này, cô kiên nhẫn giải thích. "Nếu sau đám cưới em tiếp tục giả vờ là Charlie và bọn em chạm trán với bác Henry, xác nhận rằng Charlie là em, Beth, nó sẽ có tác dụng."

"Ồ, anh hiểu!" Tomas hét lên. "Chúng ta sẽ nói với họ rằng Charlie là em, và vì em và anh đã kết hôn bốn ngày trước, họ không thể ép em cưới Carland. Và vì Charlie, người em sẽ đóng vai, đã vừa mới kết hôn với Radcliffe, họ cũng không thể ép em cưới Carland. Cả hai người sẽ được an toàn."

"Chính xác!" Beth mỉm cười với anh thật rộng.

Mặc dù đầu anh đang quay cuồng, Radcliffe bắt đầu hi vọng. "Liệu Charlie có biết giả vờ là em không?"

Beth nghiêm nghị gật đầu. "Chị ấy và em đã làm thế này thường xuyên đến nỗi chị ấy sẽ bắt nhịp được ngay lập tức chuyện gì đang xảy ra."

"Tôi sẽ đưa chúng ta tới gặp cha xứ nhé, thưa ngài?" Stokes hỏi.

"Được rồi, ừm, ông ấy không hẳn là cha xứ. Ừm, có lẽ ông ấy là, em không chắc lắm," Beth lăm bằm không chắc chắn, và Tomas bao phủ lấy tay cô và siết nhẹ khi anh giải thích, "Ông sẽ đưa chúng tôi đi gặp người đánh cá, Stokes. Ông ta tiến hành các hôn lễ quanh đây."

Radcliffe chấp nhận tin tức đó với vẻ trầm tĩnh. Anh đã nhận được liên tiếp những cú sốc trong một thời gian ngắn đến nỗi anh cảm thấy chắc chắn là giờ anh đã miễn dịch với chúng rồi...

Cho tới khi anh nhìn kỹ người đánh cá. Một anh bạn đầy đặn, mặc một chiếc áo lễ phục xanh da trời không phân biệt được tuổi tác nữa, lúc đầu ông ta nghiêm nghị nhìn họ, đẩy cục thuốc lá sợi vào bên trong má cho tới khi ông ta hiểu rằng ông ta sắp sửa làm lễ cưới cho Radcliffe và Beth... người, tất nhiên là vẫn ăn mặc như Charles. Người đàn ông gần như bị nghẹn khi hít vào.

"Ồ, không! Tôi sẽ không làm lễ cưới cho ngài với một cậu nhóc. Nó là tội lỗi chống lại Chúa và tất cả mọi đấng sáng tạo. Hôn nhân là một nghi thức thần thánh giữa đàn ông và đàn bà, không phải một cái gì đó bị vạ vạ bởi những người thuộc loại như ngài."

Radcliffe đỏ mặt bẽ bàng khi anh nhận ra người đàn ông đang nghĩ gì. Tom có vẻ bị ăn mòn với nỗ lực nén cười lại. Stokes trông bối rối và không biết phải xoay xử với tình huống này thế nào, và bà Hartsair đang bận rộn với việc xoa dịu và vỗ về cậu con trai, người vừa trượt ngã khi bước ra khỏi cỗ xe ngựa và bị xước đầu gối. Điều đó khiến chỉ còn lại Beth để chỉnh lại cho người đàn ông này hiểu rõ. "Tôi là phụ nữ, thưa ngài," cô thông báo một cách khô khốc, giật mở tóc giả xuống khỏi đầu với một vẻ hoa hòe hoa sỏi rõ rệt không hề gây chút ấn tượng nào cho người đàn ông.

"Giờ cơ, và một mớ tóc đầy dầu mỡ là lừa được ta nghĩ rằng cậu là con gái sao?"

Tay Beth nâng lên vuốt tóc đầy hoảng hốt. Cô đã không có cơ hội để tắm kể từ đêm họ đã lên kế hoạch nghỉ tại quán trọ trên đường từ Gretna Green về London lần đầu tiên. Tắm gội là việc đầu tiên cô đã làm khi tới quán trọ, thậm chí là còn trước khi tham gia vào bữa ăn cùng Tomas phía dưới nhà.

Tạ ơn Chúa, giờ cô nghĩ, vì cô đã nhận thấy ông bác mình trên đường đi xuống. Thật may mắn, ông ấy đã không nhìn thấy cô, và cô đã nhanh chóng quay ngược lên gác, nhờ cô hầu gái gửi xuống một mảnh giấy nhắn giải thích tình huống cho Tomas. Thông minh là một trong những điểm cô yêu Tomas, anh đã sử dụng nó để nghe trộm một chút cuộc đối thoại của Bác Henry với Carland trước khi gặp cô trong phòng của họ để kể lại những gì anh đã nghe được. Kế hoạch nghỉ đêm tại quán trọ của họ đã bị gạt sang một bên ngay lập tức vì sự cần thiết để cảnh báo cho Charlie. Beth đã không có cơ hội để tắm kể từ đó.

Thở dài, cô chụp mở tóc giả lên lại đầu và liếc về phía người đàn bà cao, gầy, người đã mở cửa cho họ và có thể hoặc không thể là vợ của người đàn ông này. "Có căn phòng nào chúng ta có thể có một chút riêng tư không?"

Khi người đàn bà nhìn không chắc chắn lắm, còn gã đàn ông cau có. "Cậu muốn làm gì với bà ấy?"

"Tôi sẽ chứng minh tôi là phụ nữ," Beth kiên nhẫn giải thích.

"Và cậu định làm thế như thế nào?"

Beth đỏ mặt, nhưng héch càm và thông báo với vẻ đầy tự trọng. "Bằng cách cho bà ấy xem ngực tôi."

Gã đàn ông nhỏ thó thô lỗ cười phá lên trước những lời đó khi tia nhìn của ông ta rơi xuống cái vùng đang được nói tới đó. "Để làm gì? Tôi có thể thấy rõ như ban ngày là cậu chẳng có cái gì hết."

"Chúng bị nén lại," Beth nghẹn lại không một chút xấu hổ.

"Chắc chắn là chúng thế rồi," ông ta làm bầm vói về không tin rõ rệt. "Cậu có thể cho chỉ cho bà ấy xem ở góc đằng kia cũng tốt rồi."

Khi Beth ngáp ngừng, ông ta lại chăm chọc. "Gì vậy? Giờ thì đổi ý rồi à, khi cậu không thể đe dọa bà ấy nói bất cứ điều gì cậu muốn?"

Tomas mất bình tĩnh và túm lấy phần phía trước áo sơ mi của gã ta, chuẩn bị đâm gã. Gã đàn ông chỉ đơn giản là cười và nhún vai. "Đánh tôi nếu cậu thích, nhưng xem xem nếu cậu có thể tìm được ai cử hành lễ cưới cho mấy người bạn của cậu theo cách đó."

"Tom," Beth làm bầm bằng một giọng miễn cưỡng. "Có lẽ anh có thể đưa áo choàng của mình cho bà Hartshair. Chị ấy có thể căng nó ra để em có sự riêng tư."

Miến cưỡng thả gã đàn ông ra, Tomas nhún người ra khỏi chiếc áo choàng và chìa nó ra, và bà Hartshair theo Beth tới cái góc gã đàn ông đã chỉ định và căng nó ra cho cô khi người đàn bà đi theo. Bà ta kiên nhẫn đợi khi Beth nhanh chóng và nghĩ càng ít càng tốt khi rũ người ra khỏi áo chèn, áo khoác, và sơ mi. Mắt người đàn bà sáng lên đầy thích thú khi bà ta nhìn thấy dây vải quần ngực Beth, nhưng chị ta không nói gì cho tới khi Beth đã tháo hết dài băng, thả vòng ngực đang nhức nhối của cô ra.

"Ồi, trời," bà ta thò ra đầy ngạc nhiên.

"Chuyện gì thế?" gã ngư dân hỏi, bước lên phía trước một bước nhưng đã khựng lại ngay tắp lự khi Tomas bước lên phía trước hấn ta với vẻ mặt chết người.

"Ngực cô ấy đều ỏn... và là một bộ ngực rất đẹp nữa." người đàn bà thông báo. "Vĩ đại."

Radcliffe có thể nghe thấy tiếng rên đầy tui nhục của Beth và cảm thấy sự cảm thông đang cào xé sự kiên nhẫn của mình. "Giờ ông sẽ cử hành lễ cưới cho chúng tôi chứ?"

Gã đàn ông ngáp ngừng. "Có lẽ để cho chắc chắn tôi nên tự nhìn—"

Những lời của gã ta bị cắt cụt bởi bàn tay của Tom bất thành linh chặn vào cổ họng của gã ta.

"Lời của bà ấy là đủ rồi, tôi đoán thế," gã ta kêu lên the thé, nạt gã ta lùi ra. "Tôi sẽ làm lễ cưới cho bọn họ."

Tom không thả gã đàn ông ta cho tới khi Beth quần ngực và ăn vận xong xuôi, và ba người họ đã quay trở lại. Sau đó anh siết nhẹ hấn trước khi thả hấn ra. "Vậy thì tiến hành đi."

*****

"Tiểu thư Charlie? Tiểu thư Charlie!"

Chớp mở mắt ra, Charlie đột ngột ngồi dậy, nghiêng ngả vì choáng váng khi cô ngó quanh trước tông giọng hoảng hốt của Bessie. "Chuyện gì thế?" Giọng cô khàn khàn rên rĩ, nhưng Charlie khó có thể chú ý khi cô ngó thấy khuôn mặt được che mạng của Bessie. "Chuyện gì thế?"

"Có cái gì đó đang diễn ra. Một chiếc xe ngựa khác đã tới và—" Giọng cô tắt ngay tắp lự khi cánh cửa mở ra và cô quay người để ngó vào nó. Khoảnh khắc trước cô còn ở đó, khoảnh khắc tiếp theo cô đã biến mất. Nó xảy ra quá nhanh đến nỗi Charlie gần như bị lỡ mất bàn tay đã vươn tới và kéo cô gái ra ngoài.

"Bessie," cô hét, di chuyển về phía trước chỉ để lại sùm xuồng một cách yếu ớt vào cánh cửa xe ngựa đã đóng lại khi nó đóng sầm vào mặt cô. Charlie chớp mắt ngó ra ngoài cửa sổ để thấy cô hầu gái trẻ tuổi bị kéo đi về phía một cỗ xe ngựa khác. Cô phải mất một lúc mới nhận ra tiêu ngữ ở phía sườn xe.

"Seguin," cô thở ra, mất hết cả tinh thần, sau đó, "Không! Cô ấy không phải là Beth! Cô ấy không phải!" Tiếng kêu của cô kết thúc bằng một tràng ho khi cô họng khô khốc, đau nhức của cô bị nghẹn bởi tiếng kêu hét. Khi cô hồi phục lại, chiếc xe ngựa đã đi mất và Bessie đi cùng với nó.

Nguyên rủa dưới hơi thở của mình, Charlie theo dõi khi những gã đàn ông lại tiến về cỗ xe ngựa và di chuyển tới mặt bên đối diện với quán trọ. Trượt dọc theo ghế ngồi, cô ngó ra ngoài để thấy bọn họ đang quay trở lại với trò xúc xắc. Cô theo dõi trong một vài phút và khi chúng không hề liếc mắt nhìn lấy một lần về phía chiếc xe ngựa trong thời gian đó, cô quyết định họ chắc phải nghĩ cô quá yếu để gây cho bọn chúng bất cứ rắc rối nào... Và năm phút trước chúng đã đứng. Nhưng đó là trước khi Bessie đã bị đem đi. Giờ thì, biết được rằng cô đã đưa cô gái dính vào đồng rắc rối này, Charlie quyết tâm cứu cô. Quyết tâm có thể đem lại sức mạnh cho một cơ thể yếu ớt.

Quay đi khỏi mấy người đàn ông, Charlie trượt lại dọc theo băng ghế tới cánh cửa đối diện, mở nó và trượt ra ngoài.

*****

"Bọn mày nói gì, cô ta trốn đi?" Symes kêu lên hốt hoảng. "Ba đứa bọn mày đáng lẽ phải trông coi cô ta chứ. Ba người bọn mày không thể giữ nổi một đứa con gái hả?"

"Bọn tôi chỉ quay lưng đi có một phút thôi. Cô ta yếu như con mèo con ấy. Tôi không biết làm thế nào cô ta xoay sở được."

"Nói với tao rằng cô ta yếu ớt như mèo con không cải thiện được ý kiến của tao về việc bọn mày để cho cô ta trốn thoát," Symes gầm gừ.

"Người của tôi giờ đang tìm kiếm nó. Chúng sẽ đem cô ta về."

"Chúng tốt hơn là thế, và chúng tốt nhất là quay trở lại với cô ta trước khi ông chủ của tao dậy."

"Chúng sẽ quay lại với cô ta bất cứ phút nào. Nếu ông không ra sớm ông sẽ không bao giờ biết. Nhân tiện sao ông lại quay lại? Ông nói vẫn còn sớm mà."

Symes nặng nề thở dài. "Đức ông Carland dậy sớm và khẳng khái đòi đánh thức ông chủ của tạo dậy khi tao nói với ông ấy là bọn mày đã tới với cô gái. Tất nhiên, giờ thì ông chủ tao đang trong tâm trạng tồi tệ, ông ấy rất có khả năng trút lên mày nếu người của mày không quay trở lại trước khi ông ấy ra, hay—"

"Symes! Cái xe ngựa mày nói Charlotte đang ở trong đâu?"

"Mẹ kiếp," gã đàn ông lực lưỡng lầm bầm. Lời nói đó được lặp lại với Symes khi hắn ta quay người về cam chịu để đối mặt với Henry Westerly.

*****

"Cô nghe thấy không? Cô ấy đã tẩu thoát rồi!" Bà Hartshair reo lên đầy hạnh phúc.

"Đó là Charlie của tôi," Beth lầm bầm với vẻ tự hào.

Radcliffe đâm lên bức vách của chiếc xe ngựa phía sau chỗ ngồi của người đánh xe và chiếc xe ngựa chuyển bánh. Một khi họ ở một khoảng cách an toàn xa khỏi quán trọ, anh thúi vào bức vách một lần nữa, sau đó nhảy xuống khi nó dừng lại và trèo lên băng ghế ngồi. "Ông nghe thấy không?"

"Có, thưa ngài," Stokes nói. "Và tôi có đúng không khi nhận định rằng chúng ta sẽ cố tìm ra tiểu thư Charlie trước bọn chúng?"

"Phải, ông nói đúng. Mỏ to mắt ra nhé."

Gật đầu, ông già thúc lù ngựa tiến lên phía trước một lần nữa.

*****

Charlie gần như ngất đi vì nhẹ nhõm khi cô nhận ra xe ngựa của Seguin. Cô bước nhanh hơn và vội vã tiến về phía trước. Cô đã đi lòng vòng đường như hàng giờ, tìm kiếm nó trong khi cố gắng di chuyển lắt léo để tránh những kẻ đang săn đuổi cô. Thật là kì quặc, cô càng đi bộ lâu, cô càng cảm thấy khỏe khoắn. Cô nghi ngờ rằng chính không khí trong lành đã làm được điều đó, điều đó cùng với chỗ nước cô đã uống phải từ cái thùng trong chuồng ngựa trong lúc cô đã trốn trong đó để tránh những kẻ bắt cóc nhìn thấy cô.

"Cô ta đây rồi!"

Liếc qua vai mình, cô nhận ra hai gã đàn ông đang chạy về phía cô. Nguyên rùa thậm tệ, cô rút vào vào bên trong tòa nhà, nhận ra Bessie ngay lập tức. Cô hầu gái đứng trước một người đàn ông đang mặc áo khoác màu xanh da trời, và bên cạnh đó là Seguin, kẻ đang túm lấy cánh tay cô một cách kiên quyết bằng một bàn tay trong khi hắn ta cúi người xuống để ký một cái gì đó bằng tay kia.

"Đợi đã!" Charlie kêu lên với một giọng khàn khàn. "Dừng lại! Bessie, đừng có ký!"

"Lại là cô!" Gã đàn ông mặc áo khoác xanh cau mày khi cô vội vã tiến về phía trước.

Charlie khó có thể để tâm, sự chú ý của cô đề cả vào Seguin và Bessie khi đức ông, sau khi ký tên mình, đứng thẳng dậy. "Ông không thể ép buộc cô ấy cưới mình. Cô ấy không phải là Elizabeth."

Seguin đảo mắt về mắt hết cả kiên nhẫn. "Mày là gã quái nào? Đừng để ý, tao không quan tâm và nó không thành vấn đề. Tao sẽ không rơi vào bẫy của mày đâu. Cô ta cũng đã cố tranh luận với tao như vậy rồi nhóc. Bên cạnh đó, quá muộn rồi, đã xong. Buổi lễ đã kết thúc và cả hai chúng tao đều đã ký. Cô ta là vợ tao."

"Ông ta bắt em ký," Bessie than van một cách đau khổ ngay lúc cánh cửa mở ra tới rầm một cái phía sau Charlie.

"Tóm lấy cô ta!"

Charlie chỉ đang bắt đầu chống cự lại bàn tay bất thành linh bất giữ cô thì cánh cửa lại mở ra cái rầm một lần nữa và giọng của Bác Henry vang lên. "Ta thấy là các người đã tìm thấy nó. Ít nhất các người cũng thông minh để đem cô ta tới đây."

Charlie rũ xuống về bại trận khi cô quay người để đối diện với ông bác mình, gã phụ tá của ông, Symes, và một Carland trông nhìn ác nghiệt, kẻ giờ đang nhàn nhả tản bộ về phía họ. "Ngài thấy đấy, Carland, tôi đã báo với ngài là mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi. Giờ đây ngài có thể cưới con nhỏ đó mà không bị trì hoãn tạo nào."

"Không. Hắn ta không thể," người ngư dân quát, thu hút lấy mọi ánh nhìn. "Hôm nay tôi sẽ không làm lễ cưới cho cô ta với bất kỳ ai."

"Người nói cái quỷ gì thế." Bác Henry chữa ánh mắt của mình tới người đàn ông.

"Tôi nói cái quỷ gì ư. Tôi không thể làm lễ cưới cho một người đã kết hôn rồi, mà cô ấy thì đã kết hôn rồi."

"Ý ông muốn nói đó là Charlotte?" Seguin quát, thờ hờn hèn trước lời ngu ý người ngư dân đang nói. "Sao ư, cô ta trông giống một cậu nhóc." Đôi mắt dâm dăng già nua của gã ta di chuyển tới cô dâu của mình với một tia sáng đầy triển vọng mới. "Em có mặc quần ống túm không, em yêu?"

"Cô ta không có chuyện đã kết hôn," Bác Henry quát lên đầy nôn nóng, lờ tịt đi về bản khoản dâm dăng của Seguin.

Đôi mắt của gã ngư dân hẹp lại, miệng ông ta mím chặt lại thành một đường thật thẳng. "Phải, cô ấy đã. Tự bản thân tôi đã cử hành nó, không hơn hai mươi phút trước đây."

Charlie giật mình trước những lời đó, mắt cô mở lớn không thể nào tin được. Ông ta chắc chắn phải đang nói về Beth, cô nghĩ. Nhưng nó chẳng có nghĩa gì. Em gái cô chắc chắn phải kết hôn vài ngày trước đây và giờ đã quay trở lại London rồi.

"Henry?" Carland lầm bầm bằng một giọng đe dọa.

"Ừm, nó không phải thế," ông bác cô hờn hèn. "Không thể nào."

"Không thể ư? Khoảng hai mươi phút trước chúng tôi nhận ra rằng cô ta đã tẩu thoát."

"Phải, nhưng—" Ông ta lấp bấp về kinh hoàng. "Cô ta có thể kết hôn với ai kia chứ?"

"Ta."

Charlie há hốc miệng ra khi Radcliffe, người giờ đang đứng chắn ở lối ra của căn nhà nhỏ. Anh đang làm gì ở đây? Và tại sao người đàn ông mặc đồ màu xanh—? À! Tất nhiên rồi. Anh đã mua chuộc gã ta, cô nghĩ, sau đó chú ý một cách đầy ngạc nhiên khi Tomas và Stokes xuất hiện ở hai bên anh. Cô tóm được một cái nhìn ngẩn ngui thoáng qua của cậu nhóc mảnh dẻ phía sau anh.

"Là cậu ta!" người đánh cá đồng ý. "Tôi đã kếtse duyên cho hai người bọn họ chưa đầy hai mươi phút. Nó được đăng ký ngay tại đây, nghiêm chỉnh và đăng hoàng."

"Henry," Carland gầm gừ.

Trắng bệch trước vẻ giận dữ lạnh lùng trên khuôn mặt Carland, Henry quay sang Charlie. "Sao, đồ tiểu—" ông ta bắt đầu, giờ nắm đấm lên để đánh cô.

Radcliffe ở đó trước khi ông ta có thể kết thúc cả hành động lẫn ngôn từ của mình, tóm lấy nắm đấm của ông ta trong bàn tay to hơn của mình và khiến lão già giật mình câm lặng. "Ông sẽ không nói chuyện với cô dâu của ta theo cách đó."

Phản ứng đầu tiên của Henry là hoảng hốt, sau đó một tia sảo quyết chắc chắn xuất hiện trong mắt hắn ta và hắn ta thậm chí còn xoay xở để nỏ một nụ

cười vẻ hòa giải khi hắn ta liếc về phía Carland. "Không phải tất cả đều mất. Họ có thể đã kết hôn, nhưng họ không thể nào đã hoàn thành trọn vẹn nó. Chúng ta có thể mang cô ta về London và nhà vua sẽ hủy bỏ những gì đã tiến hành. Sau đó ngài có thể tự bản thân mình cưới cô ta."

"Ông sẽ không đưa cô ấy đi đâu hết," Radcliffe sửa lại, nghiêng lấy bàn tay anh đang nắm giữ. "Và đám cưới đã được hoàn thành trước buổi lễ. Cô ấy không còn là trinh nữ nữa."

Bác Henry chắc hẳn đã được trả và tiêu hết số tiền Carland hứa với đặc quyền được kết hôn với cô, Charlie quyết định khi bác cô nhấn nhó về đau đớn. Tuy nhiên ông ta vẫn tiếp tục lấy lòng Carland. "Hắn ta nói dối đấy. Hắn ta chắc hẳn phải thế. Nếu ngài gọi người của mình và—"

"Ta cần một người thừa kế chết tiệt, Henry. Và ông biết rằng là ta sẽ không mạo hiểm việc cô ta mang một đứa nhóc của một gã đàn ông khác. Ta muốn nhận lại tiền."

Ông bác cô bắt đầu nhìn có vẻ phát bệnh vì sợ hãi khi Symes bất thành linh di chuyển về phía trước, giật túi đựng tiền khỏi áo chèn của ông ta. "Đức ông Seguin đưa cho tôi chỗ đó như một thỏa thuận khi ông ấy nhận được Tiểu thư Elizabeth, thưa ngài."

Bác Henry gần như ngã nhào lên gã đàn ông vì nhẹ nhõm. "Ồi, Symes! Ngươi thật lạnh lợi khi trong lúc này nghĩ tới việc đó. Của ngài đây, Carland." Ông ta lấy túi tiền từ người của mình và chìa nó qua. "Seguin đã trả một khoản cho Elizabeth tương tự như ngài đã trả cho Charlotte—vậy nên tất cả nó ở đây."

"Tốt nhất là nó thế," Carland lạnh lùng nói, nhét chiếc túi vào túi mình.

"Tôi vừa nghe thấy tên mình đấy ư?"

Charlie quay người để tìm thấy Beth giờ đang đứng ở lối ra vào. Cô đang mặc một bộ váy áo màu oải hương Charlie đã gói ghém trong chiếc túi đeo cho cô để làm lễ cưới. Nếu đúng là cô đã nhìn thấy em gái của mình ăn vận như một cậu nhóc lúc trước, cô ấy chắc chắn đã phải thay đồ nhanh hơn bất cứ lần nào trong cuộc đời mình. Tuy nhiên điều đó không làm Charlie giật mình như cái thực tế sau lưng em gái cô là bà Hartshair và lũ con của bà ấy. Lạy Chúa lòng lành! Mọi người ở hết cả đây ư?

"Elizabeth." Bác Henry thở cái tên đó ra vẻ đầy khùng khiếp.

"Elizabeth?" Seguin há hốc miệng ra ngó từ cô cho tới người phụ nữ che mạng hắn ta vừa mới cưới. "Ai? Cô là ai—"

"Tôi đã cố nói cho ngài," Bessie than van.

"Tôi cũng vậy," Charlie lầm bầm về tình quái. "Seguin, gặp cô dâu của ông đi, Bessie... cô hầu gái của tôi. Mặc dù tôi đoán giờ cô ấy là nữ bá tước rồi."

"C-cô hầu gái?" Seguin nghẹn lại, siết chặt lấy cánh tay như thể nó khiến hắn ta bị đau. "C-cô hầu gái?"

Cuối cùng cũng được thả ra từ sự nắm giữ tàn nhẫn hắn ta đã áp đặt lên cô kể từ khi nhận lấy cô từ bọn bắt cóc, Bessie giật lấy chiếc mũ có mạng che mặt xuống khỏi đầu, thả tung mái tóc màu đỏ rực và khuôn mặt không phấn sáp.

"Đừng có sợ hãi," Henry hét lên vẻ đầy nghiêm túc, nói một cách nhanh nhất có thể khi ông ta nỗ lực nghĩ cách để thoát khỏi đống lộn xộn này. "Chúng ta có thể làm rõ chuyện này. Cuộc hôn nhân của cậu với con nhóc đó sẽ không hợp pháp nếu nó ký tên của Beth. Chúng ta vẫn có thể gả Elizabeth cho cậu."

"Không. Ông ta không thể. Ta đã kết hôn với Elizabeth ngay tại đây, trong căn phòng này chưa đầy bốn ngày trước," Tom thông báo với vẻ thỏa mãn.

"Phải." Người ngư dân gật đầu xác nhận, sau đó liếc xuống mảnh giấy cả hai người vừa mới kết hôn đã ký. "Bên cạnh đó, cô ấy đã ký tên Bessie Roberd. Đó là tên cô ấy đúng không?" Khi Bessie gật đầu về đau khổ, ông ta nhún vai. "Vậy thì nó hoàn toàn hợp pháp. Hai người giờ đã là vợ chồng."

"Nhưng tôi tưởng cô ta là Elizabeth!" Seguin kêu lên, siết lấy cánh tay của hắn ta chặt hơn. "Nó một sự lừa dối."

Người đánh cá lắc đầu. "Cô ấy đã nói tên mình hai hay ba lần trước khi tôi tuyên bố buổi lễ. Tôi đã nghe cô ấy nói với ngài. Không có gì là giả dối hết. Bên cạnh đó." Mắt ông ta hẹp lại. "Lúc đầu ông đã phải đe dọa cô ấy kết hôn với ông, giờ ông sẽ không đòi hủy được đâu."

"H-Henry, th-thằng con hoang! Tất cả là lỗi của mày." Seguin hỗn hển, lao đảo hai bước về phía người đàn ông đang tai nhọt với vẻ chết chóc trong ánh mắt trước khi đau đớn thế chỗ nó và hắn ta bất thành linh siết lấy cánh tay mình áp vào ngực. Loạng choạng một chút, hắn ta gầm gừ một tiếng nguyên rủa rủa, sau đó ngã gục mặc xuống.

Tất cả bọn họ đều mở to mắt nhìn trừng trừng khi Radcliffe bước về phía trước và lăn người đàn ông đó lại. Sau khi cúi người để áp tai lên ngực hắn ta, anh thẳng người lại và lắc đầu. "Chết rồi."

Carland cười một tiếng chói tai trước lời thông báo. "Ông là gã con hoang may mắn nhất mà ta biết, Henry."

Khi người đàn ông kia chỉ đơn giản là ngó hắn ta về ngây ngốc, Carland ước lượng sức nặng cái túi đựng tiền xu ông ta đang cầm. "Giờ ông không còn nợ hắn ta số tiền ông đáng ra phải trả lại hắn nữa." Nhét túi tiền vào túi, hắn ta quay người và nhàn nhã bước ra khỏi tòa nhà.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

"Mmmm," Charlie thì thầm đầy thỏa mãn khi làn nước ấm, mềm mại như lụa quấn quanh cơ thể cô. Có cảm giác như đã hàng mấy ngày trời cô mới được tắm rửa. Nó quả thực đã là hàng mấy ngày trời, cô nhận ra với một tiếng thở dài, nhưng kiên quyết xoay tâm trí của mình ra khỏi ý nghĩ đó. Cô không muốn nhớ về vụ bắt cóc của mình, về cái xe ngựa khủng khiếp nọ, hay cái cảnh trong ngôi nhà nhỏ tồi tàn của người đánh cá. Cô còn hơn cả hạnh phúc nếu được quay lưng lại với Gretna, theo đúng nghĩa đen. Charlie đã rời Gretna Green bằng cách ngồi phía trước Radcliffe trên lưng ngựa. Anh đã mua con vật này cho chuyến đi về ở chuồng ngựa thuê nơi anh đã đổi ngựa lúc tới nơi, và còn hơn cả nhẹ nhõm, đã nài nỉ cô cười ngựa với anh. Bên cạnh những phản ứng khó chịu của cô với việc du hành, lý do đơn giản là không có đủ chỗ trong cái xe ngựa đó cho tất cả mọi người. Thậm chí chỉ với Tomas, Beth, Bessie, bà Hartshair và lũ trẻ của chị ở bên trong, nó đã trông cực kỳ đông đúc rồi.

Họ đã phải rong ruổi trên đường gần như cả ngày trước khi đi ngang qua một quán trọ có đủ phòng để cung cấp cho tất cả bọn họ.

Quán trọ này. Cô ngã đầu ra sau, dựa vào thành chiếc bồn tắm và ngó quanh căn phòng. Nó được trang bị đồ đạc thừa thừa với chỉ một chiếc giường và, ngay hiện tại là một cái bồn tắm. Căn phòng nhỏ xíu, nhưng sạch sẽ. Chưa kể, đặt cạnh chiếc xe ngựa cô đã bị nhốt suốt hai ngày qua, căn phòng trọ này có vẻ như là lâu đài trắng lộng lẫy nhất.

Cánh cửa mở ra khiến cô cứng người lại và ngó quanh khi Beth trượt vào phòng. Em gái cô và những người khác vẫn tiếp tục chén bữa ăn thịnh soạn mà bà vợ ông chủ quán trọ đã phục vụ khi Charlie rời khỏi phòng sinh hoạt chung. Dạy dỗ cô, vẫn còn nhậy cảm sau vụ say xe mà cô phải chịu đựng, Charlie đã xoay xở chỉ ăn được vài miếng trước khi lui về nghỉ ngơi ở căn phòng của bọn họ để tắm rửa.

"Trời, trông thật là tuyệt," Beth thở dài, ngó cái bồn tắm với một chút ghen tị khi cô tới gần.

"Đúng thế," Charlie lầm bầm, sau đó bắt đầu lý cọ bản thân. "Chị sẽ nhanh thôi, nhưng em có thể cần nước sạch khi chị xong. Chị thật sự cần phải tắm."

"Ồ, đừng có lo lắng. Không cần phải vội vã đâu. Em có bồn tắm chuẩn bị cho mình ở phòng của bọn em rồi."

"Phòng của bọn em?" Charlie nhướn lông mày. "Em không ở đây với chị à?"

"Không. Tomas và em ở phòng bên cạnh." Cô đỏ mặt một cách xinh đẹp, nhưng Charlie khó mà chú ý khi cô cau mày.

"Nhưng chị nghĩ—Ý chị là, Radcliffe chỉ có thể thuê năm phòng ở đây."

"Vâng."

"Ừm, bà Hartshair và lũ trẻ của chị ấy ở một phòng, phải không?"

"Vâng."

"Và Bessie ở một phòng?"

"Vâng."

"Còn Tomas và em ở một phòng, chị ở phòng này, và chị cho là Stokes—Ồ! Radcliffe chắc phải ngủ cùng Stokes," cô nhận ra và nhẹ nhõm, không nhận thấy Beth cứng người lại.

"Charlie?"

"Gi?"

"Radcliffe không ngủ cùng với Stokes."

Cô nghiêng đầu lên về tò mò. "Ừm, vậy thì anh ta ngủ ở đâu?Ồ, chắc chắn anh ta không bắt Stokes ngủ ở chuồng ngựa chứ?"

"Không, Charlie..." Cô ngập ngừng, sau đó sấn tới. "Anh ấy sẽ ở đây... với chị. Chị giờ đã kết hôn rồi."

Cô chớp mắt trước những lời đó. "Kết hôn? Không, Beth, Radcliffe chỉ nói thế để ngăn cản việc chị phải cưới Carland thôi."

Beth lắc đầu. "Chị kết hôn rồi."

"Nhưng chị chưa bao giờ kết hôn với Radcliffe."

"Có, chị có."

"Beth, chị nghĩ chị có thể nhớ được việc gì đó như thế. Chị chưa bao giờ cưới Radcliffe."

"Không," cô đồng ý. "Em thay chị cưới."

"Cái gì?" Cô ngó em gái mình một cách ngây ngốc, không hiểu được ý nghĩa những từ đó một chút nào.

"Em ăn mặc như Charles, kết hôn với anh ấy, và nhại lại chữ ký của chị trong bản—"

"Cái gì?" Charlie đột ngột ngồi thẳng dậy trong bồn tắm, khiến nước toé ra khắp mọi nơi.

"Anh ấy nói hai người sắp kết hôn. Rằng hai người đã làm tình."

Charlie đỏ mặt trước những lời đó, giận dữ kéo về trên nét mặt cô. "Radcliffe thật giỏi 'buồn đưa bán muối'. Bên cạnh đó, cả hai bên phải yêu nhau thì nó mới là làm tình."

"Chị không yêu anh ấy?" Beth hỏi đầy quan tâm, và cái cau mày của Charlie sầm lại.

"Tất nhiên là chị yêu anh ta rồi. Sao lại không yêu được chứ? Người đàn ông đó thật là đáng yêu. Ngọt ngào, hào phóng, thích phiêu lưu mạo hiểm—"

"Thích phiêu lưu mạo hiểm?" Beth hân hân, cắt ngang cô. "Người đàn ông đó bảo thủ như cỗ xe ngựa chúng ta đã đi tới đây ấy."

"Vớ vẩn. Chỉ cần nhìn những cuộc phiêu lưu chúng ta có từ khi gặp anh ấy."

Beth lắc đầu với một tràng cười. "Charlie, chị mới là người mang những cuộc phiêu lưu này tới."

"Có lẽ." Cô nhún vai. "Nhưng chị sẽ không thể làm được nếu không có Radcliffe." Khi Beth nhìn đầy ngờ vực, Charlie thờ dãi. "Anh ấy đặt chúng ta dưới sự bảo hộ của mình và đưa chúng ta tới London. Nếu anh ấy không làm thế, chúng ta giờ đang mục nát ở nhà của Ralphy rồi."

"Charlie, chị sẽ không bao giờ mục nát. Bên cạnh đó, anh ấy chỉ làm thế vì bao đồng thôi." Khi Charlie lắc đầu, Beth nhún lông mày. "Không phải ư?"

"Không, Beth. Tất cả những gì anh ấy phải làm để xoa dịu bản tính hay bao đồng của mình là cảnh báo chúng ta, hay thậm chí là cho chúng ta một khẩu súng. Hay anh ấy có thể đá chúng ta ngay khi anh ấy đưa chúng ta tới London an toàn. Nhưng anh ấy không làm thế, anh ấy đưa chúng ta về nhà."

Beth đang cau mày trước những lời nói đó, bản thân cô chưa bao giờ cân nhắc tới điều đó. "Có lẽ chị nói đúng, nhưng em vẫn không thấy Radcliffe là một người ưa mạo hiểm. Chỉ cần nhìn vẻ nặng nề của anh ấy về lũ chó con. Anh ấy cổ hủ."

"Anh ấy cũng nặng nề lên khi giải cứu Bessie và bà Hartshair," Charlie cười phá lên. "Nhưng đó chỉ là ở ngoài miệng thôi, một cách để giấu đi bản tính tự nhiên của anh ấy. Chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đừng bao giờ nghe một người nói, hãy nhìn hành động của anh ta để thấy trong trái tim anh ta có gì. Một người có thể nói rất nhiều điều họ không có ý như thế. Ví dụ như Jimmy và Freddy, những người mà em nói đang đánh cuộc xem ai có thể quyến rũ được nhiều cô gái quý tộc nhất, em có nghĩ họ sẽ nói những điều như thế với những cô gái rằng họ không có tình khi họ đặt kế hoạch quyến rũ?"

"Vâng, nhưng—"

"Không nhưng gì hết," Charlie cắt ngang, sau đó thờ dãi. "Được rồi, nhìn theo cách này. Radcliffe nặng nề lên vì việc của Bessie, nhưng cuối cùng anh ấy lại là người thông báo cô ấy là cô hầu gái của em và thật sự đã thuê cô ấy. Em có nghĩ ai đó như Phu nhân Mowbray sẽ thuê cô ấy với tư cách là cô hầu gái không?"

"Ôi, Lạy chúa lòng lành, không." Mắt Beth mở lớn. "Bessie không được đào tạo gì cả. Phu nhân Mowbray sẽ không đi trả một khoản tiền lớn cho một người hầu không thạo việc."

"Chính xác. Với bà Hartshair cũng vậy. Thế nhưng Radcliffe đã thuê cả hai bọn họ bất chấp những lời cầu nhàu của mình. Thậm chí còn nhận luôn cả lũ trẻ của bà Hartshair. Và rồi cả lũ chó con nữa. Anh ấy có thể từ chối cho chị khoản tiền để cứu chúng và nói đó là điều tốt nhất, hay thậm chí là trả tiền cho gã nông dân đó, khẳng khái gã ta giữ chúng và dùng món tiền để nuôi chúng. Nhưng anh ấy đã không làm thế. Anh ấy nói như một gã hà tiện, nhưng hành động của anh ấy lại phủ nhận điều đó." Cô liếc xuống làn nước trong một thoáng, sau đó thêm vào, "Không một lão hà tiện già nua bảo thủ nào lại có thể sở hữu một cảm xúc nồng nàn như anh ấy."

"Chị có yêu anh ấy," Beth nói một cách nhẹ nhõm.

"Phải."

"Vậy thì chị sẽ không cố hủy bỏ cuộc hôn nhân chứ?"

Cô cười cay đắng. "Chị có thể sao? Bác Henry sẽ cố ép chị kết hôn với một kẻ nào đó, và có Chúa mới biết lần này ông ấy sẽ tìm được ai vì chị đã bị huỷ hoại rồi."

"Chị nghe không hạnh phúc chút nào hết," Beth làm bầm đầy lo âu.

"Em có hạnh phúc không nếu kết hôn với Tom, yêu cậu ấy nhưng lại không biết cậu ấy có yêu mình không?"

"Ôi, Charlie, anh ấy chắc chắn phải yêu chị! Sao anh ấy có thể không chứ?"

"Nói như thể một cô em gái thật sự ấy," Charlie lầm bầm đầy chế giễu, sau đó thú nhận, "Anh ấy bảo với chị anh ấy không yêu chị."

"Anh ấy bảo chị?" cô thờ hất ra đầy kinh hoàng.

"Chà, anh ấy nói với Charles," cô giải thích với một tiếng thở dài. "Chị hỏi anh ấy có yêu cô ấy—chị—không và anh ấy nói, 'Tôi không' "

"Ôi, Charlie." Mắt em gái cô ngập đầy nước cảm thông.

Nuốt xuống một cục nghẹn bất thành hình ở cổ họng, Charlie thẳng lưng lên một chút và liếc ra chỗ khác. "Em tốt nhất là nên đi đi. Bồn tắm của em giờ chắc đã chuẩn bị xong rồi."

Beth ngập ngừng, sau đó dường như nhận thấy Charlie cần được ở một mình, cô miễn cưỡng gạt đầu và chậm chạp di chuyển tới phía cánh cửa. "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon," Charlie lầm bầm khi cánh cửa đóng lại, sau đó nặng nề thở dài và tiếp tục gọi đầu.

*****

Radcliffe vươn tay tới cánh cửa, sau đó dừng và rút lại, để cánh cửa vẫn đóng. Thật là lý quặc, anh bất thành hình lo lắng một cách không tài nào giải thích được. Đây là đêm tân hôn của anh, nhưng nó không phải là đêm đầu tiên của anh với Charlie—vậy nên nó không phải là lý do đằng sau sự lo lắng bất thành hình này. Anh nghi ngờ ngọn nguồn của nó là sự không chắc chắn của anh về việc cô dâu mới của anh sẽ phản ứng ra sao khi biết bây giờ họ đã kết hôn. Anh không biết phải mong đợi điều gì. Cô ấy có hạnh phúc vì điều này không? Hải lòng? Phấn uất? Cô ấy đã im lặng trong suốt quãng đường rời khỏi Gretna. Và anh không hề sẵn lòng hỏi xem cô ấy nghĩ gì về đề tài này. Cô ấy tức giận việc Beth đã nhân danh cô kết hôn với anh? Cô ấy sẽ chào đón anh với nụ cười ngượng ngùng, hay quăng một cái gì đó nặng nề và đầy ác ý vào đầu anh ngay khi anh bước chân vào phòng?

Radcliffe mỉm cười đầy chế giễu. Anh nghi ngờ hầu hết đàn ông đều chịu đựng nỗi lo lắng này vào đêm tân hôn của họ, nhưng họ không hề có một cô vợ như Charlie. Xinh đẹp, thẳng thắn, duyên dáng như Charlie. Anh nghi ngờ những ngày bình yên, tĩnh lặng của anh ở vùng quê đã chấm dứt. Cuộc đời bất thành hình trở thành một cuộc phiêu lưu. Thậm chí lên giường bây giờ cũng mang theo một chút yếu tố nguy hiểm.

Anh có muốn quãng thời gian trời quang mây tạnh đó trở lại không? Radcliffe nhớ lại những ngày êm ả, tất cả pha trộn thành một trước khi có cuộc gặp gỡ bất ngờ với Charlie và Elizabeth, sau đó những cuộc phiêu lưu hoang dã anh đã tận hưởng từ khi họ bước vào cuộc sống của anh. Anh tự cười lặng lẽ với bản thân mình. Anh đã nghĩ thật buồn cười khi Clarissa đã bám "cậu nhóc" dai như đũa. Biết rằng cô thật sự là con gái khiến ký ức đó thậm chí còn đáng cười hơn. Sau đó anh nhớ lại Charles trên lưng gã nông dân, chiến đấu vì mạng sống của những chú chó con đỏ, và anh lấy làm kinh ngạc trước sự can đảm của cô. Sau đó tới lúc cô bị trói vào chiếc giường ở nhà thổ với cái mụ Aggie—dùng-roi-da cười lên cô... Anh bắt đầu lại cười lục khục to hơn, sau đó chớp mắt đầy kinh hoàng. Lạy Chúa lòng lành! Anh đã đưa vợ mình tới nhà thổ, anh nhận ra, mất hết cả tinh thần. Và đó là cách vợ anh tìm thấy anh, đứng trước cánh cửa, mắt mở lớn, miệng mở ra thành một chữ O đáng báo động.

*****

Charlie nhanh chóng hoàn tất việc tắm táp của mình sau khi Beth rời đi—với bộ quần áo bẩn thỉu cô đã mặc suốt hai ngày là lựa chọn duy nhất của cô—là quần chiếc ga trải giường quanh người theo kiểu Rôma và di chuyển tới để ngồi trước lò sưởi, chăm sóc tới những bím tóc dài ẩm ướt của mình. Mái tóc của cô có lẽ đã gần khô khi cô lần đầu tiên nghe thấy tiếng tay nắm cửa lắc nhẹ.

Tìm cô đập sầm vào ngực, cô quay người, mắt mở lớn, nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Khi không có gì xảy ra và cánh cửa tiếp tục ở trạng thái đóng, cô hơi thư giãn và quay trở lại việc chải những ngón tay vào mái tóc mình trước lò sưởi, chỉ để dừng lại một lần nữa trong một thoáng sau đó khi một tiếng cười lặng lẽ khe khẽ vọng tới cô qua cánh cửa. Cô không mất một chút công sức nào cũng nhận ra đó là tiếng cười cực kỳ dễ phân biệt của Radcliffe.

Nghĩ rằng anh đang nói chuyện với ai đó ở ngoài hành lang, Charlie tiếp tục với mái tóc của cô, nhưng khi cô không nghe thấy một dấu vết nào của một giọng khác và tiếng cười của Radcliffe vọng đến một lần nữa, tò mò đã thắng thế trong cô và cô vội vã tới mở cửa. Giờ thì cô đang nhìn chăm chăm vào vẻ mặt còn hơn cả kinh khiếp của anh và cau mày không chắc chắn.

Tại sao anh lại nhìn cô như thế? Anh thấy cô không quyến rũ hay—

"Anh đưa em tới nhà thổ!"

Charlie chớp mắt trước lời bình luận nổ ra từ môi anh, sau đó nhẹ nhõm và tò mò liếc dọc ngang khắp hành lang. "Anh có một mình ư, quý ông của em?"

"Gì cơ? Ờ, phải," anh lầm bầm một cách xao nhãng khi anh bước vào phòng và đóng cánh cửa lại.

"Vậy thì sao anh lại cười?" Charlie hỏi đầy tò mò, bám theo anh ngang qua phòng, phần thừa của tấm vải lanh cô quần kéo theo phía sau cô.

"Anh không—Ồ, chà..." Anh cau mày với cô. "Em không nghe thấy sao? Anh đã đưa em tới nhà thổ, vì Chúa."

"Hmmm," Charlie làm bầm, nhận thấy vẻ nhọt nhọt đã nhuộm màu lên da anh. "và sòng bạc nữa."

Anh tái nhợt đi trước những lời đó, sau đó mắt anh mở lớn thành hai lỗ rộng vĩ đại ở trên đầu "Lạy Chúa lòng lành, chúng ta đã ngủ trên cùng một chiếc giường từ tối đầu tiên chúng ta gặp nhau!"

"Em nằm trên tấm chăn vải lanh trong khi anh ở dưới nó, nếu điều đó khiến anh thấy khá hơn."

Cô đã di chuyển tới chỗ lò sưởi và đang gio tay về phía nó như thể chúng lạnh giá, nét mặt cô là bất khả thi cho anh để đọc. Túm chặt lấy tương lai của anh bằng cả hai tay, anh làm bầm, "Và đó là cách em muốn ngủ tối nay hả?"

Cô liếc quanh một cách sắc bén, sau đó theo ánh nhìn của anh tới tấm vải lanh cô đang quấn quanh mình trong dáng vẻ anh bất thành lĩnh nhận ra là quyến rũ và đáng say mê nhất. Sau một quãng ngập ngừng thoáng qua, cô lại gặp ánh mắt anh lần nữa, giữ chặt lấy mắt anh bằng ánh mắt cô khi cô bình tĩnh với lên và tháo cái áo choàng rộng theo kiểu La Mã cổ đó. Nó rơi xuống sàn nhà không có lấy một tiếng thì thầm, và cô hất cằm lên đầy thách thức. Anh có thể không yêu cô, nhưng anh muốn cô, và với sự thích thú thông thường của cô với cuộc sống, cô sẽ nhận bất cứ cái gì nó đề nghị.

Radcliffe nuốt xuống. Vợ anh không nói một lời nào. Nhưng cô ấy không cần. Hành động của cô đã là câu trả lời đủ rồi, anh cho là thế khi cái nhìn của anh trượt xuống bờ ngực phong phú với núm vú dựng đứng đầy kiêu hãnh, trượt ngang phần bụng khê nhô lên của cô, dọc theo những đường cong của hông tới hai đùi và bắp chân hình dáng đẹp tuyệt, trước khi trượt ngược lên tới khuôn mặt cô.

"Charlie xinh đẹp, thẳng thắn, đầy quyến rũ của anh," anh thờ những suy nghĩ lúc trước của mình ra thành lời. Hành động, tư thế, dáng vẻ kiêu hãnh của cô dường như là hình ảnh thu nhỏ của tính cách của cô. Thẳng thắn và đầy đam mê. Chúa kính yêu, con là gã đàn ông may mắn nhất, anh nghĩ một cách choáng váng, sau đó nâng một bàn tay, chìa ra cho cô. "Đến đây nào."

Khi cô cứng người lại, sau đó ngập ngừng, anh nghĩ họ sắp bắt đầu cuộc chiến ý trí chắc chắn sẽ tới, vì cô không phải là người để bị ra lệnh vòng quanh. Nhưng thay vì đứng nguyên tại vị trí của mình và yêu cầu anh tới với cô, cô tiến một vài bước về phía trước, rút đi một nửa khoảng cách giữa họ, sau đó dừng lại, đôi mắt cô đầy thách thức.

Thông điệp của cô rõ ràng. Cô sẽ gặp anh ở giữa đường nhưng đó là khoảng cách xa nhất cô sẽ đi. Carland sẽ đánh cô vì sự kháng cự công khai này ngay lập tức. Radcliffe chỉ đơn giản là mỉm cười và rút gọn phần còn lại khoảng cách giữa hai bọn họ bằng hai sải chân ngắn.

Hãy để những gã đàn ông khác chiến đấu vì sự vâng lời, anh quyết định khi cánh tay anh vòng lại quanh cơ thể ấm áp mềm mại của cô. Anh đã có Charlie. Đó là ý nghĩ sáng suốt cuối cùng của anh trước khi cánh tay vợ anh vòng quanh cổ anh.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Charlie ngoảnh xuống chiếc nhẫn cô đang xoay xoay trên ngón tay mình và thở dài. Chiếc nhẫn cưới của cô. Radcliffe đã đưa nó cho cô ở quán trọ mà họ đã ở lại sau khi rời Gretna Green. Đó đã là hai tuần trước. Trong hai tuần cô đã sống cuộc sống của một người phụ nữ được cho là đã kết hôn. Cô nghĩ về nó với tư cách được cho là đã bởi vì cô không hoàn toàn chắc chắn cuộc hôn nhân của họ là hợp pháp, vì cô đã không tham dự cũng như ký vào sổ đăng ký. Mặc dù thế, Charlie thật sự cảm thấy là đã kết hôn... Và nó đúng là khôn khéo như cô đã sợ nó sẽ thế. Không phải Radcliffe đối xử với cô tệ hại. Anh chỉ đơn giản là đối xử với cô như đa số các ông chồng ở London đối xử với vợ họ. Anh tốt bụng và dịu dàng, thậm chí là quan tâm. Thật không may, anh không nói chuyện với cô nữa. Không nói theo cái cách anh đã nói khi anh nghĩ cô là Charles. Khi đó họ đã có những cuộc thảo luận và tranh cãi vĩ đại. Anh đã thảo luận hàng hà sa số những vụ đầu tư với cô, lắng nghe ý kiến của cô như thể chúng rất có cơ sở. Giờ thì anh có xu hướng tạo nên cái không khí kè cả và điệu bộ làm vừa lòng với cô, dù cô nói điều gì. Và anh đơn giản là từ chối nói về bất cứ vấn đề kinh doanh nào.

Charlie không thể hiểu được điều đó. Cô nghĩ nếu anh tặng cho cô thêm một nụ cười kiểu "em-thật-là-một-tạo-vật-quý-giá" của anh, cô sẽ quẳng cái gì đó vào anh. Nơi duy nhất anh còn đối xử ngang bằng với cô là ở trên giường. Thật không may, Radcliffe dường như có vấn đề về tập trung vào các vấn đề liên quan tới tài chính ở trên giường. Anh không ở trên đó lâu mà không trở nên bị sao nhãng bởi những thứ tài sản thuộc sở hữu không liên quan gì tới tri thức của cô và ngược lại làm cô bị sao nhãng.

"Thưa phu nhân?"

Charlie liếc quanh để thấy Stokes dựa vào khung cửa phòng khách. "Gì vậy?"

"Phu nhân Seguin, Nữ bá tước Chillingham, tới gặp cô."

Nhẹ nhõm vì có cái gì đó làm cô sao nhãng khỏi những suy nghĩ của mình, Charlie vội vã tiến về phía trước và vượt qua ông ta tiến vào hành lang.

"Bessie!" cô chào đón một cách nồng nhiệt, sau đó nụ cười của cô chết ngay tắp lự khi cô nhìn thấy đôi mắt ngập đầy nước và bàn tay siết chặt lại của cô gái. Lao tới phía trước để siết chặt lấy những ngón tay lạnh ngắt, chai sạn vì làm việc, cô cau mày đầy lo âu. "Bessie thân yêu! Chuyện gì vậy?"

"Ôi, em không thể chịu được nữa!" Bessie kêu lên đầy đau khổ. "Tất cả bọn họ là một lũ kèn kèn bản thiu, hung tợn đang rĩa rói em. Nói xấu sau lưng em, và thậm chí là trước mặt em, gọi em là con bò nhà quê và—"

Giọng cô vỡ ra thành một tiếng thổn thức và Charlie ôm lấy cô thật chặt, thầm nguyên rủa cả xã hội London vì đã cư xử quá dễ đoán trước như vậy. Elizabeth đã ngập tràn sợ hãi trong chuyến đi về London, e sợ tai tiếng sẽ bùng nổ một khi xã hội thượng lưu biết về trò cười của họ. Khi đó Charlie đã bảo đảm với em gái cô rằng tất cả rồi sẽ ổn thôi. Cô không hề nghi ngờ điều đó, với cả hai người đàn ông là thành viên của tầng lớp quý tộc, cộng thêm cái thực tế là hầu hết London ước muốn được tham gia vào những vụ đầu tư của Radcliffe, không một ai sẽ nói nhiều về hành động đầy tai tiếng của họ. Và cô đã đúng. Không hề bị lên án, họ đã được chào đón như những nữ anh hùng trong tiểu thuyết lãng mạn. Ít nhất là ở trước mặt. Bessie đã không may mắn như thế. Charlie đã sợ rằng cô ấy có thể không, và cô đã đứng trong việc lo lắng. Xã hội thượng lưu sẽ không bao giờ tha thứ cho một người thuộc tầng lớp lao động vì việc dám vượt lên trên giai cấp của họ như thế.

Mặc kệ cái thực tế là không một ai biết rằng Seguin vì nhầm lẫn mà cưới cô gái—cả Carland và bác Henry đều đã cảm như hén—xã hội thượng lưu sẽ không tha thứ cho một cô hầu gái vì cưới một thành viên của xã hội thượng lưu. Miệng lưỡi bàn tán mọi lúc mọi nơi và tin đồn mọc lên như nấm sau mưa. Có những lời rỉ tai rằng cô ả đã tống tiền ép ngài ấy phải cưới mình. Những lời xì xào khác lại là Seguin đã cưới cô gái để chọc tức Beth khi ngài ấy nhận ra cô đã cưới người khác. Thậm chí còn có suy đoán rằng gia đình ngài ấy không thừa nhận cuộc hôn nhân này và cố huỷ bỏ nó. Nhưng trong lúc đó, Bessie bị sắp đặt một cách không thoải mái trong căn nhà trong thành phố của Seguin, dưới sự vây hãm không ngớt của những vị khách tò mò tới trước cửa nhà cô để xem xét cô như thể cô là một loại động vật nào đó bị nhốt ở trong lồng.

Một tiếng gõ cửa kéo Stokes ra khỏi nơi ông lặng vẳng cạnh Charlie và một Bessie đang thổn thức. Cô theo dõi ông mở cánh cửa ra trả lời và nhìn thoáng thấy một cậu nhóc nhỏ thó trên bậc cửa, sau đó cậu nhóc đã chìa cho Stokes một lá thư rồi chạy biến.

"Nó gửi cho Đức ông," ông thông báo khi bắt được cái liếc đầy dò hỏi Charlie khi ông quay lại. "Tôi sẽ đặt nó ở trên bàn trong thư viện."

Gật đầu, Charlie hướng Bessie về phía căn phòng cô vừa mới đi ra. "Sau đó ông có thể mang cho chúng tôi một chút trà vào trong phòng khách, được không, Stokes?"

Khi ông gật đầu, cô dẫn Bessie vào trong phòng, hối thúc cô ngồi vào trong ghế, và ngồi xuống để ngó vào khuôn mặt đầy đau khổ của cô gái với vẻ quan tâm. "Nó tệ đến thế ư, Bessie?"

"Nó chỉ đơn giản là khủng khiếp. Em thà cọ bỏ tiêu tiểu của người bị bệnh liệt giường còn hơn ở với mấy mụ già đầy ác ý hàng ngày đến trước cửa nhà em."

"Ôi, trời." Charlie vỗ vỗ bàn tay cô gái, cố gắng không cau mày trước cái ý tưởng cọ sạch mấy cái bỏ tiêu tiểu của người bị bệnh lâu ngày. Cô gái đang ở trong tình trạng linh khùng. "Sao em không đơn giản là chỉ thị cho người quản gia của mình thông báo là em không có nhà?" Cô dịu dàng đề nghị khi Stokes bước vào với một khay trà, sau đó trắng nhọt đi khi Bessie bất tỉnh linh chĩa một cái nhìn giận dữ vào cô.

"Em đã làm thế!" Bà nữ bá tước mới nói với cô về chưa chút. "Ông ta không chịu nghe. Ông ta cực kỳ vui sướng khi nhìn em quằn quại vì bẽ bàng trước lòng nhân từ dịu dàng của những người đàn bà đó. Không một ai trong nhà Seguin nghe lời em. Cô hầu gái của em thậm chí còn không thêm giả vờ không nghe thấy lời gọi của em. Đầu bếp không chịu nói chuyện với em, và tất cả những gì em ăn là bánh mì lạnh ngắt và pho mát được đập bộp xuống mặt bàn bởi một người đàn bà già nua cấu kính, người là người hầu kiểu gì đó, mặc dù em không biết là cái gì. Thậm chí không có một ai xuất hiện để lau chùi nơi đó, ít nhất là không kể từ khi em tới. Ngôi nhà lạnh lẽo, trống huếch trống hoác, bụi phủ dày và..." Cô gái rùng mình. "Tất cả chỉ là một sự khởi đầu khó ư. Khi thời gian trôi đi với sự sao lãng này, nó trở nên khá gớm ghiếc."

Charlie khẽ giật mình khi Stokes, người đã tới đứng yên bên một Bessie đang bùng nổ vì giận dữ, đập sầm khay trà xuống mặt bàn với một tiếng rầm. Nhận thấy cơn cuồng nộ trên khuôn mặt ông, cô biết ông đang giận thay cho Bessie và đồng cảm với ông. Stokes đã có những cảm xúc rõ ràng về việc người hầu nên cư xử và không nên cư xử như thế nào. Dường như ông không tán thành cách cư xử của mấy người hầu mới của Bessie. Hắng giọng, Charlie cúi người về phía trước và lại vỗ vỗ vào tay cô gái. "Vậy thì em phải làm một cuộc thay đổi."

"Sao cơ? Làm thế nào mà em có thể thay đổi mọi việc được?" cô hỏi, mất hết cả tinh thần.

"Một điều thôi, em phải ngừng nghĩ mọi thứ là của Seguin. Hẳn ta ngẫm rồi. Ngôi nhà không còn là nhà của Seguin nữa, nó là của em," cô dịu dàng chỉ ra khi Stokes đặt một tách trà phía trước mặt người phụ nữ, gật gù đồng ý với nữ chủ nhân của ông trong khi làm.

"Và những người hầu cũng không còn là người hầu của Seguin nữa, mà là của em. Nếu họ không nghe lời em, em phải thay thế họ. Cũng như vậy, nếu em không thích không khí âm đạm của ngôi nhà, em nên thay đổi nó."

"Chị khiến nó nghe thật đơn giản," Bessie kinh ngạc.

"Nó đúng là đơn giản," Charlie dịu dàng trấn an cô, nhưng Bessie tiếp tục có vẻ không chắc chắn.

"Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu gia đình của ông ta huỷ bỏ cuộc hôn nhân? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu—"

"Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ không?" Charlie chen vào. "Bessie, em không thể sống mà cứ dựa vào nếu và nhưng. Ngay lúc này em là Phu nhân Seguin, nữ bá tước của Chillingham, và họ là người hầu của em. Chỉ có em mới có thể làm gì đó về cách họ đối xử với em."

Không thể kìm nén bản thân mình lâu hơn được nữa. Stokes bùng nổ, "Phu nhân Charlie hoàn toàn đúng. Cô nên dọn sạch ngôi nhà đi. Thay thế tới người hầu cuối cùng không chú ý tới cô khi cô yêu cầu và thuê người mới."

Charlie cắn môi để dấu một nụ cười khi cô cân nhắc tới sự thay đổi của người quản gia kiêm người hầu phòng của chồng mình. Giờ đây ông đã kết hôn, Radcliffe đã nhắc tới khả năng sẽ dành thêm một chút thời gian ở London. Anh đã cân nhắc tới việc thuê một đội ngũ người làm công trong nhà để giảm bớt gánh nặng cho Stokes và bà Hartshair—người hiện nay đang lấp cả hai chỗ trống là đầu bếp và cô hầu gái cho Charlie. Stokes đã làm rõ ý kiến của mình trước lời đề nghị đó. Trong khi ông không hề tranh luận về việc thuê thêm một cô gái trẻ để làm cô hầu gái cho nữ chủ nhân của ông và gánh bớt việc cho bà Hartshair, ông không có chút mong muốn nào trong việc chất đầy cả ngôi nhà với những người hầu nhiều hơn thường lệ mà ông sẽ phải đuổi theo. Họ đã có Fred trong chuồng ngựa, một người phụ nữ tới vào các buổi chiều để giữ cho nơi này sạch sẽ và gọn gàng, và trừ khi họ cảm thấy cần phải tổ chức một bữa tiệc tối—điều mà một sự giúp đỡ tạm thời nhiều hơn lệ thường có thể giải quyết—đó là tất cả những gì họ cần. Ông không già tới độ không thể quan tâm tới áo quần của đức ông của mình và trả lời những cái gõ cửa thi thoảng vang lên, Stokes đã bảo đảm với họ bằng thái độ còn hơn cả ngọt ngào.

Charlie nghi ngờ sự thật là người đàn ông này sợ sẽ bị tuột mất một số tin tức và những câu chuyện ngời lóe đôi mách ông hiện nay đang giữ bí mật, nếu một ai đó được thuê để trợ giúp ông. Ông khá thích mọi việc như cái cách chúng đang là.

"Chị tin là mình biết một cuốn sách có thể giúp được em," Charlie lầm bầm, quay sự chú ý của cô lại với rắc rối của Bessie. "Nó là một cuốn sách về việc quản lý một ngôi nhà và một đội ngũ nhân công đông đảo như thế nào viết bởi Nữ công tước gì-gì-đó."

"Ồ, phải đấy." Stokes gật đầu đầy hăng hái. "Tôi tin là tôi biết cô muốn nói đến cuốn sách nào và tôi chắc chắn là Đức ông có một bản sao ở trong thư viện. Tôi sẽ đi lấy nó cho cô chứ, thưa phu nhân?"

"Không, để tôi đi lấy," Charlie nói. "Như vậy tôi có thể kiểm tra xem liệu có những cuốn sách khác cô ấy có thể thấy có ích. Sao ông không ngồi xuống và xem xem liệu tự bản thân mình ông có thể nghĩ ra những cách thông thái nào khác để giúp đỡ cô ấy."

Gật gù, Stokes ngồi xuống với một vẻ nghiêm túc và đối diện với người phụ nữ, lơ đãng với tới tách trà chưa dùng tới của nữ chủ nhân của mình khi ông bắt đầu thuyết giảng cho cô gái một đội ngũ người làm đáng hoàng nên cư xử như thế nào. Charlie xoay xở để nén lại tiếng cười khúc khích của mình cho tới khi cô ra khỏi phòng. Cô thật khó có thể nhớ lại Stokes, người hầu chính trực, còn hơn cả cứng nhắc của mình khi lần đầu tiên cô tới đây với Beth. Cô đã không hề chú ý tới sự thay đổi diễn ra ở người đàn ông trong suốt thời gian qua. Ít nhất, không cho tới khi chuyến đi từ Gretna Green về nhà. Ông dường như đã thoát khỏi cái vỏ bọc đúng mực đã hoàn toàn bao phủ ông trước đây.

Charlie quy trách nhiệm việc ông hoàn toàn thả lỏng ra là nhờ có bà Hartshair. Người đàn ông này rõ ràng là mê mẩn người phụ nữ đó. Và ông rất có khả năng cũng say như điều đó hai đứa con của chị. Bà Hartshair cũng dường như cảm mến người đàn ông, và Charlie nghĩ tất cả mọi chuyện đều thật tuyệt diệu. Nhà Hartshair xứng đáng có một người đàn ông tốt trong cuộc đời của họ sau tất cả những gì ông Hartshair đã bắt họ trải qua. Charlie không thể nghĩ ra bất cứ ai tốt bụng và đáng tin hơn Stokes.

Trượt vào trong thư viện, Charlie nhanh chóng tìm thấy cuốn sách đang được nói đến. Kéo nó xuống khỏi giá, cô đặt tập giấy nặng trĩu đó lên mặt bàn và quay lại để duyệt qua giá sách tìm kiếm xem có thêm bất cứ cuốn sách nào có thể giúp ích cho tình huống này không. Ngay khi cô đã chọn được thêm ba cuốn sách nữa, cô quay trở lại bàn để lấy cuốn đầu tiên, chỉ để đóng băng khi tia nhìn của cô chạm phải lá thư Stokes đã đặt ở trên bàn nơi ông chủ của ông sẽ nhìn thấy nó khi anh quay về. Lá thư đã được cuộn và buộc lại bằng một sợi ruy băng màu đỏ như máu. Giống y như lá thư của gã tổng tiền. Da dẻ sau gáy cô dựng lên, cô nhẹ nhàng đặt những cuốn sách xuống một bên bàn, chìm vào chiếc ghế tựa khi cô đọc những từ được viết ở đó.

Nếu mày muốn biết nhân dạng của người đã tống tiền cô dâu của mày, hãy đến nơi của Aggie lúc mười một giờ.

Charlie hạ thấp lá thư xuống để liếc chiếc đồng hồ quả lắc trên bức tường ở gần cửa. Sao ư, kém mười phút nữa là tới mười một giờ! Radcliffe thậm chí còn không có nhà. Anh sẽ không bao giờ đọc lá thư và tới đó đúng giờ được đâu—

Cau mày, cô lác đầu. Nhân tiện, sao lại cần tới anh cơ chứ? Giờ họ đã kết hôn rồi.

Bên cạnh đó, bí mật việc cô và Elizabeth đào tẩu đã nổi tiếng trong khắp giới thượng lưu và đã được tha thứ. Chà... dù sao cũng là hầu hết bọn họ, cô nghĩ với một cái nhăn mặt và liếc xuống phần còn lại của lá thư.

Nếu mày không xuất hiện, tao sẽ cho rằng là mày không ngại việc cả London biết rằng vợ mày đã tới nhà thổ trước đám cưới của hai người.

Charlie rên rỉ khi cô đọc được những lời này. Cuộc phiêu lưu nho nhỏ đó là điều duy nhất cả xã hội thượng lưu không hề hay biết. Cô có thể tưởng tượng được con tranh cãi cuồng nhiệt sẽ nổ ra nếu việc Phu nhân Radcliffe là một khách quen của một nơi dâm ô như thế.

Vò nát lá thư trong tay, cô giận dữ quăng nó ngang qua phòng và vội vã đứng dậy vòng qua bàn và ra khỏi thư viện. Chỉ một cái liếc về hướng phòng khách đã cho cô thấy rằng bà Hartshair đã tham gia vào cuộc thảo luận của nhóm cố vấn nho nhỏ quanh khay trà và rằng sự hiện diện của bản thân cô sẽ không bị chú ý đến, Charlie chuyển hướng về phía cầu thang và lao lên.

Mặc kệ những lời đảm bảo của cô với Radcliffe, Charlie vẫn có một bộ quần áo cô đã mặc trong thời gian cô đóng vai Charles. Cô đã không hiểu được tại sao trên đường về nhà của họ anh cứ nhất mực rằng cô phải phá hủy tất cả chúng, nhưng rồi chỉ đơn giản lầm bầm tán thành với cô và đưa chúng cho Stokes để bỏ đi những gì ông thấy phù hợp... ngoại trừ một bộ cô lúc này vừa moi từ trong chiếc rương ở dưới chân giường. Lúc này cô nghi ngờ rằng có thể chồng cô đã hi vọng tránh được chuyện gì đó như thế này xảy ra. Radcliffe rất giỏi với những chi tiết và đã không bỏ qua cái thực tế gã tổng tiền, kẻ đã bán đứng cô cho ông bác của mình vẫn ở ngoài đó và có thể liên lạc lại với họ. Charlie đã không nghĩ tới điều đó. Cô đã cho rằng bây giờ cô đã kết hôn, cô đã an toàn. Cô cho rằng chồng cô, theo cách riêng của anh, sẽ có bảo vệ cô. Nhưng anh rất có khả năng mạo hiểm việc cô bị hủy hoại hơn là để cho cô ăn vận như một người đàn ông và đi gặp cái gã đã tống tiền cô lần nữa và cứu bản thân mình không hi?

Rất có thể, cô nghĩ với một cái cau mày nhăn nhó khi cô cởi quần áo. Đàn ông có thể rất phi lý ở vài thời điểm! Tóm lấy dải dây buộc, cô nhanh chóng quấn ngực mình lại, cau mày trước sự khó chịu cần thiết đó. Sau đó cô mặc áo quần nam giới vào. Buộc tóc mình ra sau gáy, trượt nó xuống dưới áo sơ

mì của cô, và chụp bộ tóc giả lúc này đã bẩn như chuột lên đầu mình.

Di chuyển tới chỗ chiếc rương nhỏ đặt cạnh bàn, cô sử dụng chiếc chìa khóa treo quanh cổ mình để mở nó và nhanh chóng vốc một vốc đầy tiền. Sau đó Charlie vội vã ra khỏi phòng, chạy xuống cầu thang và thẳng ra ngoài cửa trước mà không nói một lời nào với bất cứ ai. Họ sẽ cố ngăn cô đi ra ngoài, và cô sẽ tốn rất nhiều thời gian để thuyết phục họ rằng cô đang làm điều đúng đắn. Charlie không có thời gian để lãng phí. Cô sẽ không mạo hiểm việc già tống tiền chán chờ đợi Radcliffe tới và đi đến một địa điểm khác với thông tin hần có.

Bản thân mình, cô không lo lắng việc thông tin này bị lộ ra. Không. Mỗi bận tâm chính của cô là vì Radcliffe. Vụ tai tiếng bùng nổ nếu trò hề đó lộ ra sẽ là một cái giá bẽ bàng phải trả chỉ vì cố gắng cứu cô khỏi một cuộc sống khủng khiếp, hay sống mà như chết, với Carland. Anh xứng đáng được hưởng những điều tốt đẹp hơn. Cô nợ anh những điều tốt đẹp hơn. Và cô sẽ để tâm đến việc anh sẽ nhận được nó, cô nghĩ một cách kiên quyết khi cô gọi một chiếc xe ngựa thuê và trèo vào trong sau khi nói to điểm đến cho người đánh xe.

Đi xe ngựa đến nơi của Aggie tốn rất ít thời gian. Cô nhớ lại rằng lần đầu tiên đến đây đi lâu hơn, nhưng đó có thể là do tình huống. Khi đó cô đã mong đợi được ở một đêm tại câu lạc bộ hay chỗ nào đó cũng thú vị như thế. Cô đã nôn nóng mong tới nơi. Hôm nay, cô cực kỳ lo lắng về việc đến đó.

Khi chiếc xe ngựa dừng lại, Charlie ngó ra ngoài cửa sổ trước mặt tiền của nhà thổ, sau đó miễn cưỡng bước xuống và đưa cho người đánh xe một đồng xu.

"Tôi không nghĩ họ đã mở cửa, thưa ngài," người đàn ông bình luận, cũng nhận thấy bầu không khí im ắng và tĩnh lặng quanh ngôi nhà. Cứ như thể như tất cả những người trú ngụ trong đó, thậm chí cả bản thân ngôi nhà cũng đang ngủ, hay là đang chờ đợi. Anh ta lắc đầu. "Họ rất có khả năng vẫn đang ở trên giường sau tối qua. Ngài có chắc ngài không muốn đi nơi nào khác chứ?"

"Không. Ở đây là được rồi. Cảm ơn," Charlie làm bầm, quay người chậm rãi bước về phía cánh cửa. Cô dành một thoáng để hít vào một hơi thật sâu trước khi gõ cửa, sau đó xoay xò để không chùn bước khi nó được mở ra bởi một gã không lồ, kẻ nhìn cô với vẻ hồ nghi và một cái bụng sôi âm ỉ, "Chúng tôi vẫn chưa mở cửa."

Hắng giọng, cô héch cằm lên và thông báo với vẻ kiêu kỳ hết mức cô có thể tập hợp được, "Ông đang được vinh dự phục vụ cho Radcliffe. Có người đang đợi ta."

Đôi lông mày màu đỏ rậm rạp của hần ta nhướn lên trước những lời đó, nhưng hần ta ngay lập tức bước vào trong. Charlie không chắc lắm liệu hần ta nghi ngờ việc cô xác nhận là được mời đến, hay là việc hần ta không tin một cậu nhóc trẻ ranh thanh mảnh trước mặt hần ta là Đức ông Radcliffe. Cô không quan tâm. Cô chỉ đơn giản là lờ tịt thái độ của hần ta và bước vào trong, háo hức muốn việc này qua đi và quay về nhà sống tiếp cái cuộc đời không hoàn hảo, nhưng ít ra là hài lòng nhất với chồng cô.

"Lời này." Quay người, hần ta dẫn cô đi ngang qua hành lang và lên gác. Nhận ra căn phòng hần ta dẫn cô chính là căn phòng cô đã chạm trán với Bessie, Charlie ngập ngừng không muốn bước vào cho tới khi cô nhận ra người đàn ông đang đứng cạnh cửa sổ quay lưng về phía căn phòng.

Thở ra một hơi như là một tiếng thở dài cam chịu, cô thẳng xuong sống lên và sai bước vào phòng với một vẻ dửng dưng cảm giả vờ, sau đó nhảy lên vì ngạc nhiên khi cánh cửa đóng sầm lại đằng sau cô. Gã đàn ông cạnh cửa sổ không hề phản ứng lại với âm thanh ấy. Sau một vài phút tích tắc trôi qua và hần ta vẫn không quay lại đối mặt với cô, Charlie từ bỏ sự lạnh nhạt giả vờ của cô và ngo ngoáy đầy khổ sở. "Sao đây?"

"Chà," gã đàn ông làm bầm và quay lại để đối diện với cô, để lộ ra khẩu súng lục hần đang cầm trong tay.

Một cú choáng váng tới không thể tin được chạy dọc cô khi cô nhìn chăm chăm vào thứ vũ khí đó. Cú choáng váng thứ hai chạy dọc qua cô khi cô nâng tia nhìn lên để nhìn vào mặt hần.

"Norwich!" cô hồn hển, tia nhìn của cô di chuyển từ khuôn mặt hần tới khẩu súng hần cầm khi nó được thả rơi một cách éo là một bên người của hần. Khẩu súng trông hết sức quen thuộc với cô, mặc dù cô không có cơ hội nào để nhìn thấy nó trước đây. Một người khó có thể trưng bày súng ống ở một buổi vũ hội và phòng khách, và đó là những nơi duy nhất Charlie đã có cơ hội gặp anh trai của người đàn ông mà em gái Radcliffe đã kết hôn. "Anh làm gì ở đây?"

Hần ta nhìn cô một cách ngây ngốc, sau đó nhìn xuống thứ vũ khí hần đang cầm và nhìn về phía khung cửa sổ, một cái cau mày khiến lông mày hần ta nhăn lại. "Tao..." Hần ngập ngừng, sau đó cau mày và nhìn trừng trừng lại vào cô, cười gằn một chút và kết thúc với một tiếng thở dài. "Mày biết tại sao tao ở đây?"

"Tên tống tiền?" cô khô khốc nói. "Từ đầu đã là anh, đúng không?"

Hần khe khẽ nhún vai. "Sống ở London khá là đắt đỏ."

"Làm sao anh biết chúng tôi ở đâu?"

"Tao quen biết sơ qua với bác mày. Tao thậm chí còn ở ngôi nhà ở miền quê của mày một lần. Chỉ ghé qua một cái thôi," hần thêm vào khi nhận thấy vẻ mặt nghi ngờ của cô. "Bác mày nợ tao một ít tiền và tao đến để lấy. Tao không ở đó đủ lâu để giới thiệu một cách thích đáng, nhưng tao có nhận ra mày và cô em gái quay trở lại từ làng khi tao rời khỏi xe ngựa." Thở dài, hần ta di chuyển sang bên phải vài bước để đặt khẩu súng lên một chiếc bàn cạnh giường, sau đó dựa lưng vào bức tường bên cạnh đó, khoanh tay trước ngực và chân bắt chéo lên mắt cá trong một tư thế khá thư giãn khi hần tiếp tục. "Tuy nhiên, lúc đầu tao không nhận ra mày. Đã hơn một năm kể từ khi tao nhìn thấy hai đứa mày. Sau đó, mày cũng thật thông minh khi giả trang thành một thằng nhóc." Hần ta khen cô với một nụ cười toe toét bất thành linh, nếu dưới một tình huống khác, cô sẽ nhận thấy chúng thật duyên dáng. "Rất khéo léo."

"Không đủ khéo léo nếu anh vẫn nhận ra chúng tôi."

"Ồ." Hắn ta vẫy vẫy tay. "Thật ra đó không phải là lỗi của mày. Sau cùng thì, nó giúp tao biết được là Radcliffe không có người thân thích nào hết. Điều đó khiến tao băn khoăn bọn mày là ai. Tuy nhiên, tao có thể không tìm ra được nếu bọn mày đổi cả tên tuổi nữa."

Charlie thờ dãi trước những lời đó. Tên tuổi của bọn họ là phần sơ hờ nhất trong toàn bộ kế hoạch. Nhưng sau khi đã nói nó cho Radcliffe, họ đã quyết định rằng Charlie và Elizabeth cũng đủ chung chung rồi—vì đó là những cái tên thuộc hoàng gia—và rằng họ có thể chót lọt được với nó. Bên cạnh đó, nguy cơ bị nhận ra dường như giảm đi so với việc sử dụng những cái tên giả và buột miệng nói sai khi gọi nhau bằng những cái tên thật, hay quên mất và không trả lời cái tên giả kia. Tuy nhiên, nếu nó không phải cái thực tế là họ chưa bao giờ ở London và rằng chỉ có vài người từng đến nhà sau cái chết của cha mẹ họ, họ sẽ không bao giờ có cơ hội đó.

"Mày thật sự nên để Radcliffe tiến hành cuộc gặp gỡ này."

Charlie liếc hắn một cách sắc lẹm, cực kỳ lo âu vì giọng điệu hối tiếc và mệt mỏi của hắn. "Phải, ừm, anh ấy không rành. Anh ấy thậm chí còn không có mặt ở nhà và lá thư có nói rõ rằng nếu anh ấy không xuất hiện, ông sẽ nói ra cho cả xã hội thượng lưu biết. Bên cạnh đó, sao anh ấy phải trả cho anh? Chúng tôi cũng lừa anh ấy à."

"Hắn ta thật sự không biết mày là phụ nữ?"

Cô nghiêm trang lắc đầu. "Anh có nghĩ anh ấy sẽ kéo tôi đến nhà thổ nếu anh ấy nhận ra tôi là phụ nữ không?"

"Lập luận được đấy," hắn ta gượng gạo nói, và lắc đầu. "đây là nơi lần đầu tiên tao nhìn thấy mày, mày biết chứ?"

Charlie khẽ nghiêng đầu trước những lời đó. "Thật sao?"

"Phải. Tao nhìn thấy mày lên ra khỏi một trong những căn phòng và trượt xuống hành lang, kiểm tra mọi cánh cửa cho tới khi mày chuồn vào căn phòng này. Mày đang tìm kiếm cái gì?"

"Radcliffe," cô lầm bầm, nhớ lại đêm đó.

"Tao nhận ra mày là đàn bà ngay lập tức."

Charlie giật mình trước lời xác nhận đó, sau đó lắc đầu, không buồn dẫu đi về không thể tin được của mình. "Ồ, phải đấy. Phần còn lại của London đã bị lừa, nhưng không phải anh."

Hắn ta chỉ đơn giản là nhún vai. "Tất cả chỉ là cách biểu hiện thôi, tao cho là thế. Nếu lần đầu tiên tao gặp mày ở nhà hát hay một buổi vũ hội, tao có thể cũng sẽ bị lừa. Nhưng lần đầu tiên tao nhìn thấy mày ở nhà thổ." Khi cô chỉ đơn giản là nhìn hắn một cách ngây ngốc, hắn tiếp tục, "đàn bà ở đây mặc mọi loại trang phục để làm hài lòng khách hàng của họ, và khi lần đầu tiên tao nhìn thấy mày từ phía sau khi mày đi ra khỏi căn phòng phía cuối hành lang."

Cô nhướn lông mày lên. "Thế thì sao?"

"Hông mày quá phì nhiêu và đẹp tuyệt để có thể làm một thằng nhóc. Thật ra là khá xinh xắn và hấp dẫn, và vì tao chưa bao giờ thấy phần phía sau của đàn ông hấp dẫn hết, mày phải là đàn bà." Hắn ta cười toe toét một cách dâm dăng khi cô đỏ mặt, nhưng vẫn tiếp tục, "Tao đã nghĩ mày là một á gái mới đóng giả để phục vụ một gã nào đó."

"Tôi hiểu rồi." Charlie háng giọng. "Vậy là khi chúng tôi được giới thiệu với anh với tư cách là anh em họ của Radcliffe—khi anh đã biết anh ấy không có người thân nào nữa—anh đã cộng hai với hai và quyết định tổng tiền chúng tôi."

"Mày khiến tao nghe có vẻ khá hèn hạ," hắn ta lầm bầm với một cái cau mày.

"Anh không phải sao?" cô tỉnh quái hỏi.

Hắn cười không một chút hài hước nào. "Không hèn hạ như tao sắp trở thành đâu." Hắn ta lầm bầm dưới hơi thở, sau đó cầm lại khẩu súng của mình.

Tia nhìn của Charlie tự động rơi xuống khẩu súng, nhận ra họa tiết và tên họ viết tắt được khảm vào phần thép trên báng súng. "Quán trọ."

Hắn ta cau mày trước những lời cô thốt ra khe khẽ. "Cái gì?"

"Đó là nơi tôi nhận ra khẩu súng của anh được mua ở đó," cô giải thích. "Một quán trọ trên đường tới London. Người chủ quán cho tôi xem nó. Ông ấy nói rằng ông ấy đã có được nó khi một anh chàng, kẻ đã thua hết số tiền của mình cho một người khách quen của quán và đã cố quỵt tiền bằng cách lên đi. Khẩu súng đó trông giống hệt khẩu của anh. Thật ra nó có cùng họ tên viết tắt trên đó," cô nhớ lại, và cau mày khi cô cố nhớ xem những chữ cái viết tắt ở đó là gì.

"R.N."

"Phải," Charlie lầm bầm về không chắc chắn. Radcliffe đã kể với cô rằng tên của Norwich là George, được đặt theo tên nhà vua.

"Chữ R viết tắt cho Robert. Anh trai tao," hắn giải thích. "Robert Norwich. Chúng là của anh ấy. Một bộ phù hợp, may thấy đấy. Chúng được chuyển sang cho tao khi anh ấy chết và tao giữ chúng vì những lý do rất ư ỷm, điều là lý do tại sao tao không đơn giản là đưa nó cho tay chủ quán trọ thay món tiền trả nợ, còn hơn là mạo hiểm bị bề bàng vì bị tóm khi đang chuồn đi lúc nửa đêm."

"Anh phải cực kỳ yêu quý anh trai mình."

"Ồ, chúa tốt lành, không, tao ghê tởm hắn," hắn cười phá lên, sau đó cau mày với khẩu súng hắn đang cầm trong tay. "Tao sẽ phải quay trở lại quán trọ đó và lấy lại khẩu súng kia ngay khi tao có tiền của Radcliffe."

Charlie khẽ lắc đầu về hoang mang. "Sao lại thế? Anh vừa nói anh ghê tởm anh trai mình. Sao anh lại muốn khẩu súng của anh ấy? Và tại sao anh lại có những tình cảm ỷm với chúng khi anh ghét anh ấy đến thế?"

"Là bởi vì tao đã dùng chúng để xử hắn ta."

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Charlie dăm dăm nhìn người đàn ông ở trước mặt cô với vẻ hoảng hốt. "Anh...?"

"Đã giết hắn," Norwich chậm rãi lặp lại như thể đang nói với một con ngốc. "Phải. Bằng chính khẩu súng lục của hắn ta. May có tưởng tượng được không? Nó quả là giây phút huy hoàng của đời tao. Tao vẫn có thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn rõ như thể hắn ta giờ đang đứng trước mặt tao vậy." Hắn ta ngó vào khoảng không trong một thoáng, thưởng thức những tưởng tượng trong tâm trí mình, sau đó thờ dài. "Được rồi, nó quả là sự phiền nhiễu của cuộc đời. Những việc hài lòng như vậy phải đợi thật lâu và cảm giác buồn bã thoáng qua khi cuối cùng chúng cũng tới."

Charlie ngo ngậy một cách nôn nóng. "Chúng ta có thể quay lại cái phần anh giết anh trai mình chứ?"

"O, ta vẫn chưa kết thúc mẫu hội thoại đó sao. Tao nghĩ chúng ta đã xong rồi chứ. Mày còn thích biết gì nữa?"

Charlie hít vào một hơi thật sâu, cố gắng để lọc ra những câu hỏi đang chắn ngang qua tâm trí cô. "Tôi được kể rằng anh ấy bị giết bởi lũ kẻ cướp."

"Chà, tao khó có thể cười ngửa quay lại nhà mà hét lên rằng 'tao đã bắn hắn, tao đã bắn anh trai mình.' " Hắn ta nhún vai. "Trong vùng lũ kẻ cướp đang hoành hành, bọn chúng là một mục tiêu dễ dàng để đổ tội."

Cô ngập ngừng. Đây là câu hỏi cô thấy khó nhất, ngay cả khi cô biết câu trả lời sẽ như thế nào. "Còn vợ anh ấy? Em gái của Radcliffe?"

"Aaaaa. Mary. Mary dễ thương. Phải, tao cũng giết cả cô ta."

"Sao anh có thể?"

Hắn ta giờ khẩu súng ngấn trong tay lên. "Một bộ phù hợp, nhớ không? Hai khẩu súng lục, hai viên đạn, hai cái chết."

"Không, ý tôi là anh ấy là anh em của chính anh. Và cô ấy..."

"Thật ra, nó không phải là anh em gì của tao." Điều đó khiến cô ngẩng phát lên. "Không phải...?"

"Không. Lão Norwich già cũng không phải là cha tao. Hắn ta chỉ cho tao tên tuổi của mình thôi... Vì một cái giá." Hắn thưởng thức vẻ tò mò không chắc chắn của cô trong một thoáng, sau đó giải thích, "Mẹ ta là nhân tình của nhà vua. Bà ta có bầu mà ông ta, đã kết hôn rồi, trả cho Norwich một khoản để cưới mẹ ta và cứu bà ta khỏi bị tai tiếng. Đó là lý do tại sao tên ta lại là George. Đặt theo tên của cha ta."

Hắn ta toe toét trước đôi mắt mờ lớn của cô. "May thấy đấy, may có vinh hạnh được nói chuyện với người, dưới một tình huống khác, sẽ là đức vua, hay ít nhất là hoàng tử."

"Và nhà vua trả cho Norwich để—"

"Phải. Một món hồi môn bằng cổ tiền chuộc cho một ông vua. Tuy nhiên, tao không nghĩ Norwich sẽ bị thuyết phục bởi nó nếu không phải là nhà vua cầu xin. Hắn ta thật sự không cần tiền và theo mọi phương diện hắn ta yêu người vợ đầu của mình cực kỳ và không muốn tìm kiếm sự thay thế. Tuy nhiên, có ai mà dám nói không với nhà vua hở?"

"Tôi cho là không ai dám," cô lầm bầm, lông mày nhăn tít lại khi cô cố tiếp thu tất cả những việc cô vừa biết. "Đó là lý do tại sao ông giết Robert, vì anh ấy là con trai của Norwich, và—"

"Tao giết hân vì tiền," hân ta chen vào với vẻ thích thú. "Tao ghét hân vì chính bản thân hân. Hân..." Norwich lắc đầu, giận dữ bởi mình không có khả năng chuyển ý nghĩ thành lời nói "Hân hoàn hảo. Đẹp trai, mạnh mẽ, duyên dáng, thông minh. Hân ta là quả táo trong mắt cha mình. Hân ta không thể làm việc gì sai trái. Đàn bà yêu hân, đàn ông ngưỡng mộ hân. Hân ta luôn làm tao trông tệ đi." Trở nên kích động, hân ta đi đi lại lại một vài bước, sau đó quay người, hét lên, "Tao! Con trai của nhà vua. Vậy mà bên cạnh hân ta tao trông quá tồi tầm thường. Chưa bao giờ giỏi giang như thế. Chưa bao giờ thông minh như thế. Chưa bao giờ đẹp trai như thế. Ngay cả mẹ tao cũng yêu thương hân ta. Và hân thừa kế mọi thứ khi lão già đó chết. Hân trở thành công tước, trong khi tao, con trai của nhà vua, không tước vị, không tài sản đất đai," hân ta lầm bầm về chua chát, sau đó dừng lại và thẳng người lên, hít vào một hơi thật sâu trước khi tiếp tục gần như là tự mãn, "Nhưng tao đã cho hân thấy. Ô, phải, tao đã lập được một cách để lấy được tất cả. Đất đai, tước vị, tài sản. Thậm chí là vợ hân nữa."

"Ông không—" Charlie nghiêng rặng lại trước khi kịp hỏi, nhưng hân có thể tự mình hiểu được nó.

"Cường bức cô ta?" Hân cau mày. "Lạy Chúa lòng lành, không. Mày nghĩ tao là loại người gì?"

Charlie khó có thể trả lời câu hỏi đó. Lạy Chúa lòng lành, gã đàn ông đó vừa mới thú nhận tội sát nhân và tống tiền, nhưng cô được cho là phải biết hân ta sẽ kể một đường giới hạn khỏi việc cưỡng bức?

"Không, như tao đã nói, tao lên kế hoạch để đoạt được tất cả. Thật không may, Mary còn hơn cả làm mọi thứ rối tung lên bằng việc có bầu." Hân ta lắc đầu về ghê tởm. "Tao có ý định giết Robert. Tất nhiên rồi, tao sẽ ở đó để an ủi người góa phụ đang tang thương. Rồi thời gian ngắn ngủi sau đó, tao có ý định giết Radcliffe. Vì hân ta không có người thân nào khác, một điều mà tao đã điều tra—nhân tiện, đó là lý do tại sao tao biết mày và em gái không thể là em họ của hân—Mary sẽ là người thừa kế duy nhất. Sau đó, trong khi cô ta đang quay cuồng bởi hai mất mát liên tiếp như vậy, tao tính cưới cô ta, biến tất cả chúng thành của tao." "Hân ta thở dài một hơi và bước ngang qua căn phòng. "Nó là một kế hoạch hoàn hảo... Nhưng một buổi sáng, ngay trước khi kế hoạch của tao đi vào hành động, Robert thông báo rằng Mary mang thai." Dừng lại phía trước lò sưởi, hân ta bất thành linh quét tay một cách dữ dội dọc theo bề mặt lò sưởi khiến cho chiếc đồng hồ quả lắc và vài cái chân nến rơi loảng xoảng xuống sàn. Charlie nhảy lên, sau đó ngoảnh hân về lo lắng khi hân quay người đối diện với cô.

"Một kẻ thừa kế sẽ hủy hoại mọi thứ, tất nhiên rồi. Tao mất bình tĩnh," hân thông báo với một cái nhăn mày duyên dáng. "Và trong cơn oán hận và giận dữ tao đã quyết định giết luôn cô ta. Ngay sau khi bọn họ rời đi tới nhà Radcliffe, tao tìm khẩu súng lục của Robert, nạp đạn, và cưỡi ngựa tới điểm giữa của cả hai sự sản. Đó là một ngày ẩm ướt. Lạnh lẽo. Tao nhớ khi đó bàn tay mình cứng đờ bởi cái lạnh và tao sợ rằng mình không thể bóp cò được khẩu súng. Nhưng rồi, cuối cùng, tao thấy họ cưỡi ngựa vòng qua ngã rẽ. Bọn chúng cười phá lên vì một chuyện gì đó và trao cho nhau ánh mắt yêu thương. Tao bước ra khỏi cái cây, nhắm vào ngực Mary và bắn. Cô ta thậm chí còn không hét lên. Cô ta chỉ đơn giản là cứng người lại trên chỗ ngồi của mình, sau đó đổ nhào xuống đất. Robert hét lên tên của cô ta và lao xuống đất, vội vã tới bên cô ta. Hân nâng cô ta vào trong vòng tay mình, đứng đưa cô ta và thì thầm tên cô ta hết lần này đến lần khác. Hân thậm chí còn không thèm nhìn quanh khi tao tiến đến, không cho tới khi tao đứng ngay bên cạnh hân. Sau đó hân ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào tao với vẻ ngây ngốc, và nói với giọng thật là đáng thương, 'George, Mary bị bắn rồi.' Tao nói, 'Phải. Tao bắn cô ta.' Sau đó, khi sự nhận biết hiện lên trên khuôn mặt của hân ta, tao nâng khẩu súng kia lên, khẩu súng kia của hân, và bắn hân."

Hân thở ra một hơi thật sâu đầy thỏa mãn. "Đó là khoảnh khắc tao thích thú nhớ tới với một sự thỏa mãn to lớn trong hàng năm trời... Tuy nhiên, tao có hối tiếc vì đã không theo sát kế hoạch ban đầu. Một khi tâm tính tao dịu lại rồi, tao nhận ra rằng tao có thể theo sát kế hoạch ban đầu của mình tới từng chữ một, ngoại trừ một khi tao kết hôn với Mary, tao đáng lẽ phải dàn xếp một vụ ngã ngựa hay trượt ngã ở cầu thang dẫn tới hoặc là khiến cô ta bị sảy thai đứa con của Robert hoặc là cả hai người đều chết. Tình huống nào xảy ra cũng giải quyết tình trạng tiến thoái lưỡng nan đó một cách hoàn hảo, và tao thật sự có thể tiêu xài gia sản của cả Radcliffe."

"Một gia sản vẫn còn chưa đủ sao?" cô hỏi với vẻ kinh tởm.

"Như tao đã nói, sống ở London khá là đắt đỏ. Bên cạnh đó—như mày có thể đã đoán được, nhờ có sự việc liên quan tới khẩu súng của Robert—tao khá là thích mây trời mây rùi. Khi tao thắng, tao thắng đậm. Nhưng khi tao thua—" Hân ta thản nhiên nhún vai. "Tiền bạc khá là hạn hẹp. Bọn chủ nợ dần trở nên khó chịu với những lời đe dọa của bọn chúng. Đó là lý do tại sao tao khá là hạnh phúc khi tao nghe thấy rằng Radcliffe đã cưới mày."

Charlie gặp rắc rối trong việc chạy theo những lý luận của hân. Việc cô kết hôn với Radcliffe liên quan gì tới trò cờ bạc của hân? Trừ khi—

"Khi đó tao nhận ra rằng Chúa đã cho mình cơ hội thứ hai."

"Chúa không liên quan gì tới trò điên rồ này!" Charlie hỗn hển.

Mất hân mở lớn đầy trang trọng đến nỗi gần như là tỉnh táo. "Em sai rồi, em yêu. Những vị vua của nước Anh là hậu duệ chính thống của Chúa. Dòng máu của Ngài chảy trong huyết quản của chúng ta. Chúa cực kỳ hài lòng với những gì ta đang làm. 'Dieu et mon droit' "(Chúa trời và quyền lợi của chúng ta)

Nếu cô đã nghi ngờ về sự tỉnh táo của hân lúc trước, giờ không còn nghi ngờ gì nữa. Gã đàn ông này bị điên. Tuy nhiên, cô vẫn cố gắng lý lẽ với hân. "Chắc chắn rồi, Norwich, anh có tin là Chúa muốn anh tống tiền chúng tôi?"

"Tống tiền?" Hân có vẻ sững sờ. "Tao không có ý định tống tiền mày nữa."

Giờ thì cô thật sự bối rối. "Nhưng lá thư... Yêu cầu Radcliffe gặp anh ở đây..."

"Tao nó bảo hân mang tiền hay đồ trang sức nào không?"

"Không," cô nhận ra với một cái cau mày. "Vậy thì, cái gì—"

"Tao định giết hán, tất nhiên rồi." Khi cô tái nhợt đi trước những từ ngữ dễ dàng đó, hán mỉm cười. "Mày đã kết hôn với Radcliffe. Hán không có người thân nào khác. Khi hán chết mày sẽ thừa kế tất cả. Sau đó tao sẽ cưới mày và tất cả chúng sẽ là của tao."

Hán trông thỏa mãn với bản thân mình một cách khủng khiếp, và còn hơn cả sự khiếp hãi của Charlie, cô có thể nhận thấy điều đó, nếu cô không biết tất cả mọi chuyện cô đã biết ngày hôm nay, và nếu Radcliffe ở nhà, nhận được lá thư, giữ đúng cuộc hẹn và bị giết, cô rất có khả năng, đến một lúc nào đó, bị quyến rũ bởi gã đàn ông đẹp trai, hấp dẫn trước mặt cô và cưới hán—không bao giờ biết hán đã giết chồng mình. Nhưng giờ thì cô đã biết. "Anh không thật sự mong đợi rằng nếu anh bằng cách nào đó xoay xở để giết được chồng tôi, tôi sẽ sẵn lòng kết hôn với anh đấy chứ?"

Hán ta cau mày. "Thật không may, đó là rắc rối mày đã tạo nên bằng cách thay hán tới đây hôm nay. Mày đáng lẽ không được biết bất cứ điều gì trong tất cả chuyện này. Tao sợ là mày đã còn hơn là làm rối tung kế hoạch của tao lên. Bằng cách nào đó, nó gần như là lặp lại cái ngày Mary và Robert chết."

Charlie cảm thấy nỗi sợ hãi đâm thẳng vào cô rõ rệt và sắc nét. Thật quái lạ, đây là nỗi sợ hãi thật sự đầu tiên cô cảm thấy kể từ khi nhận ra rằng Norwich là gã đàn ông chìa súng vào cô. Giờ thì, khi cô nhớ lại về bình thân kể lại cái cách Mary đã phải trả giá vì làm rối tung kế hoạch của hán, cô thấy lo sợ nhiều hơn cho cuộc sống của mình.

*****

"Thưa đức ông! Tạ ơn Chúa đức ông đã về nhà."

Radcliffe quay người khỏi cánh cửa đóng để thấy Stokes từ phòng khách vội vã tiến về phía anh với bà Hartshair và Bessie bám theo sát gót. Nét mặt của người đàn ông luôn trầm tĩnh đã đủ để khơi nên một nỗi lo lắng trong lòng Radcliffe. "Chuyện gì thế? Charlie đâu rồi?"

"Tôi... cái đó... Tôi không biết," người đầy tớ thú nhận với vẻ tuyệt vọng. "Cô ấy đi lấy một cuốn sách cho Bes—phu nhân Seguin, và cô ấy không trở lại. Khi chúng tôi kiểm tra thư viện, nó trống rỗng. Chúng tôi đã tìm kiếm hết cả căn nhà nhưng cô ấy chỉ đơn giản là không có ở đó. Tôi không biết phải làm gì nữa. Tôi không biết ngài ở đâu để có thể gửi tin tới cho ngài và..." Giọng ông kéo dài ra một cách đau khổ.

Radcliffe nhìn ông chằm chằm và ngây ngốc. "Ý ông là cô ấy chỉ đơn giản là biến mất?"

"Ừm..."

Khi Stokes ngập ngừng, có vẻ như lúng túng, Radcliffe hỏi, "Cô ấy đi bao lâu rồi?"

"Trước buổi trưa," ông miễn cưỡng thú nhận. "Tôi đã gửi một lá thư tới cho Phu nhân Elizabeth để hỏi liệu cô ấy có ở đó không, nhưng vẫn chưa nhận được câu trả lời."

Radcliffe vẫn đang hấp thụ tất cả những thông tin đó thì vang lên tiếng gõ cửa. Quay người, anh kéo cánh cửa mở ra, nhẹ nhóm tràn qua nha trong một thoáng ngẩn ngui khi anh ngó thấy người phụ nữ ở trên ngưỡng cửa, cho tới khi anh nhận ra rằng cô đang mặc một chiếc váy màu tuyền lam. "Elizabeth?"

"Vâng." Vội vã bước vào nhà khi anh dịch sang một bên, cô nhận ngay thấy những khuôn mặt đầy lo âu xung quanh mình. "Mọi người vẫn chưa tìm thấy chị ấy, tôi cho là thế?"

"Không," Bessie trả lời, cắn môi về đau khổ.

"Và cô không có bất cứ manh mối nào về việc chị ấy có thể đã đi đâu?" cô hỏi, chờ trong khi mọi người trong hành lang liếc nhìn nhau về đau khổ. Thờ dài, Beth dẫn đường vào trong phòng khách. "Đi nào. Chúng ta hãy ngồi xuống và cố làm rõ chuyện này. Phải có một manh mối nào đó nói cho chúng ta biết chị ấy có thể đi đâu. Charlie không tự nhiên chạy loạn lên. Phải có cái gì đó xảy ra khiến chị ấy rời đi. Chúng ta chỉ đơn giản là phải nhìn chuyện này một cách hợp lý."

Charlie xô vào cửa sổ một cách giận dữ. Cô đã cố mở nó kể từ khi Norwich rời đi để cân nhắc xem hán ta sẽ làm gì tiếp theo. Cô cho rằng hán ta đang cố quyết định cách thức để giữ cô còn sống và ép cô cưới hán sau khi Radcliffe xuất hiện và bị hán giết. Charlie đã không nói với hán rằng Radcliffe không có khả năng xuất hiện đâu. Cô nhớ rõ rằng là đã vo tròn lá thư và quẳng ngang qua thư viện. Cô đã nhìn thấy nó lăn trong dưới gầm ghế và trong góc khi cô lao ra khỏi thư viện. Radcliffe sẽ không có khả năng tìm thấy nó.

Thờ dài, cô từ bỏ việc giằng giật một cách điên cuồng khung cửa sổ thay vào đó là kiểm tra nó, nguyên rủa khi cô nhận thấy những cái đinh đã được dùng để đóng chặt nó lại. Có vẻ như những người chủ không muốn mạo hiểm sau cuộc đào tẩu của Bessie. Di chuyển tới khung cửa sổ tiếp theo, cô kiểm tra để nhận thấy rằng nó cũng được đóng đinh chặt lại, sau đó bước tới chiếc giường và ngồi trên mép của nó. Cô phải nghĩ ra một kế hoạch để đưa bản thân mình ra khỏi đây. Cô phải cảnh báo cho Jeremy.

*****

"Vậy là," Beth ngó xuống danh sách cô đã tạo nên. "Charlie dành hầu hết thời gian ở đây. Sau đó Bessie tới, ngay sau đó một cậu bé tới trước cửa với một lá thư cho Radcliffe và ông đem nó vào thư viện?" Cô liếc Stokes để thấy người đàn ông này gật đầu nghiêm trang trước khi cô tiếp tục, "Cô ấy trò chuyện trong này với Bessie trong một thoáng, sau đó đi tìm một cuốn sách trong thư viện và không bao giờ quay trở lại. Nhưng, Stokes, ông nghĩ mình nghe thấy tiếng cánh cửa đóng một thoáng sau đó?"

"Vâng," ông thú nhận một cách đau khổ.

"Và cuộc tìm kiếm khắp cả ngôi nhà chỉ rõ ra rằng chị ấy không hề được tìm thấy, nhưng có một vài cuốn sách trên bàn, chiếc váy chị ấy đã mặc bị vứt thành đống trên sàn phòng thay đồ, không một chiếc váy nào khác dường như bị thiếu hay được thay thế, và lá thư đã biến mất?"

Khi cả Stokes, bà. Hartshair, và Bessie đều gật đầu đồng ý rằng đó là tình hình cơ bản nhưng họ đã biết, cô thờ dài. "Và ông không biết ai là người gửi lá thư này?"

Stokes lắc đầu. "Như tôi đã nói, một cậu nhóc mang nó tới đây." Ông ngáp ngừng, sau đó thêm vào một cách đau khổ, "Bên ngoài nó không biết bất cứ điều gì hết, nó chỉ được cuộn lại và được buộc bằng một sợi dây ruy-băng."

Cả Beth và Bessie đều cứng người lại trước những lời đó. "Một sợi ruy băng?" họ đồng thanh kêu lên.

"Đúng."

"Sợi ruy băng có màu gì?" Bessie lo lắng hỏi.

"Đỏ. Đỏ đậm, gần như là màu máu ấy."

"Khi thật." Beth chìm lại vào trong ghế ngồi của mình.

"Chuyện gì thế?" Radcliffe hỏi.

"Đó là cái cách lá thư của gã tổng tiền được chuyển tới," cô nói với anh một cách dứt khoát, sau đó liếc Stokes có ý hỏi, "Ông chắc là lá thư không có ở đây chứ?"

"Chà... nó không có ở trên bàn," ông lăm bầm về không chắc chắn.

Đứng dậy, Beth vội vã lao ra ngoài hành lang và tiến vào thư viện. Một cái liếc lên bàn cũng đủ chứng minh là Stokes đúng. Lá thư không ở đó. Cô đang nhìn chăm chăm một cách trống rỗng quanh phòng thì một tiếng náo động bất thình lình ở hành lang hút lấy sự chú ý của cô. Di chuyển tới cánh cửa, cô mở nó ra để trông thấy những chú cún đã được thả rong và bà Hartshair cùng lũ trẻ của bà đang cố gắng vây chúng lại trong khi lũ cún, cho là tất cả như một trò chơi rượt bắt vĩ đại, đã làm hết sức mình để tránh bị tóm.

"Tôi mở cửa nhà bếp để kiểm tra bọn trẻ, vào đúng lúc chúng bước vào cửa sau với lũ cún," vị đầu bếp giải thích trong khi bà rượt theo một con cún ngang qua mặt Beth. Bà lừa sinh vật vào cuối hành lang, nhưng lúc bà cúi xuống để thu thập nó lên, thì nó lách qua bà, lon ton chạy lại vô thư viện ngang qua Beth.

"Quả thật," Radcliffe nói, "đây khó có thể là thời điểm tốt cho những trò cười như thế này."

Quay người, Elizabeth vội rượt theo con vật theo sát gót bà Hartshair. Con cún dẫn họ vô một cuộc rượt đuổi vui vẻ, trượt qua dưới bàn, rồi băng ngang căn phòng và luồn vào dưới ghế. Mỗi người trong bọn họ đảm nhận một phía, họ chặn đường đi con vật lại, rồi bà cúi người xuống kéo con cún ra.

"Chú mày có gì ở đó nào?" người phụ nữ thủ thỉ, rút ra một cục giấy vo tròn be bé từ miệng nó. "Thành thật mà nói, đám nhóc quái tui bây vĩnh viễn đâm đầu vô thứ này hay thứ nọ," bà nhẹ đánh yêu.

"Cho tôi xem cái đó," Beth nói.

Chân mày nâng lên, bà đầu bếp trao miếng giấy và trông có vẻ tò mò khi Beth vuốt thẳng nó ra. "Nó không phải là—"

"Chính nó!" Beth gào lên vui sướng, nhanh chóng đọc tin nhắn. "Radcliffe!"

Anh xuất hiện ngay ngưỡng cửa khi cô tới được nó và cô kêu lên, "Bà Hartshair đã tìm thấy nó. Nó đến từ tên tổng tiền. Hắn ta muốn anh đến gặp hắn ở Nơi của Aggie."

"Và Charlie đã thế chỗ của anh," anh phỏng đoán, cầm lấy tờ giấy để đọc nó.

"Ồ, chắc chắn là không đâu," bà Hartshair bình luận. "Một phụ nữ đoan trang không thể bị nhìn thấy ở cái nơi đó. Cô ấy thậm chí sẽ không được cho phép vào."

"Không, nhưng Charles thì được," Beth thì thầm, nghĩ về chiếc áo dài nhàn nhúm ở trên mặt đất trong phòng thay đồ của chị ấy và cái thực tế rằng không có bộ váy nào khác mất tích cả.

"Chết tiệt!" Radcliffe thở ra, quay tí lại gấp gấp tiến ra cửa.

"Đợi đã!" Beth gào lên, đuổi theo anh để tóm lấy cánh tay anh lại và giữ anh khỏi rời đi. "Anh không thể cứ lộ diện ra ở đó. Nó có thể là một cái bẫy."

"Nhưng Charlie đang ở đó."

"Điều đó thậm chí chỉ có thêm lý do để cẩn trọng. Anh có thể khiến chị ấy bị giết nếu anh cứ ùn ùn xông vô mà không có kế hoạch nào cả."

"Mới là đầu giờ chiều, Beth. Dù anh có tới như thế nào, anh cũng sẽ lôi kéo sự chú ý. Tất cả những người ở đó lúc này đều là phụ nữ."

Chân mày cô nhướn lên, một sáng kiến định hình trên gương mặt. "Phải rồi. Anh nói đúng. Anh sẽ bị nhận ra... với tư cách là một người đàn ông."

Tiếng cách của chìa khóa trong ổ cảnh báo cô một thoáng trước khi cánh cửa bật ra. Đột ngột đứng dậy, Charlie đeo lên một gương mặt dửng dưng cảm khi cánh cửa mở tung, chỉ để giã ra nhẹ nhõm khi Aggie bước vào. Mặc trong một chiếc áo dài màu lửa cam mà đứng kiêu căng bó, lòe loẹt, và xấu xí như chiếc váy đỏ mụ đã mang trong lần gặp nhau gần đây nhất của họ, mụ đàn bà lờm Charlie với sự mê hoặc trong chốc lát, rồi trừng mắt qua vai mụ ta và ra hiệu cho một người đàn bà già hơn ở hành lang. Bà hầu lao vào phòng đem theo một khay thức ăn, đặt nó xuống cuối giường bên cạnh Charlie, rồi vội vã trở ra.

Aggie đẩy cửa đóng lại, rồi xoay qua soi mói Charlie một lần nữa, tia nhìn của mụ lướt chậm rãi từng phần trên bộ trang phục đàn ông của cô. Rồi mụ lắc đầu. "Ta không biết làm thế nào cô có thể gạt ta nghĩ cô là một chủ nhóc được nữa."

"Người ta thấy những gì họ muốn thấy," Charlie làm bầm với một cái nhún vai lạnh nhạt khi cô nhìn lên cái khay được mang vào cho cô bằng sự giả dờ chú ý, hi vọng mụ ta sẽ chỉ nhanh nhanh lên và rời đi.

"Cô không tò mò muốn biết chuyện gì đang diễn ra à?"

Charlie im lặng giây lát, nhưng cuối cùng cũng nhướn một bên lông mày lên lạng lẽ thắc mắc.

"Bản thân ngài ấy đang viết một lá thư," mụ điểm già lớn tiếng thông báo như thể quăng những mẩu vụn vô một tập thể chết đói. "Cho chồng cô. Đức ông Radcliffe. Ngài ấy bảo với anh ta rằng chúng ta đang có cô và rằng nếu anh ta muốn thấy cô lần nữa, anh ta sẽ phải đến đây, một mình, không vũ khí, vào nửa đêm"

"Rồi chuyện gì sẽ xảy ra?" Charlie hỏi với một sự thân nhiên giả tạo khiến mụ điểm già phải nhướn một bên chân mày lên.

"Sao ư, rồi chính ngài sẽ giết anh ta và thẳng đến Gretna Green để cưới cô."

Charlie ho lên vì cười, lắc đầu cô chỉ với một nửa giả dờ hứng thú. "Ồi, cái đó sẽ được việc đấy. Tôi chắc chắn không ai sẽ phản nản về điều đó. Radcliffe chết và tôi ở trên đường để tái giá ngay tức thì? Không ai sẽ nghi ngờ rằng chính tôi hoặc Norwich hoặc cả hai bọn tôi đã thực hiện nó. Chúa tốt lành, hân ta mất trí rồi. Nhất là nếu hân nghĩ tôi sẽ cưới người đàn ông giết chồng tôi."

"Ồ, cô sẽ," Aggie cam đoan với cô đầy tự mãn. "Cô sẽ nếu cô không muốn ngài giết luôn cả em gái cô." Khi Charlie tái nhợt đi trước lời đe dọa, Aggie cười xéch miệng một cách kinh dị. "Chà, cuối cùng cũng có một ít phản ứng. Dầu cho, thật chẳng thú vị chút nào phải không? Về việc gương mặt sắt đá của cô trước cái chết của Radcliffe, trong khi ý nghĩ về cái chết em gái cô lại khiến cô lo lắng cực kỳ. Liệu chồng cô có nhận ra rằng cô bận tâm quá ít cho ông ta không hở?" Khi Charlie không đáp lời, sự tức tối bùng lên trên gương mặt của Aggie trước khi mụ quay sang cánh cửa. "Chà, ta phải trở lại làm việc thôi. Ta còn một công việc kinh doanh để điều hành nữa, cô biết đấy." Mở cửa ra, mụ khựng người và liếc trở lại để bổ sung. "Cô sẽ tận hưởng cuộc hôn nhân với ngài Norwich. Nếu Maisie có thể tin được, ngài là một người tình tràn đầy nhục cảm không thể tin nổi. Một chút thô bạo có lẽ, nhưng nhục cảm cũng y vậy."

Charlie dõi theo cánh cửa đóng lại sau lưng mụ ta, rồi tặng cho cái khay một cú hất gửi nó lao thẳng xuống sàn.

"Ồi, trời!"

Stokes cắn môi và quay mặt đi trong khi mắt Phu nhân Elizabeth mở to trước cảnh tượng đầu tiên của cô về Đức ông Radcliffe. Đây không có thời gian cho sự khinh suất, ông tự thuyết giảng với chính mình. Không có chút gì buồn cười dù là ít nhất về tình huống cả. Dầu cho, cái cảnh tượng Đức ông đội tóc giả và mặc chiếc váy hồng đầy hoa văn của bà Hartshair thực sự còn hơn cả sự trông đợi của một người hầu phòng tốt nữa. Ngay cả việc giúp ngài mặc vào cái bộ quần áo lố bịch đó cũng đã là vượt quá tiếng gọi của lương tâm rồi. Stokes có một sự kính trọng mới dành cho những người phụ nữ được thuê làm hầu gái cho các tiểu thư. Thật sự thì, những việc lật vạt của họ trong chuyện phục trang cho nữ chủ nhân có hơi chút hung bạo. Có những đai lưng và nịt ngực liền thân với đăng ten mà Phu nhân Elizabeth đã nhấn mạnh với ông rằng phải được siết chặt, chặt nữa, và chặt mãi, bất chấp thực tế rằng Đức ông đã tê liệt vì bị ép chặt. Váy lót và ống tay áo, nút và cổ tay áo, tất và những đôi ghệt. Và đó chỉ mới là mấy thứ ở bên trong. Sau đó là tới đồ mặc ngoài, yếm, vạt trên của áo dài với những móc-và-lỗ để cài vào, áo chèn và váy... Và với tất cả những thứ đó, Đức ông trông vẫn giống y hệt bản thân ngài trong một bộ váy, người lão bộc nghĩ với vẻ ghê tởm. Có vẻ như lựa là găm vóc không tạo nên được người phụ nữ.

"Ừmm." Phu nhân Elizabeth xoay xò để nặn ra một nụ cười và lùi lại về phía cánh cửa. "Em sẽ trở lại ngay lập tức."

Radcliffe liếc về phía Stokes với một cái cau mày. "Cô ấy trông không được hài lòng."

"Ồ, tôi chắc chắn là cô ấy có hài lòng, thưa ngài," Stokes làm bầm nhanh chóng, e ngại đức ông chỉ đơn giản tìm một cái cớ để thoát khỏi bộ váy áo. Phu nhân Elizabeth đã phải mất hẳn một tiếng đồng hồ chuyện trò để thuyết phục anh rằng anh sẽ có cơ hội giải cứu Phu nhân Charlie với tư cách là một phụ nữ hơn là bản thân anh. Sau đó vấn đề váy áo đi vào giai đoạn thực hành. Phu nhân Elizabeth và Phu nhân Charlie thấp hơn Đức ngài đến cả mười lăm phân, Phu nhân Bessie cũng vậy. Bà Hartshair, mặt khác, chỉ thấp hơn hai đến ba phân so với Đức ông. Chị cũng có dáng hình đầy đặn và trong khi Đức ông thanh mảnh với những cơ bắp đẹp tuyệt, anh bị rộng vai và cần lấp khoảng không ở phần ngực chiếc váy.

"Chúng đây rồi." Phu nhân Elizabeth lao lại vào phòng ngủ lớn, bột phấn, sáp hồng, chì kẻ mắt và son môi trong một tay và một chiếc mũ của tầng lớp bình dân, chiếc mũ rom Bergere ( ), và một chiếc áo choàng có mũ trong tay kia. Thả rơi chỗ quần áo xuống cuối giường, cô hỏi thúc Radcliffe ngồi xuống ghế và nhắm mắt lại, sau đó bắt tay vào việc.

"Đừng có cau mày, quý ông của em, anh đang làm hẳn lên những vết phấn phù đầy," cô lẩm bẩm một vài lần sau đó.

"Trông chắc em đã làm xong rồi," là câu trả lời của Radcliffe.

"Gần xong," cô lẩm bẩm, đánh thêm màu vào má anh, sau đó bước lùi lại và ngó anh với vẻ đánh giá, nghiêng đầu sang một bên rồi sang bên kia. Vai cô khẽ rũ xuống. Bây giờ anh trông thậm chí còn tệ hơn lúc trước. Anh trông giống một Radcliffe đội tóc giả, mặt trát phấn và cổ ngực.

"Có lẽ là chiếc mũ, thưa phu nhân?" Stokes khích lệ đề xuất.

"Ồ, phải." Nhẹ nhõm hiện rõ mồn một trên gương mặt cô, cô quay ngoắt người sang chiếc giường để tóm lấy cái đồng phụ tùng còn lại cô đã mang vào. Di chuyển trở lại, cô đặt chiếc mũ bình dân lên trên mái tóc giả, sau đó thêm vào chiếc mũ rom, đặt nó theo góc lệch một bên, sau đó thay đổi ý định và kéo nó về phía trước để nó có thể che phủ khuôn mặt... sau đó kéo nó sụp xuống sâu hơn.

Bước lùi lại, cô cau mày với anh, không chút hài lòng, cho tới khi Stokes ho một cái, kéo sự chú ý của cô lại. Khi cô liếc về phía ông, ông ra hiệu về phía ngực của chính mình từ sau lưng Radcliffe. Phải mất một lúc cô mới đọc ra được những dấu hiệu của ông, và sau đó mắt cô trượt lại phần ngực phẳng lì của Radcliffe. Tất nhiên rồi, đó là lý do tại sao anh trông lạ kỳ đến thế! Cô liếc quanh phòng, sau đó ngó thấy đôi bít tất dài đang nằm trên sàn nhà và nhặt chúng lên. "Đây."

Di chuyển tới để đứng trước Radcliffe, cô bắt đầu nhét chiếc bít tất dài xuống dưới áo anh, sắp đặt và ấn vào cuộn vải đó cho tới khi cô đầu hàng vì cơ hội thành công của nó là bằng không. Cô cho là hẳn có vài phụ nữ không đứng xếp hàng khi Chúa trao tặng cho của trời ban. Giật lấy chiếc bít tất ra, cô quăng nó sang một bên và nhận lấy chiếc áo choàng Stokes lúc này đang chia ra, xếp đặt nó xung quanh vai của Radcliffe, kéo nó về phía trước để dấu đi phần ngực không rõ ràng của anh, sau đó giật mạnh cái mũ trùm đầu rộng thùng thình để che phủ đầu anh và xụp xuống đến nửa khuôn mặt.

"Em đã gần xong chưa?"

Beth thờ dài đầy đau khổ, nhưng gật đầu và bước lùi lại. Đức ông Radcliffe nhòm dậy khỏi ghế ngay lập tức và sai bước về phía cánh cửa. Beth nhanh chóng theo sau, bám sát anh xuống dưới cầu thang và quăng cho hai người phụ nữ một cái nhìn cảnh cáo qua đầu anh khi bà Hartshair và Bessie quay người để nhìn bọn họ đang đi xuống. Nhận được lời cảnh báo, cả hai người phụ nữ xoay xở để kìm nén lại khiếu hài hước của mình và chỉ đơn giản là mở to mắt nhìn khi Đức ông sầm sập bước xuống những bậc cầu thang trong một bộ váy chật căng, nhiều điểm xếp nếp, quá ngắn. Anh đang ngưỡng cửa dẫn ra phố khi anh dừng lại và khẽ kéo váy mình lên để ngó xuống dưới chân mình. Quay người lại để đối mặt với họ, anh cau mày. "Giày."

Phu nhân Elizabeth liếc xuống với vẻ lo âu trước đôi chân khỏe mạnh đầy nam tính giữa một đồng niêm đăng-ten hồng và buột ra một âm thanh như mắc nghẹn. Quay ngoắt người, cô chạy biến ra khỏi phòng khách. Stokes vội vã theo sau cô. Ông nghĩ về lo buồn của cô là vì cái thực tế chắc chắn là không có một đôi giày nữ giới nào hay thậm chí là guốc trong nhà vừa với Đức ông, nhưng khi ông bước vào phòng, còn hơn cả việc tìm thấy cô đang khóc nức nở như ông đã sợ, ông phát hiện ra cô đang cười ở phía sau trường kỷ, cả người cô rung lên với nỗ lực cố giữ im lặng.

"Được rồi," Radcliffe kêu lên, vội vã vào trong phòng khách phía sau họ. "Tôi sẽ đi đôi giày ông của mình. Không một ai sẽ nhìn thấy nó ở dưới váy của tôi."

Khi vai Phu nhân Elizabeth bắt đầu run rẩy thậm chí còn dữ dội hơn trước những lời đó. Stokes ngay lập tức tiến lên trước lấy thân mình che cô đi khi ông quay người đối diện với Radcliffe. Ông chỉ vừa đủ xoay xở để giữ nguyên vẻ trang nghiêm khi ông gật đầu theo cái cách ông hi vọng là sẽ được xem như đồng ý, sau đó rũ xuống vì nhẹ nhõm khi Bà tước Radcliffe vội vã lao ra khỏi phòng để tìm kiếm đôi ủng. Quay lại với cô em gái của nữ chủ nhân của mình, ông nhận ra cô đã hồi phục lại từ việc thiếu đoan trang và đang quệt nước mắt.

"Anh ấy sẽ bị chú ý ngay tức thì mất thôi," cô thờ dài, khiếu hài hước của cô đã biến mất như thể nó chưa bao giờ tồn tại.

"Phải. Nhưng có thể sẽ không bị nhận ra."

"Hi vọng là không."

"Ngài ấy có cơ hội cao hơn so với khi ăn mặc đúng với thân phận của mình," Stokes nghiêm trang nói. "Có lẽ chúng ta chỉ cần thuyết phục ngài ấy quay lưng lại với bất cứ ai ngài ấy trạm chán và đi khom khom xuống một chút để ngài ấy trông không to lớn như thế."

"Phải," cô thờ dài, nhóm đứng dậy.

"Tôi sẵn sàng rồi." Radcliffe lại sầm sập lao vào phòng, đôi giày ông ló ra từ phía dưới chiếc váy màu hồng theo mỗi bước đi. "Đi nào, chúng ta đã có đủ thời gian để lãng phí." Tà váy tung bay, anh quay ngoắt người và tiến thẳng ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

"Đó là căn phòng họ nhốt em, nếu ngài nhớ, thưa ngài," Bessie làm bầm, chỉ vào ô cửa sổ trên tầng hai của tòa nhà khi người đánh xe hướng dẫn chiếc xe ngựa đi xuống thung lũng bên cạnh khu nhà kinh doanh của Aggie. "Bọn chúng rất có thể cũng giữ cô ấy ở đó. Từ những gì em nghe được khi em còn ở đó, căn phòng ấy có mục đích đặc biệt là dùng để giữ những vị khách không tình nguyện."

Radcliffe lắc đầu. "Không, cô ấy không thể ở đó được, Bessie, nếu không cô ấy chắc phải bò ra ngoài cửa sổ như hai người bọn em đã làm tối hôm đó."

"Nếu cô ấy có thể," Elizabeth làm bầm với một cái cau mày. Khi anh vẫn còn ngờ ngác trước những lời cô nói, cô nhanh chóng thêm vào, "họ có thể trôi cô ấy lại hay cái gì tương tự như thế, thưa ngài."

"Ừ, đúng vậy." Đang thả lỏng toàn thân, bất thành linh anh giật chiếc váy lên để kiểm tra để chắc chắn rằng khẩu súng lục vẫn còn ở trong chiếc túi đã treo dưới váy lót dài, sau đó nhanh chóng giật nó xuống một cách giận dữ khi anh nhìn thấy mấy người phụ nữ đỏ mặt và quay đi. Thật quá sức anh để hiểu được tại sao phụ nữ lại mặc những thứ họ đang mặc. Anh bị buộc bằng ren chặt đến nỗi anh khó có thể thở được, cùng vô vàng vài vóc nặng đến nỗi anh khó có thể di chuyển. Phụ nữ khỏe hơn rất nhiều so với những gì đàn ông nghĩ về họ. Thật không may, hầu hết sức lực này hình như bị lãng phí vào việc mang vác đồng áo quần của họ.

"Ngài định làm thế nào để vào được?" Stokes lo lắng hỏi.

"Tôi nghĩ là tôi sẽ thử cửa sổ trước," Radcliffe nói với một cái cau mày khi anh vuốt thẳng lại chiếc váy của mình. "Tôi sợ rằng việc sử dụng cửa trước sẽ quá mạo hiểm"

"Vâng," Stokes nói, sau đó, "Thưa ngài, ngài... ờ... mục đích của ngài có thể sẽ được thực hiện tốt hơn nếu ngài cố ... ờ... quay mặt mình đi với những ai ngài chạm trán."

"Phải," Elizabeth đồng ý với vẻ khích lệ. "Và có lẽ nếu anh cố gắng đừng để trông cao như thế, anh có thể tránh được những chú ý không mong muốn."

"Và nếu bất cứ ai tới gần và hỏi han ngài, anh chỉ cần che mặt mình lại bằng khăn tay và cười khúc khích."

Radcliffe chớp mắt trước lời đề nghị của Bessie. "Tôi không có khăn tay."

"Ồ!" Lôi ra một chiếc từ tay áo của mình, Beth chia nó cho anh khi anh ra khỏi xe ngựa. "Chúc may mắn, thưa ngài. Em biết, ngài sẽ cứu được cô ấy."

"Cười khúc khích," Radcliffe làm bầm khi anh đẩy cánh cửa sổ mở ra vào căn phòng trống đầu tiên anh tìm thấy ở tầng trệt. "Cười khúc khích cái quỷ gì chứ? Và tôi làm thế quái nào để cố mà trông cho nhỏ đi đây?" Lắc đầu về ghê tởm, anh giữ cánh cửa sổ mở ra với một tay khi anh ngồi trên gờ cửa sổ, sau đó quăng một chân rồi chân kia qua ngưỡng cửa và vào trong phòng. Đứng dậy, anh để cánh cửa sổ trượt đóng lại, sau đó dành một phút để vuốt thẳng những nếp nhăn trên chiếc váy của mình và giật phần đuôi thân trước của vạt áo thẳng lại trước khi vội vã băng ngang qua căn phòng.

Dừng lại ở chỗ cánh cửa, anh áp một tai vào nó để nghe trong một thoáng, sau đó nhẹ nhàng mở nó để ngó ra ngoài. Mới là đầu giờ chiều và dường như tất cả những người đàn bà vẫn ở trên giường. Chườn ra ngoài hành lang, anh kéo cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại và vội vã nhanh nhẹn, như một người đàn ông có thể làm được trong một bộ váy áo cứ mắc vào cái đinh thúc ngựa trên đôi bốt của anh ta, về phía cầu thang. Anh vừa mới đặt một chân lên bậc thang đầu tiên khi cánh cửa phía dưới hành lang mở ra.

Chui thè dưới hơi thở của mình, anh lặng lẽ lao lên gác.

"Aggie!"

Radcliffe đông cứng lại trên bậc thang thứ năm trước tiếng rống vọng tới từ phía dưới. Giọng nói là của người đàn ông và nó nghe khá quen. Cố xác định lại nó trong tâm trí, anh tiếp tục leo lên những bậc thang một cách thận trọng hơn cho tới khi anh nghe thấy tiếng người đàn bà trả lời từ phía sau của ngôi nhà. "Vâng?"

"Bảo Willy Nhỏ lên gặp ta. Lá thư đã sẵn sàng để được gửi tới cho Radcliffe rồi."

Đang đứng trên những bậc thang, Radcliffe ngáp ngừng. Anh vẫn không nhận ra giọng nói phía dưới và điều đó khiến anh khó chịu, nhưng điều khiến anh khựng lại là ý nghĩ bất thành linh anh có thể gặp mặt với tên côn đồ ngay lúc này và giải quyết cho xong việc này. Tia nhìn của anh di chuyển lên vài bước cuối cùng tới hành lang đang trải dài ra phía trước anh, tuy nhiên, anh cau mày. Anh thật sự nên giải cứu Charlie trước. Ngay khi cô an toàn tránh xa khỏi nơi này, anh có thể xử lý tới gã đàn ông ở bên dưới. Nếu anh cố thử trước khi đưa được cô tới nơi anh toàn và có chuyện gì đó xảy ra, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân. Gật gù với chính mình, anh tiếp tục vội vã lên cầu thang và đi dọc theo hành lang tới căn phòng Bessie và Charlie đã trèo ra rất nhiều đêm trước.

Với tới tay nắm cửa, anh cân trọng vận nó, không hề ngạc nhiên khi nó quay thật dễ dàng. Nếu bọn chúng khóa nhốt Charlie trong căn phòng này, cô sẽ chỉ đơn giản là phải trèo qua cửa sổ như cô đã làm khi giải cứu Bessie. Tuy nhiên, khi anh đẩy cánh mở ra và ngó quanh chỉ để chắc chắn cô không bị trói và một chiếc ghế hay cái gì đó. Rèm cửa được đóng lại, khiến cho căn phòng ở trong bóng tối mờ mịt, nhưng từ ánh sáng tràn qua khung cửa ở quanh anh, anh không nghĩ có bất cứ thứ gì có hình dạng bị trói và tổng giề vào miệng trong phòng. Anh ngáp ngừng, sau đó thở dài và lên vào trong, đẩy cánh cửa nửa đóng lại phía sau anh khi anh vội vã đi về phía cửa sổ và kéo tấm rèm cửa mở ra. Ánh sáng bây giờ tràn ngập mọi góc ngách của căn phòng tuy nhiên vẫn không thấy dấu hiệu nào của Charlie hết.

Thở dài, anh quay lại để ngó qua cửa sổ xuống con hẻm phía dưới, một cái cau mày khiến lông mày anh cau lại. Anh nhận ra ngay lập tức rằng anh đã vào nhầm phòng. Khung cửa sổ Charlie và Bessie đã trèo qua ở cạnh cái cửa sổ anh lúc này đang ở.

Lầm bầm dưới hơi thở của mình, anh vói ra để túm lấy gờ của tấm rèm, giật chúng đóng lại một lần nữa khi cánh cửa kéo kẹt mở ra phía sau anh và một giọng khe khẽ vọng vào, "Darlee?"

Radcliffe nuốt xuống một tiếng chửi thề trước tiếng bụng sôi ầm ầm phía sau anh, và trở nên bất động hoàn toàn, hi vọng rằng thứ ánh sáng mờ nhạt đến từ hành lang không chiếu đến anh vì nơi anh đứng lúc này rèm cửa đã đóng kín mít. Không may mắn như vậy, anh nhận ra khi người đàn ông lại cất tiếng, lần này nghe gần hơn.

"Tôi đã không nghĩ em sẽ quay lại cho tới khi trời tối. Đức ông Ascomb thường giữ em suốt cả đêm và cả buổi ngày hôm sau khi ông ta thuê em."

Nếu bất cứ ai đến gần và hỏi han gì ngài, ngài chỉ cần đơn giản là che mặt mình lại bằng khăn tay và cười khúc khích. Những lời của Bessie vang lên trong đầu anh và Radcliffe cau mày. Một người sẽ cười khúc khích thế nào đây? Cười khúc khích là gì? Từ đó khiến anh nghĩ đến một âm thanh cao và riu rít. Anh không nghĩ là anh có thể xoay sở để phát ra một âm thanh như thế. Sau đó người đàn ông dựa vào phần phía sau xếp đầy diêm đăng ten của anh và phát ra những tiếng lầm rầm, "Willy nhớ em"

Willy? Mất Radcliffe mở lớn không thể nào tin được. Đây là Willy Nhỏ sao? Lay Chúa lòng lành! Anh đã nghĩ cái từ "nhỏ" được ám chỉ rằng Willy là một đứa trẻ. Sau cùng thì đây là một nhà thổ. Nó rất có thể ám chỉ đến kích cỡ của hắn—ý nghĩ của Radcliffe chết ngay khi người đàn ông vòng tay hắn quanh eo anh và bắt đầu trượt xuống phía vòng ngực không tồn tại của anh. Nó quá sức chịu đựng của Radcliffe. Anh sẽ không đứng quanh để bị mò mẫn bởi một gã có tên là Willy Nhỏ.

Giật mạnh ra, anh quay ngoắt lại để đối mặt với anh chàng đó, chuẩn bị để chiến đấu, nhưng kích thích của Willy Nhỏ khiến anh khựng lại. Gã đàn ông này cao hơn Radcliffe đến nửa cái đầu và ít nhất là to lớn gấp đôi. Ít ra thì hắn ta trông to lớn như vậy trong căn phòng tối lờ mờ. Hắn cũng không bị vướng víu bởi váy áo của phụ nữ, Radcliffe u ám nghĩ, chuẩn bị đánh đấm một trận ra trò. Thật may mắn, trong phòng đủ tối để cho Willy Nhỏ không thể nhìn ra những đường nét trên khuôn mặt Radcliffe. Ít nhất anh cho là thế, vì thay vì rống lên tức giận khi nhận ra anh là đàn ông, Little Willy bủn rủn môi hờn dỗi.

"Được rồi, giờ thì Darlee, đừng như thế. Em luôn quay trở về từ chỗ của Đức ông Ascomb với vẻ cáu tiết và anh biết hắn ta không đối xử tử tế với em, anh sẽ dịu dàng như mọi khi và giúp em quên đi." Trước những lời như vậy, gã đàn ông cương quyết kéo Radcliffe vào trong vòng ôm của hắn, lờ đi sự chống cự bất thành của anh khi hắn vùi mặt vào cổ anh và trượt cánh tay vòng quanh anh.

Trong tình huống đó, Radcliffe lúc đầu quá sốc để có thể phản ứng lại, nhưng khi bàn tay lực lưỡng của hắn trượt xuống để ôm lấy hông anh qua làn vải lụa và siết lại, anh bất thành linh tìm thấy khả năng khúc khích. Ít nhất cái âm thanh tắc nghẹn trượt ra khỏi môi anh nghe giống như một tiếng khúc khích đối với anh. Hay có lẽ là một tiếng riu rít.

"Willy Nhỏ!"

Sắp sửa vung một nắm đấm vào mặt gã đàn ông trước mặt anh trong một nỗ lực giành lấy tự do đến tuyệt vọng, Radcliffe gần như tạ ơn Chúa thật to khi một tiếng gọi đến rất đúng lúc vang đến từ phía cầu thang. Willy "Nhỏ" bất thành linh cứng người lại, sau đó thờ dài về cam chịu khi tiếng hét vang lên một lần nữa, lần này nóng hơn.

"Anh tốt nhất là đi trước khi hắn ta đánh thức cả nhà dậy," gã đàn ông lầm bầm về đầu gối. "Không nghi ngờ gì gã ta chỉ muốn chắc rằng anh đã đưa lá thư của hắn cho một thằng nhóc đáng tin cậy, nhưng hắn sẽ không yên tâm nếu chính bản thân anh không tự mình nói với hắn điều đó."

Tặng cho một bên hông phủ đầy vải vóc hồng của Radcliffe một cái siết thân ái khiến anh giật nảy cả người và phải cắn lưỡi để nén lại tiếng chửi thề đang trên đầu lưỡi mình, gã đàn ông quay đi, lầm bầm, "Em bị sụt cân, Darlee. Hông em căng như mặt trống vậy. Em cần phải ăn nhiều hơn. Anh sẽ mang cho em một chút đồ ăn nhẹ khi anh quay trở lại. Sau đó anh sẽ phải kiểm tra em thật kỹ để xem còn có chỗ nào em bị sụt cân không," hắn lầm bầm một cách cộc nhả, di chuyển về phía cánh cửa.

"Đi làm với quý ấy," Radcliffe lầm bầm khi cánh cửa đóng lại phía sau lưng của gã đàn ông kia. Vội vã tiến lên phía trước, anh mở cánh cửa với một tiếng cách để thấy Willy Nhỏ kèn cang đi xuống dưới nhà. Gã đàn ông đó quả là một gã khổng lồ. Nắm đấm của gã ta to gần bằng đầu, thứ phải công nhận là vẫn còn nhỏ so với cơ thể của gã. Radcliffe cho là anh nên cảm thấy biết ơn rằng những nắm tay đó chỉ siết lại phần phía sau của anh. Nếu gã đàn ông đó dùng một trong số chúng để nện anh, hắn rất có thể sẽ giết anh chỉ với một cú đầu tiên.

Radcliffe thờ dài trước ý nghĩ của chính mình. Váy vòng, anh quyết định, thật là khó nếu so với cái tôi của một người đàn ông. Chúng ảnh hưởng xấu đến sự tự tin của anh. Nếu là lúc khác, anh sẽ nghĩ gã đàn ông đó to lớn nhưng chân tay chậm chạp và anh có thể dễ dàng đánh lừa hắn. Trong bộ váy áo, tất cả những gì anh có thể nghĩ là hắn có thể treo ngược anh lên bằng chính cái váy của anh và nếu may mắn anh có thể sống sót. Anh phải tìm được Charlie, đưa cô ra khỏi đây, và coi phất cái thứ chết tiệt này ra. Sau đó anh sẽ thuyết giảng cho cô vợ mình một bài học đúng đắn về việc đừng bao giờ để bản thân cô vào một tình huống nguy hiểm như thế này nữa... bất chấp tất cả chuyện tốt lành mà nó có thể mang lại.

Thờ dài, anh khẽ lên ra ngoài hành lang và đóng cánh cửa lại. Anh chưa bao giờ thấy bản thân mình trong một tình huống như thế này trước khi Charlie nhàn nhã bước vào cuộc đời anh, anh cầu nhàu với chính bản thân mình khi hướng về phía cánh cửa kế tiếp. Chà, tất cả. Ít nhất anh sẽ không bao giờ cần phải sợ cuộc sống của mình sẽ trở nên buồn chán. Charlie sẽ chăm lo đến điều đó, và thậm chí không cần cố gắng gì nhiều, anh cho là thế. Dừng lại trước cánh cửa ở trên hành lang, anh kiểm tra tay nắm để xem nó có mở được không, một cơn run mình ớn lạnh chạy dọc sống lưng anh khi nó không. Cô chắc phải ở trong đó.

"Charlie?" anh thì thầm. "Em có trong đó không, Charlie? Em có nghe thấy anh không?"

"Jeremy?" Tim cô nảy lên, Charlie lao về phía cánh cửa, áp mặt cô vào đó một cách hờn hờ.

"Jeremy? Anh đây à?"

"Phải. Em không sao chứ? Chúng không làm em bị thương chứ?"

"Không. Em không sao."

Radcliffe liếc quanh để chắc chắn rằng anh ở một mình, sau đó rít lên, "Sao em không trốn ra bằng lối cửa sổ? Em bị trói à?"

"Không, em không bị trói. Nhưng chúng đã đóng đinh vào cửa sổ hết rồi. Em đã cố thử cạy những cái đinh ra bằng chân nên, nhưng nó tiến triển rất chậm," cô thú nhận với một vẻ bức mình, sau đó thờ dài. "Em cho là cuối cùng anh đã tìm thấy lá thư?"

"Phải."

"Làm sao anh vào được mà không bị nhìn thấy?"

"Anh vào bằng cửa sổ dưới nhà."

"Cảm ơn," cô thở ra qua cánh cửa. "Cảm ơn?" anh lầm bầm với vẻ bối rối.

"Vì quan tâm đủ để tới và cứu em," cô giải thích. "Nhưng giờ anh phải đi đi. Ngay lập tức," cô nghiêm trang ra lệnh. "Norwich sẽ giết anh nếu anh bị bắt."

"Norwich?" Anh cau mày, giờ đã hiểu tại sao anh đã nghĩ giọng nói dưới nhà nghe lại quen đến thế.

"Phải. Hắn là kẻ tổng tiền. Nhưng lá thư cuối cùng chỉ đơn giản là dụ anh tới đây để có thể giết anh."

"Giết anh? Cái quỷ gì khiến hắn ta muốn như vậy?"

Giọng cô buồn và lo lắng. "Đó là một câu chuyện dài, đức ông của em. Đủ để nói rằng hắn ta điên rồi." Cô thở dài lần nữa qua cánh cửa, sau đó khẳng định, "Làm ơn đi, đức ông của em, anh phải rời đi ngay lập tức. Hắn sẽ không do dự khi giết anh đâu."

"Anh sẽ không bỏ lại em ở đây."

"Chà, anh không thể đưa em ra ngoài. Cánh cửa bị khóa rồi và cửa sổ bị đóng đinh lại. Phá cánh cửa nào cũng tạo âm ỉ đủ để khiến cả ngôi nhà chạy đến. Trừ khi anh mang cả đội quân tới với anh, em thật sự đề nghị anh rời đi ngay bây giờ."

"Một đội quân," Radcliffe lầm bầm, nghĩ tới Stokes, Bessie, Elizabeth, và bà Hartshair và lũ trẻ của chị ta trong xe ngựa phía dưới. Họ cứ khẳng khẳng đòi đi theo, và không muốn tốn thời gian tranh cãi, Radcliffe đã đồng ý chừng nào tất cả bọn họ còn ở nguyên trong xe ngựa.

"Radcliffe?"

"Gì thế?" Anh liếc về phía cánh cửa. Giọng cô lần này dường như tới từ phần thấp hơn của chiếc cửa.

"Anh đang mặc cái gì đấy?"

Tia nhìn của anh rơi xuống cái lỗ khóa và anh ngay lập tức quỳ xuống và thấy mắt cô ngó ra. Cô có một bên mắt thật đẹp, anh nghĩ. Thật kỳ lạ là anh đã quên mất điều đó. Cả hai bên mắt cô đều đẹp tuyệt. To tròn, thường lấp lánh với một vẻ ngạc nhiên nào đó sâu thẳm bên trong, và màu đen tuyền như than, thật trông giống một ánh sao sáng trong đêm vậy. "Xin chào," anh lầm bầm, giọng khàn đặc.

"Anh đang mặc cái gì đó màu hồng có diềm xếp nếp đấy hả?" cô kêu thét lên về không thể tin được, khiến anh ngã lộn nhào ra khỏi sự trầm ngâm suy tưởng dịu dàng trước vẻ đẹp của cô.

Cau mày, anh bất thành linh đứng dậy. "Đó là ý tưởng của em gái em."

"Beth? Beth đặt anh vào cái đồng diềm đăng ten hồng này?"

"Nó là quần áo cài trang," anh xoay xở để tuyên bố với vẻ đầy phẩm cách. "Cô ấy nghĩ rằng anh có thể tránh bị nhận diện với tư cách là một phụ nữ tốt hơn là bản thân mình."

"Nó là váy?" cô kêu hét lên. "Anh đang mặc một chiếc váy hồng có diềm đăng ten?"

"Nó là đồ cài trang." Radcliffe quát, sau đó cau mày trước tiếng cười khúc khích như bị nghẹt lại vọng qua cánh cửa.

"Giờ thì anh biết tại sao em là người luôn vẽ ra những kế hoạch rồi đấy." Cô cười phá lên, sau đó, trước khi anh có thể trả lời, thờ dài, "Vây là anh có quan tâm tới em."

"Gì cơ?" Anh lại quỳ bên cái lỗ khóa, ngó vào một bên mắt của cô. "Em có ý gì, anh quan tâm tới em?"

"Chà, đó là lý do duy nhất một người đàn ông có thể để bị thuyết phục khoác lên người một bộ váy. Để cứu người anh ta quan tâm tới."

"Đúng là vớ vẩn. Lạy Chúa lòng lành, đúng là phụ nữ, anh đuổi theo em, băng qua cả Anh quốc tiến vào Scotland, vào trong một cái bầy tí teo không chút không khí với Stokes, Tomas, Beth, bà Hartshair và lũ trẻ của bà ấy, vậy mà nó vẫn không gây cho em chút ấn tượng nào với những tình cảm của anh? Anh khoác lên người có mỗi một cái váy đầy diềm xếp nếp ngu ngốc và bất thành lĩnh em nghĩ anh có thể quan tâm tới em? Tôi không quan tâm tới bà, thừa phụ nhân. Tôi sẽ không ăn vận như thế vì người tôi quan tâm. Anh yêu em!"

"Anh có yêu em?"

"Tất nhiên là anh yêu em. Sao em nghĩ anh lại cưới em chứ?"

"Để cứu em khỏi Carland."

"Anh chỉ cần đơn giản là mua đứt ông bác của em, hay gửi em tới Mỹ để kết thúc việc đó," anh nói với vẻ kinh tòm. "Trời buộc phần còn lại của cuộc đời mình với em là không cần thiết."

"Nhưng buổi sáng sau khi chúng ta đã... umm... 'ùm" cô nói từ cuối vì không tìm được từ nào hay hơn. "Anh nói với em là anh không yêu em."

"Em thậm chí còn chưa thức dậy khi anh rời khỏi em."

"Lúc anh nghĩ em là Charles ấy," cô giải thích.

Anh im lặng trong một thoáng, sau đó nói, "Anh nhớ là em hỏi gì đó về tình yêu, và lúc đầu anh định nói rằng anh không nghĩ nó quan trọng để được xem xét khi đó, nhưng dừng lại để cân nhắc những cảm xúc của mình. Khi đó anh rất bối rối. Anh có những cảm xúc với Charles mà anh nghĩ rằng hoàn toàn không đáng được tán thành, và đôi khi là cảm xúc với Beth chứ không phải người khác. Nó không cho tới khi anh biết được em và em gái mình đổi chỗ và nhận ra rằng tất cả tình cảm của mình là dành cho em."

"Vậy là anh có yêu em?"

"Anh có quỳ trên sàn trong một đồng đầy đặn ten hồng nếu anh không yêu không?"

"Ồi, Jeremy, em cũng yêu anh," cô thở dài, nước dâng lên trong một bên mắt anh có thể nhìn thấy. "Em ước em có thể ôm anh."

"Em sẽ," anh nghiêm trang nói. "Anh sẽ đưa em ra khỏi đây, nhưng đầu tiên anh phải—"

"Darlee?"

Radcliffe cứng người lại trước cái tiếng ồm ồm trầm thấp đó và quay người lại để ngó qua vai vào gã khổng lồ đang đứng phía trên anh. Anh đã không nghe thấy gã ta tới gần.

"Mày không phải là Darlee." Radcliffe thấy cái nắm đấm bay về phía đầu anh như thể là cái búa vậy, nhưng không có cơ hội để cúi xuống tránh trước khi con đầu nỏ bùng ra trong đầu anh và tình trạng hôn mê bao phủ lấy anh.

Chính nước lạnh được vỗ lên mặt anh đã kéo anh trở về với thực tế. Bơi trong màn sương mù xoáy tít trong não, Radcliffe chớp mắt mở ra sau đó nhắm lại, sau đó mở ra lần nữa để liếc nhìn những hình ảnh nhạt nhòa xung quanh anh, cố thử với một vẻ thật khó khăn để tập trung vào chúng. Charlie là thứ đầu tiên anh nhìn thấy, hay Charles, anh cho là thế, nhận thấy cô đang mặc quần ống túm và áo gi-lê cũng như cái thực tế cô đang ngồi trên sàn, ôm lấy đầu anh trong lòng cô. Sau đó anh thấy cô đang ngó cái hình ảnh quay tít thứ hai với vẻ đầy giận dữ, và anh liếc mắt nhìn cho tới khi nó tạo nên hình ảnh của Norwich, kẻ đứng phía trên họ. Một chiếc bình trống không đang đung đưa trong tay gã đàn ông.

"Cuối cùng," gã đàn ông thở dài về nôn nóng. "Thật sự, hai người các người khá là mệt mỏi. Đầu tiên, cô ta xuất hiện thay vì người, sau đó người tới sớm. Ta nói với người là nửa đêm—không ai trong hai người biết đọc à? Nhân tiện, cái váy đẹp đấy," hắn cười kinh bị, quay người sầm sập đi về phía cánh cửa. "Các người có hơn sáu tiếng trước khi tới nửa đêm. Thường thức chúng đi. Chúng sẽ là khoảng thời gian cuối cùng các người có với nhau."

"Đồ con hoang," Charlie rít lên khi cánh cửa đóng lại phía sau hắn, sau đó quay người để nhìn xuống Radcliffe về đầy quan tâm. "Anh không sao chứ?"

"Ừ," Radcliffe thở dài, ngồi dậy với sự giúp đỡ của cô và ngó quanh, tay anh di chuyển một cách tự động lên để xoa xoa thái dương đang đau nhức.

"Có lẽ anh nên nằm xuống một chút," Charlie làm bầm về lo lắng, nhưng anh lắc đầu và ép buộc bản thân mình đứng tại nơi anh đang nghiêng ngả chóng hết cả mặt mày.

"Anh không có thứ xa xỉ đó. Anh phải tìm cách đưa chúng ta ra khỏi đây."

"Em sẽ làm việc đó, anh nên nghỉ ngơi đi," cô khẳng khái, nắm lấy cánh tay để giữ anh đứng vững.

"Không. Anh—"

"Khi thật Radcliffe, lúc này em đang mặc quần ống túm. Ngồi xuống trước khi anh bị ngã," cô quát.

"Em đang mặc quần ống túm? Cái đó thì có nghĩa gì chứ?"

"Bất cứ nghĩa gì anh muốn, giờ thì ngồi xuống đi." Charlie tặng cho chồng cô một cái đẩy nhẹ khiến anh ngã người một cách yếu ớt về phía chân giường, sau đó di chuyển về phía cửa sổ để kiểm tra công trình thủ công của cô lúc trước. Cô đang xử lý một trong những cái đinh bằng cái chân cắm nền bạc khi Radcliffe gõ cửa và gọi vọng vào tên cô. "Em đang làm gì đây?"

Liếc quanh, cô thấy Radcliffe đã yếu ớt loạng choạng đi tới để tham gia cùng với cô và giờ đang đứng nghiêng ngả như một cái cây non trong cơn gió mạnh bên cạnh cô. Cau mày, cô nắm lấy cánh tay anh và hối thúc anh quay lại giường. "Anh không thể ngồi xuống và để em xử lý việc này sao? Em đã có đủ lo lắng rồi, không cần thêm việc phải giữ anh khỏi ngã đập mặt xuống nữa đâu."

"Anh sẽ không ngã đập mặt xuống đâu," anh ngắt lời với vẻ cau kinh, giãy tay cô ra. "Và anh là chồng em, em không được ra lệnh cho anh."

"Thế ư? Chà, em có tin mới cho anh đây, Radcliffe. Anh không phải là chồng em."

"Anh là chồng em."

"Không phải. Anh kết hôn với Beth."

"Cô ấy có thể đứng ở chỗ của em, nhưng là tên em trong cuốn sổ đăng ký."

"Nhưng không phải chữ ký của em. Chúng ta vẫn chưa kết hôn."

Anh bối rối một thoáng trước những lời đó, sau đó cau mày. "Chà, chúng ta sẽ sửa lại tình huống đó. Ngay khi chúng ta thoát khỏi đây, anh sẽ sắp xếp một lễ cưới đáng hoàng."

"Tốt cho anh, và đảm bảo là nhớ gửi cho em một thiệp mời đấy, em sẽ xem liệu em có thể xuất hiện để chứng kiến nó không."

Anh nhìn cô trừng trừng với vẻ hoang mang, bắn khoăn liệu vết thương ở trên đầu anh đã gây ra nhiều thiệt hại hơn là anh đã nghĩ lúc ban đầu hay không nữa. "Chuyện gì đang diễn ra thế? Điều cuối cùng anh nhớ trước khi bị hạ nóc ao là chúng ta thú nhận tình cảm dành cho nhau, vậy mà lúc này anh dường như đang nói rằng em sẽ không kết hôn với anh. Anh bỏ lỡ mất chuyện gì hả?"

Thờ dãi đầy giận dữ, Charlie lấy tay xoa mặt về đầy mệt mỏi và lắc đầu khi cô quay trở lại với cái cửa sổ. "Anh không bỏ lỡ gì hết. Em bỏ lỡ nó. Em yêu anh, Radcliffe, nhưng em không chắc em muốn dành phần còn lại của cuộc đời mình với người đàn ông đối xử với em như một kẻ thấp kém hơn."

"Anh sẽ không bao giờ đối xử với em như một kẻ thấp kém hơn."

"Chà, anh chắc chắn không đối xử bình đẳng với em nữa."

"Ôi, thật là vớ vẩn."

"Nó không phải là chuyện vớ vẩn. Kể từ khi anh biết được em không phải là Charles, anh đã đối xử với em như một bông hoa trong nhà kính, không có lấy nổi một ý nghĩ trong đầu mình và có thể tắt thở bởi nỗ lực nếu em cố đặt một ý nghĩ vào trong nó."

"Anh không có," anh phủ nhận một cách nóng nảy.

"Ồ, thật ư? Chà, lần cuối cùng anh thảo luận chuyện làm ăn với em là khi nào?"

"Thật không lịch sự khi thảo luận việc làm ăn khi có người ngoài ngành, bên cạnh đó phụ nữ không hiểu sự phức tạp của..." Giọng anh trượt dài đi, khuôn mặt anh đỏ bừng vì tội lỗi khi anh nhận ra anh đang nói gì.

"Buồn cười là khi em là Charles em có thể hiểu được, nhưng không đủ giỏi để thảo luận nó khi em là Charlotte."

"Anh đã không nhận ra..." anh bắt đầu về yếu ớt, ngồi sụp xuống giường về không thể tin được.

"Cái gì? Rằng anh coi phụ nữ là một sự thiếu sót? Rằng anh đã đối xử với em như một kẻ ngờ nghệch đầu óc rỗng tuếch?" cô khô khốc hỏi, sau đó di chuyển tới để nhặt lấy cái chân cắm nền và bố trí bản thân mình ở cạnh cửa. Trước khi Radcliffe có thể hỏi cô đang định làm cái gì, cô đã đề bạt ra một tiếng hét kinh hoàng và giờ cái chân nền lên quá đầu mình khi tiếng chìa khóa xoay trong ổ vang lên, Cánh cửa bật mở, một Willy Nhỏ mắt mờ lớn bước vào, và cô nện cái chân nền nặng nề xuống đầu gã với vẻ thích thú đủ để Radcliffe nửa nghi ngờ là cô đã trút một chút giận dữ được gây ra bởi anh vào sọ gã đàn ông đó.

Khi con vật kéch xù đó sụp xuống sàn nhà thành một đồng, cô quăng cái chân nền sang một bên, cúi người để giật lấy chùm chìa khóa từ bàn tay lỏng lẻo của gã ta, sau đó thẳng người để nhìn thẳng vào mắt Radcliffe với vẻ nôn nóng. "Sao? Anh có đi không, hay là anh định ở đây chờ cho tới nửa đêm?"

Khép lại khuôn miệng há hốc ra, Radcliffe nhanh chóng đứng dậy và loạng choạng di chuyển về phía trước. Giây phút anh bước qua cánh cửa, cô kéo nó đóng và khóa lại, sau đó thả chùm chìa khóa vào túi và vội vã tiến về phía cầu thang. Họ đã xuống được nửa đường thì Norwich xuất hiện dưới chân cầu thang. Còn hơn cả sự ngạc nhiên của Radcliffe, Charlie tiếp tục đi xuống ngay cả khi Norwich bước lùi lại và giờ khẩu súng của gã lên để chờ họ. Ở chân cầu thang, Radcliffe nhanh chóng di chuyển để đặt bản thân mình một cách đầy bảo vệ vào phía trước cô-vợ-đã-kết-hôn-nhưng-không-được-hợp-pháp-lắm của anh và đối diện với gã đàn ông.

Norwich cau mày với anh về khó chịu khi hắn giờ khẩu súng và ngắm nó, sau đó nói, "Tao không biết có chuyện gì với hai đứa bọn mày. Bọn mày không thể đơn giản là làm những gì bọn mày được bảo sao? Mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu bọn mày làm thế."

"Ồ, phải, thế sẽ thật tuyệt, phải không?" Charlie quát qua vai của Radcliffe. "Sau đó ông có thể ban ra một mệnh lệnh nhỏ xinh dễ thương như là chết đi và bọn tôi chỉ đơn giản là ngã gục dưới chân ông."

Norwich cau mày với cô, sau đó nhướn một bên lông mày với Radcliffe. "Một tạo vật nhỏ xinh xác xược phải không?"

"Ta muốn nghĩ tới cô ấy như là nòng nhiệt hơn."

Lông mày Norwich nhướn lên cao hơn. "Thật sao? Chà, tao khó có thể đợi để trải nghiệm toàn bộ đam mê của cô ta."

"Đợi kiếp sau đi, Norwich," Radcliffe gầm gừ.

"Anh ấy đúng đấy," Charlie bình tĩnh nói khi gã đàn ông cười lục khục về chế giễu trước lời đe dọa đó. "Tôi e là trò chơi kết thúc rồi. Kế hoạch của ông sẽ không có tác dụng trong bất cứ trường hợp nào. Radcliffe và tôi thậm chí còn chưa hề kết hôn. Beth là người đã kết hôn với anh ấy ở Gretna Green."

"Em gái mày kết hôn với Mowbray."

"Phải. Bốn ngày trước khi chúng tôi đến Gretna Green cô ấy đã kết hôn với Tomas, sau đó vào buổi sáng người của ông cười ngửa tới Gretna với chúng tôi, cô ấy ăn mặc như Charles và kết hôn với Radcliffe. Nó không phải là một lễ cưới hợp pháp. Nếu ông giết Radcliffe, tất cả những gì ông nhận được từ việc cưới tôi là một vài món đồ trang sức tầm thường. Hầu hết chúng đã bị bán lấy tiền đem đầu tư." Khi hắn bắt đầu lắc đầu với vẻ rõ ràng là không thể tin được, cô nhún vai. "Nếu ông không tin tôi, hỏi Beth ấy. Con bé đứng ngay phía sau ông."

Hắn ta cười phá lên trước những lời đó. "Nếu mày mong tao tin—" Giọng hắn chết ngay tắp lự khi cái gì đó thật cứng chọc vào phần phía dưới lưng hắn.

"Ừm, xin chào, đức ông Norwich. Thật vui vì được gặp ngài ở đây," Beth uốn lưỡi vui vẻ, sau đó thúc mạnh hơn một chút vào xương sườn hắn với thứ vũ khí của cô. "Ông sẽ đưa súng của mình cho đức ông Radcliffe, đúng không?"

Radcliffe nhận lấy khẩu súng khi nó bất thành linh treo một cách ảo là trên tay gã đàn ông. Beth đợi chỉ đủ lâu để anh chĩa thứ vũ khí đó vào gã côn đồ, sau đó lao qua gã ta để ôm lấy chị gái cô. "Em đã làm được, Charlie! Em cứu chị. Em đã cứu chị. Và em làm được với một cái chân nến," cô nửa cười nửa hôn hên, ngả người ra để giờ thứ vũ khí của cô lên. "Ôi, nó thật là tuyệt diệu. Một cảm giác mạnh mẽ! Em chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như thế hay tràn đầy sức sống như thế. Chị có biết không, em không nghĩ em sẽ sợ hãi bất cứ ai nữa," cô nói, sau đó cười phá lên và ôm lấy chị gái mình một lần nữa. "Em đã làm được."

"Phải, em đã làm được." Charlie mỉm cười thật rộng. "Những người khác đâu?"

"Ngay ở đây, thưa phu nhân," Stokes nói, kéo một mụ Aggie bị-trói-và-nhét-giẽ từ cuối hành lang tiến về phía họ với Bessie và Bà. Hartshair theo sau.

"Nhưng sao chị biết tất cả họ đều ở đây?"

Beth hỏi Charlie về ngạc nhiên.

"Chị nhìn thấy mọi người trèo ra khỏi xe ngựa và bò qua cửa sổ tầng một từ căn phòng trên gác," Charlie giải thích. "Lúc đó, chị đang cố quyết định xem chặn cánh cửa và phá cửa sổ tốt hơn hay là dụ Willy Nhỏ vào trong phòng, hạ gục hắn và mạo hiểm xuống cầu thang thì tốt hơn. Nhìn thấy mọi người tiến vào khiến chị quyết định thử những bậc cầu thang. Chị đã hi vọng người đến kịp lúc để phụ giúp việc xử lý Norwich."

"Và em đã làm thế!" Khuôn mặt Beth bùng lên như ngọn nến vì tự hào và Charlie không thể không cười phá lên.

"Phải, em đã làm thế. Em thật tuyệt diệu."

"Em tuyệt diệu mà, đúng không?" cô hỏi lại, hệt hết cả hơi.

"Phải, và chị chưa bao giờ muốn nghe em nói lại lần nữa mình là kẻ nhát gan. Phải thật dũng cảm mới có thể đối mặt với hắn mà không có thứ vũ khí gì ngoại trừ cái chân nến. Em có thể đã bị giết rồi. Sao ư, tất cả những gì hắn ta phải làm là liếc qua vai và—Beth?" Vội vã với ra, cô đỡ lấy cô em sinh đôi của mình khi Beth sụm xuống sàn nhà chết lặng.

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

"Mấy giờ rồi?"

"Anh đã hỏi câu hỏi đó hai chục lần rồi đấy, Radcliffe," Tomas phát câu chỉ ra khi anh ta kiểm tra đồng hồ của mình lần nữa. "Một giờ bốn phút."

"Họ đến trễ."

"Phụ nữ luôn trễ nải. Tôi không biết tại sao anh lại tự chuốt lấy phiền não như vậy. Tôi chẳng lo chút nào."

Radcliffe nhăn nhó với câu đó. "Cậu đã kết hôn. Dù cho cậu có qua được cái chuyện này lần nữa vào hôm nay hay không thì, cậu sẽ vẫn là đã kết hôn với Beth. Charlie và tôi lại là chuyện khác hoàn toàn."

"Nhưng hai người chẳng phải đã sắp xếp đầu vào đấy rồi à. Cô ấy đã đồng ý cưới anh. Đúng vậy không?"

"Ừa." Anh trông nhẹ gánh hẳn, nhưng rồi lo âu lại quét qua gương mặt anh. "Nhưng sẽ ra sao nếu như xảy ra cái gì đó?"

"Cái gì đó như gì?" Tomas tò mò hỏi.

"Ai có thể nói chắc được với Charlie cơ chứ? Tôi chưa từng biết người phụ nữ nào thu hút nhiều rắc rối như cô ấy vậy."

"Thật thế," Tomas ừ ừ đồng tình, bây giờ nỗi lo cũng giật giật lông mày của chính anh ta. "Và sau đó chính Beth cũng đã bị nhiễm cái nét quá sức không may đấy. Nhất là sau vụ Norwich."

Radcliffe nghiêm nghị gật đầu. Đúng là thế; cô nàng Beth người đã từng một thời lặng lẽ và đầy ý thức đang trở thành ngày càng giống Charlie, tự lao đầu vào những chuyện bất bình giữa đường mọi lúc và khiến chồng cô nổi điên vì nó. Nhiều như sự thích thú của Radcliffe, nhà Mowbray, hiện giờ cũng bày ra một chuỗi lỗ lổ người vật vô gia cư lưu lạc mà cô nàng đã cứu thoát từ một tình huống hiểm nghèo này hay tình cảnh khốn khổ nọ. Dầu cho anh không bao giờ để lộ niềm vui thích bí mật này cho bạn anh. Và Tomas đã đứng trong việc nói rằng tất cả bắt nguồn từ vụ Norwich và việc tước đoạt khí giới của gã với chẳng có gì ngoài cái chân nền. Có vẻ như những lời của cô trong ngày hôm đó đã thành hiện thực, bất chấp cho màn bất tỉnh tiếp sau vụ việc; cô thực sự đã không còn e sợ bất kỳ ai.

Về phần bản thân Norwich thì, lần cuối họ trông thấy hẳn là khi các nhà chức trách đang lôi hẳn cùng Aggie đi. Lúc đó hẳn ta kêu gào phản đối rằng hẳn là con trai của đức vua. Chuyện gì đã xảy ra cho hẳn vẫn còn đang nằm trong phỏng đoán của mọi người. Aggie đã phải hứng chịu một cơn đau tim trong ngục và đã không sống sót để tới được tòa, và khi Radcliffe dò hỏi việc khởi tố Norwich, thì anh đã được bảo khỏi lo lắng, vấn đề đã xử lý xong. Anh có nghe vài tin đồn khác nhau, nhưng ngờ rằng hẳn ta đã bị biệt giam trong nhà thương điên Bedlam, nơi hẳn sẽ không gây ta bất kỳ nỗi xấu hổ nào cho hoàng gia nữa.

"Chết tiệt," Tomas bất tỉnh linh lăm bẫm, rút Radcliffe ra khỏi dòng suy nghĩ. "Giờ tôi cũng thấy lo."

Trao đổi nhau những cái liếc u ám, hai người đàn ông bắt đầu rảo bước lên phía trước nhà thờ dưới những con mắt dõi theo của vị cha xứ cùng bốn trăm vị khách mời không một chỗ chen chúc nhau trong nhà thờ. Mỗi một thành viên trong dòng người đều muốn có mặt tại sự kiện "nổi lại lời thề" này giữa Charlie và Radcliffe, cùng Tomas và Beth. Tất cả bọn họ đều nghĩ nó thật hết sức lằng mạp. Tất nhiên, không một ai trong họ nhận ra rằng đây là lần đầu tiên Charlie sẽ nói lời thề của cô và đám cưới trước đó của họ không hoàn toàn hợp pháp cho lắm.

Sau hôn lễ giả tưởng của họ tại Gretna Green, Charlie cứ nhất mực đợi một năm đến cái ngày này, chỉ để tránh rối loạn cho những dịp kỉ niệm lễ cưới. Beth và Tomas hiểu và đã đồng ý ngày ước định. Tất nhiên, đó là tất cả trước khi họ biết rằng Charlie đã mang thai và ngày khai hoa nở nhụy của cô chỉ đúng một tuần sau cái ngày được lên kế hoạch cho sự kiện "nổi lại lời thề" này. Radcliffe đã cố thử thuyết phục cô rằng họ nên thúc tiến ngày thành hôn. Không có lý nào anh lại muốn đứa trẻ được sinh ra trước lễ cưới và có thể trở thành con hoang vì chuyện đó. Vẫn là, Charlie—quyên rũ, sôi nổi, ngọt ngào, ương ngạnh Charlie—đã nói không. Họ sẽ tiếp theo kế hoạch và hi vọng đứa trẻ sẽ không chào đời sớm.

"Làm thế nào mà anh thuyết phục cô ấy kết hôn lại với anh thế?" Tomas hỏi một cách tò mò, dứt Radcliffe ra khỏi dòng suy nghĩ.

Làm bộ một gương mặt, anh thú nhận, "Tôi phải lập một giao ước nói rằng tôi sẽ không giờ được đánh giá thấp cô ấy lần nữa. Rằng tôi sẽ thảo luận công việc kinh doanh với cô ấy về những vấn đề cơ bản hàng ngày mà cô ấy có hứng thú, và..."

"Và?"

Anh thờ dãi chẳng mấy vui vẻ. "Và rằng tôi sẽ đưa cô ấy đến câu lạc bộ của tôi ăn mặc như một người đàn ông."

Tomas giật nảy người. "Hả?"

"Suyt," Radcliffe cảnh cáo, đầy lo âu liếc xung quanh để bảo đảm họ không bị nghe lỏm. Không ai dường như chú ý tới họ. Hầu hết các vị khách đang dõi những ánh mắt trông đợi về hướng phía sau nhà thờ, hi vọng mục kích được các cô dâu, những người đáng lý bây giờ đã ở đó. Liếc trở lại Tomas, anh gật đầu. "Cô ấy khá là cứng rắn về việc nhìn thấy câu lạc bộ. Có vẻ cô ấy ganh tị chuyện Beth được vào bên trong những 'phòng khách linh thiêng' ấy—theo lời của cô ấy, không phải của tôi—và cô ấy hạ quyết tâm phải tận mắt thấy bên trong mới được."

"Anh đã đưa cô ấy tới đó chưa đấy?"

"Chưa, chưa. Tôi dàn xếp để cho cô ấy nghỉ ngơi một thời gian, và rồi vào lúc cô ấy đánh mất kiên nhẫn của mình với sự giả lòng của tôi, cô ấy lại có đứa bé và không nghĩ bầu khí quyền tràn ngập khói thuốc sẽ tốt cho nó. Tôi hi vọng vào lúc nó chào đời và cô ấy có thể đi lại được, cô ấy sẽ quên khuấy—" Một tiếng hét điên cuồng từ bên ngoài nhà thờ khiến anh ngưng lại và cứng người đầy cảnh giác. "Âm thanh đó nghe giống Charlie."

Xoay mình, anh gấp rút tiến về phía sau nhà thờ với Tomas theo sát gót. Rầm rập xuyên qua những cánh cửa nhà thờ, cả hai bọn họ đông cứng tại đầu bậc thềm và thờ dốc trước cảnh tượng đang chiếm chỗ con đường phía dưới. Charlie và Beth, trong tất thảy mớ trang phục lễ cưới của họ, đang đương lúc giữa chừng cuộc tấn công vào thứ trông như một người bán dạo. Những cánh hoa bay là chả trong không trung khi cả hai người họ đánh liên hồi người đàn ông với những bó hoa và hét vào ông ta một cách điên cuồng.

"Radcliffe, không biết tôi đã từng nhắc tới chuyện, tôi trân trọng tác động của vợ anh lên vợ tôi ít ỏi đến chừng nào chưa?" Đột nhiên Tomas lằm bằm, và Radcliffe liếc anh ta với vẻ thích thú.

"Vợ tôi? Chúa tốt lành, Tomas, cậu không thể đổ tội Charlie cho sự thay đổi đột ngột của Beth được. Bọn họ lớn lên cùng nhau, có Chúa chứng giám. Sau hai mươi năm ảnh hưởng, cô ấy mới như thế này chứ."

Tomas cau mày. "Tôi chưa từng nghĩ về điều đó. Thế, anh cho là nên làm gì?"

Radcliffe khẽ nhếch miệng cười. "Thứ duy nhất mới mẻ trong cuộc đời của cô ấy chính là anh."

Tomas đang lấp đầy cái sự thật đầy thì Stokes vụt ra khỏi nhà thờ để gia nhập bọn họ. "Ôi, trời ạ. Phu nhân Charlie và phu nhân Beth thật khó có điều kiện thích hợp cho lối xử sự đó."

Radcliffe và Tomas ngó trở lại chỗ náo động trên đường. Người đàn ông đã quay người đi, có vẻ như thế, và cố leo lên băng ghế dài của cái xe hàng, chỉ để cho một trong những người phụ nữ phóng mình vào lưng ông ta. Cô trông như dự tính trèo lên ông ta như thể leo một ngọn núi, và bất chấp tình trạng sắp sửa sinh nở của mình, cô vẫn cứ làm thế. Cùng lúc ấy, "cô dâu" kia giờ đang dẫm mạnh lên ngón chân ông ta, đá vào ông quỵên, và giật mạnh tóc ông ta với mọi sức lực mà cô có. Tay bán dạo eng éc kêu chẳng khác gì lợn.

Cả hai người đàn ông tiến lên cùng lúc, nổi quyết tâm ác liệt hiện rõ trên gương mặt họ. Radcliffe tự động đi về phía người phụ nữ trên lưng người đàn ông, gỡ cô ra khỏi tay bán dạo và bế cô lùi xa vài bước để đặt cô xuống. Khi cô quay lại đối diện với cô, anh chớp mắt sững sờ. "Elizabeth?"

"Anh đang thả hán đi đấy. Chặn hán lại!" Beth hét lên, chạy về phía trước thậm chí khi Charlie trượt khỏi cú tóm của Tom và lao về phía người đàn ông.

Đồng loạt nguyên rùa, Radcliffe và Tomas vội tiến lên, khóa chặt cánh tay của vợ họ lại và đẩy họ ra xa trước khi chụp lên tay bán dạo khi ông ta cố leo lên xe hàng lần nữa. Kéo ông ta ngược trở lại mặt đất, họ xoay ông ta đối mặt với những người phụ nữ đang hỗn hển.

"Bây giờ." Radcliffe cau mày trước đầu tóc rối tung của và tình trạng đứt hơi những người phụ nữ. "Chuyện gì đang diễn ra nào?"

"Ông ta đang đánh đập đứa trẻ kia kia," Charlie thờ dốc điên cuồng, với tay lên để chỉnh ngay lại mạng che mặt.

"Đứa trẻ nào cơ?" Tomas cau mày, và vợ anh trả lời.

"Cậu bé ở phía sau chiếc xe."

Bỏ lại người đàn ông tại nơi của ông ta, cả hai người di chuyển đến chiếc xe hàng ngó đứa bé đang co rúm lại đằng kia. Những dấu vết nó mang không thể nhầm lẫn thành bất kỳ thứ gì khác ngoài những vết thâm tím từ một trận đòn như từ. Radcliffe với tay để nhấc đứa trẻ lên khỏi những mảnh da thuộc dơ bẩn mà nó đang nằm.

"Giờ thì đây rồi. Đặt nó trở lại. Nó là của tôi." Tay bán dạo lao về phía trước.

Radcliffe lạnh lùng nhướn một bên lông mày lên. "Của ông?"

"Cháu tôi, tôi đem nó theo khi cha mẹ nó qua đời. Tôi đang tập việc cho nó. Dạy nó trở thành một cậu bé đánh gậy và nó là của tôi để tôi xử lý theo những gì tôi cho là phải. Ngoài ra, nó xứng đáng bị ăn đòn. Nó đã bỏ đi và chạy khỏi tôi. Tất nhiên là tôi đã đánh nó khi tôi tìm ra nó ở đây và bắt nó trở lại."

"Tôi cũng sẽ trốn, nếu ông đánh tôi," Charlie nhảm nhăng. "Không phải tất cả những vết thâm tím đó đều mới."

Radcliffe và Tom hết ngó nhau đến nhìn chăm chú vào cậu bé tội nghiệp Radcliffe đang bế. Cậu bé gầy nhom, quá sức gầy, những vết thâm cũ và mới dán đầy trên làn da nhợt nhạt của nó, và nó có một nét biểu cảm vô vọng trên mặt mà không một đứa trẻ nào nên có cả. Mất kiên nhẫn, Radcliffe quay lại và liếc tay bán hàng. "Ta sẽ mua cậu bé từ ông."

"Radcliffe," Charlie thờ dốc kinh hãi. "Anh không thể mua một đứa trẻ được."

"Vâng, anh ấy có thể đấy," tay bán dạo nói nhanh. "Bao nhiêu?"

"Chúng ta sẽ thảo luận việc đó trong văn phòng cố vấn pháp luật của ta vào sáng mai tám giờ." Trong khi Charlie lắng nghe một cách kiên định, anh đưa địa chỉ cho người đàn ông, rồi trao đứa trẻ cho Stokes, rồi nắm lấy khuỷu tay Charlie, và bắt đầu bước lên những bậc thềm đến nhà thờ. Họ đang lên được giữa đường thì anh nhận ra rằng Charlie đang im lặng một cách đáng ngờ. Liếc nhìn cô chăm chú, anh cau mày với nét biểu cảm môi mím chặt kia của cô. "Em ổn cả chứ?"

"Vâng," cô nói nhanh, ấn một tay vô cái bụng nhô lên của mình.

"Em không phải là—" Anh ngừng bước trên bậc thềm khi cô cắn môi trong đau đớn. "Em sắp sửa, có phải không?"

"Nó sẽ đợi cho đến sau lễ cưới," cô nói quả quyết, bước một bước run rẩy khác.

"Charlie, chị đang chuyển dạ đấy ư?" Beth hỏi đầy lo âu khi cô và Tomas tham gia với họ trên những bậc thềm, chiếc áo dài của cô cũng nhô lên với chu vi một đứa trẻ. Cô chỉ mang thai thua một tháng sau chị cô. Có vẻ như những cặp sinh đôi hay thích làm các thứ cùng với nhau. "Chị sắp sinh rồi, phải thế không? Có lẽ ta nên hoãn—" Cô rơi vào câm lặng khi Charlie hướng về điền tiết về phía cô.

"Đứa trẻ này sẽ không chào đời cho đến khi cha mẹ của nó đã thực sự thành hôn."

Radcliffe dần xé trong khoảnh khắc, rồi, nguyên rủa, anh cuốn lấy cô lên đôi cánh tay của anh và vội chạy lên những bậc thang với cô, bỏ lại những người khác theo sau.

"Nó sẽ ổn thôi, chồng à, anh có thể đặt em xuống, em nghĩ rằng những cơn đau đã dừng," Charlie thì thầm khi anh thẳng một đường qua những cánh cửa nhà thờ với cô. Khi Radcliffe lờ cô đi và chú tâm bước dài lên lối đi giữa hai dãy ghế của nhà thờ, Charlie ép buộc mình cười để thỏa lòng các vị khách, những người đã đồng loạt quay lại và hiện giờ mở to mắt dõi theo họ tiến gần. "Chúng tôi tới đây," cô gọi to với niềm hào hứng giả tạo. "Xin lỗi đã trì hoãn."

"Làm đi. Thưa Cha," Radcliffe nói một cách kiên định, dừng lại trước người đàn ông.

"Thả em xuống," Charlie rít, và sau một chút do dự, Radcliffe làm thế, đặt cô xuống trên chân vừa lúc Tomas, Beth, Stokes, và cậu bé đánh gậy tới cạnh họ.

"Thưa Cha!" Radcliffe nóng nảy gất lên, và người đàn ông giật nảy mình, rồi đàng hắng thông cuồng hòng và bắt đầu.

"Hỡi những người thân yêu đáng mến, chúng ta tụ hội ở đây—"

"Chúng con biết tại sao mình tụ hội. Thưa Cha. Làm ơn tới luôn phần trọng điểm."

"Giờ thì nhìn đây, chàng trai trẻ," ông bắt đầu, rồi lo lắng liếc vào Charlie khi cô bất thành linh thờ dốc và nắm chặt bụng cô. "Con ổn cả chứ, công nương của ta?"

"Cô ấy sắp sinh con. Thưa Cha. Có lẽ chúng ta có thể làm việc này cho xong trước khi nó đến được không ạ?"

"Chà, ừm, ta biết cô ấy sắp sinh—Con nói là bây giờ ư?" Sự kinh hãi hiện trên gương mặt ông thật vượt quá giới hạn. "Vậy các con phải đưa cô ấy về nhà, chăm sóc cô ấy từ từ và—" Giọng ông tắt lịm bởi một âm thanh chán nản khi Radcliffe túm lấy áo ông và nhìn ông đầy đe dọa.

"Kết hôn bọn con trước đã." Khi người đàn ông tội nghiệp nhanh chóng gật đầu, Radcliffe thả ông ra và đặt một vòng tay an ủi quanh Charlie. Không thể nói rằng cô ấy chú ý tới. Giữ lấy bụng mình, cô đã bắt đầu quặn lên theo một cách đáng lo ngại.

"Đức ông Radcliffe, con có lấy—"

"Con có," anh ngắt, và vị cha xứ cau mày với anh.

"Ít nhất hãy để ta kết thúc—" Ông ngừng lại và nuốt xuống khi Charlie buộc ra một tiếng kêu bất ngờ, đau đớn hiện rõ trên gương mặt đầy biểu cảm của cô. "Ôi, Chúa nhân từ," ông thở ra, rồi thẳng người lên một cách kiên định. "Được rồi, Đức ông Radcliffe lấy Phu nhân Radcliffe, và, công nương của ta, con có lấy anh ấy không?" Khi cô gật đầu, ông liếc về phía Tom và Beth. "Đức ông Mowbray, con có lấy Phu nhân Mowbray không? Và Phu nhân Mowbray, con thì sao?"

Họ gật đầu cùng lúc và lầm bầm, "Chúng con có."

"Tốt, tốt, vậy... ờ... gì tiếp theo nhỉ?" Mồ hôi xuất hiện trên chân mày ông, trong chốc lát ông lúng túng, rồi hét, "Nhấn! Đeo chúng vô." Một khi Tomas và Radcliffe đã trượt những chiếc nhẫn vào ngón tay vợ họ, ông thở phào nhẹ nhõm. "Vậy đó. Các con là chồng và vợ... lần nữa. Giờ hãy hôn và biến đi."

Hôn lên trán Charlie, Radcliffe cúi xuống bế lấy cô lên tay, rồi xoay người và vội vã xuống lối đi giữa hai dãy ghế, Tomas và Beth cũng vội vàng theo sau họ.

Radcliffe, Tomas và Stokes đang bước mòn cả sàn phòng khách khi họ nghe thấy tiếng kêu thét của đứa trẻ khóc. Đồng hồ trên mặt lò sưởi chỉ năm phút nữa là nửa đêm. Họ đã bước loanh quay suốt hơn mười hai giờ.

Trở về căn nhà trong thành phố, Beth bảo Radcliffe bế Charlie lên lầu đến phòng họ, rồi loại bỏ anh và Tomas ra phòng khách. Stokes đã trở về từ nhà thờ chậm một chút với đứa cháu của tay bán dạo, bà Hartshair, lũ trẻ của bà, và cô hầu gái mới của Charlie, Maggie, tất cả ở trong xe ngựa của Mowbray. Để lại bọn trẻ cho Stokes chăm lo, bà Hartshair và Maggie gấp gáp chạy vội lên để xem có thể hỗ trợ gì không. Và đó là lần cuối cùng những người đàn ông trông thấy bất kỳ ai trong họ trừ cảnh thi thoảng một người phụ nữ hoặc người kia bay qua trước cửa phòng khách trên đường cung cấp thứ này hay cái nọ. Ít ra thì, ban đầu Stokes có việc chăm sóc bọn trẻ để làm ông phân tâm, nhưng rồi chúng được cho lên giường và ông cũng nhập bọn luôn với chủ nhân của mình và Tomas trong phòng khách để tham gia vào công cuộc bước loanh quanh của họ.

Bây giờ, nghe tiếng khóc từ bên trên, ba người đàn ông mở to mắt nhìn nhau với sự kết hợp của nhẹ nhõm và xúc động; nhẹ nhõm bởi vì rõ là tiếng khóc kinh người của đứa trẻ chứng tỏ nó hoàn toàn khỏe mạnh, nhưng xúc động vì giờ họ phải đợi tin tức về tình trạng của mẹ đứa bé. Đối với Radcliffe, sự chờ đợi là vô tận. Những tiếng thét của Charlie đã chạm tới họ rõ rệt xuống tận phòng khách, và mỗi người đều thấy tim mình bị xé ra như những móng vuốt của một con sư tử. Nửa tiếng đồng hồ trôi qua như thể một năm trong khi những người đàn ông đứng bất động, công cuộc bước loanh quanh của họ đã xong khi họ nhìn chăm chú qua cánh cửa phòng khách mở rộng, đợi chờ. Rồi Tomas rì rầm, "Anh cho là cái gì khiến nó lâu đến vậy thế?"

Câu hỏi đủ để nuốt gọn lòng kiên nhẫn của Radcliffe. Thốt ra một tiếng chửi rủa, anh ào ra khỏi phòng khách. Tomas và Stokes liếc nhìn nhau, rồi cùng lúc di chuyển theo anh lên trên lầu.

Beth vừa mới kết thúc sắp xếp lại giường và đang giúp Charlie ổn định lại trên nó khi tiếng đập cửa bắt đầu. Bà Hartshair trả lời, và Charlie nghe giọng nói đầy quả quyết của Radcliffe khá rành rọt: "Tôi muốn gặp vợ tôi."

Bà Hartshair bước sang bên ngay lập tức, cho phép anh vào trước khi đóng cửa lại trước cái nhìn chăm chăm tức tối của Tomas và Stokes.

"Charlie?" Radcliffe vội vã tiến về phía trước, sau đó ngừng lại không chắc chắn cạnh giường khi anh trông thấy cô. Cô trông kiệt quệ; gương mặt tái xanh, tóc rối bù và rũ xuống, và đôi mắt cô cùng vẻ mệt mỏi không thể tin được khi cô liếc từ đứa bé trên tay cô đến anh. Cô không bao giờ trông đáng yêu hơn thế đối với Radcliffe, và anh nói với cô như vậy khi anh nhẹ nhàng cẩn thận ngồi lên cạnh giường, di chuyển áp một tay lên tay cô trên đứa bé và ôm ái siết chặt.

Charlie tạo vẻ mặt xác nhận, biết chính xác cô phải trông tệ đến mức nào, rồi thoáng mỉm cười. "Anh không muốn thấy con trai mình à, đức ông của em?"

"Con trai?" Anh dòm xuống trông rỗng vào cái bọc cô đang ôm. "Nó là một thằng nhóc à?"

"Ừ. Anh có thích bé nó không?"

Radcliffe trông không chắc chắn, nhưng đón lấy đứa trẻ bé xinh. Bé nó một cách lỏng lẻo và cảm thấy vụng về không tin được, anh ngó xuống đứa trẻ và cảm thấy thứ gì đó thắt chặt trong ngực mình. Nó trông giống một ông già nhỏ bé đến kỳ lạ: mắt nó nhắm chặt lại, đầu óc gần như hỏi trừ một nhúm tóc nho nhỏ, khuôn mặt nó toàn bộ cong lên trong bất mãn và một màu đỏ giận dữ từ cuộc thử thách nó đã phải chịu, và nó đang quơ quào một nắm tay mũm mĩm con con. Nó là cái thứ bé nhỏ xấu xí nhất mà Radcliffe từng thấy được, và cũng là đáng ngưỡng mộ nhất. "Nó thật tí hon," anh kinh ngạc, cảm thấy những giọt lệ dâng lên mắt mình. Anh và Charlie đã tạo nên sinh mạng mới kỳ diệu này.

"Anh sẽ không nói thế, đức ông của em, nếu như nó trên đường chật vật ra khỏi anh," Charlie thì thầm với vẻ khó chịu, và chồng cô trông như bất ngờ bị đánh, rồi nhìn thấy sự thích thú nhảy múa trong mắt cô và mỉm cười.

"Thực ra, nó chung quy cũng đâu phải nhỏ," Beth lẩm bẩm, di chuyển đến tham gia với họ. "Đối với một đứa bé, nó khá to đấy, thực vậy. To hơn bất kỳ đứa bé nào em từng thấy chào đời ở Westerly."

"Beth luôn có một nỗi hứng thú trong việc cứu chữa," Charlie giải thích khi Radcliffe trông tò mò. "Hồi đó, nếu có một người bị bệnh, hoặc một ca sinh nở sắp xảy ra, Beth thường có ở đó để thử giúp đỡ."

"Em sẽ đem đứa nhỏ ra cho Tomas và Stokes để hai anh chị có thể có giây phút riêng tư nhé?"

"Ừ, làm ơn." Radcliffe trao đứa trẻ cho di nó, rồi liếc quanh. Những người phụ nữ khác đã kết thúc xong những gì họ đang làm và lên ra khỏi phòng. Anh đợi đến khi Beth đóng cửa lại sau cô, rồi quay lại với Charlie, cúi về phía trước, và hôn cô dịu dàng trên môi.

"Cảm ơn em," anh thở vào trong tóc cô khi anh ôm cô một cách chu đáo.

"Anh được chào đón, đức ông của em," cô thở dài, dựa vào trong cái ôm của anh. "Vì chuyện gì?"

"Vì đứa trẻ của chúng ta."

"Có vẻ như em phải nhắc rằng anh cũng có góp một tay trong đó đấy nhé," cô thủ thỉ với vẻ vui thích khi cô kéo mình trở lại tựa lên gối, rồi nặng nhọc thở dài và nhăn nhó. "Em xin lỗi vì hôm nay, quý ông của em."

Chân mày anh nâng lên. "Vì chuyện gì?"

"Vì phá hỏng đám cưới của chúng ta. Em không có ý làm thế, nhưng khi em thấy rằng cái tên đó đang đánh cậu bé—"

"Em không thể ngừng bản thân mình được."

"Vâng." Cô cắn môi. "Em không thể chỉ đơn giản ngoảnh mặt làm ngơ."

"Và anh sẽ không muốn em làm thế," anh nhẹ nhàng cam đoan với cô, và cô nâng mắt lên để gặp tia nhìn của anh.

"Thật ư?"

"Thật. Lòng trắc ẩn của em với những kẻ cô thế, và sự chán ghét bất công là hai thứ anh yêu nhất ở em. Mặc dù," anh khô khốc bỏ sung vào khi cô dịu xuống. "Anh thật biết ơn rằng trong điều kiện đó em đã không phải người nhảy lên lưng gã đàn ông như em đã làm với người nông dân vụ mấy con cún. Anh hoàn toàn nhẹ nhõm khi anh kéo người anh tưởng là em xuống lưng tay bán dạo và phát hiện ra đó là Beth."

"Em đã cố gắng kiềm chế," cô nói đầy phẩm giá. "Nó là thứ gì đó em đang học từ anh."

"Vậy chúng ta đều đang học tập lẫn nhau. Vì anh đang học lại cách sống một lần nữa từ em," anh thăm thẳm, và nhận ra rằng nó là sự thật; ngay cả cảm giác tội lỗi đã rời bỏ anh.

Charlie đã kể anh nghe tất cả những điều cô biết về sự ám sát Mary và Robert của Norwich ngay khi họ về nhà an toàn tối hôm đó. Biết được tin này đã gỡ đi một núi gánh nặng tội lỗi khỏi anh. Không có gì anh có thể làm để cứu em gái anh. Kể cả anh có thuyết phục họ đi xe ngựa, và một tay hộ vệ được vũ trang, hoặc một đạo quân, Norwich cũng sẽ giết họ một ngày khác. Anh không thể bảo vệ cô ấy khỏi hãn ta. Thậm chí Robert cũng không thể.

Không ai trong họ phát giác được những ý định của hãn. Hãn đã hoàn toàn hóa điên.

"Ngay giờ đây em thật quá hạnh phúc và thỏa mãn, Radcliffe," Charlie bắt ngờ thủ thỉ, và Radcliffe mỉm cười và duỗi người ra trên giường cạnh cô, ôm lấy cô một cách dịu dàng.

"Anh cũng vậy, tình yêu của anh."

Cô yên lặng trong một chốc, rồi hỏi, "Radcliffe, anh thực sự sẽ không thay đổi em bất cứ giá nào chứ?"

"Không một chút," anh trang trọng bảo đảm với cô.

"Beth nói không vết rách nào và em có thể ngồi dậy và đi lại được nhanh thôi. Anh biết điều đó có nghĩa gì rồi chứ, phải không?"

Radcliffe chớp mắt nghĩ đến việc thay đổi chủ đề, nhưng rồi liều mạng cố gắng theo nó.

"Nó có nghĩa gì thế, tình yêu của anh?"

"Có nghĩa chúng ta có thể sớm tới câu lạc bộ của anh."

"Ồi, Charlie," Radcliffe kêu lên, rồi bắt đầu phá lên cười khi anh ôm cô. "Anh nên biết trước em sẽ không quên chuyện đó."

"Ồ, thôi nào, Radcliffe. Nó sẽ rất hào hứng."

"Ồ, phải đấy, nó sẽ hào hứng tuyệt vời," anh khô khốc đồng ý. "Đặc biệt khi có ai đó nhận ra em là Charles, và biết rằng Charles thực ra là Phu nhân Radcliffe, và anh bị quăng ra khỏi câu lạc bộ của mình. Đó sẽ là thứ hào hứng nhất."

"Chuyện đó sẽ không xảy ra. Beth và em đã sáng chế ra một biện pháp cải trang đảm bảo sẽ công hiệu."

"Một bộ cải trang hớ?" anh lăm bầm đầy nghi ngờ, ánh nhìn của anh đón gặp tia sáng hứng khởi lóe lên trong mắt cô.

"Phải. Và chỉ nghĩ về nó thôi nhé, chồng ạ. Em trong cái quần ống túm chật khít của mình. Anh là người duy nhất biết được đây chính là em." Lòng mào cô lúc lắc kêu gọi. "Có lẽ mình có thể kiếm một căn phòng hoặc một cái tủ quần áo không bị làm phiền và..." cô thoáng nhún vai khi giọng cô trượt dài đi, và Radcliffe không ngạc nhiên khi cảm thấy nổi kích thích cuộn lên trong anh. Nó dường như thế là mãi mãi kể từ lúc họ làm tình lần cuối, đầu cho đó chỉ khoảng tuần trước hay hơn chút vì họ phải dừng lại sợ sẽ làm đau đứa bé. Lời đề nghị của cô hiện giờ dâng lên rất nhiều phấn khích trong anh. Chỉ có Charlie mới xem xét đến khả năng làm tình dưới mũi của bàn dân thiên hạ.

"Beth nói khi nào cô ấy nghĩ em sẽ khỏe để làm kiểu việc như thế?" anh hỏi trong một tiếng cầu nhàu, và Charlie cười rộ rỡ với anh.

"Em luôn biết anh có tâm hồn của một nhà phiêu lưu mạo hiểm mà, quý ông của em."

Bạn đang đọc truyện *The Switch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.